

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"The most swoony, satisfying love story."

-Martha Waters, author of *To Love and to Loathe*

A Lady Would Know Better

Emma
THERIAULT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*"The most swoony, satisfying love story."
-Martha Waters, author of To Love and to Loathe*

A Lady Would Know Better

Emma
THERIAULT

BİR HANIMEFENDİ İÇİN ÖVGÜ DAHA İYİ BİLİRDİ

"Sevilmemesi imkansız oluşan eğlenceli bir oyuncu kadrosuyla esprili, seksi ve keyifli bir boğuşma!"

-Liana De la Rosa, USA Today çoksatın yazarı

"Emma Theriault'un *A Lady Would Know Better* adlı romanı harika bir aşk hikayesi!"

-Alicia Thompson, USA Today'in çok satan yazarı
Sevgilerle, Soğuk Dünya'dan

"Sevilen amnezi mecazına son derece keyifli ve yeni bir yaklaşım. Kılılcım saçan *bir* zekâ ve kaynayan bir gerilimle dolu *A Lady Would Know Better*, ilk sayfadan itibaren ayaklarınızı yerden kesecek!"

-Amy Lea, The Catch'in uluslararası çok satan yazarı

"Birbirinden ve dünyadan kopmuş kederli bir aile, adını bilmeyen bir kadın ve en sert bile sınırlarını yumuşatan bir aşk [...] Mulgrave Hall'da yaşayan herkes için bir kitaba ihtiyacım olacak!"

-Sarah Hogle, Old Flames and New Fortunes kitabının yazarı

"Tarihsel Romantizmden beklediğimiz tüm özlem ve hasretle dolu, hassas ve içten bir yolculuk. Theriault fantastik gerilimi muhteşem bir karakter kadrosuyla birleştiriyor ve sizi sonuna kadar sayfaları çevirmenizi sağlayacak karlı, zoraki bir yakınlık romanı için Mulgrave Malikanesi'nin tam ortasına koyuyor."

-USA Today çoksatın yazarı Emma R. Alban

"Sürükleyici, seksi ve kalp dolu! Lisa Kleypas hayranları Emma Theriault'un bu zengin ve romantik tarihi aşk romanına bayılacak."

-Alexandra Vasti, Ne'er Duke Well'in USA Today çoksatın yazarı

A Lady Would Know Better

Emma
THERIAULT

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Emma Theriault tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave STE
181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Amara, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır.

Editör: Erin Molta
Kapak illüstrasyonu ve tasarımı Elizabeth Turner Stokes'a ait
Stok resim: artMari/Shutterstock İç
tasarım: Britt Marczak

ISBN 978-1-64937-744-9
Ebook ISBN 978-1-64937-748-7

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir Birinci

Baskı Ocak 2025

AMARA
an imprint of Entangled Publishing LLC

*Yazar olduğumu önce bilen aileme.
Ve unuttuğumda bana hatırlatan Byron'a.*

A Lady Would Know Better, kim olduğunu unutan bir kadın hakkında unutulmaz bir romantizm. Bununla birlikte, hikaye tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar içermektedir. Romanda hafıza kaybı, aile üyelerinin ölümü (sayfa dışında) ve yas temalarından bahsedilmekte ve tartışılmaktadır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen dikkat.

Birinci Bölüm

JASPER

SURREY, ARALIK 1877

"Jasper, hazır mısın?"

Gözlerini yorgun yazışmalardan fazla isteksizce kaldırdı. Babasının çalışma odasının kapısında çerçevelenmiş bir şekilde duran kız kardeşine, "Nadiren öyleyim," diye cevap verdi.

Jasper'ın geçen yılki çalışması, daha doğrusu artık Belhaven Kontu olduğu dönem.

İkinci bir oğul için çok kötü bir durum.

"Söz vermiştin," dedi Helena, ses tonu ona tüm yetersizliklerini hatırlatmak için çok şey yapıyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Kardeşi Anthony varis, Jasper ise yedekti ve rollerini canla başla üstlenmişlerdi.

Ama bu daha önceydi.

Küçük kız kardeşleri Isobel, Helena'nın yanından geçip ona kaşlarını çatarak baktı. Yüzündeki ifade annelerinkine o kadar benziyordu ki Jasper'ın yüreğini sızlattı. "Sana ne demiştin?" diye sordu Helena. "Bu onun tutmaya hiç niyetli olduğu bir söz değildi."

Jasper babasının heybetli koltuğunda arkasına yaslandı, kemikleri zorlanarak gıcırdıyordu. Altı yaşında ve yirmi yaşında bir adam kendini bu kadar solgun hissetmemeliydi. İki yıldan kısa bir süre önce Akdeniz'de güneşin kavurduğu bir yatın güvertesinde uzanırken, ne zaman gerçeklerle yüzleşmek ve ailesinin isteklerine boyun eğip dünyada kendine bir yer edinmek zorunda kalacağını merak ettiğini hatırlıyordu. Gerçekliğin bu kadar şiddetli bir şekilde üzerine çökeceğini hayal etmemişti.

Burnunun kenarını sıktı. "Tam olarak ne sözü verdim?"

Helena içini çekti. "Bugün Aralık'ın yedisi." Annelerinin doğum günü. Belhaven Kontesi hayattayken Ton'un ünlü bir ev sahibesiydi ve her yıl sosyete onu kutlamak için Surrey'in karlı köşesine akın ederdi. Kızak gezintileri, ağaç süslemeleri ve sıcak şarapla geçen şenlikli birkaç gün olurdu. Jasper geçen yılki trajediden sonra bir daha asla böyle bir eğlencenin tadını çıkaramayacağından emindi.

Helena devam etti. "O günün anılmadan geçmesine izin verme düşüncesine dayanamıyorum. Bu onun en sevdiğiydi."

Jasper'ın, birkaç hafta önce, kız kardeşleriyle birlikte, ortak kederlerinin onları karanlık malikânelerinin ayrı köşelerine itmek yerine birbirlerine bağlamasına izin verdikleri sırada, gecenin acı saatlerinde verdiği aceleci sözü hatırlaması bir anını aldı. Annelerinin mezarını doğum gününde, en küçük kız kardeşleri yattıktan sonra, onu üzmemek için ziyaret . O sırada Jasper, kız kardeşlerinin yüzlerinde gördüğü acının etkisiyle çaba sarf ediyordu. Anthony gibi güçlü olmasına ihtiyaçları vardı. Ama Jasper, Wrayford papazının kızı Annabelle'le tanışana kadar, ikinci oğulların alışkın olduğu gibi, hayatını neredeyse uyuşuk bir şekilde yaşamıştı. Erdemden kaçıp ahlaksızlığın peşinde koşarak geçirdiği onca zamandan sonra sonunda durulmuş ve dünyası geri dönülmez bir şekilde değişmişti.

Ama bu daha önceydi.

Jasper karın şiddetli bir yağmur gibi yağdığı pencereden dışarı baktı. Anne babasının ve kardeşinin ziyaret etmek için kesinlikle uygun bir zaman değildi. Belki onları bir gün ertelemeye ikna edebilirdi. Ama sonra, sabırsız iş adamı tarafından yazılmış, elindeki mektup yığınınına baktı ve soğuk çamurda bir gezintinin daha iyi olacağını düşündü.

"alayım."

...

Jasper kapıdan dışarı adımını atar atmaz seçiminden pişman oldu ve buz gibi soğuk içini kesti. Diğer yandan kız kardeşleri soğuk rüzgârdan oldukça memnun görünüyordu.

"Nasıl oluyor da ikiniz bu kadar iyi idare ediyorsunuz?" diye sordu, içinde kalan sıcaklığı hapsetmek için nafile bir çabayla kollarını vücuduna sararak.

Helena zayıfça gülümsedi, yanakları pembeydi ve kızıl saçlarından oluşan halesi kışın griliğinde nadir bir parlaklık şokuydu. "Pelerinlerimiz sıcaklık düşünülerek yapıldı kardeşim, moda için değil."

Jasper gri çuha paltosuna baktı ve onu soğuktan ne kadar az koruduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Son beş yılın çoğunu Kıta'nın ılıman iklimlerinde geçirdiğinden, bir daha asla öngörülemez bir İngiliz kışı ummuştu. Ama sonra neredeyse herkesi kaybetti ve Surrey'de kalıcı olarak kalma düşüncesi artık kaçınılması gereken bir kabus değil, kalan ailesine karşı bir yükümlülüğü haline geldi. Ve trajediden bu yana geçen bir yıl içinde Jasper gardırobunu daha uygun giysilerle yenilemeye fırsat bulamamıştı. Belhaven Kontu olarak görevleri öncelikliydi ve bunu kanıtlayacak nasırlı avuç içleri vardı.

"Annabelle hatırlatmak için burada olmadan donarak öleceksin..." Isobel, aceleyle ve dikkatsizce söylediği sözlerin boğazında düğümlenmesiyle durdu. "Çok özür dilerim, Jasper..."

Hiçbir şey söylemedi, kendi sözleri göğsündeki bir düğümün altında gömülüydü, Annabelle'in solgun, hastalıklı formunun düşünceleri zihnini dolduruyordu, tüm yıl boyunca kararlılıkla kaçındığı düşünceler.

Çünkü kızıl hastalığı Wrayford'u kasıp kavurduğunda, asil Annabelle acı çekenlerin ruhlarıyla ilgilenen babasının yanında kalmıştı ve Jasper'ın yapabildiği tek şey, onun kurtulması için boş yere dua etmektir.

Ne yazık ki duaları kabul olmamıştı.

Sonunda, hastalık sadece Annabelle'i değil, anne babasının onun için her zaman güvenli bir liman olmasını ve kardeşinin istikrarlı etkisini de aldı. O karanlık günlerde

Anthony son nefesini verdikten birkaç dakika sonra Jasper kendisi için yeni bir başlangıç kalmadığını fark etmişti. Kaybettiklerinin ve dikkatli olmazsa hâlâ kaybedebileceklerinin amansız bir hatırlatıcısından başka bir şey yoktu.

Şapele giden yol onları arazilerinin sınırlarına götürmüştü; Mulgrave Hall'u arkalarında görmek neredeyse imkânsızdı, yağan karla örtülmüştü. Önlerinde de benzer şekilde örtülmüş mezarlık vardı.

Isobel'in ona zarar vermek istemediğini biliyordu ama Jasper son bir yıl boyunca kardeşleri için güçlü kalmak adına elinden gelenin en iyisini yapmış, çok derinden hisseden yanlarını kapatmıştı. Sadece arkasına hiç bakmadığı için ilerlemeye devam edebilmişti. Anne babasının ve Anthony'nin mezarları başında dururken kaybının derinliklerini nasıl görmezden gelebilirdi ki? Bunu düşünmek bile katlanılamayacak kadar zordu.

"Tatil için planlarımız neler?" Isobel az önceki gafını unutturmaya çalışarak sordu. Adamın boğazı düğümlendi. Hayatta kalmaktan başka bir şey planlamamıştı.

"Freddie yakında evde olacak," diye teklif etti. Kardeşleri Frederick Eton'daydı, diğer kardeşleri ise Oxford'da hukuk okuyordu. "August'tan hâlâ haber alamadım ama eninde sonunda bize ulaşacağını tahmin ediyorum."

Isobel kaşlarını çattı. "Viola haftalardır Banfield'larla yiyeceği Noel yemeği için kıyafetini planlıyor."

Jasper yüzünü buruşturdu ve masasını dolduran açılmamış mektupları, Maycott'ların yas yıllarından çıktıklarına göre yakında sosyeteye döneceklerini düşünen iyi niyetli arkadaşlarından gelen davetiyeleri düşündü. Hiçbir şey ona bundan daha imkânsız gelemezdi. "Hepimizin Mulgrave Hall'a geri dönmesi yeterince kutlama olacaktır."

"Gerçekten hepimiz geri dönecek miyiz? Yoksa bazılarımız kilit altında mı kalacak?" Helena kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak sordu.

"Bir münzevi gibi babamın çalışma odasına kapandığımı söyleyemem," dedi Jasper savunmacı bir tavırla.

Kız kardeşinin ne demek istediğini. En büyük kardeşlerinin yerine geçme zamanı gelmişti. Ama hiçbir zaman Anthony gibi, o kadar sabit olamayacaktı. Bunu biliyordu. Ağabeylerini kaybettikleri gece karanlığa yemin etmesinin nedeni de buydu. Belhaven'ın yeni kontu olarak kardeşleriyle ilgilenecekti. Onlara saygın eşler bulacak ve mutlu geleceklerini garanti altına alacaktı. Ama o öldüğünde soy küçük kardeşine geçecekti.

Çünkü Jasper kalbini bir daha asla başkasına vermeyecekti. Kalan sevgisi kardeşleri içindi. Bunu daha fazla sulandıramazdı. Kader onları acımasızca almadan önce Anthony'nin ya da babasının olabileceği şeyin bir gölgesi olacaktı, ama bu yeterli .

Yemin etmesinin üzerinden bir yıl geçmişti ve Maycott'ların onun gözetiminde geliştiğini iddia edemese de en azından hayatta kalıyorlardı.

Ama hayatta kalmak yeterli mi? Bunu yapmak onun sorumluluğu değil miydi?

Daha fazla mı?

Isobel ona keskin bir bakış attığında, bu düşünceyi de diğer mutsuz anlarıyla birlikte gömdü.

"Belki de mecazi anlamda söylemiştir diye düşünüyorum."

Kız kardeşine kesici bir bakış atmaya başlamıştı ki Helena'ya çarparak onu hafifçe yere düşürdü.

"Jasper, sanırım yolda bir şey var," dedi, gözleri ilerideki uzak bir noktadan hiç ayrılmadan.

O da aynı yöne baktı ama dönen kardan başka bir şey göremedi. "Kartal gözlerin beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecek Helena. Ben hiçbir şey göremiyorum."

"Görünüşe göre..." Durakladı, zaten solgun olan teni ağarmıştı. Jasper da aynı yöne baktı ama hâlâ bir şey göremedi.

"Ne, Helena?"

Sonraki sözleri kasvetliydi. "Bir cesede benziyor."

O zamana kadar Jasper'ın yolun ortasında karanlık bir şekil seçmesine yetecek kadar yol almışlardı. Bir cesede benziyordu.

Teni daha da soğudu ve dehşet hissi içinde birikti.

Bir tane daha olmaz.

Ve sonra koşmaya başladı. Kız kardeşleri arkasından bağırdı ama o kalbinin çarpıntısından ne dediklerini fark etmedi. Figürün yanında durdu, ani efordan nefesi kesildi ve dizlerinin üzerine çökerek cesedi nazikçe ters çevirdi.

İlk fark ettiği şey, kadının yüzünün yarısını kaplayan koyu kırmızı kandı ve yattığı yerdeki karda nasıl biriktiği.

Hâlâ nefes alıp almadığını anlamak için çaresizce onu kendine doğru çekti.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesi boğazında düğümlendi.

Sonra, büyük bir rahatlamayla, yanağında bir nefes gıdıklaması oldu, donmuş tenine baharın fısıltısı gibi.

"Aman Tanrım," diye arkasından Helena'nın soluğunu duydu. "O iyi mi?"

Isobel onun yanına eğildi ve eldivensiz parmaklarını kadının açıkta kalan boynuna yerleştirdi. "Nabızı zayıf ama hissedebiliyorum."

Jasper bir an durup çevrelerini inceledi ve kardaki düzensiz izlere dikkat etti. "Attan düşmüş olmalı. Hâlâ sıcak, ama bu uzun sürmeyecek."

Helena'nın yüz ifadesi . "Ölmüş olması gerekirdi."

"Ölmedi," dedi Helena, bunun doğru olmasını dileyerek.

"Ölmedi."

Ayağa kalktı, kadını sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı. "Isobel, önden koş ve bir doktor göndermesi için kimi uyandırabilirsen uyandır." Kadın başıyla onayladı ve tereddüt etmeden yanlarından koşarak uzaklaştı. Helena'ya döndü. "Gidip bir oda hazırlamalısın. Sıcak olmasını istiyoruz. Yarı donmuş durumda."

Kız kardeşi durakladı. "Seni terk etmek istemiyorum." Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Helena kocasının, az önce kazadan çok da farklı olmayan bir kazada trajik bir şekilde ölmesini izlemişti. Şüphesiz bu manzara

kötü anıları canlandırıyor. Ancak ağır duyguları gözden geçirecek zamanları yoktu.

"Git, Helena. Bundan daha hızlı hareket etme riskini göze alamam. Evde bizim gelişimiz için hazırlanırken daha faydalı olursunuz."

Yutkundu, boğazı düğümlendi ve başını salladı, kararını vermişti. Mulgrave Hall'a doğru yola koyuldu.

Kollarındaki kadın ölümcül bir şekilde hareketsizdi. Bulutların arkasından sızan bir tutam ay ışığında duruyorlardı. Hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı ama bundan da öte, ısınmaya ihtiyacı vardı. Bariz yaraları bir yana, onu kucaklaması bile donarak ölmesini engellemeye yetmeyecekti. Onun nefesini bir kez daha hissetmek için olabildiğince sabırla bekledi.

Sonra gözlerini açtı ve etrafındaki dünya durdu, solgun ışıktaki neredeyse gümüş gibi görünen o gri havuzlara hapsolmuştu. Kirpiklerine kar taneleri yapışmıştı. Bakışlarının ona odaklanması bir an aldı, ama odaklandığında gözbebekleri tamamen büyüdü.

"Beni yakalamalarına izin verme," diye yalvardı, yumuşak sesinde korku ağır basıyordu.

Bu sözler şok etkisi yarattı. Jasper onun geldiği yöne baktı ama hiçbir şey göremedi. Tekrar ona baktı. "Kim, leydim?"

Titreyerek nefes aldı ve yüzünü buruşturdu. "Lütfen," diye fısıldadı, bir kez daha bilinçsizliğe yığılmadan önce.

Jasper onun hangi düşmandan bahsettiğini bilmiyordu ama onu kollarına aldığı anda yolu açtı. O, kendi topraklarında yaralanmış, zor durumdaki bir kadındı. Bir centilmen olarak ona yardım etmekle yükümlüydü. Ama bundan daha fazlası vardı. Annabelle hastalandığında, Jasper'ın onu korumak ya da acısını dindirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Jasper ona yardım edemedi. Öylece otururken Annabelle acı çekmişti. Kaderi acımasızca onun kontrolü dışında kalmıştı.

Ama kollarındaki kadın? Hala nefes alan kadın?
Kimin kanı teninde sıcaktı?
Hâlâ kurtarılabilirdi ve kurtarılmasını sağlamak için elinden
gelen her şeyi yapacaktı.

İkinci Bölüm

JASPER

Mulgrave Hall'a geri dönüş zorlu bir yürüyüştü.

Kadın sorun değildi. Jasper hayatı boyunca atletik bir adam olmuştu. Onu göğsüne bastırırken ağırlığını fark etmemişti bile, daha çok teninin solgunluğundan ve yarasından sürekli akan kandan endişeleniyordu.

Tanrım, bir doktora ihtiyacı var.

Her geçen dakikanın onu ölüme daha da yaklaştıracılabileceğini bilerek mücadele ettiği şey kardı. Sorumluluğu altındaki başka birini daha kaybedemezdi. Bunun düşüncesini bile aklından kovdu. Odaklanmalıydı.

Yorgun nefeslerini ritmik bir düzene sokmaya zorladı, beyaz puflar ona eforu nedeniyle artık hissetmediği soğuğu hatırlatıyordu, ta ki Mulgrave Malikânesi'nin kemerleri görünene kadar. Görkemli bir Gürcü malikanesiydi, tasarımında klasik ve zarafetinde abartısızdı. Annesi binanın sakin simetrisinden hiç hoşlanmamış, Belhaven Kontu'yla yeni evlendiği gün buraya sarmaşık dikmeyi tercih etmişti. O sarmaşığın damarları şimdi Mulgrave Malikânesi'nin tamamını kaplamış, taş cephenin üzerinde örümcek ağı gibi yayılmıştı. Yazın yaprakları yemyeşildi ve malikâneyi tamamen kaplıyor, zarif bir orana sahip malikâneye annesinin geliştirmeye çalıştığı tuhaf bir hava katıyordu. Kışın ise sarmaşıklar neredeyse uğursuz görünürdü ama Jasper kucağında kanlar içinde bir kadınla yaklaşırken hiç bu kadar uğursuz olmamıştı.

Onları Helena ve Mulgrave Malikânesi'nin cefakâr kâhyası Battersby karşıladı.

"Gel, Jasper. Bütün tencereler kaynamaya başladı ve

Bir ateş yakalım," dedi Helena ve onu uşağı Nash'in beklediği konuta götürdü. Büyük merdivene doğru yürüdüler ve Jasper kollarındaki kadını ayarlayarak durakladı. Helena her zamanki gibi becerikli bir şekilde onun önünde geriye doğru yürüdü. "Lavanta Odası'nı kullanabileceğimizi düşündüm, çünkü en iyi ışık ve geniş alan oradadır."

Jasper başıyla onayladı ve merdivenlerin başından sola döndü. "Peki ya doktor?"

"Gönderildi, bu gece köyde kalırsa çok uzun sürmez. Ama kar onları yavaşlatacaktır."

"Ya Isobel?"

Helena ona bıkkın bir bakış attı. "Arabayla birlikte gitti."

"Şaşırmamalıyım," diye cevap verdi, kız kardeşini uşak Thomas'la birlikte botun üstünde hayal ederken. Bir arabada güvenle oturarak aksiyonu kaçırarak biri değildi.

Lavanta Odası'na vardılar ve Jasper doğruca yatağa giderek kadını nazikçe yatağa yatırdı. Ona , göğsünün inip kalkmasını beklerken kalbi boğazında düğümlendi. Sonra kadın ürpertici bir nefes alarak yatağın derinliklerine gömüldü ve Jasper da yeniden nefes aldı.

Hizmetçiler yatağın altındaki çarşafı kaldırıp yanına taze közle dolu iki ısıtma tavası yerleştirirken, Helena yorgani kadının küçük bedeninin üzerine çekti. Helena kadının çizmelerini çıkarıp narin, çoraplı ayaklarını ortaya çıkarınca Jasper'ın gözleri tekrar yatağın üstüne dikildi.

Kim bu kız? Ve neden birisi onu kovalıyor?

Helena yanına geldi ve ona sıcak, nemli bir bez uzattı. "Eminim birinin onu biraz temizlemesinden memnun olacaktır."

Frakını çıkardı ve gömleğinin kollarını ön kollarının üzerine sıyırdıktan sonra bezi aldı ve kadının yanına diz çöktü, adabı, görgü ya da başka herhangi bir şeyi unutarak. Dikkatliydi,

Asla çok sert bir şekilde ovalamıyordu ama ona daha fazla acı çektirmeden alabildiği kadarını aldığından emindi. Yardım edemedi ama kadının yüz hatlarının kanla kaplı olmadığı zamanlarda oldukça hoş olduğunu fark etti. Mavimsi renk tonuna rağmen yabancının dudakları dolgun ve davetkâr. Yanaklarında ve burnunda, Ton'un güneşten sakınan kadınlarında pek rastlanmayan ince çiller ve narin kemik yapısını çevreleyen güçlü, neredeyse uyumsuz kaşlar vardı. Bir bütün olarak ele alındığında, unutulmaz, hatta unutulmazdı. Sadece bilincinin yerinde olmasını diliyordu.

Helena belki de biraz fazla parlak bir sesle, "İşte, bu çok daha iyi görünüyor," dedi. "Kan küçük bir yarayı bile korkunç derecede dramatik gösterebilir." Jasper kız kardeşine baktı ama onun muhtemelen hafızasını kaybettiğini bildiği için konuşmadı.

Helena, anne babasını ve kardeşini kızıl hastalığından kaybetmeden önce, kocası dükün hayatını değiştiren kaybıyla yüzleşmişti. O günden beri, Dük'ün hayatını kaybettiği araba kazasının izlerini, şakağından çenesine kadar uzanan uzun bir yara izinde ve çektiği acıyı -dünyadan saklamak için elinden geleni yaptığı acıyı- taşıyordu.

"Marcus'un yarası hiçbir şeye benzemiyordu." Neredeyse bir fısıltıydı. Kocasının ölümünün üzerinden üç yıldan biraz fazla zaman geçmişti. Parmaklarını dalgınca yara izine götürdü.

Bir bakıma, o ve Jasper'ın kayıpları birbirine benziyordu, her ikisi de hayatlarının çok erken dönemlerinde başlarına gelen sınavlar yüzünden değişmişti. Ama Helena'nın sıcak kalbinin onu kederinden kurtaracağını bildiği yerde, kendi kalbi hayatta kalabilmek için soğuk ve tanınmaz bir şeye dönüşmüştü.

Jasper onu teselli edemedi kapıdaki bir gürültü dikkatlerini dağıttı.

Battersby ortaya çıktı, tedirgin görünüyordu. "Lordum, doktor geldi-"

"Harika, içeri gönderin onu," diye yanıtladı Jasper.

"-ve kız kardeşinin senin ilgine ihtiyacı var," diye bitirdi.

"Isobel?" Yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf etmek ona göre değildi ama Battersby'nin onu onaylamamasını Jasper'ın hemen harekete geçmesini gerektiren bir şeymiş gibi göstermesi de tamamen Battersby'ye göreydi.

"Hayır, Lordum. Leydi Viola'dan bahsediyorum."

Jasper irkildi. En küçük kız kardeşi henüz on üç yaşındaydı ve Jasper en çok onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Bu kadar küçük bir çocuğun bir ebeveyne ihtiyacı vardı, değersiz omuzlarına çok fazla sorumluluk yükleyen serseri bir kardeşe değil. Doktor odaya girdiğinde ayağa kalktı ve dışarıdaki soğuğu da beraberinde getirdi.

"Hoş geldiniz, Dr. Ramsay," dedi Helena, sözcükler ağabeyine yetersiz kaldığında.

Doktor uzun boylu, abartılı bıyıkları olan ve güler yüzlü bir adamdı. Maycott kardeşlerin her birinin doğumunu gerçekleştirmiş ve son yirmi yıldır onların çeşitli hastalık ve kazalarıyla ilgilenmişti. Geçen yılki trajediden sonra kalan Maycott'ları da gördükten sonra, ebeveynlerinin yokluğunda fiili bir amca haline gelmişti. Jasper yutkundu ve doktorun Annabelle'in bileğini kontrol ederken bulamadığı nabız için Annabelle'in inanılmaz küçüklükteki elini oldukça büyük olan elinin içinde tuttuğu anıyı aklından kovdu.

"Sorun ne gibi görünüyor?" Dr. Ramsay, Jasper bir kez daha konuşamadığını kanıtlayınca ondan Helena'ya bakarak sordu.

Dr. Ramsay yatağa yaklaşırken Helena, Jasper adına, "Bu genç bayana mezarlığa giden yolda rastladık," diye konuştu. "Onu bulmamızdan çok kısa bir süre önce atından düşmüş olabileceğini tahmin ediyoruz, ancak bunca zamandır bilinci yerinde değildi."

Her zaman değil ama Jasper Helena'yı düzeltmedi. Genç kadının ricasını sadece o biliyordu ve bunu herkesle paylaşmak doğru gelmiyordu. En azından henüz değil.

Dr. Ramsay ısınmak için ellerini birbirine sürttü ve

kadının başının ve boynunun çeşitli noktalarına yerleştirdi. Biraz nazikçe dürttüktan sonra Helena'ya döndü. "Ne kafatasında ne de boynunda herhangi bir kırık izi yok." Kızın yüzünü kucaklamaya, göz kapaklarını açmaya ve ışıktta göz bebeklerini incelemeye devam etti. Yatağın ayakucundaki örtüyü kaldırdı ve kızın ayak tabanlarına dokundu. Jasper ve Helena'ya baktı ve sırttı. Ayağa kalkarken onlara, "Refleksleri sağlam," dedi. "Kalıcı bir sersemliğe girmiş gibi görünmüyor."

"Öyleyse onu rahatsız eden ne? Ne zaman uyanacak?"

"Şokta, Belhaven." Jasper doktorun babasının unvanını kullanması karşısında irkilmemeyi başardı, o an için hem çok tanıdık hem de çok resmiydi. "Durumu çok hassas. Öngörülebilir gelecekte sıkıntılı veya heyecanlı olmamasını sağlamak için özen göstermelisiniz." Jasper kızın *kendisini onlardan*, her kimlerse, koruması için yalvardığı zaman gözlerinde beliren korkuyu düşündü. Sıkıntı o zamanki görüntüsünü ancak örtüyordu. "Yatar pozisyonda kalmalı ve bacaklarına sıcaklık uygulanmalı. Durumu kötüleşirse striknin verilebilir ama ben olsam kafurla başlardım-"

"Evet, evet, güzel, ama ne zaman uyanacak? Onun hakkında ya da nereden geldiği hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Eminim ailesi onun için endişeleniyordur."

Dr. Ramsay başını salladı. "İyileşmesi için acele edilmemeli, Belhaven. Başındaki bir bozukluk son derece zarar verici olabilir, bu yüzden kafası karışmış olarak uyanabilir." Tam boyuna yükseldi ve iç çekti. "Yaraları büyük ölçüde görünmez ama gözlemlenebilirmiş gibi tedavi edilmeleri gerekiyor. Dinlenmeye ihtiyacı var. Semptomları kontrol altına alınmalı ve aşırı uyarılmamalı."

Ramsay profesyonel davranıyordu ama Jasper'ın paniğe kapılmasını durdurmak mümkün değildi. Daha önce de burada bulunmuş, önce Annabelle'in, sonra da anne babasının ve Anthony'nin ölümünü çaresizce izlemişti. Bir başkasını daha kaybetmeye dayanamazdı, bu kişi mükemmel bir insan olsa bile.

Yabancı. "İyileşeceğini söylüyorsun ama sonra sanki yaralarına yenik düşebilirmiş gibi konuşuyorsun. Hangisi Ramsay?"

Helena ona mantıksız davrandığını ima eden bir bakış atarken, doktorun ifadesi acıma doluydu ve Jasper'ın gerçek anlamını çok kolay okuyordu. "Kanama riski her zaman vardır, Jasper." Kendi adını kullanması canını yakmıştı. Ailesi dışında buna hakkı olan biri varsa, o da Dr. Ramsay'di. Ama bir konuşma süresinde Belhaven'dan Jasper'a geçmek ona sadece neler kaybettiğini ve ne kadar başıboş kaldığını hatırlatıyordu. "Onun için yapabileceğin en iyi şey rahatça dinlenmesine izin vermek."

Dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı. "O zaman yapacağımız şey bu." Tüm İngiltere'deki en dinlenmiş kadın o olacaktı. Bundan emin olacaktı. Ama uyanıp kim olduğunu ve geldiğini açıkladığı anda, Jasper onun evine dönmesini sağlayacak ve uğruna çok mücadele ettiği göreceli huzuru Mulgrave Malikânesi'ne geri getirecekti.

Battersby kapıdan boğazını temizledi. "Lordum, kız kardeşiniz-"

"Doğru, bununla ilgilenmeliyim-"

Dr. Ramsay onun omzuna vurdu. "Siz bunu yaparken ben de genç hanımın yarasını temizleyeceğim ve belki kız kardeşinize kafur uygulamasını öğretirim."

Jasper başıyla onayladı ama doktorun ve Helena'nınki kadar yetenekli ellerde bile olsa kadını bırakmaya isteksizdi. Büyük yatağın içinde çok küçük, çok savunmasız görünüyordu. Ama peşine düşen her kimse Mulgrave Malikânesi'nde ona ulaşabilecek gibi de değildi.

Şimdilik güvendeydi.

Viola'nın odasına yürüyüş kısa sürdü ve Jasper'a akşamki olayları en iyi nasıl açıklayacağına dair bir plan yapmak için fazla zaman bırakmadı. Kız kardeşi neredeyse histerik olmalıydı, özellikle de kadını bir an için görmüşse.

Kapısı neredeyse kapalıydı, içerideki oda loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

Jasper derin bir nefes aldı ve kapıyı usulca çaldı. "İçeri gel," dedi küçük, titreyen bir ses.

Yetersizlik korkularına karşı kendini çelikleştirdi ve odaya girerken cesur bir yüz takındı, kız kardeşini korkudan tükenmiş bulmayı bekliyordu. Bunun yerine Viola, yanına gelenin kardeşi olduğunu görür görmez dimdik oturdu, gözleri parladı ve vücudu neredeyse heyecandan titriyordu.

"Jasper, bu *doğru* mu? Gerçekten bir kadının hayatını kurtardın mı?"

Onu bu kadar etkilenmemiş bulduğu için yaşadığı şoku yuttu. "Hayatını *kurtardık* mı bilmiyorum ama evet, Isobel, Helena ve ben yardımımıza ihtiyacı olan bir kadınla karşılaştık." Yatağına geldi ve kenarına oturdu.

"Isobel kanla kaplı olduğunu söyledi, onu duydum. Gömleğinde de kan var!" Gözlerini kocaman açarak işaret etti. "Ve o *burada* mı? Mulgrave Hall'da mı? Ölüyor mu?"

Onun merakını tahmin etmişti ama bu kadar açık sözlü ve korkusuz olmasını beklemiyordu. Anne ve babaları öldüğünde Viola sadece on bir yaşındaydı ve Jasper uzun zamandır onların kaybından en çok onun etkilendiğini düşünüyordu. Ama işte buradaydı, sorularla ve neşeyle doluydu, sanki atından düşen yabancı bir kadın aylardır başına gelen en ilginç şeymiş gibi. "Hayır, ölmüyor Viola. Başından yaralanmış ve iyileşmesi için dinlenmesi gerekiyor."

"Ve bunu burada mı yapacak?"

Bir bağlılığı teşvik etmek istemediği için kaşlarını çattı. "Kim olduğunu öğrendiğimizde kendi yoluna gideceğini söyleyebilirim."

Yastığının altından bir parça parşömen ve bir kalem çıkardı. Viola her zaman bir şeyler karalıyor, düşüncelerini ve gözlemlerini kaydediyordu. Jasper bunun çok genç yaşta yaşadığı büyük çalkantıların bir belirtisi olduğunu, geriye kalanları anlamlandırmanın bir yolu olduğunu hissetti. Kalemnin ucunu yaladı ve kâğıda bastırdı. "Nasıl biri?"

İç çekti. "En ufak bir fikrim bile yok, Viola. O bir süredir

tüm bu zaman boyunca bilinçsiz."

"Sanırım oldukça cesur," dedi hülyalı bir şekilde, kalemi çiğneyerek.

Jasper onun kaburgalarını hafifçe dürttü. "Peki bunu tam olarak neyden anladın?"

"Şey, at sırtında yalnızdı. Hiç böyle bir şey duydunuz mu?"

"Hayır," dedi, bunun gerçekten de nadir bir durum olduğunu düşünerek. "Ve sakın fikir üretmeye kalkma."

"Zaten at sırtında gitmeme izin verilmiyor," dedi gözlerini kısarak ama Jasper yemi yutmadı. Ailelerinin başına gelen onca şeyden sonra, bir koruyucu olarak biraz fazla tedbirli olmaya hakkı olduğunu düşünüyordu. "Sence bir şeyden kaçıyor olabilir mi?"

Jasper donup kalmıştı ama keskin gözlemci kız kardeşinin gerçeğe bu kadar yaklaşmış olmasına şaşkınlığına gerektiğini düşünüyordu. "Neden sordunuz?"

"Ne kadar cesur olursa olsun, gecenin karanlığında kaçmak ilk tercihi olamazdı. Çok korkmuş olmalı."

Jasper boğazını temizledi. "Belki de bilge bir ağabeyin uyarılarını dikkate almadı ve şimdi sonuçlarına katlanıyor," diye alay etti ama Viola kendi düşünce zincirinde kaybolmuş, onu zar zor dinliyordu.

"Tek başına ve tehlikede olabilir," diye düşündü, kadının durumundan pek de heyecanlanmamıştı. Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ona yardım edeceğiz, değil mi?" diye yalvardı ve Jasper hemen cevap vermeyince onun eline uzandı. "Annabelle de bunu isterdi."

Adını duymak şok etkisi yaratmıştı ama yaratmamalıydı. Annabelle'in babasıyla birlikte yürüttüğü çalışmalar sırasında, dul kadınlar, evlenmemiş anneler ve diğer savunmasız kadınlar her zaman ilgisini çekmiş, toplumun her fırsatta onları korumakta başarısız olduğu, hatta adaletsiz ve önyargılı yasalarla onlara zarar konusunda ısrar etmişti.

Annabelle'den önce Jasper bir parça sempati duyabilir ya da bir kadın hayır kurumu için cüzi bir bağışta bulunabilir, daha fazla düşünmeyebilirdi. Ama Annabelle tüm bu adaletsizliklere karşı gözlerini açmıştı. Boşanma durumunda annelerin kendi çocuklarına erişimine izin veren Bebeklerin Velayeti Yasası'nın Parlamento'dan geçmesinin üzerinden sadece dört yıl geçmişti. Parlamento *şiddetin* boşanma sebebi olduğunu kabul edeli ise sadece yirmi yıl olmuştu. Annabelle'in gözünde kaydedilen her ilerleme kutlanmaya değer olsa da, bu yasaların kabulü yeni bir ütöpik çağın başlangıcı olmamıştı. Aksine, bu yasalar çok azdı ve uzun süredir başka seçenekleri olmadan acı çeken binlerce kadın için çok geç kalmıştı.

Ama bu farklıydı. Kadının güzel kıyafetlerini düşündü. "Onun bir ailesi var Viola. Sadece onları bulmamız gerekiyor."

"Onu ne zaman görebilirim?"

"Bu gece kesinlikle olmaz. Uyuyor olmalıydın." Ayağa kalktı ve kâğıtla kalemi kızın elinden alarak masasının üzerine, ulaşamayacağı bir yere koydu, kızın o gider gitmez onları alacağını çok iyi biliyordu.

"Oldukça heyecanlı, değil mi?" diye sordu masumca. "Neredeyse unutturuyor-"

"İyi geceler Viola," diye araya girdi Jasper. Hızla Viola'nın alnına bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı, Viola'ya konuşma fırsatı vermedi ama kendi kendine Viola'nın haklı olduğunu kabul etti. Son iki saati uzun zamandır ilk kez anılarıyla tüketmemişti. Annabelle'i, ailesini ya da Anthony'yi düşünmemiş değildi ama acı neredeyse katlanılabilirdi. Belki de kız kardeşleri haklıydı. Belki de kendini tekrar açmalıydı. Belki de dünyada onu mutsuzluğundan uzaklaştıracak yeterince şey kalmıştı.

Belki de değildir.

Helena onunla koridorda karşılaştı.

"Dr. Ramsay gitti," dedi o sormadan önce.

"Uyandı mı?"

"Henüz değil Jasper, ama bak." Helena avucunun içinde küçük bir altın yüzük tutuyordu. Yüzüğü alıp ışığa tuttu ve dış cephesine kazınmış baş harfleri fark etti: *JHD*. Helena, "Bu onun cebindeydi," diye önerdi.

"*JHD*," dedi. "Kim olduğunu sanıyorsun?"

"Pek çok kadının kendi isimlerini taşıyan mühür yüzükler taktığını sanmıyorum."

Helena'nın gözleriyle karşılaştı. "Onun nişanlı olduğunu mu düşünüyorsun? Evli misin?"

Helena başını salladı. "Nişanlı ya da evli kadınlar yüzüklerini çıkarmazlar, hele de at sırtında bir yolculuğa çıkmadan önce."

Yumruğunu yüzüğün etrafına kapattı ve Helena'ya baktı. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Bunu bilmemize imkân yok," dedi. "Uyandığında bize söyleyebilecekleri dışında."

Isobel yeniden ortaya çıktı, yanakları soğuktan pembeleşmişti. "Dr. Ramsay oldukça hoşsohbet biri; son bir ay içinde onu arabaya götürürken konuştuğum kadar çok konuştuğumdan şüpheliyim." Onların yüzlerindeki asık ifadeyi fark etti. "Gizemli misafirimizin kimliğini tespit edebildik mi?"

Helena ona yüzükten bahsetmeden önce, "Yakınından bile geçmiyor," dedi.

"Ne kadar dramatik," diye haykırdı Isobel. "Belki de bir hayduttur."

"Belki, ama giysileri aksini gösteriyor," dedi Helena. "Bir hanımefendi kar fırtınası sırasında asla tek başına ata binmeyecek olsa bile, bir hanımefendinin şıklığını taşıyor."

"Tam benim tarzımda bir kadın," dedi Isobel. "Gece geç saatlere kadar süren gezintisinin ardında ilginç bir hikâye olmalı."

Jasper kadının çaresizce yalvarışını düşündü ve bir teori oluşturmaya çalıştı. Tacizci bir nişanlıdan mı kaçıyordu? Tanrım, tacizci bir *kocadan* mı? Eğer ikincisiyse Maycott'ların onun için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Helena onu dürttü. "Zihnindeki çarkları görebiliyorum

Dön, Jasper. Onun kurtarılmaya ihtiyacı olan bir genç kız olduğunu bilmiyoruz."

"Onu kurtarmak istediğimi kim söyledi?"

Isobel sırtıttı. "Şimdiye kadar yaptığından daha fazlasını mı?" Helena onu çimdikleyince nefesi kesildi. "Sadece oldukça romantik demek istedim, değil mi?"

Jasper buz kesti. "Bunun romantik bir yanı yok, Isobel."

Ses tonundaki bir şey, küstah kız kardeşini daha fazla tartışmaması konusunda uyarmış olmalıydı. O sırada Lavanta Odası'na varmışlardı ki, kadının içeride kıpırdanmakta olduğunu gördüler.

Isobel konuşmaya başladı ama Jasper onu susturdu. Helena'yla birlikte yatağa doğru sürünürken, "Uyanıyor," diye tısladı.

Isobel, "Acaba kızı korkutarak erkenden mezara mı göndermeyi amaçlıyoruz?" diye fısıldadı.

Helena doğrulurken, "Yavaşça bilinçlenmesine izin vermeliyiz, Jasper," dedi.

Kız kardeşi haklıydı ama Jasper mum ışığında kadının göz kapaklarının dalgalanışından büyülenmişti. Gitmeliydi, Tanrı biliyordu ki uyandığında gördüğü ilk şey yabancı bir adam olursa çok üzüldü. Ama belki de onu yolda yaralı yattığı yerden taşıyan kişi olarak hatırlayacaktı.

Gözleri ciddiyle açılmadan önce karar verecek zamanı olmadı. Dondu kaldı, yolda olduğu gibi kendisine odaklanmalarını bekledi. Gözleri odanın içinde gezinirken kaşları çatıldı. Bir kolu tezgâhtan kurtuldu ve eli komodine çarpana kadar yana doğru hareket etti.

"Ne oldu?" Jasper düşünmeden sordu. "Ne istiyorsunuz?"

Yakın çevresinde bir erkeğin konuşmasından korktuysa da bunu belli etmedi. "Gözlüğüm," diye mırıldandı, sesi tamamen kısıktı.

Helena bir adım daha yaklaştı. "Bir kaza geçirmişsin."

"Bir kaza mı?" Kadın dirseklerinin üzerinde doğruldu ve acı içinde soluk soluğa kaldı.

Isobel yaklaştı ve onu yüzüstü yatar pozisyona getirdi. "Atınızdan düştüğünüzden şüpheleniyoruz. Kendini fazla . Dr. Ramsay bu konuda çok netti."

Kadının kafasının karıştığı anlaşılyordu. Helena yatağın kenarına oturdu. "Bize adınızı söylerseniz, nerede olduğunuzu ailenize bildirebiliriz. Endişelenmiş olmalılar."

"Benim adım mı?" diye sordu, sanki sorunun kendisi kafa karıştırmıymış gibi.

"Evet, adın," diye yanıtladı Jasper, belki biraz fazla zorlayarak. Ama onun kim olduğunu bilmeden ona yardım edemezdi. Helena yine de ona bir bakış attı.

"Ben..." diye başladı ve Jasper rotasını belirleyecek bilgiyi almak için kendini hazırladı. Viola'ya da aynı şeyi söylemişti. Eğer bir soylunun kızı ya da karısıysa, ailesini kazadan ve yaralanmadan haberdar etmek için acele etmek gerekecekti. Sonra gelip onu alabilirlerdi ve Maycott'lar da sessiz yaşlarına geri dönebilir, her gün birbiri ardına hayatta kalabilirlerdi. Ellerinden geldiğince dayanmaya çalışacaklardı. Tek ihtiyacı olan onun adını söylemesiydi.

Sonunda konuşmadan önce kaşlarını çatarak odaya baktı. "Bilmiyorum."

Üçüncü Bölüm

"Sen ne?"

Oda dayanılmaz derecede sıcaktı, düşünceleri tahammül edilemez derecede karışık ve kafatasındaki acı bir bıçak kadar keskindi. Ve ne olduğu ya da nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ya da *kim* olduğunu.

"Bilmiyorum," diye tekrar zorladı. Odanın herhangi bir özelliğini zar zor seçebiliyor ya da kafasındaki donuk uğultudan başka bir şey duyamıyordu.

"Kendi adını bilmiyor musun?" Acının bulanıklığı içinden gelen ses kuşkuluydu. Hatta öfkeliydi. Sahibini seçecek kadar net göremiyordu. Lanet gözlükleri neredeydi?

"Jasper-" diye uyardı başka bir ses, bu daha nazikti.

"Bana kendinize dair hiçbir anınızın olmadığını mı söylemek istiyorsunuz? Böyle bir şeyi kim duymuş ki?"

Kibar sesi daha da sertleşti. "Jasper, Dr. Ramsay onun kafası karışık bir şekilde uyanacağını söyledi. Ayrıca üzülmemesi konusunda da kararlıydı ve söylemeliyim ki, takındığın tavır üzücü."

Adamdan bıkkın bir iç çekiş duyuldu.

Sıcak bir el onunkini buldu. "Kendini çok kötü hissediyor olmalısın; dinlenmene izin vermeliyiz. Ama önce biraz su içmelisin."

Kafa karışıklığının ağırlığı ona sağlam bir duvar gibi çarptı. Kalp atışları hızlandı ve teninde hastalıklı bir sıcaklık belirdi. "Kim olduğumu gerekir, değil mi?" diye sordu nazik sesin geldiği yöne doğru.

"Pekala, bazı gerçeklerle başlayalım, olur mu?" dedi başka bir ses, bu seferki daha hırıltılı ve biraz da muzipti. "Benim adım Isobel Maycott. Elini tutan bakıcı benim melek gibi kız kardeşim Helena ve o sert piç-"

"Isobel!" diye bağırdı Helena.

Isobel, "Kendi adını bile hatırlayamıyorsa, bunların hiçbirini hatırlamaması gayet normal," diye mırıldandı. "Dediğim gibi, o sert piç benim kardeşim Jasper."

Kendi kimliğiyle ilgili sorulardan daha kolay yönetilebilir olduğunu düşündüğü bir soru sordu. "Neredeyim ben?"

"Mulgrave Konağı, Belhaven Kontu'nun evi."

İsim zihnini gıcıklıyordu, sanki aradığı anı kilometrelerce çamurun altında gömülüydü ama hâlâ oradaydı, keşke ona ulaşabilseydi. Onu aramaya çalıştı ama bu zorlanma başını döndürdü.

Isobel sabırlı açıklamasına devam etti. "Daha önce de söylediğimiz gibi, bir kaza geçirdiniz ama artık güvendesiniz. Doktorumuza sizi muayene ettirdik ve kalıcı bir hasar olduğunu düşünmüyor."

"Hafıza sorunları hakkında hiçbir şey söylemedi," diye homurdandı Jasper.

"Her halükarda, fiziksel ya da zihinsel olarak iyileşene kadar burada kalmanız gerekecek."

Neredeyse hiçbir şey seçemiyordu ve yine de oda onun etrafında küçülüyor gibiydi. Bir şeyler yanılttı, hafıza eksikliğinin ya da içinde bulunduğu durumun ötesinde bir şeyler. Sanki zihni bilmese bile kemikleri bunu biliyordu. İlkel bir içgüdü ona hiç de güvende olmadığını söylüyordu ama bu korkunun yatağının etrafını saran üç kişiyle hiçbir ilgisi olmadığını da biliyordu.

Jasper bir adım daha yaklaştı. "Henüz bir şey yok mu? Bir isim? Bir yer?" Sorusunun bir test olduğunu tahmin etti.

Başarısız olacağı bir test. "Hiçbir şey," diye itiraf etti. "Sanki zihnimin üzerinde nüfuz edemediğim bir perde var." Oda küçülmeyi bıraktı ve onun yerine dönmeye başladı. İstemsiz bir inilti çıkardı, Jasper'ın daha da yaklaşmasına neden oldu, ona doğru çekildi.

kendi isteği dışında olsa da.

"Her şey yolunda mı?" diye başladı, sesi keskindi. "İyi misin?" diye ekledi, bu kez keskinliği biraz azalmıştı. Görünüşe göre adam hayal kırıklığı içindeyken bile

terbiyesini unuttu.

Artık yüz hatlarını seçebileceği kadar yakındaydı. Sert piç haklıydı; ağzının sert çizgisi ve karanlık, keskin bakışlarıyla belli olan onaylamama, cezalandırıcı bir sıcaklık gibi ondan yayılıyordu. Bu yoğunluğun altında kızardığını hissetti ve ancak o zaman, adamın alnındaki endişe kırışıp gözleri yumuşayınca, maskenin altında yatan şeyin bir ipucunu görebildi. Sertliğin altında iyi bir adam olduğunu hemen anladı. Uyandığından beri net olarak görebildiği ilk şey buydu.

Kızın kokusunu alabileceği kadar yakınına eğildi. Temiz çamaşırlar ve ter, sanki yakın zamanda kendini zorlamış gibiydi. Hoşuna gitmediğini fark etti ve ona doğru bir çekim hissetti. Odanın geri kalanının onun bilgisinden kaybolması gibi, adamın çelikten cephesi de parçalanmaya devam etti, ta ki geriye kalan tek şey elinin sıcak baskısı olana kadar. Adamın dokunuşu kıvılcım saçıyordu, teni bir asilzadenin oğlu için beklediğinden daha sertti. "Leydim?"

Hitap şekli aklına takıldı. *Doğru değil*, diye ısrarlı bir düşünce geldi aklına. Ve sonra oda keskin bir rahatlamaıyla geri döndü. Bacaklarında bir yatak ısıtıcısının sıcaklığını, ensesinde ter damlacıklarını, iliklerine kadar işlemiş gibi görünen acıyı hissetti.

Acı çekiyordu ve ne dünyevi ne de ilahi hiçbir güç midesindekileri yatağın kenarından adamın botlarının üzerine boşaltmasını engelleyemezdi.

...

Bir sonraki uyandığında yalnızdı.

Elini alışkanlıkla tekrar uzattı ama gözlüklerinin tanıdık şekli hâlâ yoktu. Hafızasının temeli yokken herhangi bir şeyi tanıdık olarak düşünmek tuhaftı. Ama belki de bazı şeyler asla kaybolmayacak kadar derinlere işlemişti. Her şeye rağmen nasıl konuşacağını biliyordu, sadece benlik duygusundan yoksundu. Bu rahatsız ediciydi,

ama en azından işlevini yerine getirebiliyordu.

Acı hâlâ oradaydı ama biraz azalmıştı. Hâlâ yapabildiğini kanıtlamak için ayağa kalkma isteği duydu ama bacaklarını üstünkörü oynatması bunun için hâlâ çok zayıf olduğunu gösteriyordu. Gecenin bir vakti bir lazımlıktan faydalandığını hatırlıyordu ama bunu tek başına nasıl başardığını Tanrı bilirdi. İçgüdüden şüpheleniyordu.

Yaralanmasıyla ilgili kendisine söylenenleri düşündü. *Bir yağın halinde bulunmuş. Bir attan atılmış. Tek başına.*

Keşke bunun ona hiç benzemediğini kanıtlayacak sözcüklere ya da kanıtlara sahip olsaydı. Belki de at sırtında gecenin karanlığında kaçmak gibi şeyler yapan türden bir kadın olmadığına dair inancı, konuşma yeteneği kadar derinlere işlemişti. Ama gerçek şu ki, bunun aksini kanıtlayacak hiçbir kanıtı yoktu ve nasıl bir kadın *olmadığına* dair bir fikri olsa da, nasıl bir kadın *olduğuna* dair dünyevi bir fikri yoktu.

Odasının ötesindeki koridor sessizdi ama bir kontun ikametgâhı olduğuna göre hatırı sayılır büyüklükte bir malikânede olması gerektiğini biliyordu. Umarım kısa süreli kalışı sırasında söz konusu kontla ya da kontesiyle karşılaşmazdı. Kontun meşgul bir adam olması, tercihen Londra'da, farkında olmadan yarattığı karmaşadan uzakta kalması için dua etti. Belhaven Kontu gibi bir adamı şu anki haliyle görmenin utancı onu öldürmeye yeterdi.

Sabah ışığı pencereden içeri doluyordu, bu yüzden etrafını bulanık da olsa seçebilmek için elinden geleni yaptı. Görkemli pastel renkli mobilyalar ve lavanta çiçekli duvar kâğıtlarıyla iyi döşenmiş gibi görünen bir odadaydı.

Hayır, diye düşündü, gözlerini kısarak. *Lavanta değil*. Bu renk gerçek bir temsil olamayacak kadar menekşeye yakındı. Daha çok leylak rengine benziyordu, kaprisli bir ismin altında asık suratlı ve soğuk bir ton. Her halükârda güzel bir odaydı.

Ait olmadığı güzel bir oda.

Üzerini örten örtü kalın ve ince bir kumaştan yapılmıştı.

Zengin dikişli brokar bir elbise ve başkasına ait olması gereken yumuşak, fırfırlı bir gecelik giymişti. Maycott'lardan herhangi birinin onu soyunmuş bir halde görebileceğini düşünmemeye çalıştı. Ayrıca onun bir adamın botlarına kustuğunu da görmüşlerdi ve şu anda bu daha büyük bir haksızlık gibi görünüyordu.

Omzunun üzerinde kalın bir örgü uzanıyordu; biri saçlarıyla ilgilenmişti. Çekingen bir elini şakağındaki bandaja doğru uzattı. Etrafındaki deri şişmiş ve sıcaktı ama söyleyebildiği kadarıyla enfeksiyondan dolayı sıcak değildi. Yutkundu ve göğsünde küçük bir rahatlamanın filizlenmesine izin verdi. Boğazı kurumuştı. Sağındaki masanın üzerinde bir sürahi su ve önünde de içmesini isteyen dolu bir bardak vardı.

Ilık sıvıyı yudumlarken, içinde bulunduğu yerin sakın bir yer olduğunu fark etti. Ancak odanın huzuru, boğazını korkuyu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Hâlâ kim olduğunu ve Maycott'ların himayesine nasıl girdiğini hatırlamıyordu ama bildiği bir şey varsa o da, çevresi oldukça sakın bile kendisinininki gibi zor durumda olan bir kadının tehlikede olduğuydu.

"Oh, uyanmışsın," diye seslendi kapıdan nazik ve tanıdık bir ses.

Figür yaklaştı ve kadın bir tahminde bulundu. "Sanırım siz Leydi Helena olmalısınız."

Leydi Helena yatağa yaklaştı ve bir yorgan daha açarak zaten örtülü olan vücudunun üzerine serdi. "Beni ne ele verdi?"

Battaniyeye doğru başını salladı. "Sanırım kız kardeşin senden bakıcım olarak bahsetmişti."

Ona doğru sıcak bir gülümseme ışıldıyordu. "Aslında, ben Pembroke Düşesi Majesteleri'yim. En azından bir , ama burada formalitelere takılmıyoruz, o yüzden Helena da olur." Helena yatağın kenarına oturdu ve ona doğru bir el uzattı. "Sakıncası var mı?"

Başını iki yana salladı. "Ateşim olduğunu sanmıyorum ama şu anda bir şeyleri en iyi değerlendiren kişi de ben değilim."

Helena'nın eli, ateşini ölçmek için kızın teninde nazikçe geziniyordu. "Hayır, sanırım bu konuda oldukça haklısın. Ne kadar rahatladım!" Elini geri çekti ve eteğinin kıvrımlarına yerleştirdi. "Peki ya hafızan?"

Kaşlarını çattı, hâlâ kendi bilinmez zihninin bataklığında kaybolmuş hissediyordu. "Hâlâ bir şey yok."

"Lütfen benim üzerimde baskı hissetmeyin. Maycott kardeşlerin hepsi misafirlerimizden insanüstü bir iyileşme beklemiyor."

Helena'nın kardeşini ve onun delici bakışlarını düşünmek bile yanaklarını ısıtmıştı. Kendine hakim olmalıydı. "Sert piç nerede o zaman?"

Helena boğazını hafifçe temizledi. "*Olaydan* sonra dışarı çıkıp gün ışığında gözlüklerinizi aramaya karar verdi ve atınızdan düştüğünüzde muhtemelen gözlükleriniz takılı olduğu için çok uzağa gitmiş olamayacaklarını tahmin etti."

Yanaklarındaki sıcaklık derinleşti. "Gerçekten onun botlarına kustum mu?" Yaptığını biliyordu ama zihni diğer anılardan bu kadar boşken, bu anı netlik ve acı verici kesinlik açısından daha da öne çıkıyordu.

Helena nazik olduğu kadar yardımseverdi de. "Maalesef, evet."

"Ve sanırım bu tür bir ihlalden büyük rahatsızlık duyacak türden bir adam?" Kendi adını bile söyleyemeyecek kadar aklını yitirmiş bir yabancıydı onun evinde. Ve onun çizmelerinin üzerinde hastalanmıştı. Ondan nefret ediyor olmalıydı. Ama nefreti, etrafını büyük bir yılan gibi saran ve onu boğmakla tehdit eden utancının yanında soluk kalıyordu.

"Endişelenmene gerek yok; kardeşim sana inandırmak istediği kadar sert değildir." Başlayarak yatağı okşadı. "Şimdi, aç mısın? Sana bir tabak göndereceğim."

Sorgu tahammül edilemeyecek kadar basitti ama Maycott'ların ne kadar iyi olduğunu düşünmek zorunda kaldığında canı sıkıldı.

ona bir yabancı gibi davranıyordu. Uyandığından beri aklını kurcalayan soruyu sormadan edemedi. "Bana neden bu kadar nazik davranıyorsun? Ben bir baş belasıyım."

"Bizim topraklarımızda yaralandınız. Sizi iyi görmek bizim görevimiz."

Ellerini yumuşak çarşafıara doğru sıktı. "Anılarım olmayabilir ama bir dayatma olduğumu bilecek kadar çok şey biliyorum."

"Lütfen düşünmeyin. Şu anki durumunuzla sizi yolunuza göndermemiz mümkün değil." Biraz daha yaklaştı. "Dürüst olmak gerekirse, normalde yılın özellikle kasvetli bir döneminde bize hoş bir dikkat dağıtıcı oldunuz."

Her ne kadar gizem içeriyor olsalar da, bu sözler bir nezaket göstergesiydi. Kendisinden bu kadar az şey istedikten sonra, daha fazla ayrıntı istemek konusunda kendini rahat hissetmiyordu.

"Bir yük haline gelirim lütfen beni yoluma göndermekte tereddüt etmeyin." Nereye gideceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. "Belhaven Kontu'nun tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini hayal bile edemiyorum."

Leydi Helena'nın kendisine şaşkın şaşkın baktığını görmek için gözlüğüne ihtiyacı yoktu. "Neden, hayal etmenize gerek yok-"

Kapının çalınması ikisini de şaşırttı ve Lord Jasper odaya girdi. Helena ayağı fırladı, çünkü Lord Jasper hatasız bir şekilde yatağı doğru yürüdü ve kucağına bir şey bıraktı.

Yere bakınca adamın gözlüğünü geri aldığını gördü. "Nasıl buldun onları ?" diye sordu aceleyle burnunun üzerine yerleştirdi. Zavallı bir şekilde zorladıktan sonra görüşünün netleşmesi onu şok etti. İşte Helena oradaydı, kumral saçları düzgünce toplanmış, boynunun zarif çizgisini ortaya çıkarıyordu. Şakağından çenesine kadar uzanan uzun bir yara iziyle belirginleşen porselen teni ve içinde hüznün parıltısı taşıyan parlak mavi gözleriyle çok güzeldi.

"Seni bulduğumuz yerden o kadar da uzakta değillerdi," sert sesi. Ona bakmaya neredeyse korkuyordu. Ama onun ailesinin evinde bir misafirdi. Bir kontun oğlunu daha fazla görmezden gelemezdi.

Döndü ve adamın bakışlarının tüm yoğunluğunu bir alev gibi hissetti. Korkunç derecede yakışıklıydı, sadece bir bakışıyla bir odayı etkisi altına alabilecek türden bir adamdı. Altın sarısı saçları modaya uygun sayılmayacak kadar uzundu, sanki böyle şeyler ona göre değilmiş gibi... Kulağının arkasına yumuşak bir bukle sıkıştırmak için uzanırken kendini durdurmak zorunda kaldı. Yanakları soğuktan kıpkırmızıydı ve sıcak kahverengi gözleri tenini kor gibi parlıyordu. Daha önce hiçbir erkeğin çenesinin bu kadar ince oyulduğunu ya da omuzlarının bu kadar ustaca genişlediğini görmemişti. Ona dokunmak istedi. Hayır, onun *kendisine* dokunmasını istiyordu.

Kalın bir şekilde yutkundu ve uygunsuz düşüncelerini hissetmemesini umarak gözlerini aşağıya doğru çevirdi. "Size teşekkür etmeliyim lordum." Sesinin titrediğini fark etmiş miydi? Tekrar ona baktı ve yüz ifadesinin okunamaz olduğunu gördü. "Korkarım size olan borcum daha da arttı."

Kadının sözleri karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Borç falan yok," dedi huysuzca, sanki her sabah karda bir kadının serseri gözlüğünü arıyormuş gibi.

"Elbette size en azından çift çizme borçluyum lordum."

O anda ona attığı bakış Kuzey Kutbu'ndan daha buz gibiydi ama yine de onu herhangi bir ateş kadar ısıttı.

Zihni üzücü derecede boştu ama bildiği bir şey vardı: Lord Jasper ve onun baştan çıkarıcı gözleri gerçekten de belaydı.

Dördüncü Bölüm

JASPER

Jasper'ın gözleri ona dikilmişti ve konuştuğunda sesi sertti. "Eminim uygun bir geri ödeme şekli bulacağız."

Uzaktan Helena boğulur gibi bir ses çıkardı.

Kadın, sanki adam son derece uygunsuz bir şey söylememiş gibi makul bir şekilde başını salladı. "Hiç şüphem yok," diye cevap verdi.

Görme yetisi geri geldiği için artık ondan gözlerini ayırmakta zorlanıyordu. Sözüm ona korkunç bir şekilde uyanmış biri için, şimdi onda hoş bir güven vardı. Kız kardeşleriyle birlikte yolda onun kanlar içindeki haliyle karşılaşmalarının üzerinden sadece on iki saat kadar geçmişti. *Beni yakalamalarına izin verme*, ona söylediği ilk şey olmuştu ve şimdi de harap botları hakkında onunla laf dalaşına *girme* küstahlığını gösteriyordu.

Tam bir muammaydı. Bu kadar kaybolmuş bir kadın bu kadar kendinden emin görünmemeliydi.

Bu ona asla tam olarak güvenemeyeceği anlamına geliyordu, onun varlığında kendini baharın ilk erimesi gibi sıcak hissetse bile. Bir insanın kendi zihniyle bağını koparması gerçekten mümkün müydü? Bu, onun da içinde bulunduğu sıkıntıyı unuttuğu anlamına mı geliyordu? Onun gözlerindeki korkuyu unutmayacaktı. Bu gerçektir. Peki ya geri kalanı?

Elleri soğuktan hâlâ ağrıyordu. Gözlüğünü bulmak için kari eşelemek tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü. Ve onları bulduğunda içinden bir sevinç aktı, sanki kumar masasında büyük bir bahis kazanmış gibi bir mutluluk hissi. Malikâneye doğru yürümüştü, gözlüğü bir araç olarak kullanmaya niyetliydi.

Kadını kendini hatırlamaya zorluyordu. Ama Lavanta Odası'na bir amaç uğruna koşarak girdiğinde, kadının görüntüsü aklındaki tüm düşünceleri çalmış ve geriye tek bir düşünce kalmıştı: kadın özellikle güzeldi.

Özellikle de odaklanması gereken çok daha önemli meseleler varken, bu düşüncenin kafasını doldurması çok saçmaydı. Ama elinde değildi. Başının yan tarafını kaplayan bandajla, gözlerinin altındaki koyu morluklarla, içinde sadece onun olduğu dayanılmaz derecede boş görünen bir yatağın ortasındaki çok büyük bir gecelik bile çok etkileyiciydi. Ama bundan daha derin bir şey de vardı. Onunla ilgili bir şey, uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğü parçalarını çekiştiriyordu. Onunla konuşma şekliyle ilgili bir şey, çok dikkatli bir şekilde inşa ettiği duvarları parçaladı.

Orada öylece durmuş, onun karşısında şaşkına dönmüşken, bu düşünceyi aklından kovmak için mücadele etti. Ya bir yalancıydı ya da bir sorumluluk. Her iki olasılık da ondan uzak durması için yeterli sebeplerdi. Kız kardeşleri onun gelişimi hakkında onu bilgilendirebilirdi. Yapacak işleri vardı. Sıkıntı içindeki genç kızlara ayıracak zamanı yoktu.

Ama sonra ona olan borcundan bahsetmiş ve onu Helena'ya bırakma düşüncesi kaybolmuştu. Verdiği cevap, gözlüklerini bulmasının ya da ona iyileşmesi için bir yer sağlamasının ticari bir anlamı olmadığını anlatmaya çalışan umutsuz bir çabaydı.

Ve kız onunla alay ettiğinde, içinde uzun zamandır unuttuğu bir çapkınlık titreşimi alevlenmişti. Geri ödemesiyle ilgili yorumunun kulağa bu kadar günahkârca gelmesini istememişti. Jasper'ın bir an önce kendini toparlaması gerekiyordu.

"Sanırım hafızanı henüz geri kazanamadın?" diye sordu, belki de amaçladığından daha sert bir şekilde.

Adamın aniden şakacı bir tavırdan sert bir tavra bürünmesi onu incitmiş görünüyordu. İnsanlık dışı bir güçle onu bir kez daha rahatlatma arzusunu görmezden gelmeyi başardı. "Henüz değil lordum. Ama yaralanmamın üzerinden bir gün bile geçmedi."

Helena, Jasper'a sinirli bir bakış atarak, "Çok doğru," dedi.

"İstedığınız kadar zaman ayırın."

Jasper bundan hoşlanmamıştı ama başka seçenekleri de yoktu. Onu nereye gönderebilirlerdi ki? Belhaven Kontu'nun, mülkünde yaralandıktan sonra bağımlı bir kadını gönderdiği duyulursa, bu büyük bir skandal olur ve kardeşlerinin geleceğine gölge düşürecek türden bir şey olurdu. Kadının şu anki durumundaki savunmasızlığı da cabasıydı. Onun gibi kadınlar için pusuya yatmış, haince bir avantaj elde etmeyi ve ona zarar vermeyi uman çok sayıda suçlu ve şarlatan vardı.

Hayır, buna izin vermezdi. Belki de sadece biraz daha dürtülmeye ihtiyacı vardı.

"Leydim," diye başladı ve kadının irkilmesine neden oldu. Durakladı, bir açıklama bekledi.

"Bir isme ihtiyacım var," dedi sonunda, hayal kırıklığı ses tonundan belli oluyordu. "Kendimi biri olarak düşünmeye başlamam gerekiyor."

"Peki, sana ne dememizi önerirsin? Bizi ne kadar zahmetten kurtaracak olsa da, kim olduğunuzu hatırlamaya pek yakın olduğunuzu sanmıyorum."

"Bana ne derseniz deyin lordum," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. "Tercihim yok."

Jasper bu onurlandırıcı ifadenin kulağa hiç bu kadar aşağılayıcı gelmediğinden emindi. "O zaman 'Sabır'a ne dersin, çünkü sende bolca var gibi görünüyor."

Yanakları kızardı. "*Bazı* tercihlerim olduğunu fark ettim lordum."

Jasper kendini beğenmiş bir gülümsemeyi bastırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Helena ikisine de orada olduğunu hatırlatmak istercesine boğazını temizledi. "Cebinizde olayı aydınlatmaya yardımcı olabilecek bir eşya vardı." Yüzüğü uzattı. Kadın hevesle kabul etti ve sanki tüm cevapları içinde barındırıyormuş gibi inceledi.

"*JHD*," dedi yüksek sesle, ama ani bir anlayış tonuyla değil. Karamsarlığına rağmen Jasper gözle görülür bir şekilde sönmek için elinden geleni yaptı. "Bu benim cebimde miydi?"

"Evet," diye yanıtladı Helena.

Jasper, "Kimliğiniz hakkında çok az şey ortaya koyuyor," diye belirtti.

Gözlerini yüzüğü dikkatle incelemekten ayırmadan, "Bu kadarı açık," diye cevap verdi. "İçinde bir yapımcı işareti var," dedi, gözlerini kısarak soluk gravürü okumaya çalıştı. "B & K. Sanırım tanıdık gelmiyor?"

"Isobel ailemizin mücevherlerini çoktan taradı; hiçbiri aynı izi taşıyor," diye yanıtladı Helena.

"Yazık," dedi, elini uzattı ve yüzüğü küçük parmağına geçirdi, erkeklerin mühür yüzüklerini taktığı gibi. Bileğini çevirir çevirmez yüzük düştü. Kaşlarını çatarak hayal kırıklığı içinde elini yüzüğün üzerine kapattı.

"Yüzük parmağını dene," diye önerdi Jasper. Altın kordonu parmağının üzerinde kaydırırken gözleri büyüdü. Tam oturmuştu ama zar zor. Elleri çok küçüktü.

"Kime ait olursa olsun, yanınızda götürecek kadar önemli olduğunu düşünmüş olmalısınız."

Ona doğru baktı, gözlükleri gri gözlerini hafifçe büyütüyor, onu fırtınada bulduğu zamanki gibi neredeyse doğal olmayan bir şekilde gümüş gibi gösteriyordu. "Ya bana aitse?"

"Kendini *JHD* mi sanıyorsun?"

Biraz kırgın görünüyordu. "İmkânsız değil, değil mi? En azından bir ipucu." Yüzüğe bakmak için elini kaldırdı ve Jasper'ın göğsünde bir şey onun evli olduğu düşüncesine takıldı, sonra da bunu saçma bir düşünce olarak görüp reddetti. Helena'ya baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Jane olabilirim," dedi biraz savunmacı bir tavırla.

Helena başıyla onayladı. "Tamamen uygun bir isim-"

Jasper, "Ben seni daha çok Elizabeth sanırdım," diye mırıldandı.

Onun sözlerini düşünürken kaşları çatıldı. "Elizabeth Bennet mi?" diye alay etti onun ne demek istediğini anlayınca. "Onun zekâsının onda birine bile sahip olduğuma inanmıyorum."

"Ama Jane Austen'a aşinasınız?" Bunu bir suçlama gibi algılamak istememişti ama sabrı biraz zorlanıyordu.

Helena sıkıntıyla içini çekti. "Jasper, tüm İngiltere'de öyle olmayan bir kadın bulmakta zorlanırsın."

Kadın -sanırım onu Jane olarak düşünmeye başlaması gerekiyordu- kolundaki dikişi karıştırırken konuşmaya başladı, bakışları boştu, düşüncelere dalmıştı. "Zihnimde iki hafıza kategorisi olduğundan şüpheleniyorum: Birincisi konuşma yeteneğim ya da Jane Austen'ın eserlerini hatırlamam gibi şeylerle ilgili, benden alınamayacak kadar kökleşmiş ya da önemsiz anılar, ikincisi ise çok daha önemli olan ama belki de en değişken olan şeylerle ilgili, benlik duygum ya da ailemle ilgili anılar gibi." Gergin bir şekilde oynamayı bıraktı ve her ikisine de baktı, acısı ve bariz yorgunluğuna rağmen gözleri açıktı. "Yaralanma ilk kategoriyi değiştiremedi ama ikincisini harap etti ve beni oldukça başıboş bıraktı sanırım."

Jasper onun yaşadığını iddia ettiği şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama yine de onun sözlerinde kendi acılarının bir kısmını fark etti. Kendi anılarının onu nasıl yönettiğini ve eğer fırsat verilirse, rahatlama anlamına gelecekse mutlu olanlardan bile nasıl kurtulmak isteyebileceğini düşündüğünde göğsünde istenmeyen bir sıkışma oldu. Onun çok az anısı varken kendisinin çok fazla anısı vardı ve yine de aralarında ortak noktalar, dikkatli olmazsa onları birbirine bağlayabilecek şeyler vardı.

Helena yatağa doğru bir adım attı ve kadının elini tutarak kenarına oturdu. "Bildiğimiz bir şey var."

Gözleri biraz parladı. "Neymiş o?"

"Elizabeth Bennet'in zekâsından yoksun olduğun konusunda yanılmışsın."

Kadın gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. Jasper onun nasıl solduğunu görebiliyordu ve yarası göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durumdu. "Peki ne olacak o zaman? *JHD*," dedi

düşündü. "Jane Harriet Danvers? Ya da belki Jane Hazel Debenham?"

Kadın başını salladı ve sonra yüzünü buruşturarak bir elini yarasının kenarlarına götürdü. "Hayır, sadece Jane, lütfen. Kurguya fazla dalmak ve hayatımı bir yalan üzerine inşa etmek istemem." Durakladı, teni beyazlayana kadar bu ihtimal üzerinde düşünüyor gibiydi. Neden onu bu kadar kolay okuyabiliyordu? Jasper başkalarının duyguları söz konusu olduğunda kendisini hiçbir zaman çok zeki bir adam olarak görmemişti. Yeteneksizlikten değil, ilgisizlikten. Annabelle'le tanışmadan önceki kişiliğine dair övgü dolu bir değerlendirme değildi bu, ama doğru bir değerlendirmeydi. Derin bir nefes aldı. "Jane yanlış olsa bile şekilde doğru hissettiriyor."

Daha önce hiç tanımadığı bir kadından böylesine samimiyetle bahsetmediğinden oldukça emin bir şekilde ona gülümsedi. "Jane o zaman."

Helena ayağa kalktı. "Dinlenmene izin vermiyiz ama sana biraz yiyecek getirebilir miyim? Canlandırıcı bir çorba belki?"

Jane dinlenmekten söz edildiğinde çoktan yatağa gömülmüştü. "Et suyu çok iyi olur," dedi, yorgunluğu her halinden belliydi.

"Ve pansumanlarının yakında değiştirilmesi gerekecek-" Helena söze başladı ama Jasper onu yatağın yanından uzaklaştırdı.

İkisi kapı aralığında durdular ve Jane'e baktılar. "Çoktan uyudu," diye fısıldadı.

Helena ona ters ters baktı. "Sürekli sorgulanmaktan bitkin düştüğüne şüphe yok," diye fısıldadı oldukça sert bir şekilde.

Jasper kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ona yardım etme isteğimin bir sorgulama olarak yorumlanabileceğini pek sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Nekahet dönemindeki bir misafire nasıl davranılacağı konusunda bir fikriniz olduğunu sanmıyorum, ama sizi temin ederim ki bu sizin programınıza göre iyileşmelerini talep etmek değildir."

"Tek isteğim onu ait olduğu yere geri götürmek," diye tısladı. "*Ailesiyle* birlikte."

"Peki ya hiç yoksa? Onu sırtındaki giysilerden ve bir an önce iyileşmesi için en içten dileklerimizden başka bir şeyle, sadece bize yük olmaması için başka bir yerde sokaklara mı bırakacağız?"

"Kastettiğim bu değildi..." Helena'nın omzunun üzerinden Isobel'in dikkat kesildiğini fark ederek durakladı.

"Lütfen benim yüzümden fısıltılı tartışmalarınıza son vermeyin. İkinizi de böyle canlı görmek hoşuma gidiyor."

Jasper burnunun kenarını çimdikledi, babasından almış olması gereken bir kızgınlık belirtisiydi bu, çünkü istenmeyen unvanının talepleri omuzlarına çökmeden önce böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu. "Ne oldu Isobel?"

Ses tonu, ona söylemeye geldiği şey her neyse, havasında olmadığını gösteriyor olmalıydı. "Bir şey yok," diye güvence verdi ona, doğrulurken kendi sahte parlak tonu ona ihanet ediyordu.

"Isobel, lütfen." Her neyse onu aradan çıkarmak daha iyiydi, böylece Jane'in zihnini bulandıran düşüncelerinden başka herhangi bir şeye odaklanabilirdi. Küstah bir şarlatan mıydı? Son derece yaratıcı bir servet avcısı mı? Deli bir kadın mı? Ya da daha da üzücü olanı, onu kurtaramayacağı bir şeyden kaçan biri miydi? Ve eğer öyleyse, o zaman ne olacaktı?

Tanrım, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Geçen yılın büyük bir kısmını kiracılarıyla birlikte arazide çalışarak geçirmişti, bu yorucu çaba sıkıntılı zihnini susturmak için çok işe yaramıştı. Ama artık kıştı, ürünler çoktan hasat edilmiş ve tarlalar ekilmişti. Artık onarılacak çitler, tamir edilecek akan çatılar kalmamıştı. Kiracıları, yardım eli uzattıkları için ne kadar minnettar olsalar da, muhtemelen onun gayretinden bıkmışlardı.

Noel yaklaşırken, kaos - Freddie ve August şeklinde - yakında üzerlerine çökecekti. Jasper başını sallayarak tüm kaçış düşüncelerini zihninden uzaklaştırdı. O Belhaven Kontu'ydu ve ailesinin reisiydi. Mulgrave Malikânesi artık onun için tek yerdi.

Isobel konuşmak yerine olduğu yerde parçalanmak istermiş gibi görünüyordu ki aşağıdan keskin bir kahkaha sesi yankılandı. Jasper'ın kanı dondu. Arkasında Helena hayatında ilk kez küfür etti.

Isobel'in daha fazla gizlemek için bir neden görmediği açıktı. "Adelaide Teyze burada," dedi onlara, oldukça gereksiz bir şekilde.

"Onu kim davet etti?" Jasper hâlâ olayın şokunu üzerinden atamamış bir halde sordu.

"Battersby'nin 'yardımsever' mektuplarından birini eşikten kırık, kanlar içinde bir kadın getirdiğin anda kaleme aldığından şüphelendiğimi söyleyebilirim," dedi Isobel acı bir şekilde, "ama o bile Manş Denizi'ni bu kadar çabuk geçemezdi." Durakladı, gözleri büyüdü. "Belki de bir süpürgeye binerek karşıya geçmiş olabileceğini düşünmeliyiz."

Jasper karanlık bir kahkaha ve Jane'in odasının kapısını kapatmak için bir an ayırdı. Kız kardeşlerine döndü, ikisinin de yüzleri kendi şokunun aynasıydı. "Yani o bir cadı ya da zamanlaması felaket."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Helena, sesi kısıktı.

Jasper, Leydi Adelaide Maycott Bordeaux'daki evine yerleştiği için kardeşlerin hayatları boyunca sadece birkaç gün geçirebildikleri, babalarının küçük kız kardeşinden gelen nadir ziyaretin acısına boyun eğerek iç çekti. İngiltere'nin onun gibi bir kadın için fazla sıradan olduğunu iddia etmişti.

"Evimizi ve kimliğimizi terk etmek dışında yapabileceğimiz pek bir şey olduğunu sanmıyorum Helena."

Teyzelerinin sesi yaklaştıkça Jasper'ın yaklaşan kıyamet duygusu da artıyordu. Babası onun hakkındaki şikâyetlerinin hiçbirini hoş görmemişti ama Jasper aralarındaki ilişkinin, hiçbirisi doğmadan önce bile gergin olduğunu biliyordu. Annesiyle babasının flörtlerinin başlangıcında annelerine nasıl davrandığıyla ilgili bir şeydi bu. Jasper'ın babasından öğrenebildiği en fazla şey, Adelaide Teyze'nin baştan aşağı babasının kızı olduğuydu. Bu bir şey değildi.

gurur verici bir karşılaştırma. Jasper'ın onu sonsuza dek uzak tutacağını umduğu bir hastalığı gerekçe göstererek cenazelere bile gelmemiştir.

Koridora girdiğinde Jasper, Viola'nın "bir şey kaçırmayın" diye asla tamamen kapatılmayan kapısının sıkıca kapandığını gördüğünden emindi. Battersby onun arkasından geliyordu, kolları çeşitli sandıklar ve çantalarla doluydu, arkasında da benzer şekilde yüklenmiş bir Nash vardı, hiç şüphesiz zorla hizmete sokulmuştu. Adelaide'in yanakları pembeleşmiş ve omuzları karla tozlanmıştı. Kızıl saçları, giydiği sıkıcı seyahat elbisesinin üzerinde ateş ışığı gibi parlıyordu ve mavi gözleri, her zaman yaptığı gibi, kusurları ya da zayıflıkları arayarak onları delip geçiyordu. Hatırladığından daha genç görünüyordu, yoksa Jasper'ın yorgunluğu ona yaş olarak mı yetmişti? Her şeye rağmen, onun varlığı biraz da babalarının bir parçasının onlara geri dönmesi gibiydi. Jasper'ın midesine bir bıçak saplanmış gibi hissetti.

Beklentiyle önlerinde durakladı. Isobel ve Helena kendilerini hazırladılar ama Jasper etraflarından dolanarak teyzelerinin tüm dikkatini üzerine çekmeye hazırlandı.

"Hoş geldin teyze. Ne beklenmedik bir sevinç."

"Nadiren beklenen biri olduğumu söyleyebilirim," diye burnunu çekti, ancak gözlerinde bir muziplik parıltısı vardı. "Bir ziyarete ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Yeğenlerimin tatili yalnız geçirmelerini istemem."

Jasper pencereden dışarı, hızla yağan kara baktı. "Fırtınanın seni yavaşlatacağını düşünmüştüm." Daha çok umut ederdim.

"Psh! Biraz cesaretin üstesinden gelemeyeceği bir şey değil." Arabacısının da aynı fikirde olup olmadığını merak ediyordu. "Odamı hazırlar mısın, Battersby? Bacaklarım ağrıyor ve bana banyo yaptıracak bir hizmetçiye ihtiyacım var."

Çoğu zaman pozisyonunun gerekliliklerini önemsemiyormuş gibi davranan Battersby, hemen hizmetine koştu ve en sevdiği oda olan Verdigris Odası'na gitmek üzere koridorda kayboldu. Nash isteksizce onu takip etti ve kardeşlere

Onları teyzelerinin merhametine bırakarak geçerken cesaret verici bir göz kırptı.

"Dur sana bir bakayım."

Bu bir talepten başka bir şey değildi ve hemen kulak verdiler, onun incelemesi için bir sıra oluşturdular. Değerlendirmesine Isobel ile başlayarak sırayı takip etti.

"Çok zayıf. Erkekler ne düşünürlerse düşünsünler zayıf kadınlardan hoşlanmazlar."

Isobel'in muhtemelen Adelaide'den miras kalan meydan okuyucu damarı yüzeye çıktı. "Erkeklerin fikirlerini pek umursamadığımı fark ettim."

Adelaide'in ağzının kenarları, sırtışını bastırana kadar yukarı doğru çekildi. "Kaç yaşındasın Isobel?"

Çenesini uzattı. "Geçen ay on dokuz yaşıma girdim."

Adelaide dudak büktü. "On dokuz yaşındasın ve tek bir sezon bile geçirmemişsin." Helena'ya geçmeden önce bu cümlelerin havada uğursuzca asılı kalmasına izin verdi, buyurgan bakışları biraz yumuşadı. "Kederini bir korse gibi üzerinde taşıyorsun, canım." Eldivenli elini uzattı ve Helena'nın omzuna koydu. "Seni suçladığımdan değil, ama seni boğmadan önce bağcıklarını gevşetmeye özen göstermelisin."

Jasper, Helena'nın birbirini takip eden her kelimedede irkilmesini izledi ve öfkesinin kabardığını hissetti. Teyzeleri açıkça kötü niyetli değildi, belirli bir zalimliğe işaret edemezlerdi, ama ses tonu bir silah gibi kullanılıyordu. Belhaven Kontu'nun ikinci ve en asi oğlu Bay Jasper Maycott olduğu zamanlarda buna tahammül etmek zorunda kalmıştı. Ama Jasper artık konttu ve kız kardeşlerini en ufak bir hakaretten bile korumak için savaşa giderdi.

"Adelaide Teyze, uzun yolculuğunuzdan dolayı bitkin düşmüş olmalısınız. Belki de akşam yemeğinden önce biraz dinlensen iyi olur." Ona saygısından yarım bir selam verdi ve koluna girmek için hareket etti. "Lütfen size eşlik etmeme izin verin."

"O kadar hızlı değil, evlat." Güçlü bir meşe gibi dimdik duruyordu. "Sana söyleyebileceğim yüzlerce şey var ama önce kızı görmek istiyorum."

Böylece Battersby onun bilgilendirilmesini sağlamıştı. Jane'i teyzesinin pençelerinden koruma arzusu göğsünde alevlendi. "Dinleniyor."

Adelaide başını salladı. "Onu görmeliyim-"

"Görülmesine gerek yok teyze," dedi cesaret edebildiği kadar sert bir şekilde, teyzesinin Jane'in zihninin durumu hakkında ne kadar bildiğini bilmiyordu ama yine de onu korumak istiyordu. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

Ona öyle soğuk bir bakış attı ki, sanki koridoru kararttı. "İhtiyacı olan şey bir refakatçi." Bu kelime aralarında ağır bir şekilde asılı kaldı, Jasper'a gerçekten neyin tehlikede olduğunu hatırlattı. Adelaide onun zayıflığını hissederek devam etti. "Çünkü refakatsiz, bekâr bir kadının Belhaven Kontu'nun evinde bir refakatçinin yardımı ve koruması olmadan ikamet ettiği duyulur duyulmaz, seçenekleriniz ya onunla evlenmek ya da onu mahvetmekle sınırlı olacaktır."

Jasper sıkıştırılırsa, onun haklı olduğunu ve bu konuyu önce kendisinin düşünmesi gerektiğini kabul etmek zorunda kalacaktı. Helena dul bir kadındı ve gerekirse dul bir kadın olarak da hizmet edebilirdi ama Jasper tırmıkçılık yaptığı günlerden biliyordu ki, önemli kişilerin gözünde en kusursuz refakatçi, çelik gibi omurgası olan evde kalmış bir teyzeydi.

Tıpkı karşısında duran ve ona tahammül edilemez bir aptalmış gibi bakan kadın gibi. Ve belki de haklıydı. Jane'le ilgili mesele gerçekten de tehlikeliydi ama riskin neredeyse tamamı onun omuzlarındaydı. Onu yine o okyanus yatağında sargılı ve morarmış bir halde hayal etti.

Kendini çok açıkta hissederek boynunu kaşıdı. "Biz sadece onu korumaya çalışıyoruz."

Adelaide'in bıkkın ifadesine bakılırsa yanlış bir şey söylemişti. "Peki söyle bana yeğenim, *seni* kim koruyacak?"

Soru bir sopanın ağırlığıyla düştü ve Jasper bile bunun adil bir soru olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Beşinci Bölüm

JANE

Jane uyandığında, onu boğan yoğun duman kokusuyla karşılaştı.

Elleri gözlüklerine uzanırken gözleri fal taşı gibi açıldı ve onları yüzüne iterek dimdik oturdu, kontrol edilemez bir hale gelmeden önce kaçan korun üzerine sürahideki suyu dökmeye hazırды.

Onun yerine, yatağının yanındaki koltukta daha önce hiç görmediği ciddi görünümlü bir kadını sigara içerken buldu. Kadın koyu erik rengi, son derece yüksek yakalı saten bir sabahlık giymiş, saçlarını şakaklarına ustaca yerleştirilmiş lülelerle etkili bir şekilde düğümlemişti. Daha yaşlıydı ama Helena'nın kızıl saçlarının biraz daha az canlı bir versiyonuna sahipti ve gözlerinde Lord Jasper'dan bir şeyler vardı. Bir akrabası olduğuna şüphe yoktu ama Jane, Belhaven Kontesi'nin sigara içtiğini hayal bile edemiyordu, en azından bu kadar açıktan.

Kadın bir ciğer dolusu duman çıkardı. "Ama çok heyecanlısın."

Bu bir iltifat gibi gelmedi. "Daha önce bir kadının cheroot içtiğini gördüğümü sanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Sanırım hâlâ , çünkü bu bir *sigara*." Bir nefes daha çekmeden önce bunu en keskin Fransız aksanıyla söyledi. "Fransa'da çok moda ama diğer her şey gibi İngiltere'ye de biz modası geçti dedikten on yıl sonra gelecek."

Jane'in zihni sersemlemişti. Bir saat ya da bir gün boyunca uyuyor olabilirdi. "Ne kadar zamandır-"

"Bilinci yerinde değil mi?" Bir nefes daha vererek odayı dumanla doldurdu. "Dün öğleden sonra geldim ve sen

Akşam ve gece boyunca inatla uyudun, sadece ilacını almak için uyandın, ama o zaman sana 'uyanık' diyemezdim."

Bu, ne kadar aç hissettiğini açıklıyordu. Ama vücudunun beslenmeden çok dinlenmeye ihtiyacı olduğunu tahmin ediyordu. "Pencereyi açabilir misiniz?" Jane, kadının dumanları kendisine ulaştığında gözleri sulanarak sordu.

"Canım, dışarıdaki koşullar Kuzey Kutbu'yla yarışır. Böyle bir şey yapmayacağım."

"O zaman belki *sigaranı* alabilirsin" -kadının telaffuzunu aynen kullanarak kendisini bile etkiledi

-"Başka bir yerde, çünkü dumanın iyileşmeye olduğuna inanmıyorum."

Kadın ona uzun ve değerlendirici bir bakış attıktan sonra sigarasını cam bir tabakta söndürürken küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Çok fazla ısırik beklemiyordum," diye . "Bunun ferahlatıcı olduğunu kabul ediyorum. Toplum çoğu zaman genç kızların dişlerini bilemeye fırsat bulamadan ellerinden alıyor."

Potansiyel bir cehenneme uyanmanın heyecanı geçtiğine göre, Jane başındaki ağrı ve karnında kükreyen açlıkla mücadele etmek zorunda kalmıştı. Yatağa geri yığıldı, yatalak bir hastayı rahatsız edenin *kendisi* olduğunu düşünerek kadının onun hakkında ne düşündüğünü pek umursamadı.

"Senin adın ne kızım?"

Kadın buna sinirlendi. Kadın başını sallamadan önce, "Başıma gelenleri duyduğunuzu varsayıyorum leydim," diye teklif etti. "O zaman pek emin olmadığımı biliyorsun, ama bana Jane diyebilirsin."

Kadın onun adını zaten biliyor gibiydi ve sadece Jane'in bunu doğrulamasını istiyordu. "Kendinizi yeniden keşfetmek için dünyadaki onca isim arasından *Jane'i* mi seçtiniz?"

"Kendimi yeniden keşfetmeye çalışmıyorum. Anılarımın bana geri verilmesini tercih ederim." Midesi guruldadı ve kendini kadının duymasını umarken buldu

ve belki de onun adına harekete geçecekti. Ona ihtiyacı olduğunda kutsanmış Helena neredeydi? "Jane basit biri ve ben de hayatımda biraz basitliğe ihtiyaç duyuyorum."

Kadın bir kahkaha attı. "Çok doğru."

Jane rahatsız bir şekilde kıpırdandı, tuvalete gitmesi gerektiğinin fazlasıyla farkındaydı. Kadın onun hafif sıkıntısını fark etti ama hiçbir şey söylemedi.

Kaşlarını buyurgan bir tavırla kaldırdı. "Kiminle konuştuğunuzu biraz merak etmiyor musunuz?"

"Sanırım toplum kızların merakını da köreltiyor."

Kadının kahkahası bu kez gerçekti ve yüksek sesle atılmıştı. "Sizden bu kadar hoşlanacağımı tahmin etmemiştim," diye itiraf etti. "Ben Leydi Adelaide Maycott."

Bir akraba o zaman. "Sizinle tanışmak bir zevk leydim. Sizi yatağımın başına getiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Gözlemlemek için buradayım. İyileşme sürecinizde bir refakatçiye ihtiyaç duyacağınızı göz önünde bulundurursak, olayınızdan bu kadar kısa bir süre sonra gelmem mutlu bir tesadüf oldu."

Jane, "Bu kadar zahmete girmenize gerek yok," diye söze başladı. "Sanki ben korunması gereken bir üne sahip iyi bir hanımefendi değilim." Gerçi bunu söylerken bile yanılıyor olabileceğini biliyordu. Elindeki tek şey çok büyük bir yüzük ve bir önseziydi. Ve kendini bir hanımefendi gibi *hissetmiyor* olması, öyle olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Lord Belhaven'ın merhametine kalmış, evlilik çağında ve kökeni şüpheli bir kadınsınız. Hem sizin hem de onun iyiliği için şaperonluk görevimi yerine getireceğim."

Jane bunu hiç bu şekilde düşünmemişti. "Sanırım bu mantıklı," diye iç geçirdi.

Leydi Adelaide onu duymuyor gibiydi. "Normalde sizin gibi kadınların başına neler geldiğinin farkındasınız, değil mi?"

"Benim gibi kadınlar mı?" diye sordu, cevap için hazırlanıyordu.

"Geçmiş olmayanlar, umutsuzca kendileri için farklı bir gelecek peşinde koşanlar." Bakışları değerlendirici ve biraz da soğuktu. "Sonunda ortaya çıkarlar."

Jane'in hakarete uğrayacak enerjisi yoktu. "Bu benim geçmişim.

arayın . O olmadan ben kaybolurum."

Bunun üzerine Leydi Adelaide'in yüz hatları yumuşamış gibiydi. "Hayır, kızım. O olmadan tehlikedesin."

Bunu iliklerine kadar biliyordu. Kendini tanımayan bir kadın için nasıl bir koruma vardı? Yardım için nereye başvurabilirdi? Destek için kime yaslanabilirdi? Bunun üzerinde uzun süre durursa, Jane yüzeyin hemen altında kaynayan paniğin onu ele geçireceğinden emindi.

"Mulgrave Malikânesi'nin arazisinde yaralanmış olmanız, içinde bulunduğunuz durum açısından büyük bir şans. Yeğenim size yardım etmekten onur duyacak az sayıdaki aristokrat arasında yer alıyor."

O halde Lord Jasper'ı harekete geçiren şey onur muydu? Onu ilk fırsatta kurtulunması gereken bir belası olarak görmeye çok daha istekli görünüyordu. Onu suçladığından değil.

"Nimetlerimi saymaya çalışacağım leydim, ancak şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Leydi Adelaide ayağa kalktı. "Bakıcılarınızı uzaklaştırdım, böylece onların etkisi olmadan karakteriniz hakkında bir fikir edinebilirdim." Jane, Lord Jasper'ın şüpheli yapısının nereden geldiğini şimdi anlamıştı. "Peki bunu nasıl buldun?" Bu cüretkârlığının nereden kaynaklandığını bilmemesi ne yazık ki, ama bu bir

onun amansız bir parçasıydı.

Leydi Adelaide ona kurnazca bir sırıtış attı. "Beklediğimden çok daha iyi."

"Rahatladım." Bunu alaycılık ve dürüstlük karışımıyla söyledi, gerçekten de garip yatak arkadaşları.

Leydi Adelaide devam etti. "Sen bir bulmacasın, canım. Ve bu kasıtlı olsun ya da olmasın, seni çözmeye niyetliyim." Kapıya doğru ilerledi ve eşikte durakladı. "Oh, senin için bir banyo hazırlattım, ama sanırım su şimdiye kadar ılıklaşmıştır." Bu sözlerle birlikte, Jane'i ılık bir banyonun kulağa hiç bu kadar cennet gibi gelmediğinden emin bırakarak gitti.

Jane birkaç tedirgin adım atmadan önce tüm ağırlığını test ederek, dikkatlice dengesiz ayaklarının üzerine kalktı. O

Zayıftı elbette, ama kalıcı bir rahatsızlık gibi görünmüyordu. Solgun teninde solgun kış güneşini bile hissetmeye hevesli bir şekilde pencereye doğru yürüdü. Pencere sıkı sıkıya kilitlenmişti ama sıkı çalışmasının karşılığını enesintiyle aldı ve ciğerlerini keskin, canlandırıcı bir havayla doldurdu.

"Jane! Aman Tanrım!" Helena ona doğru koştu, pencereyi kapattı ve kuşkulu bakışlarını onun üzerine dikti. "Surrey kışının ortasında açık bir pencereye tahammül edemem."

"Soğuk da olsa temiz havaya ihtiyacım olduğunu fark ettim."

Helena burnunu kırıştırarak havayı kokladı. "Peki sevgili Adelaide Teyze hakkında ne düşünüyorsun?"

Jane sinsice, "Çok çekici bir kadın," dedi.

Helena ona komplocu bir sırıtışla karşılık verdi. "Gelin, artık hava temiz olduğuna ve yürüyebileceğinizi tahmin ettiğimize göre, bu geceliği üzerinizden çıkarabilir ve sizi banyoya sokabiliriz. Leydimin hizmetçisi size memnuniyetle yardımcı olacaktır, sonrasında şüphesiz bir kez daha dinlenmeniz gerekecek. Birkaç saat içinde sizi kontrol edeceğim." Kadın gülümsedi ve Jane'i bir yabancının merhametine bırakarak oradan ayrıldı.

Hizmetçi onu sadece su dolabına yönlendirdi ve bekleyen banyoya girmesine yardım etmeden önce birkaç dakika yalnız kalmasına izin verdi - gerçekten de ılık, ama yine de rahatlatıcı - hizmetçi cildini yıkadı ve saçlarını pratik bir kolaylıkla yıkadı.

Bunların hiçbiri Jane'e tanıdık gelmiyordu; ne fırçalanıyor, ne yağlanıyor, ne de bekletiliyordu. Hizmetçi, yarasını örten sargıların etrafını yıkarken özel bir özen gösterdi. İş bittiğinde, nemli bandajı hafifçe sıyırdı ve yere düşmesine izin verdi. Jane pas lekeli kumaşa baktı ve midesinin bulandığını hissetti.

Hizmetçi gülümseyerek, "Çok kötü görünmüyor leydim," dedi. "Kötü bir yara izi olmamalı."

O da gülümsemesine karşılık verdi. "Sadece Jane, lütfen." Bu onun gerçek adı olmayabilirdi ama kendisine bu kadar resmi bir şekilde hitap edilmesinden daha çok uyduğunu düşünüyordu. Hizmetçi başıyla onayladı ama Jane

onu rahatsız ettiğinden emindi. Başına temiz bir bandaj sararken, onu kurulayıp ipek bir sabahlık giymesine yardım ederken bir daha konuşmadı.

Yatak odasına döndüğünde hizmetçi onu makyaj masasının önüne oturttu ve uzaklaşarak Jane'in kazadan bu yana ilk kez yansımaları düşünmesine izin verdi.

Bandaj, morluk ve hafif şişlik hemen dikkatini çekti ama Jane'in yüzük gibi yüz hatlarının da gömülü anılarını yüzeye anlaması uzun sürmedi. Görünüşüyle ilgili hiçbir şey onu şok etmemişti ama yüzü bir yabancınkine kadar tanıdıktı. Daha yakından baktı, gözlerinin grinin tuhaf bir tonu olduğunu, dudaklarının cömert bir ağız çerçeveleyen tamamen kabul edilebilir bir şekil olduğunu ve kaşlarının belki de özelliklerinin geri kalanı için biraz güçlü olduğunu fark etti. Parmaklarını yanağında gezdirdi ve çillerinin kış boyunca onunla kalmasının nedeninin güneş sevgisi olup olmadığını merak etti. Koyu renk, ıslak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Örgüden çözüldüğünde beklediğinden daha uzundu ve sırtının küçük kısmına kadar uzanıyordu.

Genel olarak, kendini tanıyamamak tahmin ettiği kadar üzücü bir deneyim değildi. Ne de olsa kendi zihninde bir yabancıydı ve daha önce hiç tanışmadığı Belhaven Kontu'nun malikânesinde yaşıyordu.

Birçok yönden kaybolmuştu. Başboş. Tek başına.

Daha dik oturarak bu konuda bir şeyler *yapmaya* karar verdi. Ne yapacağından tam olarak emin değildi. Ama artık yürüyebiliyordu ve başı ağrısa da, biraz acı karşısında yapılabilecek çok şey vardı. Maycott'ların iyiliğine sonsuza kadar güvenemezdi. Şüphesiz, Jane fazla kalmaya başlamıştı.

Hizmetçi geri döndü ve Jane'in saçlarıyla ilgilenerek saç tellerini kullanışlı bir örgü haline getirdi. O zamana kadar o kadar acıkmıştı ki midesindeki gurultu fark edilmedi.

"Bir tabak getirttim leydim," dedi hizmetçi kız, Jane'in kendisiyle ilgili isteğini yerine getirmemeye kararlıydı.

isim dikkate alınmadı. "Birazdan burada olur. Biraz dinlenmelisin."

Jane ona teşekkür etti ve aynadaki yansımasından gidişini izledi, bir şeyler yer yemez öneriyi görmezden gelmeye niyetliydi.

Bir tepsi dolusu yemeğin gelmesi uzun sürmedi ve Jane'in hepsini mideye indirmesi daha da kısa sürdü. Yemekler tatsız da olsa doyurucuydu ama yulaf lapası ve yulaflı kek gibi basit bir şey, Jane'in iştahı yerine geldiğine göre yücelik sınırına dayanmıştı. Bundan sonra ne yapacağına karar verirken üç fincan demli çay içti. Hafızasını canlandıracak elle tutulur bir şey bulmak makul bir hareket tarzı gibi görünüyordu ama artık odasının her santimini biliyordu. Yeni bir şeye ihtiyacı vardı.

Gardıropta üstünkörü bir arama yapıldığında, rahat, dökümlü sabahlıklardan kalın ve dayanıklı kumaşlardan yapılmış sağlam av kostümlerine, dantel süslemelerle bezenmiş katmanlı gece elbiselerine kadar, tamamen giyilmemiş olmasa da hepsi bozulmamış durumda olan elbiselerle dolu olduğu görüldü.

Jane bir zamanlar kime ait olduklarını ve bir tane ödünç almasının uygun olup olmadığını merak etti. Geldiğinden beri giydiği her şey ona ödünç verildiğine göre, Maycott'ların bu sefer bir şey demeyeceklerini düşündü. Kıyafet denizi içinde bulabildiği en sade görünümlü çay elbisesini seçti ve bir hizmetçinin yardımı olmadan onu giymeyi başarabileceğini umdu.

Soluk pembe ipekten yapılmıştı, takma kolları, mütevazı bir yakası ve orta uzunlukta bir treni vardı. Elbiseyi fazla zorlanmadan başının üzerinden geçirdi, iç çamaşırı ya da korse giymek zorunda kalacağı fikri onu utandırdı ama elbise üzerine oturduğunda ve kumaşın fazla düzlemlerinin bir dış elbise gibi hareket ederek vücudunun kıvrımlarını bir şekilde gözlerden koruduğunu gördüğünde rahatladı.

Giyinene kadar Jane bitkin düşmüştü. Kendine bir bardak daha güçlendirici çay doldurdu ve ilaç gibi içti. Yorulacak vakti yoktu, ya da

ve dünyanın onu geçip gitmesine izin verdi. Kim olduğunu öğrenene kadar Jane savunmasızdı. Cevaplara ihtiyacı vardı ve cevaplar bu odada bulunamazdı.

Günlerce uyuduktan sonra salona adım atmak bir başarı gibi geldi. Koridorda dolaşmak bir güç işiydi, sahip olduğundan emin olmadığı bir güç ve merdivenlerde gezinmek hoş bir keşifti. Yavaş hareket ediyor, kendini çok fazla zorlamamaya dikkat ediyor ve Mulgrave Malikânesi'nin tüm ihtişamını görmeye can atıyordu. Huşu duygusu, onun böylesi bir savurganlığa alışkın bir leydi olma ihtimaline karşı bir işaret olduğunu kanıtlıyordu. Baktığı her yerde mimarinin güzelliği, karmaşık mobilyalar ya da duvarları kaplayan ustalıkla işlenmiş tablolar karşısında şoke oluyordu. Önünden geçtiği büyük pencereler, inişli çıkışlı tepelerden ve buz tutmuş ağaçlardan oluşan karlı bir manzarayı gözler önüne seriyordu; hiçbirisi tanıdık değildi ama yatağında hayal ettiğinden de çok farklı değildi. Bu, bölgeyi bildiği anlamına mı geliyordu? Belki de kazadan önce at sırtında çok uzağa gitmemişti. Ya da belki de günlerdir ata biniyordu. Bunu bilmesinin mümkün olmaması onu çileden çıkarıyordu.

Yaptığı şeyin yanlış olduğunu düşünmese de Maycott'lardan herhangi birinin yanından geçmediği için rahatlamıştı. Jane bir mahkûm değildi ve Helena onu yataktan kalkmış ve dimdik görünce muhtemelen bayılacak olsa da, kimsenin onun keşif yapmasını engellemeye çalışacağını sanmıyordu. Anılarının geri gelmesini en az onun kadar istiyorlardı. En çok da Lord Jasper.

Adamın ateşli bakışlarını düşünmek Jane'in yanaklarını kızarttı ve zaten zayıflamış olan başının dönmesine neden oldu. Kendini bir kapı eşiğine dayadı ve bu his geçene kadar burnundan derin nefesler aldı. Kendine hakim olmalıydı. Onu düşünmek bile başını döndürmeye yetiyorsa, onu bir daha görmeye dayanamazdı. Kendi kendine, başını döndüren şeyin onun yoğun tavırları olduğunu söyledi. Lord Jasper'ın bir santimi bile kayıtsız değildi. Şüphelendi

Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını, hafızasındaki boşluklardan duyduğu hayal kırıklığını ya da onun iyileşip evinden çıktığını görmek için gösterdiği yorulmak bilmez gayreti tüm duygularıyla hissetti.

Olumlu duyguların onda aynı yoğunluğu yaratıp yaratmayacağını ve onun neşesinin ya da tutkusunun alıcı ucunda olmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Bir kadına duyduğu aşk, ona yönelttiği kısa ama etkili soğuk öfkenin gücüyle boy ölçüşebilir miydi? O kadının gerçekten de şanslı olacağından şüpheleniyor, kabul etmeyi reddettiği bir kıskançlık parıltısı hissediyordu. Çünkü aralarındaki hafif düşmanlık ve Leydi Adelaide'in onun topraklarında yaralandığı için ne kadar şanslı olduğunun farkında olmadığı varsayımı ne olursa olsun Jane, Lord Jasper'ın iyi bir adam olduğunu biliyordu. Bir başkası ondan faydalanabilir ya da onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakabilirdi ama onun doğasındaki bir şey bu iki seçeneği de imkânsız kılıyordu ve Jane'in ilgisini çeken de onun bu yanıydı.

Ama bu konuyu burada bırakmak zorundaydı. Adamın kendisini nasıl hissettirdiğini keşfetmesinden iyi bir şey çıkmayacaktı. Bunun bir önemi yoktu. Anılarını geri kazandığında, Maycott'ların kendileri de mutlu bir aile olacaktı. Elbette, geri dönmesi gereken bir hayatı vardı.

Omurgasını dikleştirdi ve kapının güvenli kucağından ayrıldı.

İçgüdüleri onu malikânenin kütüphanesine götürdü. Etrafının kitaplarla çevrili olduğu düşüncesi kalbini ısıttı ve kitapların ona neşe getirdiği, kendini yeniden keşfetmeyi umduğu yetersiz temeline katkıda bulunduğu fikrini bir kenara sakladı.

Kütüphanenin kapısına yaklaştığında içeriden gelen sesler onu yavaşlattı. Maycott kardeşlerden herhangi biri misafir kabul ediyorsa rahatsız etmek istemedi. Tanrım, ya Kont ve Kontes de oradaysa? Jane bu ihtimal karşısında büzüştüğünü hissetti, şu anki haliyle onun gibi bir adamla karşılaşmak istemiyordu.

Yine de merakı onu ele geçirdi. Giriş olabildiğince yaklaştı, kendini duvara dayadı ve içeride neler olup bittiğini duymaya çalıştı.

"Teyze, Jane zararsızdır, seni temin ederim." Melek gibi Helena her zamanki gibi onu savunuyordu.

"Her ne olursa olsun, kimse onun Mulgrave Hall'un arazisinde tek başına bulunan, akıl hastalığından muzdarip bir yabancı olduğunu bilemez. Kadınlar çok daha azı için akıl hastanelerine kapatılmışlardır."

Jane'in kalp atışları hızlandı. Dışarıda kalmaya ne kadar yakındı? Bu düşünce zihnini allak bullak etti ve o anda, bu kesin sefaletle yüzleşmektense acı soğuğa ve bilinmeyene doğru kaçmayı tercih edeceğini anladı. Zaten yeterince özerkliğini kaybetmişti; daha fazlasını kaybetmeye dayanamazdı.

"Çok doğru, Adelaide Teyze. Kadınları sırf eksantrik oldukları için cezalandıran, bunu 'histeri' olarak nitelendiren ve bu süreçte bizi kontrol edilemez fareler olarak gören bir toplumda yaşıyoruz," dedi Isobel, sesi küçümsemeyle doluydu.

"Bu politik bir nutuk için davet değildi, Isobel." "Yine de fırsatın elimden kaçmasına asla izin vermem." "Bu bilginin reklamını yapmayacağız teyze." Lord Jasper'ın sesi hatırladığı kadar sertti, her emrine itaat edilen bir adama ait olan türden bir sestti. Sadece nasıl tepki vereceğini görmek için bile olsa ona meydan okuma isteği uyandırdı.

Leydi Adelaide bilgece, "Tam zamanında geldiğim için ne kadar şanslısınız," dedi.

Lord Jasper öfkeyle, "Bunun bir takdiri ilahi olduğuna inanıyor gibisiniz," diye cevap verdi.

Burnunu çekti. "Eğer ben gelmeden önce zamanınızı asi kızları kurtararak geçiriyorsanız, yeterince erken gelemedim diyebilirim."

Jane, "asi bir genç kız" olarak görülme düşüncesine sinirlendi, ancak zihninin mantıklı kısmı ona bunun bir şekilde uygun bir tanımlama olduğunu hatırlattı.

"Bu onun için bile yeni bir şey, Adelaide Teyze." Bu ses

Leydi Isobel'in kısık sesi gibi.

"Uzun zamandır ziyaretçimiz olmamıştı," diye iç geçirdi Jane'in daha önce duymadığı hülyalı, çocuksu bir ses.

"Hiç arayan yok mu?" diye sordu Leydi Adelaide kuşkulu bir ses tonuyla.

Lord Jasper daha fazla konuşmaya izin vermeyen bir ses tonuyla, "Yas tutuyorduk," dedi. Jane yas tuttuklarını bilmiyordu. Leydi Helena ya da Leydi Isobel'i sadece siyah ya da gri giydiklerini fark edecek kadar görmemişti. Cildi ısındı. Jane daha önce kendini bir dayatma olarak gördüyse bile, şimdi hissettiklerinin yanında bu hiçbir şeydi. *Kimin geçtiğini* merak etti. *Anneleri mi?* Bu düşünce kalbini sıkıştırdı.

"Elbette, yeğenim. Ama bu senin görevin."

"Görevi tartışmayacağız." Oldukça sessiz söylenmişti ama Jane, Leydi Adelaide'in daha fazla tartışacağını düşünemiyordu.

"Sadece durumun ciddiyetini sana anlatmak istiyorum, Jasper."

"Davranışlarımda bunu ciddiye almadığımı gösteren ne var?" Jane onun ses tonuna bakarak bunun iyi bir nokta olduğunu düşündü.

"Bu sadece gerçeği gizleme meselesi değildir. Yalan da söylemelisiniz. Daha ilginç bir hikaye ortaya çıkmadan önce gizemli kadını sıkıcı bir hikayeye dönüştürün."

Maycott'lar onun önerisini değerlendirirken ağır bir duraklama oldu. Jane, geleceğiyle ilgili bir konuşmanın eşiğinde dururken kendini tuhaf hissediyordu. Ama kendini onlara tanıtmak en kötü seçenek gibi görünüyordu. Dinlemek ve kararını oradan vermek daha iyiydi.

Helena, "Onun Cheltenham'dan eski bir arkadaş olduğunu ve ziyarete geldiğini söyleyebiliriz," diye önerdi.

Leydi Adelaide tiksindiğini belli eden bir ses çıkardı. "Ne büyük bir israftı bu. İkinizi sebepsiz yere uzağa göndermek."

"İleri kimya öğrenmek için tek şansım buydu."

Leydi Isobel tartıştı.

"Peki sen bir kimyager olarak mı döndün Isobel? Yoksa tomurcuklanan bir kadın hakları savunucusu mu?" Teyzeleri bu kelimeyi sanki bir hastalıkmiş gibi söylemişti.

"Hangisini tercih ederdin teyze?" "İkisini de. Evli olmanı tercih ederdim."

"Ah, ama tek bir sezon bile nasıl evlenebilirim ki? Kız kurusu olma yolunda ilerlediğimi söyleyebilirim." Bu ihtimalden hoşnutsuz görünmüyordu.

"On dokuz yaş hiç Mevsim geçirmemiş olmak için çok büyük olabilir ama yine de *gençsin* Isobel."

"Konumuza dönecek olursak, fikrimin sağlam bir fikir olduğunu söyleyebilirim. Kimse Jane'in eski bir arkadaş olmadığını bilemez."

Lord Jasper, "Evet, bu makul görünüyor Helena," diye cevap verince Jane'in kalp atışları hızlandı. Ne de olsa onun kaderine karar veriyorlardı.

Leydi Adelaide, "Gerçek ortaya çıkarsa durumu kontrol etmek çok zor olacak," diye uyardı.

"O halde Mulgrave Hall'un tatil boyunca sadece birkaç asi Maycott'a ev sahipliği yapacak olması iyi bir şey," diye iç geçirdi Lord Jasper, şimdiden bu ihtimalden bunalmış gibiydi.

Jane'in arkasından gelen bir ses onu ürküttü. Mulgrave Malikânesi'nin bıktırıcı uşağı ona haber vermeden yanından geçti. Boğazını temizleyerek içeridekilere kendini duyurdu.

"Evet, Battersby?" diye sordu Lord Jasper. Jane hâlâ nefesini tutuyordu, saklandığı yer keşfedildiği için artık işe yaramaz bir şekilde duvara yaslanmıştı.

"Misafirleriniz yolun arabaları için çok tehlikeli olduğunu, bu nedenle fırtına dindiğinde yolculuklarını tamamlamayı planladıklarını bildirdiler."

"Misafirlerimiz mi?" Lord Jasper sanki bu kelime ona yabancıymış gibi sordu.

Sonra Leydi Isobel çok etkileyici bir şekilde küfrederek Leydi Adelaide'in yeğeni tabanca çekmiş gibi soluk soluğa kalmasına neden oldu

Eteklerinin arasından. Jane olduğu gibi saklandığı için hiçbir şey göremiyordu.

"Sürprizi tamamen unutmuşum," dedi Leydi Isobel'in sıkıntılı sesi.

"Isobel?" Bir isim Jane'in kulaklarına hiç bu kadar tehditkâr gelmemişti.

Leydi Isobel, "Bunu çok uzun zaman önce planlamıştım, o zaman çok iyi bir fikir gibi gelmişti," diye itiraz etti.

"Arkadaşlarınızı Mulgrave Hall'daki tatil partisine davet etmediğinizi söyleyin."

"Ben yapmadım," dedi savunmacı bir tavırla, sanki bu öneri bir hakaretmiş gibi. Bunu izleyen sessizlik neredeyse dayanılmazdı. Jane, Leydi Isobel'in bu sessizliğin ağırlığı altında kıvrandığını hayal edebiliyordu. Kendisi de konuşmanın geri kalanından kaçmak için yerin dibine girmeye hazır hissediyordu.

"Eee?" diye sordu Lord Jasper, her zamanki sertliğiyle.

Hiç eğlendi mi?

"Arkadaşlarımı davet etmedim, Jasper," dedi pişmanlıkla.
"Ben seninkileri davet ettim."

Altıncı Bölüm

JASPER

Isobel'in itirafı yüreğine indirilmiş bir darbeydi. Ayağa kalktı ve kız kardeşiyle yüzleşmek için babasının masasının etrafından dolaştı. "Ne yaptın?"

"Çok zavallıydın!" Sanki bu senaryoda yanlış bir şey yapmış olan oymuş gibi parmağını suçlarcasına ona doğrulttu. "Ve bu konuda hiçbir şey yapmayacağını biliyordum, bu yüzden meseleyi kendi ellerime aldım."

"Sana bu hakkı kim verdi?" diye sordu, öfkesi göğsünde patlayarak canlandı. Öfkesinin tüm gücünü hissetmesine izin vermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ciddi bir acıdan başka bir şey hissetmesine izin vermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Öfke, aksine, neredeyse arındırıcı bir his veriyordu. Neredeyse.

"Sakin olalım, olur mu?" dedi Helena, her zamanki barış yanlısı tavrıyla. Ama Jasper içinde en ufak bir huzur kırıntısı bile bulamıyordu. "Kaç kişi?" diye sordu.

Isobel utanmış gibi baktı. "Altı."

"Altı arkadaşımı önce benimle konuşmadan evimize mi davet ettin?" Eski arkadaşlarını, sanki sadece bir insan kabuğu değil de bir bütünmüş gibi evinde ağırlama fikri tahammül edilemezdi. Jasper artık görgü kurallarının inceliklerini ya da sosyal etkileşimin inceliklerini kaldırabilecek donanımına sahip değildi. Bir ömür önce boş olmaktan başka bir şey olmamış gibiydi. Hatırladıkları Jasper Maycott olmak için yeterli güce sahip olduğunu düşünmüyordu.

Bu arada Isobel pişmanlıktan haklı bir öfkeye doğru ilerliyordu. "En azından şunu kabul edebilir misin, eğer vermeden gelmiş olsalardı, küsmek için zamanın olmazdı."

benimle?"

Adamın öfkesi kızın öfkesine darbe üstüne darbe indirdi. "Bunu nereden bilebiliriz ki?" Masanın kenarına oturdu ve yakasını çekti, aniden boğulan kütüphanenin sağladığından daha fazla havaya ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. "Bencilliğin sınır tanımıyor, Isobel."

"Beni bencil mi buluyorsun? Bencil olan sensin, Jasper. Sanki sahip olduğun tek aile seni hak etmiyormuş gibi, en iyi halini anılarında kilitli tutuyorsun."

Düşünmeden ayağa kalktı, öfkesi zonklayan, kontrol edilemez bir şeydi. "Benim daha iyi bir versiyonum kalmadı!"

Sözleri bir tüfek atışı gibi kütüphanede yankılandı. Isobel'in yüzü düştü, yüz hatları acıma duygusuyla buruştu. Jasper bunların hiçbirini kabul etmek istemeyerek aniden arkasını döndü. Gözlerini kapadı ve nefes alış verişini yavaşlatmaya zorladı, kendi üzerindeki kontrolünü yeniden kazanabilmek için çaresizce çırpınıyordu.

"Bu kadar yeter mi?" diye sordu Adelaide Teyze, oldukça hafif ses tonuyla Jasper'ın üzerine buz gibi bir sakinlik yayarak. "Tartışmanız Mulgrave Malikânesi'nin, hazırlanmak için hiçbir şey yapmadığınız bir tatil partisine ev sahipliği yapmak üzere olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Jasper Isobel'e suçun nerede olduğunu düşündüğünü açıkça belli eden bir bakış fırlattı.

Helena sakince, "Adelaide Teyze haklı," dedi. "Yapacak çok işimiz var ve bunları yapmak için neredeyse hiç zamanımız yok. Battersby?" Jasper öfkesinden, öfkesinin bir başka tanığı olan uşağın varlığını unutmuştu. Bu hakaretler hiç bitmeyecek miydi? "Aşçıya söyle, en az on iki kişilik bir menü hazırlasın" - durakladı, saydı- "en az on iki kişilik. Freddie ve August'un en uygunsuz zamanda geleceklerinden eminim, o yüzden zaten buradaymışlar gibi davranmalıyız. Tanrı biliyor ya, depolarımızı yenilememiz gerekecek ama yarınki yemeklere yetecek kadar var. Isobel, hizmetçiyle gidip odaların havalandırılmasını ve misafirler için hazırlanmasını sağla. Viola ve ben Mulgrave'in geri kalanının

Hall çok iyi durumda."

"Ne yapmamı isterdin Helena?" diye sordu Jasper. Babasının koltuğuna oturdu, aniden bitkin düşmüştü.

Helena'nın gözleri yumuşaktı ve derisini kaşındırıyordu. "Bizim için bir ağaç temin edeceksin, kardeşim."

"Bir ağaç mı?"

"Süslemek için. Hoşuna gitse de gitmese de Jasper, annemin meşhur şenliğinin bir versiyonuna ev sahipliği yapıyoruz."

Battersby boğazını temizlemek için o anı seçti. Ne yazık ki, Isobel'in işgüzar planını öğrendiğinden beri Jasper'ın sabrı tükenmişti. Burnunun kenarını sıktı. "Evet, Battersby?"

"Bayan Jane konusunda ne yapmalıyım?"

Jasper'ın kalbi küt küt atarak durdu. Jane'i, onun baştan çıkarıcı gözlerini ve gizemli geçmişini unutmuştu. Jane, tam olarak güvenmediği ama yine de onu büyüleyen bir kadın, bir yıldır konuşmadığı arkadaşlarının arasına karışmıştı. Tüm bunlara nasıl dayanacaktı?

"Plan değişmiyor," diye yanıtladı Adelaide Teyze sertçe. "O Helena'nın okuldan arkadaşı, ziyarete geldi. Onu sokağa atmak dışında elimizdeki tek seçenek bu."

Jasper'ın aklına ısrarcı ve baskıcı bir düşünce geldi. "Annabelle'i Jane'le tartışmamamız benim için çok önemli." Jasper'ın bir parçası hâlâ Annabelle'e aitti ve bu parçayı kimseyle, hele de sanal bir yabancıyla paylaşmak istemiyordu. Jane'in kendisine karşı kullanmak için zayıflıklarını arayan işbirlikçi bir servet avcısı olmadığına hâlâ ikna olmamıştı. Ve bir parçasının zaten fazla çaba harcamadan ona çekildiğini göz önüne alırsak, bu konuda daha fazla cephaneye ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu.

Kız kardeşleri endişeli bakışlar attılar. Önce Helena konuştu. "Arkadaşların geldikten sonra bu çok zor olmayacak mı?"

Başını iki yana salladı. "Konuyla ilgili olarak bizim izlediğimiz yolu takip ederlerse hayır."

"Yani planınız kimsenin Annabelle'den bahsetmesini tamamen irade gücüyle engellemek mi?" Isobel alay etti. "Onun bu şekilde hatırlanması pek mümkün değil."

Isobel'in sözlerini kabul etmeyi reddetti. "Herkesin isteklerime saygı göstermesini bekliyorum." Onlar hemen kabul etmeyince devam etti. "Jane'in yalancı olmadığından hâlâ emin değiliz."

Isobel ona ters ters baktı. "Başındaki korkunç yara oldukça ikna ediciydi."

"Jasper, bunu kastetmiş olamazsın," diye uyardı Helena. "Jane'le vakit geçirdim ve o bir yalancıdan çok uzak-"

Jasper, "Bir servet avcısının planını kabul etmesi zor," diye karşı çıktı.

Isobel, "Bu çabaya değdiğini varsayarak söylüyorum," diye karşılık verdi.

Adelaide Teyze burnunu çekti. "Ne olursa olsun, böyle konuları bir kır evi partisinde tartışmak pek uygun olmaz."

Bir kez olsun görgü kuralları Jasper'ın tarafındaydı ve dolayısıyla Adelaide Hala da öyle. Şu anda ihtiyacı olan tek ordu buydu.

Helena parlak ama inandırıcı olmayan bir şekilde gülümsedi. "Jane'i yıllardır süren dostluğumuzdan haberdar etmeliyiz. Onu çağırır mısın, Battersby? Yeterince dinlendiğinden şüpheleniyorum."

"Gerek yok," diye uşağın arkasından küçük, mahcup bir ses geldi. Sonra Jane mahcup bir ifadeyle odaya girdi ve Jasper'ın kalbi tamamen durdu. Jane sallantılı bir reveransla odaya girerken Jasper ayağa fırladı. "Özür dilerim lordum ve hanımlar. Buraya geliyordum ve konuşmanıza denk geldim. Bölmek istemediğim için kendimi..." Durakladı, yanakları utançtan kızarmıştı.

Helena ona son derece endişeli bir bakış fırlatırken Isobel sırtarak, "Kulak misafiri," diye tamamladı. Jane'e potansiyel bir servet avcısı demeyi ve ailesinden ölen nişanlısından bahsetmemelerini talep etmeyi yeni bitirmişti. Ne kadar da

Felaket. En kötüsünü kaçırmış olması için dua etti. Isobel devam etti. "*Senin* hakkında uzun uzun konuştuğumuz için seni suçlamaktan çekiniyorum, Jane."

Jane gün ışığına çıktığında dünya kendi ekseninde dönmeye başladı. Korkunç bir çürük vardı ve altındaki kadına gösterilmesi gereken ilginin büyük bir kısmını çalıyordu. Giysilerinin değişmiş olduğunu fark etti -bu iyiye işaretti, diye düşündü- ve saçları nemliydi. Banyo yapmıştı. Bu fikir bile onu eleştirel düşünmekten alıkoymuştu. Helena ona yardım etmesi için bir hizmetçi ayarlamış mıydı, yoksa kendi başına mı halletmişti? Su yeterince sıcak mıydı? İhtiyacı olan her şeye erişimi var mıydı? *Tanrım, neden bu kadar endişeliyim?*

Uzaktan, teyzesinin *déshabillé* gibi bir şey mırıldandığını duydu ama emin olamadı.

Jane küçük bir gülümsemeyle gözlerini odanın içinde gezdirdi. Gözleri ona takıldığında kalp atışları, ilgi gören aşık bir okul çocuğu gibi hızlandı. Ama kadın hemen gözlerini kaçırdı. Suçluluk duygusu içine çöktü, geriye doğru gidip kızın felaketle ilgili bir şey duyup duymadığını anlamaya çalıştı. Annabelle'in onun için kim olduğunu anlayabilecek miydi? Ona potansiyel bir servet avcısı dediğini duymuş muydu? Emin olamıyordu ama Annabelle'in bu konuyu hiçbirine açmayacak kadar bildiğinden şüpheleniyordu. İsteddiği de buydu, ama o zaman neden suskun bakışları bu kadar acıtıyordu? Eğer ondan uzak durmaya çalışıyorsa, bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Belki o zaman kendisinin de ondan kaçma şansı olurdu.

"Çok üzgünüm," diye özellikle kimseye teklifte bulunmadı.

"Hiçbir şey düşünme, Jane. Sanırım bu duyduğun anlamına geliyor

ve bununla nasıl başa çıkmayı planlıyoruz?" diye sordu Helena.

"Ah, evet. Okul arkadaşısınız, değil mi?" Jasper o anda kadının ne giydiğini fark etti. Kadın giysileri onda nadiren fazla tepki uyandırırды. Durum gerektirdiğinde bunun eksikliğini fark etmesi çok daha olasıydı. Ama Jane

Helena'nın eski nişanlısının toplamasına yardım ettiği Annabelle'in çeyizinden bir elbise giyyordu ve onu yolda kanlar içinde bulmasından bu yana Jasper ilk kez iki kadını aynı anda dşşnmek zorunda kaldı.

Birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Jane zayıf ve siyah saçlıydı, Annabelle ise uzun boylu, uzun altın bukleli, gerçek bir güneş ışığıydı. Annabelle'in kibar ve çekingen yerde, Jane ilginç bir şekilde sivri dilli ve hazır cevaptı. Ama en önemlisi, Annabelle sabit, ayakları yere sağlam basan bir kadındı, oysa Jane'in ayakları yere sağlam basmıyordu. Ama bunu dşşnrken bile, Jane'in güvensizliğinin kesinlikle onun suçu olmadığı göz önüne alındığında, bunun adil olmayan bir yan yana koyma olduğunu biliyordu.

Tanrım, ama şeytan ona asla karşı karşıya gelmemesi gereken iki kadını karşılaştırtmıştı. Ama Jane orada Annabelle'in kıyafetleri içinde dururken onları bir şekilde birbirine bağlamamak zordu. Jasper, aralarındaki farklılıkları sanki Jane'e karşı bir işaretmiş gibi zihninde tekrarlamaya başladı, Jane'in hatalarını sıraladı. İki kadın arasında ortak noktalar olduğunu, Annabelle'de gördüğü şeyleri Jane'de de hissettiğini kabul etmeye çok daha az istekliydi. Bunları belirsiz benzerlikler olarak görmezden geliyordu. Daha fazla incelemeye değecek bir şey değildi elbette.

Aklının son kırıntısı da elbise konusunda dilini tutmasına neden oldu. Jane bunun müstakbel gelini için dikildiğini bilmiyordu ya da onu Annabelle için tasarlanmış giysiler içinde görmenin Jasper'ın sefil kalbinin derinliklerinde bir ihanet gibi hissettirdiğini. Bu konuda Jane'in masum olduğundan oldukça emindi. Ayrıca, bu kadar kısa bir süre içinde Annabelle'i tekrar gündeme getirme dşşncesi dayanılmazdı. Bu yüzden son bir yıldır yaptığı gibi acısını içine atacak, en derinlerinde ekşimesine ve iltihaplanmasına izin verecekti.

"Bayan Jane, bu çok güzel bir elbise," dedi Viola, büyük kardeşleri tarafından bu konuda başarısızlığa uğratıldığı için sonunda kendini sokabileceği bir boşluk bulmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi Jane, etki yaratmak için eteğini biraz havalandırarak. Kendini tutmuş gibiydi, belki de bu aşırı tanıdık jestten utanmıştı. Doğruldu, yanakları biraz kızarmıştı. "Tanışma şerefine nail olduğumuzu sanmıyorum leydim."

"Bu benim kız kardeşim, Leydi Viola. Seni çok merak ediyor Jane." Niyeti olmadan konuşmuştu, sesi sertti. Açıklayamadığı bir şey onu Jane'in en ufak bir rahatsızlığını gidermeye heveslendirmişti. Belki de Jane'in durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu ve bu duyguyu daha da arttırmak istemiyordu. Sebep ne olursa olsun, sesi çaresiz bir aptal gibi çıkıyordu.

"*Bayan Jane*'i kastettiğinizi sanıyorum... O halde nedir?" diye sordu Adelaide Hala, ona lanet olası görgü kurallarını hatırlatmak için elinden geleni yaparak.

Helena konuyu kapatmaya çalışarak, "Jane'e hiç soyadı vermedik teyze," dedi.

"Bu olmaz. Ona Hristiyan ismi dışında bir isimle hitap etmenize izin veremeyiz."

Ama onu seçtiği isimle tanımadan önce bile Jane'le ilgili hiçbir şey bu kadar resmi gelmemişti. Onu kollarında taşımıştı, kanı gömleğini lekelemişti ve onun hakkında *kendisinin* bile bir şey biliyordu. Jane uzak hissettiği biri değildi, öyle olsa daha iyi olurdu.

Jane sanki onun düşüncelerine katılıyormuş gibi kaşlarını çattı, bu ifade onun göğsüne bir şimşek gibi çaktı ama sonra dikkatini kız kardeşine çevirdi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Leydi Viola."

Viola gördüğü ilgi karşısında gülümsedi ve Jasper en küçük Maycott'un trajediden bu yana ne kadar ihmal edildiğini düşünerek bir suçluluk duygusu hissetti.

"Jane, geri kalanımız görevlerimizi yerine getirirken sen de kütüphaneyi keşfetmekte özgürsün," dedi Helena, Jasper'ın babalarının varisi *dilemesine* neden olan liderlik rolünü bir kez daha benimseyerek.

"Yardım edebileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin," diye teklif etti Jane. "Servet avcılığı sadece zamanımın büyük bir kısmını alıyor, görüyorsunuz."

Jasper donakaldı. Jane'in onun hakkındaki pek de hoş olmayan şüphelerini duyduğunu varsaymıştı ama Jane'in bunları açıkça dile getirmesi? Bu... beklenmedik bir şeydi. Jasper'ın kanı onun cesareti karşısında ısındı. İlk ve en acil düşüncesi, onun küstah ağzını bir öpücükle susturmak istemesiydi. Yalnız olmamaları önemli değildi. Gözleri buluştu ve Jane'in de aralarında aynı kıvılcımı hissettiğini iliklerine kadar hissetti. Daha fazlası için, *onun için yanıp* tutuşuyordu.

"Gerek yok," dedi Isobel, sesi bastırılmış kahkahalarla boğuluyormuş gibi çıkıyordu. "Özellikle de Belhaven Kontu'nun kendisi yardım teklifinde bulunmuşken."

Jane kaskatı kesilip Jasper'dan uzaklaşarak kız kardeşine bakarken gözlerindeki sıcaklık kayboldu. "Oh, baban geliyor mu?"

Oda ölüm sessizliğine büründü.

Maycott'ların hiçbirinin beklemediği bir soruydu bu. En yıkıcı kayıplara eşlik eden kederle geçen bir yılın ardından, sular yükselip akıntı onları almasın diye isimlerini anmamaya dikkat ederek. Jasper bir daha birinin babasından sanki yaşıyormuş gibi bahsedeceğini hiç düşünmemişti.

Bu, kardeşleri uğruna gömmek için çok uğraştığı acıya kadar, onun özünü kesen zalim bir imkânsızlıktı.

Jane çok yanlış bir şey söylediğini hissetti. "Özür dilerim," diye başladı, sıkıntısı belliydi. "Öyle demek istememiştım-"

Ama Jasper bundan sonra gelecekleri duymak istemedi, bunun yerine onu gerçeikle susturmayı tercih etti. "Babam öldü."

Sahip olduğu tek silah buydu.

Yedinci Bölüm

JANE

Jane'in zihni dilini tutması için bağıırıyordu. Bu bir gaftan ya da basit bir yanlış anlamadan daha fazlasıydı. Bu ailenin en derin acısına dokunduğunu söyleyebilirdi. Ve onun için yaptıkları onca şeyden sonra.

Tam bir aptaldı.

Helena her zamanki gibi imdadına yetiştı. "Bir yıl önce anne babamızı ve en büyük kardeşimizi kaybettik," diye açıkladı, sesi kütüphanenin ani genişliğinde korkunç derecede küçüktü. "Kızıl hastalığı."

Jane'in kalbi bu düşünceyle paramparça oldu. Gözleri Helena'dan Isobel'e ve Viola'ya kaydı, her biri anne ve babasını kaybetmek için çok genç görünüyordu. Bunun acısı onu boğabilirdi ama yine de sanki o da böyle bir trajedi yaşamış gibi tanıdık geliyordu. Bu duyguyu şimdilik bir kenara itti ve dikkatsizliği yüzünden zarar verdiği insanlara odaklanmayı tercih etti.

"Çok özür dilerim," dedi, yetersiz özrünün onların acısını dindirmeye yetmeyeceğini biliyordu. "Hayal bile edemiyorum..." Kelimeler dilinde can verdi. Maycott'ların onun boş sözlerine ihtiyacı yoktu.

"Seni nasıl suçlayabiliriz ki Jane? Şu anki halinle?" dedi Helena, Jane'e hak ettiğinden çok daha fazla nezaket ve anlayış göstererek.

Zihninde, bu ailenin başına gelen trajediye dair bir ipucu aradı. Belhaven Kontu'nun, karısının ve varisinin ölümleri hakkında çok konuşulmuş olmalıydı. Ama hiçbir şey yoktu, sadece onunla alay etmeye yarayan ve ona şunu hatırlatan keskin bir boşluk vardı

Bunun gibi ilgili anılar, sanki nüfuz edemediği bir perde gibi ondan hâlâ gizleniyordu. Ama bunu düşündükçe, farklı bir farkındalık bir taş gibi içine oturdu.

"Ama bu..." diye fısıldadı kendi kendine, gözleri odanın öbür ucundaki Lord Jasper'ın kileri bulduğunda cümlesini yüksek sesle bitirmek istemedi. Gözlerini hızla başka tarafa çevirdi.

O Lord Jasper değil, Belhaven'ın lanet Kontu'ydu.

Gerçekte, bir kontun evine izinsiz girmiş, çizmelerini kirletmiş ve onun için hayal kırıklığından başka bir şey olmamıştı. Tanrı aşkına, bir kont onun lanet gözlükleri için karları eşelemiş ve Jane de onunla atışarak ona teşekkür etmişti.

Jane'in teni ısındı, göğsü sıkıştı ve avuçlarını ter bastı. Yaşadığı utancın boyutunu kavramak onun için çok zordu.

Jas-Lord Belhaven görüş alanının köşesinde kıpırdandı ve ancak o zaman ona *gerçekten* bakmasına izin verdi. Kütüphaneye utanç verici girişinden beri paylaştıkları bakışlar kısa süreliydi, ama şimdi Jane onu bir kontluğun nihai varisi olarak değil, kontun kendisi olarak görüyordu ve aniden onun için her şey değişti.

Onun acısı en iyi saklanan acı olsa da, belki de aralarındaki en derini olduğunu anladı. Ama o bir konttu. Bir varis olmanın ötesinde sorumlulukları vardı. Bu yüzden üzüntüsünü aşılmaz sertliğiyle maskeleydi ve şimdi anlıyordu ki bu onu bir piçten çok ailesinden geriye kalanları bir arada tutan kaya gibi yapıyordu.

Jane, onun daha iyi bir versiyonunun kalmadığına dair sinirli iddiasını hatırladığında, *onu* bir arada tutan şeyin kim olduğunu merak etmek zorunda kaldı.

Bunun saçma bir soru olduğunu biliyordu ama hiçbir şey zihnini doldurmasına engel olamıyordu. O anda Lord Belhaven'ın gözleri onunkileri buldu, bakışları kilitlendi

Sanki ikisinin de anlamadığı bir güç onları bir araya getirmiş gibi kaçınılmaz görünüyordu. Zırhında hiçbir çatlak yoktu ve maskesi de düşmemişti. İşte Belhaven Kontu, ciddi ve kararlıydı. O zaman neden onun içini görebiliyordu?

Peki Annabelle onun için kimdi?

Onun düşüncelerini okumuş gibi görünen Lord Belhaven'ın kaşları çatıldı ve bakışlarını ayırdı, o anı topuğunun üzerinde dönüp odadan çıkmak için seçti ve Leydi Adelaide'den bir *cık cık* sesi çıkardı. Her kim olursa olsun, bir parçası hâlâ bu Annabelle'e aitti. Belki de asla geri alamayacağı bir parçası.

Jane'in bu ailenin acılarına daha fazla burnunu sokmaya hiç niyeti yoktu. Ama Lord Belhaven'la ilgili merakı canlandı. Servet avcılığı yorumları konusunda onunla asla şakalaşmamalıydı. Tanrım, o Kontu'ydu. Onun hakkında en kötü şeyleri düşünmeye hakkı olan biri varsa, o da onun gibi bir adamdı. Yine de, onun da kendisiyle aynı yakınlığı hissettiğini ve bunu kabullenmenin onlar için ne kadar utanç verici derecede kolay olduğunu söyleyebilirdi. Aralarına mesafe koymaya çalıştı ve onu suçlamadı. Onları bir araya getiren şey her neyse ona da güvenmiyordu, hele ki kendi hayatından karşılaştılabileceği hiçbir şey hatırlamıyorken.

Cebindeki yüzüğü karıştırdı. Lord Belhaven'ın, yüzüğün varlığının unuttuğu hayatında evli olduğu anlamına geldiğine dair dile getirilmemiş inancını kabul etmemiş olsa da, yüzüğün kaynağı çok açık görünüyordu. Ama Jane yüzüğü parmağına taktığında hissettiği tek şey, *JHD* her kimse, onun kocası olmadığına dair gümbürdeyen bir kesinlikti. Bu yüzden yüzük parmağında değil cebinde kalmıştı. Kışkırtıcı bir ipucu, ama daha fazlası değil.

Helena, ağabeyinin aniden gidişinden bahsetmekten özenle kaçınarak, "Hazırlıklara bakmalıyız," diye beceriksizce söze başladı.

Jane üçüncü özrünü yuttu, bunun olmadığını biliyordu.

gerekli. "Yükünüzü artırmamak için elimden geleni yapacağım."

Isobel'in melankolisi geçti ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, gerçekten *bir* şeye, lütfen Battersby'yi çağdırmaktan çekinmeyin. Kendisi çok yardımcı olur."

Kâhya, elinden gelse Isobel'i öldürecekmiş gibi görünüyordu ve Jane, Mulgrave Malikânesi'nde bir düşman daha edinmemek için bu adamdan hiçbir şey istememeye karar verdi.

Maycott kardeşler ona gülümseyerek ayrıldılar, Viola kapıda ona küçük bir el salladı.

Ancak en sevmediği Maycott kütüphanede kalmış, Jane'e kafesteki bir yaratıkmiş gibi bakıyor, onu dikkatle inceleyerek anlamaya çalışıyordu.

"Gel," diye emretti Leydi Adelaide, Jane'e koluna girmesini işaret ederek. "Sen ve ben bazı deneyler yapabiliriz."

"*Deneyler* mi?" Leydi Adelaide onu kütüphanenin bir köşesine yerleştirilmiş piyanoya doğru yönlendirirken Jane cesaretini topladı.

"Yeğenime, yürüme yeteneği ya da Jane Austen'in eserleri hakkında bilgi sahibi olmak gibi kaybedilemeyecek kadar kökleşmiş anılar olduğuna inandığınızı mı söylediniz?"

Jane başını salladı, Leydi Adelaide'in niyetini anlamaya başlamıştı.

"O halde, içinizde kök salmış olabilecek bazı görevleri yerine getirerek geçmişinizi daha fazla hatırlamanız için zihninizi kandırabiliriz."

"Ve siz de piyanofortun başlanması gereken yer olduğuna inanıyorsunuz?"

Leydi Adelaide bankı çekti. "Bu konuda becerisi olmayan başarılı bir hanımefendiyle henüz tanışmadım."

Jane tereddüt etti. "Peki ya ben bir hanımefendi değilsem?"

"O zaman sonunda senin hakkında bir şeyler öğreneceğiz. Şu anda çok az şey biliyoruz." Banktan uzaklaştı ve Jane'e oturmasını işaret etti.

Zengin, pırıl pırıl ahşaptan, taraklı altın süslemeli ve kapsamlı bir şekilde oyulmuş ayaklardan yapılmış, tuşların üzerinde yaldızlı yazılarla karmaşık bir şekilde süslenmiş ERARD kelimesi bulunan güzel bir enstrümandı. Ancak, büyük bir olsaydı beklediği gibi onu çağdırmadı. Yastıklı

Soluk yeşil ipek döşemeli bank rahattı ve yıllardır kullanıldığının izlerini taşıyordu; kumaşta küçük yıpranmalar, birinin saatlerce oturduğu yerde kalıcı bir çukur, ayaklarda bazı küçük sürtünmeler.

"Kim oynuyor?" Jane yerine otururken sordu.

"Oynadı," diye düzeltti Leydi Adelaide. "Kontes çok güzel oynadı."

Jane onu hayal etmeye çalıştı; Isobel'in rengine ve Helena'nın zarafetine sahip, belki biraz da Viola'nın merakını taşıyan bir kadın. *Harika bir anne olmalıydı*, diye düşündü, kendi anıları olmadığı için bir boşluk duygusu hissederek.

Leydi Adelaide üzüntüyle içini çekerek, "Yeğenlerimin, ağabeyimin müzikle ilgisi olmayan kulaklarını miras aldıklarını duydum," dedi. "Başlayabilirsiniz."

Jane bileklerini kaldırdı ve ellerini fildişi tuşların üzerinde tutarak bir doğruluk ya da anlayış duygusunun üzerine gelmesini bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Leydi Adelaide sabırsızlıkla, "Çalgının sizi çalmaya davet etmesini mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

Jane birkaç tuşa bastı, notalar kulaklarına uyumsuz geliyordu. Birkaç tuşa daha bastı, bir ahenk çıkmasını umuyordu ama nasıl çalınacağını bilmediği açıktı. Başını kaldırıp yüzünü buruşturan Leydi Adelaide'e baktı.

"Anlaşılan piyanoforte çalmayı bilmiyorum," dedi, daha fazla küfür etmemek için ayağa kalkıp banktan uzaklaşarak.

Leydi Adelaide boşalan koltuğuna oturdu ve oynamaya başladı: "Bunu bu şekilde bırakamayız," dedi. Aradaki fark çok belirgindi. Parmakları tuşların üzerinde ustalıkla hareket ediyor, her bir ton bir araya gelerek harika güzellikte bir melodi yaratıyor, yüz ifadesi derin bir konsantrasyonla kilitleniyordu. Leydi Adelaide çalarken, Jane kendini sadece dinlemeye ve keyfini çıkarmaya bıraktı. Kayıp anılarını, kazasını, suçluluk duygusunu, utancını ya da korkularını düşünmedi. O sadece

Müziğin onu alıp götürmesi, Mulgrave Hall'da uyandığından beri bilmediği bir hafiflik hissi vermesi dışında hiçbir şey.

Leydi Adelaide sözlerini bitirdi ve Jane'in felaket denemesinden sonra müzik tanrıları gücenmesin diye çalmaktan başka çaresi yokmuş gibi rahat bir nefes aldı.

"Neydi o?" Jane aniden kadına hayranlık duyarak sordu.

"Schubert'in 'Ungarische Melodie'si," dedi burnunu çekerek. "Onun besteleri herhangi birini yetenekli gösterebilir." Durakladı. "Şey, sanırım *herkesi* değil."

Jane görmezden geldi. "Çok güzel oynuyorsunuz leydim."

Sergi tahtasını kapattı. "Teknik olarak iyi çalışıyorum ama enstrümana karşı gerçek bir tutkum yok. Rebecca sanki onsuz yaşayamazmış gibi çalışıyordu, sanki onu besliyordu, bedenini ve ruhunu." Cümlelerin hafızasında kaybolmasına izin verdi.

"Onu dinlemek büyük bir keyif olmalı," dedi Jane.

"Neredeyse hiç fırsatım olmadı," diye cevap verdi Leydi Adelaide. "Bordeaux'dan buraya nadiren geldim."

"Bu uzun bir yolculuk," diye önerdi Jane.

"Sonunda sıcak bir karşılama olmadığına daha da uzun sürüyor." Başını iki yana salladı. Jane daha fazla eşelememesi gerektiğini biliyordu. "Bu kadar mutsuz anılara dalmak yeter. İlk deneyimiz başarısız oldu ama merak etmeyin, birkaç teorim daha var."

Böylece o ve Adelaide sonraki bir saati Jane'in benzer şekilde arp çalmayı beceremediğini, her türlü iğne işinde umutsuzca kötü olduğunu ve Fransızca konuşamadığını öğrenerek geçirdiler. Bu konudaki eksikliklerine rağmen, Jane İtalyanca ve Almanca ile oldukça iyi anlaşıyordu (Eski Yunanca ve Latince için de büyük umutları vardı, ancak Leydi Adelaide, kendi sözleriyle, erkeklerin alanı olduğu için daha fazla araştırmayı reddetti). Ayrıca, yeterli derecede vals ve canlı polka yapabiliyordu (dansına çok

ortağının üzüntüsü), aritmetik problemlerini kolaylıkla çözebilen ve el yazısı sanatında bilgili, uygun bir hanımefendinin yapmak için eğitileceği her şey.

Ancak başarılarının ya da başarısızlıklarının hiçbiri onun kim olduğuna dair bir cevap oluşturmuyordu. Sanki yarı başarılı, yarı sıradan biriydi. Öyle ya da böyle bunu bilmek ona minnettarlık verirdi ama bir hanımefendi olduğunu gösteren bazı yeteneklere sahipken diğerlerinden yoksun olmak sinir bozucuydu.

Leydi Adelaide sonuçlardan daha az hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. "Yetenekli bir şekilde dans edebilmeniz sizi bir soylunun kızı yapacağını söyleyebilirdim ama iğne kullanmadaki beceriksizliğiniz sizi bundan kesinlikle alıkoyuyor."

"Belki de sadece eskrimde başarılı olduğum için doğal bir dansçıyım-"

Leydi Adelaide onu duymamış gibi davrandı. "Yine de, el yazınız yeterince eğitim aldığınızı gösteriyor, ama bir enstrüman çalamayan bir hanımefendiyi kim duymuş ki?"

"Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem leydim," diye cevap verdi, pelüş bir koltuğa gömülürken ses tonundan alaycılık akıyordu.

Leydi Adelaide elini hafifçe salladı. "Zahmet etme Jane. Bulmacalardan hoşlandığımı söylemiştim."

Ama Jane çözülmesi gereken bir şey olmaktan bıkmıştı. Bütün bir insan olmak istiyordu.

Leydi Adelaide düşünceli görünüyordu. "Biliyorsunuz, henüz resim yapmayı denemedik-"

"Sakıncası yoksa leydim, sanırım bugünlük deneylerim bitti." Jane'in kafasında ezici bir acı vardı. Bir fincan çay için birini seve seve öldürebilirdi ama Battersby'yi çağırmakla sınırı çizmişti.

"O halde size odanıza kadar eşlik edeyim."

"Sakıncası yoksa bir süre burada kalacağım sanırım." Raflardaki kitaplar hâlâ onu çağırıyordu ve başı ağrısa da, yorgunluk onu çekiştirse de Jane o gün kendi iradesiyle *bir şeyler* yapmaya niyetliydi.

İğne oyası ve dansın yaptığından daha fazla, kendini anlamasına hizmet edebilecek bir şey.

Leydi Adelaide değerlendirmek için çenesini ona doğru kaldırdı. "Pekâlâ. Size çay ve sandviç göndereceğim."

Jane, Leydi Adelaide'in böyle bir patlamayı uygun bulmayacağını bildiği için sevinçle haykırmamak için kendini zor tuttu. "Teşekkür ederim leydim." Kadının son bir saati nasıl geçirdiğini düşünerek durakladı. Jane için sinir bozucu olan şey, Mulgrave Malikânesi'ne yeğenlerinin yasını tutmak için gelen ve bunun yerine köksüz bir kadın şeklinde bir yükün altına giren Leydi Adelaide için kesinlikle sıkıcı ve nankör bir işti. "Ve kim olduğumu keşfetmeye biraz daha yaklaşmama yardımcı olduğunuz için size teşekkür etmeliyim."

Leydi Adelaide ayağa kalktı, avuç içleriyle elbisesinin korsajındaki kırıklıkları düzeltti. "Hiçbir şey düşünme Jane. Eninde sonunda bu işin aslını öğreneceğiz."

"Yine de sana ve Maycott'ların geri kalanına yük olduğumu biliyorum."

Leydi Adelaide de aynı . "Ne kadar külfetli olsanız da, bu zor zamanda aileye odaklanabilecekleri başka bir şey verdiğinizde inanıyorum. Kısa bir süre önce kardeşim, eşi ve oğlu olmadan bir yılı geride bıraktık."

"Sadece bir yıl mı?" Helena bunu söylediğinde, bir yıl her nasılsa daha uzun gelmişti. Jane hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyordu ama tıpkı konuşma yeteneği gibi, kederin de asla gerçekten unutulamayacak kadar içine işlemiş olduğunu düşünmeye başlamıştı. O gün öğrendiği bir şey varsa, o da sevdiği birini kaybetmenin acısını yakından bildiğiydi. *Ama kimi?*

Leydi Adelaide bir şeyleri toparlıyormuş gibi kaşlarını çatarak, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Gelişimi takdiri ilahi olarak nitelendirdim ama belki de ilahi müdahalenin tek parçası benimki değildi."

Jane gülmekten kendini alamadı. "Kont'un bu konuda sizinle aynı fikirde olacağını pek sanmıyorum."

Leydi Adelaide'in yüzü düştü ve Jane dilini tuttu.

dersini daha önce almıştı. "Hepimizin başına bir trajedi geldi ama hiçbirisi Jasper kadar büyük değildi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jane kendini durduramadan.

Ama kadın başını salladı. "Onun güvenine ihanet etmeden daha fazlasını söyleyemem. Bu onun anlatması gereken bir hikâye."

Bunu kabul edebilirdi. Soruyu sorarken bile yanlış olduğunu hissetmişti. Eğer gerçeği birinden öğlenecekse, bunun Lord Belhaven'ın kendisi olmasını istiyordu. Buna hakkı olduğunu düşündüğünden ya da Lord Belhaven'ın ona her şeyi anlatmakla yükümlü olduğunu düşündüğünden değil. Gerçekte, adam ona güvenmiyordu. Neden güvensin ki? Kendisine bile güvenecek hali yoktu.

Onun sessizliğini kabullenme olarak yorumlayan Leydi Adelaide başını hafifçe eğdi. "O halde sizi gezintinizle baş başa bırakayım."

Mulgrave Hall'un iyi döşenmiş kütüphanesinde Jane'i tamamen yalnız bırakarak ayrıldı. Kendisine en yakın raflara yaklaştı ve parmaklarını deri sırtlar boyunca gezdirdi, kendi kendine sessizce başlıkları ve yazarları okudu ve Jane Austen'ın yaptığı gibi bir şeylerin öne çıkmasını umdu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Belki de kütüphane çok genişti, başlıklar çok belirsizdi, raflar yer yer tavana kadar tırmanıyordu. Kitaplarla dolup taşan bir odada tek bir raftaki kitapların başlıklarını taramıştı. Hepsini tam olarak görebilmek için bir merdivene ihtiyacı olacaktı.

Bir hizmetçi bir tepsi hamur işi, sandviç ve bir demlik demli çay getirdi. Jane bir bisküvi atıştırdı ve içinde bulunduğuy durumu düşündü.

Belki de eski haline dair bir ipucunu bu kadar çabuk bulacağını düşünmek bir hataydı. Kazanın üzerinden henüz iki gün geçmişti ve geride bıraktığı hayata dönmek için acele etse de aklı onunla aynı fikirde değildi.

Jane tepsideki her şeyi mideye indirdikten sonra içini çekti ve büyük masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. Belki de yazmaya başlarsa, bu sefer bilinçsizce, anıları

yüzeye çıkmaya zorlanacaktı. Çalışmak için yer açmaya başladığında, dikkatsizce yüzüstü bırakılmış ve muhtemelen omurgasına zarar vermiş bir kitabı eline aldı. Maycott'bir kitaba nasıl özen gösterilmesi gerektiğini hatırlatmaya karar vererek kitabı kapattı ve sahibinin bulması için zengin maun masanın üzerine, lekesiz bir şekilde yerleştirdi.

Ve sonra başlığı fark etti.

Gurur ve Önyargı'ydi. Lord Belhaven onu orada mı bırakmıştı? Onun masası olduğunu düşündü - oldukça erkeksi bir masaydı ve eski meselelerle ilgili olduğu anlaşılan bir yığın kâğıtla kaplıydı. Kitabı her kim okuyorsa kitabın dörtte birini bitirmişti. Jane sayfayı taradı ve aradığı aynı aşinalık duygusunun acelesini hissetti. Buna karşı koymamaya karar verdi. Eğer hatırlayabildiği tek şey Jane Austen'ın sözleriye, öyle olsun.

Sandalyeye geri yaslandı ve başa döndü, bunu yaparken rahat bir esneme sesi çıkardı.

İyi bir servete sahip olan bekar bir erkeğin bir eşe ihtiyacı olduğu herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir...

Düşünceli, tavizsiz ama yakışıklı Lord Belhaven'ın görüntüleri farkında olmadan zihnini doldururken, bu lezzetli ironiye gülümsedi ve aralarında Bayan Austen'ın yarattıklarından birine benzeyen biri varsa, onun o olduğunu düşündü.

Sekizinci Bölüm

JASPER

Uşağını mutfakta buldu.

Jasper Nash'e ciddiyetle, "Bir görevimiz var," dedi.

Aşçıyla oldukça küstah bir şekilde flört eden Nash, gözleri sulanarak bütün bir ruloyu aceleyle yutarken hazır olda durdu.

"Ne oldu lordum?"

Jasper içini çekti. "Bir ağaç tedarik etmeliyiz."

Nash konuşmadan önce bir süre bekledi. "Bir ağaç mı lordum?" "Kesmek için," diye ekledi asık suratla.

Nash başıyla onayladı. "Paltonu getireyim, olur mu?"

"Benimle ahırda buluş, bir ata ihtiyacımız olacak." Nash yola koyuldu ve Jasper fırından yeni çıkmış sıcacık bir ekmeği ağzına, iki tanesini de cebine atıp ayrılmadan önce aşçıya göz kırpmayı ihmal etmedi.

Ekmek kolay yenmedi ama Jasper'ın ruh hali tadını çıkarmasını olabilirdi. O gün sürekli bocaladığı bir gün olmuştu. Uyandığında kendini Endişeli. Jane vardı uyudu aracılığıyla Bir gece önce Helena'nın onu ikna etme çabaları, bir kez daha uykuya yenik düşmeden önce sadece bir kaşık afyon ilacını kabul etti. Helena, Dr.

Ramsay'in Jane iyileştikçe uzun süreli uyku nöbetlerinin beklenebileceğini söylediğine dair onu temin etmişti ama yine de bir kez daha doktor çağırması için ikna edilmesi gerekmişti.

Sabah olduğunda Adelaide Teyze Jane'in odasına zorla girmiş ve Jane uyandığında sadece kendisinin orada olması için ısrar etmişti. Bu durum Jasper'ı oldukça tedirgin etmişti. Jane'in kendini nasıl hissettiğini görmeyi ummuştu ama gün ondan uzaklaşmıştı. Isobel'in arkadaşlarının yaklaşan gelişiyile ilgili komplosu

onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Ve Jane kütüphanede zihninden fırlamış gibi belirmeden önce, Jane'in işe karışmasının olası sonuçlarını düşünecek zamanı bile olmamıştı; Jane'in tüm hislerini çalan canlı bir hayalet.

Ve sonra onunla laf dalaşına girmiş, sadece onun karakterini aşığladığı korkunç yolları duyduğunu değil, aynı zamanda sözlerinin onu düşündüğü gibi incitmediğini de ortaya koymuştu ve zihninde suçluluk ve arzunun güçlü bir karışımı alevlenmişti. Duygularını bastırmaya yetmişti, kütüphanenin geri kalanının yok olmasına yetmişti, ta ki geriye sadece onlar kalana kadar, iki yabancı sanki doğanın kendisi tarafından bir araya getirilmiş gibi.

Gözleri onu baştan çıkarıyordu. Ona bakma şekli hem sarhoş edici hem de çileden çıkarıcıydı. Her nasılsa, onun asla yüksek sesle söylemediği, kendisinin de bilmediğinden şüphelendiği şeyleri biliyordu. Jane kendi kökeni hakkında hiçbir şey bilmiyorsa, nasıl oluyor da onu bir kitap gibi okuyabiliyordu?

Ama babasından söz ettiğinde, içindeki tüm arzu duyguları uçup gitmişti. O zaman Jane'in kayıp anıları hakkında yalan söylemediği açıktı. Yoksa Maycott trajedisinden nasıl bu kadar habersiz olabilirdi? Sırf üzgün bakışlara ve boş acıma ifadelerine katlanamadığı için bir yıl boyunca kibar insanlardan uzak durmuştu. İngiltere'de Belhaven Kontu'na, karısına ve oğluna ne olduğunu bilmeyen tek bir köşe bile kaldığını sanmıyordu. Ölüm haberleri müstehcen dedikodular kadar hızlı yayılmıştı. İnsanlar kendi utançlarından olduğu kadar başkalarının acılarından da zevk alıyordu. Jasper'ın bunu kanıtlamak için bir mil yüksekliğinde açılmamış mektup yığını vardı.

Ama Jane bundan zevk almıyordu. Hayır, Helena ona gerçeği söylediğinde gösterdiği acı yansıtıyordu. Bu, onun kendisinden şüphelendiği şeytani entrikaları engelleyen türden kurnazca olmayan bir duygu gösterisiydi. Olası nedenler bir yana, Jane onu boğan keder hakkında bir şeyler biliyordu ve o anda kütüphanedeydi,

Tek yapmak istediği, bu acıyı anlayacak ama ondan zarar görmeyecek birine yüksek sesle anlatmaktı. Bir zorunluluk duygusuyla bunu kardeşlerinden saklıyordu ama ya Jane'le birlikte kendi yüklerini hafifletebilirlerse?

Ama sonra Jane'in kederin ağırlığını hissetmesine rağmen bunun kaynağını bilmediğini hatırladı. Jasper'la dertleşemezlerdi, hele Jane geçmişı hakkında hiçbir şey bilmezken ve geleceği hakkında daha da az şey biliyorken.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, kendisinin Belhaven Kontu olduğu gerçeği de dahil olmak üzere, kızın arka arkaya birkaç şeyi fark etmesini izlemişti ve bir anda vücudu tenine büyük gelmeye başlamıştı.

Geri çekilmesi korkakça bir hareket gibi gelse de ondan uzaklaşmak zorundaydı.

Ve şimdi malikâneden çıkıp kış rüzgârının içine adım atmıştı. Hava, Jane'i karda iki büküm buldukları geceki kadar kötü değildi ama yine de bir gelişme olduğu söylenemezdi. Bir seyis, belki de Battersby tarafından uyarılmış olan daha sağlam beygirlerden birini onlar için koşumluyordu.

Nash onun arkasından geldi, bir elinde balta, diğlerinde bir palto vardı. Jasper omuzlarını silkti ve anlık iyileşmenin tadını çıkardı.

"Bu yeni mi?" diye sordu, yünün kalınlığına hayranlıkla bakarak.

Nash hafifçe kaşlarını çattı. "Bu kardeşinize aitti lordum. Size frakınızdan daha iyi hizmet edeceğini düşündüm."

Jasper başını salladı, kardeşinin kıyafetlerini giymek kendisini giydirme oyunu oynayan bir çocuk gibi hissetmesine neden olsa da uşağının seçimindeki mantığı görüyordu. Bu duyguyu bir kenara bıraktı. "Bana böyle seslenmek zorunda olmadığını biliyorsun Nash."

"Kırılması zor bir alışkanlık, efendim." Nash, Jasper'a miras kalmadan önce kardeşinin uşağıydı ama birbirlerini yıllardır tanıyorlardı, Nash ise

Jasper'ın arkadaşı sayılırdı, Earl'lük gömleği ona çok uzak görüldüğü zamanlarda. Yaşları birbirine yakındı ve Nash yılları Jasper'dan biraz daha kötü geçirmiş olsa da, adamın yakışıklı olduğunu herkes görebilirdi.

"Sanırım sadece Jasper yeterli olacak. En azından yalnız olduğumuzda." Nash onayladı ve seyisin uzattığı dizginleri aldı.

"Tabii ki."

Adamlar karda yürümeye başladılar. Hava ne kadar soğuk olursa olsun, at bacaklarını esnetmeye hevesli görünüyordu. Jasper da aynı şeyi hissettiğini fark etti.

"Sanırım şu ana kadar yaklaşan misafirlerimizden haberdar olmuşsunuzdur?"

Nash baltayı yukarı doğru salladı ve omzuna dayadı. "Ev tam bir çılgınlık içinde. Hiç böyle bir telaş görmemiştım, ama sanırım her çok anı *oldu*."

Bir sonraki soru nazikçe sorulamazdı, hele Jasper'ın cevaba bu kadar ihtiyacı varken. "Hizmetçiler Jane hakkında ne diyor?"

Nash göz ucuyla ona baktı. "Onun hakkında pek bir şey bilinmiyor. Bazıları onun kardeşinin eski sevgililerinden biri olduğundan ve ondan son bir parça almak için geri döndüğünden şüpheleniyor."

Bu saçma bir teoriydi ama belki de gerçek kadar saçma değildi. "Zihni hakkında bir şey biliyorlar mı?"

"Akli mı?" Nash'in kafası gerçekten karışmış görünüyordu.

Jasper seçeneklerini tartarak durakladı. Nash'e güvenebileceğine inanıyordu. Adam onun en kötü zamanlarını görmüştü ve diğer herkesi dünyasından dışladığında, Nash onun kanını paylaşmayan tek insan olmuştu. Kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı ve Nash'le konuşmanın bu çabasına yardımcı olacağından şüpheleniyordu. "Aslında Jane bir gizem. Buraya büyük bir felaketle geldi ve kaza zihnini oldukça... boş bıraktı."

"Boş mu?" Nash tekrarladı.

"Hiçbir anısı yok. Ne kendisiyle ne de onu yolda bulmadan önceki hayatıyla ilgili. Herhangi biri olabilir."

"Ve sen de onu korumak istiyorsun." Bu bir soru değildi, daha çok

Sanki Nash bunun doğru olduğunu zaten biliyormuş gibi. Jasper kendisinin bu kadar tahmin edilebilir olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu.

"Belhaven Kontu olarak başka ne seçeneğim var ki? Ona yardım etmeyi reddetmek bana kötü yansıyabilir. Hepimize. Yine de, gerçek durumu hakkında bir şeyler duyulursa, bu *da* beni kötü etkileyecektir. Her iki durumda da zor durumdayım."

Nash ata kırmızı bir elma yedirirken şüphe uyandıracak kadar sessizdi.

"Eklemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu Jasper.

Nash ellerini savunurcasına kaldırarak, "Yok bir şey," dedi. "Sadece şu..." Cümlesini bitirmeden kendini durdurdu.

"Beni kızdırmaktan korkmana gerek yok, Nash."

"Sebepleri konusunda endişeliyim. Siz ve kardeşleriniz çok büyük acılar çektiniz ve bu sizi oldukça savunmasız bir konumda bıraktı. Birinin bu trajediyi size yaklaşmak için kullandığını düşünmekten nefret ediyorum."

"Bana pençelerini geçirmiş olmasından korkmana gerek yok, Nash. Ona aşık olduğumu düşünsem bile, kendi adını bilmeyen bir kadınla evlenmem çok zor. Bildiğimiz kadarıyla bir çamaşırcı da olabilir." Bir çamaşırcıyla evlenmenin dünyadaki en kötü şey olup olmayacağını merak etti. Jasper aşkın toplum tarafından çizilen saçma kuralları nasıl silebileceğini çok iyi biliyordu. Ne de olsa bir papazın kızına aşık olmuştu.

Ama belki de bu kurallar, bir kişi için o kadar kolay bir kenara bırakılamazdı.

Earl.

Sadece Belhaven Kontu'nun ikinci oğlu Bay Jasper Maycott iken, kardeşi kadar kısıtlanmamıştı. Ama şimdi unvan ona düşüyordu ve kardeşlerine karşı bir sorumluluğu vardı. Bir çamaşırcıyla evlenemezdi, onu sevse bile.

Başını iki yana salladı. Düşüncelerinin hiçbir önemi yoktu. Anthony'nin bedeni üzerine bir daha asla aşık olmayacağına dair yemin etmişti ve Jasper dindar bir adam olmasa da, bu ürkütücü sözün bir anlamı olması gerektiğini düşünüyordu.

Mulgrave Hall'un yüksek tavanları için aşığı yukarı doğru büyüklükte bir ağaç topluluğına geldiler. Cennet gibi bir kış manzarası resmine aitmiş gibi görünüyordardı, dalları buzlanma kabarcıkları gibi karla tozlanmıştı. Helena böylesine mükemmel bir ağaçta kusur bulmakta zorlanıyordu.

"Bunlar uygun görünüyor," diye önerdi. Nash atı bağlayıp ceketini çıkarmaya başlarken başını salladı ama Jasper elini uşığına doğru uzattı. "Çalıştırmamın sakıncası var mı?"

Nash baltayı ona uzattı. " de değil."

Baltayı ilk sallayışı katartıktı, kolunda bir şimşek gibi yankılanıyordu. Bıçak keskindi, ahşabı tereyağı gibi kesiyordu. Görevini tamamladığında, zihni umduğı gibi boşaldı ama ne yazık ki Nash'in ağacı devirip, etraflarındaki ağaçta yankılanan tatmin edici bir çatırtıyla kütüğünden ayırabilmesi için birkaç çılgınca vuruş daha yapması gerekti. O zamana kadar Jasper terlemişti ama düşüncelerinin yükünü daha az hissetmiyordu. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve bir kez boksörlüğe başlayıp başlamayacağını düşündü. Şüphesiz bir adam başka bir adamı anlamsızca döverek hâlâ berraklık bulabilirdi.

Nash ağacın dibine bir ip bağladı ve iki ucunu da atın koşum takımına bağladı. "Hazır mısın?" diye sordu.

Derinleşen karda yola koyuldular, Mulgrave Hall görünene kadar sessiz kaldılar, Nash boğazını temizledi ve konuşmaya başladı, sanki tüm dönüş boyunca söyleyeceklerini zihninde prova etmiş gibiydi.

"Dürüst olmak gerekirse bu Jane karakteri beni endişelendiriyor. Bazı kadınlar, ister kont ister çiftçi olsun, iyi bir erkeğı nasıl fark edeceklerini bilirler ve pençelerini onlara geçirirler. Sonra da geriye pek bir şey kalmayana kadar alırlar da alırlar."

Jasper bunun çoğı kadın için gurur verici ya da adil bir tanımlama olduğunu düşünmüyordu ama Nash dünyanın kötülüklerini ondan çok daha fazla görmüştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Böyle kadınlar iyi bir erkeği, artık işine yaramadığında nasıl terk edeceklerini bilirler." Ahıra vardıklarında Jasper derin bir nefes aldı. "Dikkatli olmalısın, Jasper."

Jasper Nash'e Jane'in karakteri hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemekten kendini alıkoydu. Mesajının özü doğruyken bunun bir önemi yoktu. Jasper'ın dikkatli olması gerekiyordu. "Biliyorum."

"Hiçbirinizin daha fazla acı çekmesini istemiyorum."

Jasper hem kendisi hem de Nash için ciddiyetsiz olmaya çalıştı. "Bu kadının bize kalıcı bir acı çektirebileceğini pek sanmıyorum. İyileşir iyileşmez yoluna devam edecektir."

Nash atı yulaflı kekle beslerken ona dikkatle baktı. "Siz öyle diyorsanız, lordum."

Ahırdan çıktılar ve birlikte Mulgrave Salonu'na girdiler. Jasper'ın akşam yemeği için hazırlanma vakti gelmişti ama kütüphanedeki önceki sahneden sonra Adelaide Hala'yla yemek yeme düşüncesi onu soğuk terler dökmeye itti.

"Salonda bir içki için bana katılır mısınız?" Kız kardeşleri teyzelerini onsuz idare etmek zorunda kaldıkları için kendini suçlu hissetmemeye çalıştı. En azından Helena bu görevi yerine getirebilirdi. Isobel onu daha sonra cezalandıracaktı.

Nash başıyla onayladı. "Bizim için tabak getirteceğim," diye ekledi ve böylece hem uşak hem de arkadaş olarak değerini kanıtladı.

"Ve Jane hakkında," diye başladı. "Kimse onun zihnindeki rahatsızlığı bilemez, Nash. Tek bir ruh bile. Bunun sonu bizim için kötü olur."

"Bunu mezara götüreceğim."

Jasper'ın kalbi arkadaşının sözü karşısında biraz duruldu. Çünkü Nash'in özelliği buydu. Bir şey söylediğinde ciddiydi. Jane'e güvenmiyor olabilirdi ama Jasper Nash'in onu koruyacağını biliyordu çünkü doğru olan buydu.

Nash onun iyi bir adam olduğunu söylemişti ama Jasper işin aslını biliyordu: uşağından daha iyisi yoktu.

...

O ve Nash yemeklerini bitirdiğinde malikânenin salonları sessizleşmişti ama Jasper henüz dinlenmeye hazır değildi.

Hayır, lanet olası Elizabeth Bennet'ın çektiği sıkıntılar onu çağırıyordu. Bayan Austen'a ve onun bağımlılık yaratan nesrine lanet olsun, ama en azından şimdi bu yaygaranın neden koptuğunu anlayabilirdi. Anlaşıldığı üzere, yıllar boyunca kız kardeşlerinden topladığı ufak tefek bilgiler resmin tamamına yakın bile değildi. İçlerinden biri nasıl olur da hem Elizabeth'in hem de Darcy'nin ne kadar kalın kafalı olduklarından söz etmezdi? Eğer uzaktan birbirlerini övmeye devam edip yüz yüze atıştırlarsa, kitabı odanın öbür ucuna fırlatıp atacaktı.

Kütüphaneye girip eldivenlerini çıkarırken ve ateşin önündeki deri koltuğuna yerleşip yatmadan önce birkaç bölüm daha okumaya niyetlenirken, şok edici bir şey onu durdurdu.

Jane masanın üzerine yayılmış, ölü gibi uyuyordu, yüzü yastık olarak *Gurur ve Önyargı*'nın kopyasını kullanıyordu.

İlk şok hafifçe geçtikten sonra, ona mektup açacağıının kör ucuyla omzunu hafifçe dürttü. Kadın kıpırdandı ama zorlukla, kitabın sert kucağına daha da gömülmeye devam etti.

"Jane Austen'ın sözlerine böyle davranılmaz," diye alay ettikten sonra odada bu işi halledecek başka aramaya başladı.

Ama yalnızdı. Onu tekrar dürttü ve bir kez daha dirençle karşılaştı.

"Jane," diye fısıldadı kulağına oldukça yakın bir şekilde ve kadından halsiz bir inilti çıkardı. "Jane, kütüphanede uyuyakalmışsın."

Jane'in cevabı anlaşılmazdı ama bu ona Helena'nın ilaç vermek için onu tam olarak uyandıramadığı bir önceki gece nasıl davrandığını hatırlattı. Kız kardeşi Jane'i çimdikleyerek uyandırmaya çalışmıştı. Jasper aynı şeyi yapmayı aklına bile getiremiyordu.

"Jane," diye tekrar denedi, daha da yaklaşıarak. Tenindeki sabun kokusunu alabilecek kadar yakın. Loş ateş ışığında boynuna çarpan nabzının tüy gibi hafif atışını görebilecek kadar yakın. Çok yakın olduğunu bilecek kadar yakın.

Kadının bir sonraki anlaşılmaz yanıtı onun kaderini belirledi. Görgü kurallarının da, sağduyunun da canı cehenneme, biri ikisini de bulmadan önce onu buradan  ıkarmalıydı. Tek başına.

Onu kucağına almak oldukça kolay oldu. Sanki oraya aitmiş gibi kollarına yerleşti, ancak doğru olduğu hissini zihninden kovdu.

Başını bir kez daha koridora uzattı ve koridorun ıssız olduğunu teyit etti. Saat oldukça geç olmuştu. Tanrı bilir neden kimse Jane'i kontrol etmeye gelmemişti. Isobel'in planının herkesi alt üst ettiğini düşünüyordu. Koridorları olabildiğince hızlı geçti. Merdivenin önünde durakladığında, Jane onun kollarında olmak kendisini tamamen rahat hissettiriyormuş gibi göğsüne sokulma cüretini gösterdi.

İsa.

Merdivenleri ikişer ikişer  ıktı. Onu odasına bırakması gerekiyordu, aralarına biraz mesafe koyması gerekiyordu, vücudunun onunkine nasıl baskı yaptığını unutmaması gerekiyordu.

Lavanta Odası'na hem çok hızlı hem de çok yavaş varmışlardı. Jasper daha önce hiç bu kadar iki duygu arasında kaldığını hissetmemişti. Onu kollarına almak hem ıstırap hem de coşku vericiydi. Onu nazikçe yatağa yatırdı ve gözlüklerini çıkarmak için duraklayıp geri dönmeden önce gitmeye hazırlandı. Zorlukla kazandığı avını uykusunda ezmesi için karda kazı yapmaya gitmemişti. Geri çekilmeye başladığında, küçük bir el onun bileğine uzandı ve bileğini yakaladı. Dondu kaldı.

"Piyanoforte  alamadığım için  zg n m," diye mırıldandı, sesi uykudan kalınlaşmıştı, sözleri anlamsızdı.

"Pardon?" diye sordu, kadının ayrıntı verecek durumda olduğundan emin değildi.

"Ne dikiş dikebilirim, ne Fransızca konuşabilirim, ne de..." diye yanıtladı, sesi sıkıntılı ama çok daha bilinçli çıkıyordu. "D ş nmelisin ki

beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı, lordum."

"Bunlar beni neden hayal kırıklığına uğratsın ki Jane?"

İçini çekti ve adamın bileğini bıraktı. Adam bir santim bile kıpırdamadı. "Soyadı olmayan Bayan Jane'in gizemini çözmek için çaresiz olduğumu biliyorum. Bugün bu konuda pek ilerleme kaydedemedim. Aksine, kafam her zamankinden daha çok karıştı."

"Anlamıyorum," diye itiraf etti.

"Leydi Adelaide ve ben bir dizi deney yaptık. Bir enstrüman çalamıyorum, nakış işleyemiyorum ya da Fransızca konuşamıyorum, ama güzel yazabiliyorum, aritmetik yapabiliyorum ve bir şekilde dans edebiliyorum, ama bunların ne anlamı var? Belki de benim için avantajlı bir eş isteyen ısrarcı bir annem vardı ya da belki de inadına kendi kendime öğrendim."

Bunun sebebinin kısmen de olsa kendisi olduğunu bilmeseydi, kadının sıkıntısı sevimli gelebilirdi. Ama ona verecek bir cevabı yokken onu nasıl rahatlatabilirdi ki? Haklıydı, soyadı olmayan Jane bir gizemdi ve bu gizemi çözmek için hem çaresiz hem de endişeliydi. Jane anılarını geri kazandığında, geride bıraktığı, onu içermeyen hayatına geri dönecekti. Ama Jane bu bilinmez arafta ne kadar uzun süre kalırsa, adam da onunla o kadar uzun zaman geçirecekti.

Bu düşünce aklına gelir gelmez ondan nefret etti. Jane'in hiçbir parçası ona ait değildi, neden onu burada, Mulgrave Hall'da tutmak istesin ki? Kefaret olarak onu yatıştırmaya çalıştı.

"Belki de sen bir , Jane."

Elini umursamazca salladı. "En azından beş parasız bir hizmetçi ya da bir baronun kızı olduğumu bilseydim, nereye ait olduğumu hissederdim."

Jasper'ın anlayamadığı nedenlerden dolayı, bir parçası ona buraya, ona ait olduğunu söylemek istiyordu. Bunun farkına varması ondan bir adım uzaklaşmasına neden oldu, çünkü nasıl birbirlerine ait olabilirlerdi ki? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve en önemlisi, o da kendisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Boğazını temizledi. "Bu işin aslını öğreneceğimizden eminim." Bunun doğru olmasını diledi. "Yine de, şimdilik, kökenleriniz hakkında yalan söylemek zorunda kalacak olmamız umarım çok da umurunuzda değildir."

"Tabii ki hayır. Hiçbirinizi zor durumda bırakmak istemem."

Karanlıkta işe yaramaz bir şekilde başını salladı. "Geç oldu, burada olmamalıydım bile." Ama bunu söylerken bile, Jane'in odasında aradığı berraklığın bir kısmını bulduğunu biliyordu, konu üzücü bulduğu bir konu olsa bile onunla açıkça konuşuyordu. Onunla konuşurken kendisini tamamen rahatlatan bir şey vardı. Annabelle'den beri hissetmediği bir sakinlikti bu ve bunun farkına varmak onu rahatlattığı kadar eski nişanlısına ihanet etmek anlamına da geliyordu. Çelişkili duyguları içinde boğuluyordu. Gitmek zorundaydı. "İyi geceler, Jane."

O konuşmadan önce kapıya varmıştı.

"Lordum?" Sesi küçüktü ama nazlı değildi.

En iyi kararına rağmen, eşikte durakladı. "Evet?"

"Teşekkür ederim..." Durdu, görünüşe göre onu Mulgrave Hall'un koridorlarında taşıdığını kabul etmeye pek istekli değildi. "Sadece... teşekkür ederim."

Onu rahatlatmak için sinir bozucu bir ihtiyacı vardı. "Senin için daha önce yapmadığım bir şey değil." Bunu söyler söylemez, bunun bir hata olduğunu anladı.

Jane onun ne demek istediğini hemen anladı. "Beni fırtınada bulan sen miydin?"

"Helena ve Isobel ile dışarıdaydım. Yolda size rastladık, evet."

"Tahmin etmiştim..." Karanlıkta zorlukla görebiliyordu ama kadının bu itiraf karşısında elektriklenmiş gibi durduğunu biliyordu. "Beni bir uşağın bulduğunu sanmıştım. Aksini sormak aklıma gelmedi."

Jasper odanın içinde yürürken bakmamak için elinden geleni yaptı, parlayan soluk ay ışığına doğru adım attı

Pencereden içeri giren ışık, onu birkaç kısa saniye boyunca aydınlattı, ama bu süre ona işkence etmeye yetti.

Kadın yaklaşırken boğazını temizledi. "Evet, şey. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Başını sallayarak bunun önemli olmadığını belirtti. "Sana bir şey söyledim mi?"

Derinlerde bir yerde, bunu biliyor gibi fark etti. Ve sonra onun kanlar içinde, kendisini koruması için yalvaran anısı zihnini doldurdu. Gözlerini kırıştırdı, kendini günümüze geri getirdi ve seçeneklerini tarttı. Ona gerçeği söyleyebilir ve Jane'in hikâyesine bir gizem katmanı daha ekleyebilirdi. Ya da Jane'in kaydettiği küçük ilerlemeyi koruyabilirdi. Jane'in bir çeşit tehlike altında olduğunu bilmesinin bir faydası olur muydu? Jane'in hafızası yerine gelirse ve yardımlarına ihtiyacı olursa, ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı. Ama şimdilik hafızasını kendi hızında geri kazanmasına izin verilmesi herkes için daha güvenliydi.

"Hayır," dedi suçluluk duygusunu yutkunarak. "Tüm bu süre boyunca bilincin yerinde değildi."

Başını salladı ve adamın ona verdiği yalanı bir kenara bıraktı. Sonunda ona küçük bir gülümseme sundu. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Jane'in ona duyduğu, hak etmediği güven yüzünden tamamen dağılmamak için konuşamıyordu. Jane onun içinde bulunduğu kargaşayı fark etmemiş gibiydi.

"Ailen ve kardeşin için çok üzgünüm."

Sözler onu sardı, sıcak ve rahatlatıcıydı. Normalde birinin acımasına sırtını dönerdi ama Jane'in böyle içi boş bir şey teklif etmediğini biliyordu. Jasper'ın kederi son derece özel bir şeydi ve kendi içine dönmesine neden oluyordu. Jane'in sözleri onu bu durumdan kurtarmaya çalışmıyordu. Jane'in derinliklerinde bir yerden gelen anlayışlı sözlerdi bunlar. Tek söyleyebildiği "Teşekkür ederim," oldu.

"Ne pahasına olursa olsun, kendimi çok şanslı sayıyorum."

sen ve kız kardeşlerin tarafından bulundu."

"Nedenmiş o?" Sesi törpülenmişti. Fark etmiş miydi? Başka her şeyi fark ediyor gibi görünürken bunu fark etmemesi imkânsızdı.

Koyu renk kirpiklerinin arasından ona baktı. "Eminim farkındasınızdır, yaşadığımız dünya acımasız bir yer. Eşkıyalar ya da daha kötüsü tarafından bulunabilirdim. Bunun yerine Maycott'lar tarafından bulundum." Durakladı ve onu anlamaya çalışırken başını öne eğdi. "Demek istediğim, ailenizi bir arada tutarak iyi bir iş çıkardınız lordum."

"Jasper," diye düzeltti düşünmeden.

"Ne?" Salondaki mum ışığı bile kızarmasını gizleyememişti ve hiçbir şey kızarıklığın göğsüne yayılıp yakasının altına indiğini fark etmesini engelleyemezdi. Bunu görünce kendi teni de alev aldı.

Canı . "Bana Jasper de."

"Jasper," diye yineledi, adı dudaklarında bir büyü gibi yankılanıyordu. "Biliyorsun, birkaç kurtarış daha yaparsan sana olan borcumu ödemem imkânsız olacak."

Bu kez sesinde bir naz vardı, sözlerinin şaka olduğunu ima eden hafif bir alay, ama Jasper'ın göğsünde canlanan rahatsız edici farkındalığı bastırmak için hiçbir şey yapmadı, ona aralarında bir borç olmadığını ve onu kurtarmak için kendini tamamen mahvedebileceğini söyleyen farkındalığı.

Bir kez daha korkakların yolunu seçti ve kaçtı.

Dokuzuncu Bölüm

JANE

Helena ve Isobel ertesi gün Jane'in pek de huzurlu olmayan sabahına hemen müdahale ettiler.

"Oh iyi, uyanmışsın," dedi rahatlamış bir Helena, yatağın oturabilmek için bisküvi tepsisini yoldan çekerek. "Misafirlerimiz gelmeden önce konuşulacak çok şey var, ama doğruyu söylemek gerekirse fırtına onları geciktirebilir."

Jane bir gece önce Jasper gittikten sonra neredeyse hiç uyumamıştı. Adını söyledikten sonra öyle bir telaşla kaçmıştı ki, adını kullanmasını söyleyen o olmasına rağmen onu gücendirdiğinden endişelenmişti. Adam kafa karıştırıcıydı. Ne zaman Jasper'la nerede durduğunu anlamaya biraz daha yaklaştığını düşünse, Belhaven Kontu ortaya çıkıp ona aralarındaki uçurumu hatırlatıyordu. Onu hiç görmese, ona doğru çekildiğini hiç hissetmese, bakışlarındaki sıcaklığın ne anlama geldiğini hayal etmek zorunda kalmasa katlanması daha kolay olurdu.

Jane bu olayı geride bırakmaya karar vermişti. gereken çok daha önemli şeyler vardı. Lord Belhaven'ın kendisi hakkında ne hissettiğini öğrenmek öncelikler listesinde çok alt sıralarda yer alıyordu ya da kendi kendine öyle söylüyordu.

Her ne kadar bir parçası, onun adını duymanın da kendisinin söylediği gibi ona aynı şeyi hissettirip hissettirmedini merak etmekten kendini alamasa da. Onun için bu bir tür onaylama, aralarındaki bir engelin silinmesi olmuştu. Söylemişti ve dilinin ucuna kadar gelmişti, özellikle de yaralı bedenini Mulgrave Hall'a kadar taşıyanın o olduğunu öğrendikten sonra. Onu en kötü halinde, kanlar içinde, bilinçsiz ve tamamen savunmasız bir halde görmüş olmasında bir yakınlık vardı. İçinde

Ona göre, son derece uygunsuz olsa bile, ona Hristiyan ismiyle hitap etme hakkını kazanmıştı.

"Bir hizmetçi sargımı değiştirdi," dedi taze bandajları göstererek. Kendisine iyi bir şekilde iyileştiği söylenmişti ama anıları olmadan bu değerlendirmeye pek itibar edemezdi. Yeni pansumanın yanı sıra, patlayan dolaptan nane yeşili ve korsajı boncuklu bir çay elbisesi daha giymişti. Kimin için dikildiyse boyu ondan epey uzundu ama üzerine tam oturuyordu ve Yorkshire kırlarında dolaşan bir Brontë kahramanı gibi gecelikle dolaşmak zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

Isobel odaya bir adım daha yaklaştı. "Hikâyelerimizi netleştirmemiz gerekiyor."

"Çok uzun ve çok gerçek dostluğumuzla ilgili olarak mı?"

Isobel sırtıttı ama Helena kaşlarını çatı. "Umarım aramızda dostluk gibi bir şey hissediyorsundur, Jane."

Maycott'ların onu dinç, zinde ve yoluna devam ederken görmekten mutlu olacaklarından şüphelenmesine rağmen, "Evet," diyerek onu temin etti. Onları bir araya getiren gerçek dostluk bağları değil, zorunluluktan. "Ben sadece-"

Isobel, "Kendine ait bir tarihin yokken aramızda bir tarih icat etmenin zor olacağını mı?" diye sordu.

Jane, Isobel'in rütbesindeki kadınların nadiren bu kadar açık konuştuğundan emindi ama onun en çok bu yönünü sevdiğini fark etti. "Evet, bu."

Helena ellerini birbirine vurdu. "O zaman basit tutalım. Siz Bayan Jane'siniz..."

"Danvers?" diye sordu, Jasper'ın sadece birkaç gün önce önerdiği isimlerden birini seçerek.

"Mükemmel. Bayan Jane Danvers, bir..."

"Papaz yardımcısı mı?" diye sordu, sıradan doğan kızların pek çoğunun babalarının onları yatılı okula gönderecek kadar varlıklı olmadığını biliyordu.

Helena, Isobel'le endişeli bakışlar atarak, "Hayır," dedi oldukça sert bir sesle. "Hayır, bir papaz değil."

Jane hassas bir konuya girdiğini hissetti ve kütüphanedeki gafi ona bir şey öğrettiyse, o da daha fazla deşmekten çenesini kapalı tutması gerektiği idi.

"Peki ya bir sanayici?" dedi Isobel. "Belki de tekstil imparatorluğu olan bir adam."

"Tekstil hakkında çok az şey biliyorum," diye itiraf etti.

"Kardeşimin arkadaşları da diğer aristokratlar gibidir, Jane. Kendi sesleri dışında hiçbir şeyle ilgilenmezler. Tanışma faslını geçtikten sonra söyleyeceklerinin neredeyse hiçbirini dinlemezler ve daha da azını hatırlarlar," dedi Isobel.

"Yine de önlem almalıyız," diye uyardı Helena.

"Buckinghamshire'dan Bayan Jane Danvers, Helena'nın Cheltenham'da okuduğu dönemden çok sevdiğim bir arkadaşım, her ne kadar yatakhanelerde birlikte kalsak da. Aslında, Helena'nın daha ilk gününde küstah bir kaymakam olarak adlandırılmasıyla, muhtemelen sonunda benimle daha fazla zaman geçirecektiniz."

Helena içini çekti. "İlk üç yılda kaymakam değildim, Isobel."

"Ne olursa olsun, her zaman Bayan Beale'in gözdesiydiniz ve bu sizin zamanınızın çoğunu alıyordu."

"Muhtemelen yaramazlık ve kötü davranışlar için ayırdığınız zaman kadar."

Isobel omuz silkti. "Ne diyebilirim ki, kendimi adanmış bir öğrenciydim." "Konumuza dönelim," dedi Helena, kız kardeşini yönlendirmek için elinden geleni yaparak. "Bayan Danvers, yakında Bay... Taylor ile nişanlanacak," diye teklif etti. "Bu senin korunman için, Jane. Erkeklerin sana üşüşmemesi için seni piyasadan kesin olarak uzaklaştırmalıyız."

"Mantıklı görünüyor," dedi Jane, kimse tarafından kuşatılmak istemiyordu.

"Sanırım yaraların hakkında *bir şeyler* söylemeliyiz, Jane," dedi Helena. "Seninki gibi morlukları gizlemenin bir yolu yok, her ne kadar epeyce solmuş olsalar da. Ayrıca yaranın üzerindeki sargıyı da çıkaramazsın."

Jane tam da bunu tahmin ederek başını salladı. "Sanırım Jane Danvers oldukça sakar olabiliyor, değil mi? Sanırım Cheltenham'da bu özelliğiyle tanınıyordu."

Isobel sırttı. "Mulgrave Hall'da kendini ne kadar çabuk yaralayacağına dair bahse girmiştik."

"Daha ilk gününde merdivenlerden düşmesi, en alaycı arkadaşlarının bile tahmin ettiğinden daha erken oldu," dedi Jane. "Biliyor musun, arkasına saklanabileceğin bir kılık olması iyi olacak."

"İşte ruh bu, Jane! Keşke benim sert piç kardeşim de bu kadar açık fikirli olabilseydi."

Helena kız kardeşini çimdiklerken Battersby kapıda belirdi.

"Hanımlarım, Bayan Jane." Onlara göstermelik bir selam verdi. "Son onaylar için yemek odasında bekleniyorsunuz, Majesteleri."

"Teşekkür , Battersby." Helena ayağa kalktı, eteklerini düzeltti ve Isobel'e sert bir bakış attı. "Benim yokluğumda uslu duracağına güvenebilir miyim?"

"Bana güvenmemen için sana hiç sebep verdim mi?"

Helena hoşgörülü bir tavırla içini çekti. "Sayılamayacak kadar çok."

"Misafirlerimiz Cheltenham günlerimizi dinlemekten bıkana ve bir daha asla bunlardan bahsetmek istemeyene kadar durmadan tekrarlayabileceğimiz, dostluğumuzun kökenlerine dair birkaç önemli hikaye oluşturacağız."

"Müstehcen bir şey yok," diye uyardı Helena. "Korumamız gereken itibarımız var."

"Oh, Helena, eminim ki dul bir kadın ve çiçeği burnunda bir kız kurusu itibarları üzerinde çok az kontrol sahibidirler."

Helena'nın yüzü düştü ama sadece bir anlığına. Jane, Isobel'in *dul* kelimesini kullanmasından bahsetmemeyi akıl etmişti ama Maycott ailesinin lanetli olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Helena boğazını temizledi. "Hangi hikayelerde karar kıldığınızı unutmayın, çünkü onları da duymam gerekecek" dedi.

Bir hanımefendiye yakışmayacak bir aceleyle ayrılıyor.

Isobel kız kardeşi gittiğinde, "Lanet olsun," diye haykırdı ve Jane'in kaşlarını kaldırmasına neden oldu; Jane, hafızası zayıf olmasına rağmen, bir kadının Isobel kadar küfrettiğini daha önce hiç duymadığından emindi. İçini çekti ve yatağın üzerine fırladı. "Her zaman düşünmeden konuşurum. Bu benim tek kusurum."

"Bu konuda tek kelime etmeyeceğim," diye teminat verdi Jane, daha önce yaptığı gafın tekrarlanmasını istemiyordu.

"Bunun için teşekkür ederim. Helena'nın kocasının öldüğü bir sır değil ama kız kardeşim bu konuda hiç konuşmayarak bu kadar uzun süre hayatta kaldı. Belki de konuşabileceğini unutmuştur."

"Bir şey ne kadar uzun süre söylenmeden kalırsa, ondan tamamen kaçınmak da o kadar kolay olur."

Isobel ona değerlendirci bir bakış attı. "Hiç anısı olmayan birine göre insan davranışları hakkında keskin bir kavrayışınız var."

"Görünüşe göre burada geçirdiğim kısa sürede çok şey öğrenmişim." Maycott'lar bu konuda, günlük yaşamlarının ayrıntılarından trajedilerinin bütününe kadar çok şey sağlamıştı. Jane, Mulgrave Malikânesi'nde geçirdiği zamanı hayatının sonuna kadar yanında taşıyacağından şüpheleniyordu.

Isobel sertçe nefes verdi. "Bundan hiç şüphem yok. Emin olmak için üç aileye yetecek kadar iskeletimiz var."

Jane, sadece bakıcılarını daha iyi anlamak için bile olsa soru sormaya hakkı olduğunu düşündü. "Kocasını ne zaman öldü?"

Isobel çenesini okşadı. "Üç yıl önce, şimdi." Titrek bir nefes. "Pembroke Dükü'yle iki yıl evli kaldı, ta ki Dük bir araba kazasında ölene kadar."

"Ne büyük bir trajedi," diye fısıldadı Jane, yüreği Helena için bir kez daha parçalanarak. "Ama dul düşes olarak hiçbir yükümlülüğü yok mu?" Helena'nın ihtiyaç duydukları anda Mulgrave Malikânesi'nde kardeşleriyle birlikte kalabilmesinin bir nedeni olmalıydı.

"Dükün varisi henüz reşit değil, ama anneleri hala

hayatlar. Her ikisi de Helena'ya kayıplarımızın ardından daha aktif bir rol üstlenmesi için baskı yapmadı."

"Bu küçük bir merhamet gibi görünüyor," diye teklif etti Jane.

Isobel başını salladı. "Zaman kız kardeşime iyi davranmadı. Kederleri uzayıp giderken sevinçleri çok kısa sürdü. Bazen onu ayakta tutan tek şeyin bizimle ilgilenmek olduğunu düşünüyorum." Kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi durakladı. "Beni affet Jane. Seninle bu kadar açık konuşmamalıydım. Sanırım ikinci kusurumu da ortaya çıkardık."

Ama Jane aralarında dostluk sanılabilecek bir sıcaklık hissetmeye başlamıştı. Isobel'e küçük bir gülümseme verdi ve kolunu dürttü. "Konuşacak birinin olması çok güzel leydim. Anlamalı bir sohbetin içinde boğulduğum söylenemez."

Isobel'in gözleri sanki Jane'i ilk kez görüyormuş gibi irileşti. "Ama evet, tabii ki sen kendi acını hissediyor olmalısın. Son zamanlarda burada işler çok karıştı. Umarım kendini çok ihmal edilmiş hissetmiyorsundur."

Jane, "İhmal benim kullanacağım bir kelime değil," diye onu temin etti. "Helena'ya kendimi aileniz için korkunç bir yük gibi hissettiğimi zaten söyledim."

"Peki seni başka nereye gönderebiliriz Jane? Hastalığın yüzünden sana deli damgası vuracak bir dünyada yaşıyoruz ve kardeşimin koruması olmasaydı sonunun ne olabileceğini düşünmek bile beni ürpertiyor."

Isobel'in kendisinin ve kız kardeşlerinin çabalarını küçümsemesini istemeyen Jane, "Seninkiler de," diye teklif etti.

"Beni yanlış anlama Jane. Kendi koşullarım ne olursa olsun sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Ama kardeşimin unvanı olmadan? Toplumdaki yeri? Onun *gücü*? Sen olsan da olmasan da hepimiz risk altında olurduk." İstenmeyen düşünciyi kovarak titredi. "Keder beni geceleri uyutmuyor, evet, ama asla korku kadar değil."

"Korku mu?" Cevap Jane durduramadan ağzından kaçtı ama şaşkınlığı gerçektir. Durduğu yerden, Isobel

ve kız kardeşleri dünyanın kötülüklerinden korunmuş, Mulgrave Malikânesi'nde arzu edebilecekleri her türlü konfor parmaklarının ucundaydı. Trajedi, sevgi dolu evlerinin duvarlarını yıkmıştı ama bunun dışında Jane'in ancak hayal edebileceği şekilde korunuyorlardı.

Belli ki Jane'in varsayımı Isobel'i sinirlendirmiş ve kaşlarını alaycı bir şekilde çatmıştı. "Güvenliğimin bir erkeğin iyiliğine bağlı olduğunu unutmuş değilim. Her ikisinin de ne kadar çabuk yok olabileceğini de. Tanrı korusun, anne babamızın yanı sıra *tüm* kardeşlerimizi de kızıl hastalığından kaybettığımızı düşünsenize. Unvan babamın korkunç bir kuzenine geçerdi ve o da bana ya da kız kardeşlerime bakmak için hiçbir ahlaki ya da yasal yükümlülük altında olmazdı. Tek başımıza kalacaktık, eğitimimiz anlamsız olacaktı, eski dostlarımız bizim için birer yabancından farksız olacaktı ve geleceğimiz karanlık olacaktı."

"Becerikliliğinizi hafife alıyorsunuz."

"Belki de," diye teklif etti Isobel. "Helena Pembroke'un malikânesine taşınamaz, hele de yaşlı düşes zaten orada otururken. Ama taşınabilse bile, orada onunla birlikte yaşamamız hoş karşılanır mı? Olmazsa, bu bizi nereye götürür? Keskin bir dilden başka gerçek bir yeteneğim yok, bu da beni zaten kadınlara sunulan çoğu istihdam biçiminden alıkoyuyor. Sanırım mürebbiye olarak cazibeli bir iş bulabilirim ama o kadar az bir maaşla kardeşlerimi geçindirebilir miyim?" Jane'in gözleriyle karşılaştı, kabadayılığının bir kısmı azaldı. "İşte toplumdaki güvencesiz konumumuzun zaten farkında olan bir kadını hedef alan başka bir siyasi çığırtkanlık yapıyorum."

Jane, "Yaşadığım sıkıntıların benzersiz olmadığını hatırlatmaya ihtiyacım vardı," dedi. "Bir bakıma, insanın kendini daha az yalnız hissetmesine yardımcı oluyor."

Isobel sırtarak, "Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız," diye cevap verdi. "Sahip olduğumuz tek şey birbirimiz. Ve lütfen, yük oluyorum diye üzülme. Aksine, sen bir lütuf oldun. Kardeşimi hiç bu kadar canlı görmemiştim... yani olanlardan beri."

Jane, Isobel'in Jasper'ın özel acısını ona açmaya çok yaklaştığını hissetti ve bunu yapmadığı için memnun oldu. Bu Jasper'ın anlatması gereken bir hikâyeye gibi geliyordu ama dün gecedan sonra Jasper'ın bunu yapabilecek kadar kendini rahat hissedeceğinden emin değildi. "Dikkat dağıttığım için mutluyum. Tek dileğim-"

"Kim olduğunu biliyordun." Bu bir soru değildi. "Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum Jane. Ama Dr. Ramsay iyileşeceğin konusunda kararlıydı. Zihnin iyileştirme yetenekleri konusunda oldukça esnek olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Vücut hakkında bir şey bildiğimi iddia etmiyorum, ama bu kalıcı bir rahatsızlık olsaydı, oldukça kötü görüneceğini hayal etmek zorundayım."

"Evet, baş ağrıları ve nadiren baş dönmesi nöbetleri dışında kendimi yeterince iyi hissediyorum. Sanırım kendime karşı daha sabırlı olmam gerekiyor."

"En azından şimdilik, kardeşimin talepleriyle kısıtlanmadan rahat hissetmenin senin için en iyisi olacağını düşünüyorum. Onun da bunu bildiğinden emin olacağım." Ayağa kalktı ve Jane'e elini uzattı. "İtibarımızın senin bu işi başarmana bağlı olduğunu hatırlattığımda kabul etmek zorunda kalacak."

Jane onun elini tuttu ve ayağa kalktı, üzerindeki baskıyı düşününce biraz bocaladı. "Lütfen benim yüzümden kendinizi sıkıntıya sokmayın."

Isobel içini çekti. "Belhaven Kontu misafirlerini ağırlamakla o kadar meşgul olacak ki, sizi sağlıklı yaşam konusunda teşvik edecek zamanı olmayacak. Şimdi, hikâyelerimizi anlatırken Mulgrave Malikânesi'nde bir tura çıkalım mı? Burayı pek fazla gördüğünüzü sanmıyorum."

Jane kendini Isobel'in planını kabul etmeye zorladı, her ne kadar zihni cevap arayışına ara verme düşüncesiyle isyan etse de. "Bu çok hoş olurdu."

Isobel sık sık mimarının bazı parçalarını ya da babasının en sevdiği resimleri göstererek muazzam malikânede bir rota çizdiler. İlk başlarda bu sonuncusundan bahsetmek onu sadece incitiyordu, ama zaman geçtikçe ve Jane hevesli bir kulak olduğunu kanıtladıkça, babasından bahsetmek Isobel'i canlandırıyor, ona

Jane'in daha önce onda görmediği bir mutluluk ısıltısı vardı.

"Ah, bunu da çok tatsız bir küratörden almış.

Viyana."

Canlı bir köy manzarasıydı. Sanatçı bir pazarın çılgın enerjisini, köylülerin güneşten ısınmış tenlerini ve tozlu yollarını yakalamayı . Işık ve gölge kullanımı mükemmel bir şekilde işlenmişti ve gökyüzünün mavilerinin binaların ve tezgâhların sessiz tans ve kahverengileriyle etkileşime girme şekli nefes kesiciydi. Her fırça darbesinde o kadar çok ayrıntıya yer veriyordu ki, her bir figüre ne kadar özen gösterdiği, bu kadar uzaktan bile onlara hayat vermeyi nasıl başardığından belliydi. Jane resme yeterince yaklaşamıyordu. Bir şey parmaklarını kaşındırıyordu.

"Yemin ederim bizi oradan daha hızlı çıkarmak için değerinden daha fazla para ödedi. Ama bunu bir Ferg'i severek yaptı."

"Neden, Avusturyalı bir ustanın eseri her halükarda yüksek bir fiyata alıcı bulurdu?"

Isobel ona sinsî bir bakış attı. "Şu haline bak, bir ressamın adını tanıyorsun."

Jane bunu yaptığını fark etmemişti. "Oh, sadece... ağızımdan kaçtı."

"Sen başka bir şeye odaklanmışken, gördün mü?" Isobel memnun bir şekilde sırtıttı. "Ve evet, normalde Franz de Paula Ferg'in bir eseri yüksek fiyatlara alıcı bulurdu, ama bakın..." Çerçevenin sağ alt köşesini, tuvalin bir kısmının eksik olduğu yeri işaret etti. "Küratörün bunun gerçek bir Ferg olduğunu kanıtlamasının hiçbir yolu yoktu ve meşruiyetine katkıda bulunacak hikayeli bir provenansı da yoktu. Babam gördüğü anda gerçek olduğunu anlamıştı ama hiçbir zaman parasal değeri için resim satın almazdı. Gördüğünüz gibi, başyapıtları kimsenin ziyaret etmediği taşra malikanelerinde çürümeye bırakılan ve bir daha asla tadını çıkaramayacak bazı aristokratlar gibi sanat eserleri biriktirmezdi. Sanatın ona verdiği his için ve onu tüm Avrupa'ya ve Doğu'ya götüren av için bu işin içindeydi."

"Ve seni de yanında götürdü."

Isobel küçük bir tebessüm etti. "Ne zaman yapabilirse."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu; Jane eski Belhaven Kontu'nun eşsiz bir adam ve alışılmadık derecede iyi bir baba olduğunu zaten biliyordu. Çocuklarından bu kadar erken ayrılmış olması ne büyük bir trajediydi. Jasper'ın babasının yerini almasaydı nasıl biri olacağını ve ona hiç istemediği bir hayatı yaşıyormuş gibi gelip gelmediğini merak etti. Bu acının bir kısmını kendi çıkmazında fark etti. Kim olması gerekiyordu? Kaderi kaçınılması gereken bir kader miydi, yoksa geleceği ondan istemeden mi koparılmıştı?

Bir süre sonra yolculukları onları nihayet kütüphaneye götürdü ve burada üç sese rastladılar; Jane bunlardan sadece birini tanıdı, çünkü ayak parmaklarına kadar hissetmişti. Jasper'ın onu görmediği zamanlarda bile üzerinde bir etkisi vardı. Isobel ellerini ağzına kapatana kadar diğer ikisi tam bir muammaydı.

"Tanrım, kardeşlerim eve dönmüş!" diye fısıldadı.

Jane kuşkuyla baktı. "Henüz tanışmadığım *başka* Maycott'lar da mı var?"

"İki kardeş, Freddie ve August. Okula gitmişlerdi." Isobel yakınına eğildi, komplocu bir tavırla fısıldadı. "Bir kez daha kulak misafiri olmamızın sakıncası var mı? Jasper'a varlığını hatırlatmadan başımın tam olarak ne kadar belada olduğunu öğrenmek istiyorum."

Jane kendini bir başka garip durumun içinde bulmayı kesinlikle istemiyordu ama Leydi Isobel Maycott'a nasıl hayır diyeceğini de bilmiyordu, bu yüzden sadece başını salladı ve Isobel'in onu kapıya doğru sürüklemesine izin verdi. Yaklaştıkça sesler daha da yükselirken, Jane hakkında konuştukları anlaşıldı.

"Ama güzel mi kardeşim?" Sesi biraz gençti, çocukluk dönemini tam olarak geride bırakmamış bir adam gibiydi.

Isobel'in gözleri büyüdü ama ikisi de oldukları yerde donup kaldılar,

ortaya çıkan sahneden uzaklaşamıyordu.

"O tam bir baş belası." Jasper'ın sert ses tonunda hata yoktu. Jane, eğer zorlanırsa onun taklidini yapabileceğini dőşündü. Isobel istemsizce onun eline uzandı.

"Baş belası, ha?" Ses güldü. "Farkındaysan Freddie, sevgili kardeşimiz soruya cevap vermedi, değil mi?"

"Aslında öyle bir şey yapmadı," diye cevap verdi diğer ses, Freddie, sesi ilkinden daha da gençti.

"Bu da bana kafayı yemiş misafirimizin" - Isobel'in Jane'in elini kavrayışı sıkılaştı - "aslında hoş bir hanımefendi olduğunu dőşündürüyor."

"O bir hanımefendi değil," diye karşı çıktı Jasper, sözleri Jane'in midesine bir yumruk gibi inmişti. Kendisi de bundan şüphelenmişti ama dün gece odasında Jasper bu olasılığı tamamen göz ardı etmemesi konusunda ısrar etmişti. Bu ani fikir değişikliği neden?

"Az önce bize onun pekâlâ öyle olabileceğini açıklamak için çeyrek saat harcamadın mı?" Freddie sordu ve Jane onun ikisinden de genç olduğundan emin oldu. Sesi büyük olan August'tan çok daha az kendinden emin geliyordu.

"Ne fark eder ki?" diye cevap verdi Jasper öfkeyle.

"Sanırım daha az rahatsız olsaydın benim için pek bir önemi olmazdı," dedi August, kardeşlerinden farklı olarak her santimiyle kendini beğenmiş bir aristokrat gibi konuşarak. "Şu anki durumunuza bakılırsa, söylediğinizden çok daha fazlasını önemseydiğinizden şüpheleniyorum."

"Açık konuşayım August: O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Dünyadan bihaber ve son derece sıkıcı biri." Jane'in kanı dondu. Kelimelerin kesinliği farklı yorumlara yer bırakmıyordu. "Sonunda gittiğinde ne kadar rahatlayacağımı sana anlatamam."

Isobel'in eli, sanki onu kendi utancına bağlarcasına Jane'in elini daha da sıkı sıkı. Jane buna dayanamadı. Jasper'ın sesindeki ton küçümsemeden de öteydi. Nefretin eşiğindeydi. Jasper'ı ya da en azından onun bir parçasını tanıdığını sanmıştı,

Birçoğuna açıklamayabileceği bir şey. Ama şimdi onu hiç tanımadığından şüpheleniyordu. O bir aptaldı.

da kötüsü, *külfetli* bir aptal.

Elini Isobel'in elinden çekti, sıcak utanç duygusu ev sahibinin duygularını korumak için duyduğu arzuyu gölgede bıraktı.

"Jane-" diye başladı Isobel.

"Sanırım bu kadar tur benim için yeterli," dedi, paramparça olmadan konuşabilme yeteneğine hayret ederek. "Artık gitmeliyim."

Nereye, bilmiyordu. Jane'in bildiği tek şey kütüphaneden uzaklaşmak zorunda olduğuydu. *Ondan* uzaklaşmak. Artık tek arzusu kimseye yük olmayacağını kanıtlamaktı.

Mahcubiyet onu odasına kadar götürdü ve orada yatağa yığıldı, ancak orada kalamayacağını, hiçbir şey için Maycott'lara güvenmeye devam edemeyeceğini biliyordu. Hayatına devam etme zamanı gelmişti.

Yetersiz eşyalarını eski bir çuvala doldururken Jane'in başı ağrıyordu ve ev sahiplerinin bunu özlemeyeceğinden şüpheleniyordu. Dünya malı olarak pek bir şeyi yoktu ama en azından geldiği elbise bir hizmetçi tarafından ustalıkla temizlenmiş ve ütülenmişti. Teninde hiçbir zaman gerçekten rahat hissetmediği ipeksi çay elbisesini çıkarıp sağlam seyahat elbisesini giydi ve kendini hemen daha yetenekli hissetti.

Sonra, kahvaltısından kalan bisküvileri keten bir peçeteye sarıp çantasına yerleştirdi, zaten onları yemeye niyetliyse hırsızlık olmayacağını ve Mulgrave Hall'da keten peçete sıkıntısı çekmeyeceğini düşündü. Wrayford köyünün ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu ama dışarıdan bakınca karlı yolun en azından yürümeye elverişli olduğunu gördü.

Hemen bir bardak soğuk çay içti ve çantayı omzuna atıp avucunu cebine vurarak içindeki yüzüğü yokladı. Unuttuğu hayatının tek parçasını satma düşüncesi ona acı verse de, ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

hayatta kalmak için. Çünkü Jane kendisi hakkında pek bir şey bilmesine de şunu biliyordu: Maycott'lar onu bulmadan önce de yalnızdı ve Tanrı şahidim olsun ki yine yalnız kalabilirdi.

Isobel ve Helena'ya yardımları için teşekkür eden ve kendisinden sonra endişelenmemeleri için yalvaran acele bir not yazdı ve komodinin üzerine bıraktı. Böylesi daha iyiydi. Jane uzun bir vedalaşma istemiyordu ve bakıcılarının da aynı şekilde davrandığından şüpheleniyordu. Mecburiyet onları bir araya getirmişti. Onun gitmesiyle daha iyi olacaktı.

Leylak rengi duvarlara ve görkemli yatağa son bir kez baktı, biraz hata yaptığını hissetti. Belki de geri çekilirken çok aceleci davranmıştı. Ama sonra Jasper'ın sesinin nasıl nefretle kıvrılmış gibi görüldüğünü, o anda onun için nasıl tanınmaz hale geldiğini ve aralarında var olabileceğini düşündüğü her türlü sıcaklığı nasıl paramparça ettiğini hatırladı.

Hayır, diye düşündü, kendini olacıklara hazırlıyordu. *Burada kalamam.*

Eğer Jasper Maycott onu gönderemeyecek kadar kibarsa, gitmeyi seçerek onun işini kolaylaştırabilirdi.

Onuncu Bölüm

JASPER

August kısık bir ısıık çaldı. "Sözümü geri alıyorum, kardeşim."

Tüm kardeşleri arasında Jasper kendini August'tan en uzak hissedenişti. Babaları ölmeden önce kişilikleri birbirine çok benziyordu ve kötü huyları da aralarında rekabetten başka bir şey olamayacak kadar benzerdi ve şimdi Jasper kont olduğu için onları ayıran şey farklılıklarıydı.

Bu yüzden August'a ve onun esrarengiz bir şekilde deşme yeteneğine hiç tahammülü yoktu. "Oh?"

Kardeşi şezlongdan tembel tembel onu süzüyordu; saçları Jasper'ın asla başaramayacağı bir şekilde ustalıkla taranmış, giysileri son modaya uygun bir şekilde dikilmiş, havası soğukkanlı, hatta rahattı. August geçen yıl acı çekmemiş miydi? Yaşadığı trajediyi kardeşlerinin yapamadığı şekilde geride bırakabilmiş miydi?

August ağabeyine sırttı. "Nefreti tutkuyla karıştırmışım. Belhaven Kontu'nun sıkı bağlarıyla bunu yapmak kolay. Biliyor musun, biraz gevşemeyi düşünebilirsin. Zararı olmaz."

Hayal kırıklığı içinde gelgitler gibi kaçınılmaz bir şekilde yükseldi. "Söylesene August, unvanı kendin almayı mı tercih edersin? Çünkü

."

"Bence kont rolü sana çok yakışıyor, Jasper," diye araya girdi August, sesi sertti.

Helena gibi bir barış muhafızı olan Freddie usulca araya girerek, "Ağustos sadece seni yeniden mutlu görmek istediğimiz anlamına geliyor," dedi.

Jasper alay etti. "Mutluluk benim için en önemsiz şey Freddie." Nişanlısının, anne babasının ve kardeşinin ölümünü izlerken, onlara yardım edecek gücü olmadığı için mutluluğu terk etmişti.

Mutluluk artık ona yeni bir başlangıç düşüncesi kadar yabancıydı. Hayır, Jasper sadece hayatta kalmak ve kardeşlerinin yerleştğini görmek istiyordu. Yine de, bu inancı pekişirken, Jane'in görüntüsü hem istenmeyen hem de beklenmedik bir şekilde zihnini doldurdu. Jane ve onun küstah dili Jasper'ın üzerinde, o ana bağlı olarak koparmak ya da kucaklamak istediğı bir etki yaratmıştı.

En küçük kardeşi acıyan bir ifadeyle kaşlarını çatı ama neyse ki kapıda kopan bir gürültü dikkatlerini çekti. Isobel, Jasper'ın darbeye hazırlandığı bir tavırla ellerini kalçalarına dayayarak içeri girdi.

"Bazen gerçekten de aptal oluyorsun," diye açıkladı, bakışları doğrudan ve keskin bir şekilde onun üzerindeydi.

Freddie onu tokatlamadan önce August ona içten bir "Duy duy!" dedi.

Adam ayrıntı bekledi ama kadın bir şey söylemedi. "Sanırım bu hakaretin arkasında bir neden var?"

Öfkelendi. "Jane onun hakkında söylediğın her kötü şeyi duydu!"

Jasper'ın kanı dondu. Kardeşine söylediğı şey, onu Jane'in kokusundan uzaklaştırma çabasıydı, çünkü Jane'i ilgisiz göstermeye çalışıyordu. Sıkıcı. İkinci bir bakışa değmez. Çünkü kardeşini tanıyordu. August Maycott, Wrayford'dan Mayfair'e ve Oxford'a kadar paramparça kalplerin izini bırakmıştı ve Jasper gençlik yıllarında kendisi de çapkınlık yapmış olsa da August bu konuda çok daha duygusuzdu. Hatta acımasızdı. Kardeşinin soğuk kalpliliğine dair fısıltıları duymuş, dedikodu gazetelerinde onun kaçamaklarını okumuştı. Belki de daha önceki değerlendirmesinin haksızlık olduğunu düşündü. Trajedi onları farklı şekillerde etkilemişti. August bir çapkındı, evet, ama o da diğerleri kadar kırılmıştı. Aralarındaki fark, bunu saklamaktaki becerisiydi.

Tam o anda, söz konusu tırmık ona şüpheyile bakıyor, Jasper'ın sıkıntısını her zamanki gibi kolayca okuyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı ama çabaları arasında kararsız kalmıştı.

August'la birlikte ya da Jane'in yanına koşup onun ciddi olmadığını anlamasını sağlamak için.

Isobel öfkeyle ayağını yere vuracak kadar ileri gitti. "Ondan özür dilemelisin, Jasper."

şu anda daha büyük tehdidin August olduğuna karar veren Jasper ilgisizmiş gibi davrandı. "İlk seferinde dersini almamış bir kulak misafirinden özür dilemeyi reddediyorum."

August başını kız kardeşlerine doğru eğdi. "Merhaba Izzie, eğer fark etmediysen Oxford'dan döndüm." Ses tonu hafifçe tedirgindi. Ne de olsa onu aylardır görmemişlerdi.

Ona bir parmağını kaldırdı. Gözlerini Jasper'dan ayırmadan, "Sana birazdan geleceğiz," dedi. "Ama şimdilik, bunu düzeltene kadar benden huzur bulamayacağın konusunda seni temin ederim, Jasper."

Ona inanıyordu ama August'un ilgisini çekmeden nasıl ilerleyeceğini bilmiyordu. Kardeşinin bir centilmen olacağına güvenemezdi, artık değil.

Elinde bir kâğıt parçasıyla kapıda beliren bir hizmetçi, onun için bir karar vermişti.

"Leydim, istediğiniz gibi Bayan Jane'in peşinden gittim ama..." Kâğıdı Isobel'e doğru uzattı, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Gitti, değil mi?" diye sordu, çoktan ayağa kalkmıştı - kardeşini kandırmaya çalışmanın canı cehenneme. Hizmetçi sadece başını salladı, yüzü donmuştu. "Lanet olsun." Arkasına bile bakmadan kütüphaneden çıktı, hem kendine hem de Jane'e hemen sonuca vardıkları ve mantıklı davranmadıkları için lanet okudu.

Koridorda ilerlerken pencereden dışarı baktı ve gökyüzünün gri ağırlığını fark etti. Bir fırtına yaklaşıyordu. "Kahretsin!" dedi kimseye belli etmeden. "Nash!" diye bağırdı, uşağının yakında olduğunu umarak. "Paltoma ihtiyacım var!"

"Nereye gidiyorsun, Jasper?" Isobel sonunda yetişmişti.

Hiç . "nerede?" "Orada-"

"Fırtına geliyor, evet, farkındayım." Saçlarını gözlerinden geriye doğru itti. "August'u meşgul et, olur mu?"

"Seninle gelmemi istemiyor musun?"

Bu konuda iki fikirdeydi. Bir yandan, alabileceği her türlü yardımı kullanabilirdi. Jane çok uzağa gitmiş olamazdı ama kadının yanlış yöne gittiğini de düşünmüyordu. Wrayford'a giden yol sandığı kadar açık değildi. Ama öte yandan Jasper, Jane'i kendisiyle birlikte dönmeye ikna etmenin büyük bir kefarete gerektireceğini ve bunun kimsenin tanık olmasını istemediği bir sahne olduğunu çok iyi anlıyordu.

Göz ucuyla kız kardeşine baktı. "Yalnız gitmemin daha iyi olacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Başını salladı. "Yine de Adelaide Teyze'nin bu konuda söyleyecek çok şeyi olduğunu düşünüyorum."

"burada değil, değil mi?"

"Sadece Tanrının lütfuyla," diye mırıldandı Isobel.

Mulgrave Malikânesi'nin görkemli girişine varmışlardı. Nash, Jasper'ın bağırarak yaptığı ricayı duymuş, elinde ceketiyle eşikte duruyordu.

"Lordum-" diye başladı uşağı.

"Şimdi olmaz, Nash," diye yanıtladı, ağır giysinin içine kayarak. Hem kız kardeşine hem de Nash'e baktı. "Eğer bir saat içinde dönmezsem, her iki yöne de uşak gönderin."

"Fırtına , zor olacak-"

Nash'in omzuna vurdu. "O zamana kadar onu bulmuş olurum. Bir kadın ne kadar ileri gidebilir?"

Nash ve Isobel birbirlerine baktılar, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve kar ciddi bir şekilde yağmaya başlıyordu.

Jasper küfretti. "Cevap verme."

...

Jasper'ın hemen aklına geldi.

Jane düşündüğünden çok daha fazla yol kat etmişti. Onu Mulgrave Hall'dan neredeyse iki mil uzakta, büyük kar yığınları arasında yürürken buldu. Jane'i

Smithfield'ların çiftliği, penceresinde yanan bir ateş bile olmadan, tepede yalnız bir nöbetçi gibi duruyordu. Jasper'ın Roger Smithfield ve büyük kızının geçen yıl Mulgrave Hall ve Wrayford köyünü kasıp kavuran kızıl hastalığına yakalanarak öldüklerini hatırlaması bir an sürdü. Bayan Smithfield ve oğlu taşınmışlar mıydı? İçinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında bu pek olası görünmüyordu ama ev terk edilmiş gibi görünüyordu. Jasper iki ay kadar önce arazilerinin kuzey ucundaki hasarlı bir çitin onarılmasına yardım etmişti. İlk fırsatta onları kontrol etmek için zihnine bir not düştü. Ama şimdilik akıllı inatçı ve muhtemelen donmuş bir kadına çabucak ulaşmakla meşguldü.

"Jane! Lanet olsun, Jane, geri dön!" diye bağırdı ama rüzgâr sözlerini yuttu. Tanrım, ama hava ısıırıyordu ve üzerinde sadece bir seyahat pelerini vardı, o da ince bir pelerin. Rüzgâra ve yükselen kara karşı savaştı, kaçınmayı umduğu fırtına şimdi üzerlerine geliyordu.

Jasper son elli metre kadar hızla koştu ve onu gafil avlamayı başarak karda kaymasına neden oldu. Onu düşmeden yakaladı ve ikisini de dik tutmak için göğsüne doğru çekti. Kaşları şaşkınlıkla çatılmış halde ona baktığında çenesine ancak ulaşabilmişti. Gözleri bir kez daha o esrarengiz gümüş rengine bürünmüş, gözlüklerine rağmen kar taneleriyle yüklü koyu kirpiklerle örtülmüştü. Jasper'ın tek düşünebildiği, onu daha önce karda kanlar içinde bulduğu ve kendisini koruması için yalvardığı zamana ne kadar .

Deniyorum.

"Tanrım, Jane, hava buz gibi-"

Kadının gözlerinin kısılmasını ve hiç de nazik olmayan bir şekilde adamın elinden kurtulmasını izledi. "Fark etmemiştim." Ama kırmızı yanakları ve donmuş saç telleri ona ihanet ediyordu. Birkaç ayak parmağını donma nedeniyle kaybetmek üzere olan birine göre oldukça gururluydu.

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Jane, kütüphanede duyduğun şey-"

"Ne duyduğumu gayet iyi biliyorum lordum." Bu onurlandırıcı ifadenin aralarındaki duvarı yeniden inşa etmesinden nefret ediyordu. "Artık sizi zorlamayacağımı bilmek sizi memnun etmeli."

"Bu kesinlikle beni memnun etmiyor ve sen de bir dayatmadan çok uzaksın. Duydukların gerçek değildi." Botlarının altındaki çamur ayaklarını ıslatmış, bacaklarına buz gibi bir ürperti göndermişti. "Tanrım, buraya kadar nasıl gelebildin?"

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Sırf cesaret, sanırım," dedi. Yine de öfkeli yürüyüşünü bir kez daha sürdürdü. Farklı bir yol denemek zorunda kalacaktı.

"Kardeşim August... Kelimenin tam anlamıyla bir alçaktır. Sana meydan okumasını istemedim."

"Ondan korunmaya ihtiyacım olduğunu mu sanıyordun?" Başını eğdi, ters ters baktı. "Yoksa *benden* korunmaya ihtiyacı olan August muydu? Ne de olsa ben yüzsüz bir servet avcısıyım."

Bu düşünce Jasper'ın aklına bile gelmemiştir, gerçi bugünlerde akli başında olsaydı gelmeliydi. "Bunu düşünemezsin, ben asla -"

Adımlarının ortasında durakladı. "Kendimi yorgun hissetmeden hiçbir şey düşünemiyorum lordum." Kadının hayal kırıklığı açıkça ortadaydı ve o zaman adam bunun tamamının kendisine ait olmadığını anladı. "Gerçek benliğimden ayrılmak şeytani bir ıstırap ve beni neden bir şarlatan olarak gördüğünüzü anlıyorum. Bu yüzden seni görevinden azat ediyorum." Sanki planındaki mantık apaçık ortadaymış gibi eliyle yolu işaret etti.

Kadın çıldırtıcıydı. "Ciddi olamazsınız. Başınıza neler gelebileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Kadın onun tamamen geçerli sorusunu görmezden geldi, o da devam etti. "İçine doğru yürüdüğünüz fırtınadan nasıl kurtulacağınızı hayal ettiniz?"

Yağan karın girdaplı sisleri arasından karanlık gökyüzüne baktı ve yüzünü buruşturdu. "Düşündüm ki belki bir

Han. Wrayford'da pansiyonlar olduğunu varsayıyorum."

"Peki konaklama masraflarınızı nasıl karşılamayı planlıyordunuz?"

Sanki cevap vermeye isteksizmiş gibi kıpırdandı. Adam kaşlarını kaldırdı. Kadın yumuşadı. "Elbette bir oda altın bir yüzükten daha az değerlidir," diye cevap verdi sefilce. Jasper onun geçmişinden kalan tek maddi nesneden bu kadar kolay ayrılabilceğini düşünmekten nefret ediyordu. *Benden uzaklaşmak için bu kadar çaresiz mi? Hayır.* O da en az onun kadar onun tarafından baştan çıkarılmıştı. Ona her baktığında bunu görüyordu. Adını söylerken bunu duyuyordu. Jane onun gitmesini istediği kadar gitmek istemiyordu. Sadece öfkeliydi ve o da öfkeyle başa çıkabilirdi. "Peki onlara ne isim verirdiniz? Başkalarının sizin kederli hikayenizi nasıl karşılayabileceğini düşündünüz mü? Çünkü sizi temin ederim ki, karşılaştığınız çoğu kişi, evinizi kaybettiğinizi öğrendikten sonra sizden faydalanmak isteyecektir. anılar." O Basamaklı daha yakın, işaret etmek için nispeten iyi yapılmış pelerini. "Yoksul olmadığın açıkça görülüyor, Jane. Konuşmanız zarif, kıyafetleriniz bir hizmetçide ya da dükkân sahibinde bulabileceğinizden ince. Biri varsayabilir ki

paradan geliyorsun-"

Gözlerinde öfke alevlendi. "Bu, tanıştığımızdan beri hakkımda söylediğiniz en nazik şey olabilir lordum."

"Daha da kötüsü," diye devam etti, onun iğnelemesine aldırmadan, "kendini bir kapatılmış bulabilirsin. Seni deli ilan ettirmek için tek bir adamın sözü yeter." Annabelle'in sözde *düşmüş kadınlarla* yaptığı çalışmalar ona çok şey öğretmişti. Anormal olduğu düşünülen her davranış mercek altına alınırdı. Annabelle, kocalarına ya da babalarına meydan okudukları, politikayla ilgilendikleri ya da yeterince gülümsemedikleri için cezalandırılan kadınlarla tanışmıştı; bunların hepsi de Isobel'in geleceği için onu önemsiz olmayan bir endişeyle dolduruyordu, Jane'in şu anki durumundan bahsetmeye bile gerek yoktu. "Seni histeri fırçasıyla boyayacaklar ve haklarından mahrum edileceksin. Bunu düşündünüz mü?" Dudaklarını birbirine bastırdı, sanki kendini konuşmaktan alıkoyuyormuş gibi. "Is

Mulgrave Hall o kadar iğrenç ki orada iyileşmektense özgürlüğünüzü riske atmayı mı tercih ediyorsunuz?"

Kız ters ters baktı. "Ben sıkıcı ve dünyadan bihaber bir kıyım lordum." Ona daha da yaklaştı, aralarındaki mesafe artık sadece bir nefes kadardı. "Beni tanımak, bana yük olmak demektir."

Ama geri adım atmadı. "Sana bunların hiçbirini kastetmediğimi zaten söyledim."

Onunla göz göze gelmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. "Mesele sadece kardeşine söylediklerin değil. Her seferinde geri çekiliyorsun..." Cümlesini bitirmeye isteksiz görünüyordu.

"Her seferinde biz... ne?" diye sordu, sesi sertti.

Bakışlarında bir meydan okuma parıltısı alevlendi. "Her yaklaştığımızda, lordum."

Onun korkaklığını fark etmişti. Belki de bundan incinmişti. "Bunun seninle bir ilgisi yok, Jane."

"Hayır mı?" diye alay etti, sanki aceleyle geri çekilmesinin tek olası nedeni küçümsemesiymiş gibi. Onun için en kötüsünü düşünmenin bu kadar kolay olmasından ve onu düzeltme arzusunun diğer tüm düşünce ve duygularını gölgede bırakmasından nefret ediyordu.

"Sana yaklaşmak istemediğim için geri çekilmiyorum," diyerek daha da yaklaştı ve bu kez geri çekilenin kendisi olmasını istedi. Ama ayakları olduğu yerde sabit kaldı. "Bunu yapmamam gerektiğini bildiğim için yapıyorum."

Jane'in nefesi göğsünde düğümlendi. Şimdi uygunsuz bir şekilde yakın duruyorlardı ama ikisi de geri çekilmedi. Aksine, gözleri onun üzerinde ziyafet çeker gibiydi; çenesinin, boğazının ve omuzlarının hatlarında geziniyordu. Bir kez olsun içinde yükselen ateşi bastırmadı. Bir kez olsun hissetmesine izin verdi, Jane'in hissetmesine izin verdi. Şüphesini, suçluluğunu ve pişmanlığını kovdu. Sonuçlarına lanet olsun. Onlar bir fırtınanın ortasında duran iki insandı. Orada onlara ne ulaşabilirdi ki?

"İşbirlikçi bir servet avcısı olduğumu kanıtlayabileceğim için mi?" sordu nefesi kesilerek.

"Çünkü benim korumamı hak ediyorsun, benim değil-"

"Dikkat mi?" diye sordu, gerçi ikisi de bu kelimenin aralarında olup bitenlerin zayıf bir temsili olduğunu biliyorlardı, gözlüklerini bulduğu zamanki o sıcaklık, kütüphanede onunla laf dalaşına girdiği zamanki o sıcaklık, adını ilk söylediği zamanki o kıvılcımlı cehennem...

"Dikkatim, evet," diye kabul etti.

Kadının dudağını ısırmasını izledi ve bu hareket karşısında kaskatı kesildiğini hissetti. Jasper o dudakları kendi dudaklarında hissetmek, tadının neye benzediğini bilmek ve kollarında kendinden geçerken çıkardığı sesi duymak için yanıp tutuşuyordu. Gözlerini kırıştıtarak içinde yükselen arzuyu bastırmaya çalıştı ama bir santimini bile hissetmesine izin vermek hataydı. Şimdi içinde bambaşka bir fırtına kopmuştu.

Elleri göğsünde dinlenmek için yukarı kalktı. Bir fırtınanın ortasında duruyorlardı ve hâlâ onun dokunuşundaki sıcaklığı hissediyordu. Kolları, sanki ona sarılmak dünyanın en doğal şeyymiş gibi, bilinçli bir çaba sarf etmeden beline dolandı.

Konuştığında sesi küçük ama netti. "Peki ya dikkatinizi çekmek istersem, lordum?"

Jasper'ın kendi tükenmemiş arzusu onu dize getirmekle tehdit ediyordu. "Jasper," diye boğulmayı başardı.

"Ne?" diye sordu şaşkınlık içindeymiş gibi.

"Bana Jasper demeni söylemiştim, bu 'lordum' saçmalığı yok."

Başını kaldırdı, gülümsemesi onu mahvetti. "Jasper," diye tekrarlardı ve o anda mahkûm olduğundan şüphelendi. "Bunu tercih ettiğimi fark ettim. Ama Leydi Adelaide ne derdi?"

"Onun fikirlerinin umurumda olmadığını fark ettim, Jane." Gülümsedi ve sonra hafifçe kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Bir şey yok," diye başladı ama adam bir dürtmeyle ısrar etti. Kadın iç çekti. "Adını söylemek, ölçmekte zorlandığım bir şekilde doğru hissettiriyor."

"Ama benim Jane dememle kıyaslanamaz mı?" diye tahmin etti. "Korkarım kendimi ancak bu kadar kandırabilirim."

Jasper bir etrafını saran acımasız soğuğu hissetti.

Onlar. Jane'in geçmişini düşünmemişti, kendini onun daha yakın geleceğine kaptırmıştı. Gardını indirdiği için aptaldı ve ona dokunma, sarılma arzusuna teslim olduğu için daha da aptaldı. Hayatının geri kalanını onun kollarında ne kadar doğru hissettiğini düşünerek geçirecekti. Onun sıcaklığından uzaklaşmak için kendini zorladı. "Bunu yapamayız."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Sorun nedir?" Onu takip etmeye başladı, ama adam ondan uzaklaştı, yaklaşmasına izin vermedi - dokunuşunda büyücülük vardı. Durakladı, adamın aralarına zorla koyduğu mesafeden incinmişti.

"Bu bir hata Jane," dedi. Jane tartışmak için ağzını açtı ama adam buna izin vermedi. "Ve kim olduğun için değil, kim olabileceğin için."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir uçurumun üzerinde durduklarını ve onun yapacağı son derece bencilce bir hareketin mahvolması anlamına geleceğini nasıl göremiyordu? "Ya nişanlıysan? Hatta evliyseniz?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ya değilsem?"

"Bu ihtimali göz ardı edemeyiz," dedi. "Bu..." Aralarında eliyle işaret etti. "Bu bir delilik anıydı. Bir fantezi. Asla işe yaramayacaktı."

Ayaklarına baktı. "nk sen bir kontsun ve ben-" "Jane, yapma." Aklının son kırıntısı da onu ona şüpheli geçmişinin artık onun için her zamankinden daha az şey ifade ettiğini söylüyordu. Bu gerçeğin bir faydası olmazdı.

"Annabelle yüzünden mi?" diye sordu. Bu ismi bir silah gibi kullanmamıştı; olsa olsa nazıkçe söylemişti. Hangisinin daha kötü olacağından emin değildi. "Onu seviyordun, değil mi?" diye hafifçe bastırdı. "Ona ne oldu?"

Ama Jane'e sevdiği kızıdan bahsetmeye bir türlü cesaret edemiyordu, bunun kendisini uzun zamandır ulaşamayacağını düşündüğü bir şekilde iyileştireceğinden şphelense bile. Kelimeleri bulamıyordu.

"Ben..." diye başladı, söylemek istediği her şey boğazında düğümleniyordu. "Ben..."

Onun ırpınışını izleyen Jane ona doğru koştu. "zr dilerim,

Jasper." Onun omzunu okşadı. "Sana onun hakkında soru sormaya hakkım yok."

Ama ilk aklına gelen, buna hakkı olduğuydu. Jane, aralarındaki engeller her yıkıldığında ondan uzaklaşmayı seçtiği konusunda haklıydı. Jasper, eğer izin verirse bu kadının ona neler yapabileceğinden korkuyordu.

Yine de, düşüncelerini sıralarken onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Kız onun kollarına gömüldü ve sunduğu rahatlığı, soğuktan korunmayı kabul etti.

Annabelle'in anısını zihninde kilitli tutmuştu çünkü başkalarının acımasına katlanamıyordu. Aylardır üzerine büyük bir sükûnet duygusunun bekliyordu. O zaman, kederine katlanabilir hale geldiğinde ve Annabelle'in anısı onu bu kadar yaralamadığında, ne anlama gelirse gelsin, hayatına devam edebileceğini düşünüyordu.

Ama hatırlamadan nasıl huzur bulabilirdi ki? Ve karşısında, *onun* kaybını değil ama *kendi* hissetmiş biri duruyordu. Paylaştıkları acıyı kardeşlerine yükleyemezdi ama Jane kendi kaybını, anılarının silinmesinden daha derin bir kaybı hissetmişti. Aile konusu açıldığında yüzünün nasıl buruştuğunu ya da empatisinin gücünün ancak onun da benzer acılar çektiği anlamına gelebileceğini fark etmemek imkânsızdı. Hatırlamak ona acı verse bile, kazada kaybettiği şeyleri hatırlamasına yardımcı olabilirdi.

Ancak bu, içlerini dökmek için ne zaman ne de yerdı.

"Onun hakkında konuşamam Jane. Henüz değil," diye mırıldandı saçlarına.

Onun göğsüne doğru başını salladı. "Anlıyorum."

"Şu anda tek istediğim senin iyileşmen ve bunu burada, kar fırtınasında yapamazsın." Geri çekildi ve onu omuzlarından tuttu. "Benimle geri gel, lütfen."

İçini çekti. "Sanırım Wrayford'a pek yakın değilim, her halükarda."

Jasper sırtışını yuttu. "En azından bir saat daha."

"Ve Mulgrave Hall'da zaten oldukça rahat bir yatağım var," diye cüret etti. Bir süre düşündükten sonra tekrar konuştu, sesi biraz daha kısıktı. "Kardeşlerin deli olduğumu düşünür mü?"

Jasper bir kahkaha attı. "Seni kırmak istemem Jane ama sen kendi adını bile hatırlayamayan bir kadınsın. Muhtemelen başlangıçta senin pek de akıllı başında biri olduğunu düşünmemişlerdir."

Jane etraflarını saran karla kaplı ağaçlardan yankılanacak kadar yüksek bir sesle içten bir kahkaha attı. "Sert bir değerlendirme ama adil bir değerlendirme," dedi omzundan dörterek.

Jasper onun kahkahalarının kendi kalbini nasıl neşeyle doldurduğunu görmezden gelmeye çalıştı. Bu kadın tarafından daha fazla etkilenme riskini göze alamazdı. "Geri dönelim, olur mu?"

Mulgrave Malikânesi'ne doğru yürümeye başladılar, ikisi de fazla bir şey söyleyemeyecek kadar üşümüş ve yorgundu. Jasper sonunda Jane'in kendisini dinlemiş olmasından dolayı rahatlamıştı ama aralarında, sonuçlarını henüz kavrayamadığı, geri dönüşü olmayan bir değişim olduğundan endişeleniyordu. En azından bu sefer korkakların yolunu seçmemiş, Jane'e karşı dürüst olmayı tercih etmişti. Bunun ileride onlar için ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Yürümeye başlayalı çok olmamıştı ki Jane olduğu durdu ve başını yanlarındaki karlı ormana doğru çevirdi. "Jasper, bunu duyuyor musun?"

Isınmak için kendine sarıldı. "Uğuldayan rüzgârın sesini nasıl duyabiliyorsun?"

"Şşşt," diye tısladı, eski, çürümüş bir kütüğün durduğu yolun kenarına doğru ilerledi. Ona doğru eğildi ve nefesi kesilerek içine uzandı.

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle.

Jane'in kolu küçük ve turuncu bir şeyi tutarak ortaya çıktı. "Ah, Jasper, şu zavallı şeye bak!" diye haykırarak tüy yumağını ona doğru uzattı.

Büyük bir isteksizlikle kabul etti. "Bir kedi yavrusu."

"Onu kurtarmalıyız!" diye yalvardı.

kulaklarının arkasını kaşıyabilirdi. Kocaman gözleri ve kafasına göre çok büyük kulakları olan, ot gibi, titreyen bir şeydi. "Şuna bakın, donuyor ve açlıktan ölüyor ve onu kurtarmak bize düştü," diye ekledi gerçekçi bir şekilde.

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi mi?"

"Gerçekten de öyle!" diye neredeyse çığlık atarak yaratığı geri çekti ve pelerinin iliklemek onu göğsüne yaklaştırdı.

Jasper içini çekti. "Sanırım ahırda fare bakıcısı olarak iş bulabilir." Jane kuşkulu bir sessizlik içindeydi. "Jane, o hayvan Mulgrave Malikânesi'nde kalmayacak."

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı yavru kediye, pelerininin içinden dışarı bakarken çenesinin altını kaşıyordu.

Jasper daha fazla tartışacak enerjiden yoksun olduğunu fark etti. Bir kez daha yola koyuldu, Jane de onu yakından takip ediyordu; gerekirse yaratığı canı pahasına korumaya hazırdı.

Ama aniden yolda, fırtınanın yaklaşmasını engellediği bir şekle rastladılar. Jane donakaldı ama Jasper onun bir çocuk olduğunu hemen anladı ve tanıdı.

"Charlie?" diye seslendi rüzgârın içinden. "Charlie Smithfield?"

"Evet lordum," diye temkinli bir sesle karşılık verdi çocuk, kaçmak ister gibi bir hali vardı. Omzunun üzerinde, gözden uzak tutmaya çalıştığı bir çift tavşan tutuyordu.

"Onları saklamana gerek yok, Charlie." Çocuk havaya uygun giyinmemişti ve birkaç ay öncesine göre daha zayıf görünüyordu. Smithfield çiftliğinin önünden geçerken terk edilmiş gibi görünüyordu. Henüz on iki yaşında olan çocuk ve böylesine zor durumda kalan annesi için yüreği parçalandı. "Annen nerede?"

Çocuk yutkundu, boğazı düğümlendi. "Eve, lordum." "O iyi mi? Pencerede ateş görmedim."

"Ben yokken odun ya da kömür israf etmekten hoşlanmıyor lordum. Evin ısıyı çok iyi tuttuğunu söylüyor."

onu."

"Saçmalık," dedi Jasper, Bayan Smithfield'ın çocuğu için neden böyle bir fedakârlık yaptığını biraz olsun anlayarak. "Bizimle Mulgrave Hall'a gel, seni bir araba dolusu yakıt ve yiyeceklerle evine gönderelim."

"Ama lordum, fırtına..."

Çocuk haklıydı. Bu koşullarda bir araba işe yaramazdı. "Bu gece için yeterince odunun var mı?"

Charlie başını salladı. "Evet, lordum."

"O zaman bu gece için ocağınızın alabileceği en büyük ateşi yakın ve yarın fırtına dindiğinde gelin. Senin için her şeyin hazır olduğundan emin olacağım." Çocuk salladı, yüzünde bitkin bir rahatlama ifadesi vardı.

"Teşekkür ederim lordum," dedi minnettar bir selamla.

"Annenizin doktora ihtiyacı var mı?" Çocuk tereddüt etti. "Size hiçbir maliyeti olmayacak," diye ekledi Jasper.

"Soğuk ona acı veriyor, bir doktor bu konuda yardımcı olabilir mi?"

"Elbette. Bundan emin olacağım," diye yanıtladı Jasper ve Dr. Ramsay'in uğraması için aklına bir not düştü. "Peki Charlie? Benim topraklarımdaysan kaçak avlanmıyorsun ve lütfen bir şeye ihtiyacın olursa bana gelmekten çekinme. Anlaşıldı mı?"

Charlie tekrar başını salladı.

Çocuk ayrılırken Jane, "Sıcak ve iyi kal, Charlie," dedi. Fırtınanın karanlığında bile Jasper onun yanaklarının kızardığını görebiliyordu.

Adam uzakta bir leke gibi görüldüğünde Jane Jasper'a döndü.

"Onlara gerçekten değer , değil mi? Kiracılarını ." Malikâneye doğru geri dönmeye başladıklarında, soru cevap bekleyerek onu tırmalıyordu. "Ne tür bir Bunu kont olur muydum?" diye sordu biraz kayıtsızca.

Jane omuz silkti. "Sıradan bir tür, sanırım."

Onu kolayca bırakmayacaktı. "Ah, pek çok asilzade babamın gölgesinde büyümedi. Ellerini kirletmekten asla çekinmezdi ve bunu görmeyi severdi.

etrafındaki her şey sorunsuz ve verimli bir şekilde işliyordu."

"Bundan daha fazlası var," diye başladı, onu düşünceli bir şekilde inceleyerek.

" mi?" Adam onun nereye gittiğini sezerek gerildi.

"Evet. Görünüşe göre Belhaven Kontu'nun koruması Mulgrave Hall'un duvarlarının çok ötesine uzanıyor."

Bunu nasıl yaptı? Onun özünü nasıl görebiliyordu? "Onlara karşı bir sorumluluğum var," diye teklif etti.

Ama o haklıydı. Bundan daha fazlası vardı. Kızıl hastalığı Wrayford köyünü kasıp kavurduğunda sevdiklerini kaybeden tek aile Maycott'lar değildi. Bu trajedi onları birbirine bağlamıştı. Daha önceki Jasper başkalarının çektiği acılara kayıtsız kalmaktan memnun olabilirdi ama şimdi bunu yapmak imkânsızdı. Özellikle de yardım edebilecek bir konumdayken.

Peki o zaman neden zorlukla kazandığı dürüstlüğü'nün tanınmasına karşı çıktı? Belki de Jane gerçek yüzünü görmeye yaklaştıkça, onu kaybetmenin kendisi için o kadar zor olacağından şüphelendiği içindi.

"Biliyorum," dedi. "Ve sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Adam onun değerlendirmesine karşı çıkmadı ama onunla aynı fikirde de değildi. Bunun yerine, Mulgrave Malikânesi'nden önceki son tepeyi aşarken sessiz kaldılar. Malikâne tam olması gereken yerde görüldüğünde Jasper büyük bir rahatlama hissetti. Jane'le aralarında geri dönülmez bir değişimin habercisi olan bir zayıflık, bir delilik anını paylaşmışlardı ama dünyanın geri kalanı hâlâ yerinde duruyordu.

Yolun geri kalanını kendiliğinden çılgınca koşarak kat ettiler, ancak kardeşleri tarafından karşılandılar, hepsinin bir arama partisine hazırlandıkları belliydi. Herkes aceleyle üzerlerine çullandı, birbirleriyle konuştular ve ikisini de içeri sürüklerken ısınmaları için battaniyelere sardılar.

Isobel, Helena'yla birlikte Jane'i en yakındaki ocağa doğru götürürken, Jasper'a iyi bir iş çıkardığı için başıyla onayladı. August ve Freddie, Nash'le birlikte geride durarak

etraflarında gelişen sahneyi izliyordu. Jasper'ın sert bir içkiye ve ısınmaya ihtiyacı vardı.

"Çok endişelendik Jane," dedi Viola, gözleri hayranlığa benzer bir şeyle açılmıştı. "Bir fırtınanın içinde yola çıkmak-"

"Oldukça aptalcaydı," diye bitirdi Jasper, Viola'nın gelişmekte olan, fazlasıyla meraklı zihninde oluşabilecek fikirleri engellemeye dikkat ederek. "Ama işe yaradı." Jane'in tarafına bakmaya cesaret edemedi.

"Gerçekten de öyleydi lordum," dedi Jane oldukça ağırbaşlı bir şekilde ve Jasper'ın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Aslında, orada olmamız büyük şanstı," diye ekledi, sesi masumiyetle doluydu.

"Ah?" Viola, Jane'in her sözüne asılarak sordu.

Jasper bir hata yaptığını hemen anladı. Jane pelerininin içinden küçük tüy yumağını çıkardı ve herkesin görmesi için yarattığı havaya kaldırdı. Helena oldukça anaç bir tavırla nefesini tuttu ve Viola ciyaktı.

"Onu soğukta titrerken bulduk ve kardeşiniz ona Mulgrave Hall'da bir ev vermeyi teklif etti," dedi Jane sanki mesele hallolmuş gibi.

Jasper, Viola'nın başının üzerinden ona dik dik baktı, kazandığını biliyor ve hızlı bir intikam sözü veriyordu.

"Ne kadar muhteşem!" Viola küçük yavruyu kucağına alıp göğsüne bastırarak ağladı. Yavru kedi gerçekten de oldukça mutlu görünüyordu. "Adı ne?"

Jane cevap verirken ona doğru baktı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Bay Darcy."

Jasper lanetlenme konusunda haklıydı.

On Birinci Bölüm

JANE

Isınmak Jane'in itiraf etmek istediğinden çok daha uzun sürüyordu.

Isobel'in etrafına sardığı koruyucu battaniye şalının altında, Belhaven Kontu'nun bacaklarının nasıl titrediğini ve dişlerinin nasıl takırdadığını fark etmemesini umarak, ocağın önünde sarmalanmış bir şekilde oturuyor ve giderek yaklaşıyordu.

Belki de fırtınanın ortasında aceleyle yola çıkması bir hataydı ama Jasper'a haklı olduğunu söyleyecek değildi. Adam bunu zaten biliyordu. Bundan tekrar bahsetmek gururuna dokunmazdı.

"Üşüdün mü Jane?" diye sordu, onun düşüncelerini okuyarak.

Battaniyelerin arasından omuz silkme hareketi yaptı. "Burası tam anlamıyla tropikal."

Mulgrave Malikânesi'nin salonlarından birinde (bu büyüklükte bir malikânede çok sayıda salon olduğunu tahmin ediyordu) oturmuş, kükreyen ateşin önünde kadeh kaldırıyorlardı. Jasper işleriyle ilgileniyor, kaşları hafif bir kızgınlıkla çatılmış, göz korkutucu bir yığın yazışmayı okuyordu. Jane bir kez olsun buna kendisinin neden olmadığı için rahatlamıştı. Helena kendi işlerini halletmek için ayrılmıştı ama Jane'i August ve Freddie'yle tanıştırmadan önce değil; August kütüphanede söylediği kadar kendinden emindi, Freddie ise tahmin ettiğinden daha da çekingendi ama Maycott erkeklerinin pek de sade olmadıkları anlaşılıyordu: İkisi de yakışıklıydı, siyah saçları ve açık renk gözleri vardı ama August bronzlaşmış ve çillenmişti, Freddie ise daha solgundu. Tanışma faslı tamamlandıktan sonra Helena kardeşlerine çeşitli görevler vermiş, sadece kanepede uyuklayan Isobel ile Viola'yı bırakmıştı.

Bay Darcy'nin kovalaması için bir ip attı, yavru kedi yeni, şımartılmış hayatına oldukça çabuk alıştı.

Jane onun adının hoş bir dokunuş olduğunu düşündü. Bir anda aklına gelmişti ve açıkladığında Jasper'ın yüzündeki ifade neredeyse tüm bu soğuk çabaya değmişti. Ama bu şu anda donmadığı anlamına gelmiyordu. Jasper masadan kalkıp ateşe doğru yürürken, "İnsan sürekli üşüyebilir mi?" diye merak etti.

Ha, diye düşündü. En azından o da kadar soğuk.

Ama odun yığınınına eğildi ve ateşe bir kütük daha attı, yüzünde endişeye benzer bir şeyle ona geri baktı.

Demek ki sert piç bunu kendisi için yapmıyordu. Daha az üşümüş görünmek için çaba sarf etti ama alevlere daha da yaklaşımadan önce bunun muhtemelen anlamsız olduğunu düşündü.

"Bir fikrim var," diye açıkladı Viola, ayağa kalkıp Bay Darcy'yi Jane'in kucağına bırakarak. "Geri geleceğim."

Isobel, gözleri kapalı ve başı yastığa yaslanmış bir halde, koltukta dalgın dalgın, "Kendinizi hazırlayın," diye mırıldandı.

Yavru kediyle oynamak Jane'in içini ısıtmıştı ama yarattığın açlıktan ölmek üzere olduğunu biliyordu. Sanki sihir yapılmış gibi, bir hizmetçi elinde mutfaktan Jane'in istemediği bir tabak sütle çıkageldi.

Soru sorarcasına Jasper'a baktı, o da omuz silkti.

Masasındaki kâğıtları karıştırmadan önce kayıtsızca, "Sanırım karnı aç," dedi.

Bay Darcy hevesle sütü kaşıkladı. "Ne kadar düşüncelisin," dedi hafifçe.

"Bunun ona ısındığım anlamına geldiğini düşünme." Başını işinden kaldırmadan parmağıyla uyarıda bulundu.

"Aklımın ucundan bile geçmez," diyerek onu temin etti.

Tatmin olan yavru kedi tekrar kucağına yerleşti ve hemen uykuya daldı; onun çılgın enerjisi ya da Viola'nın sürekli konuşma akışı olmadan, oda tamamen çok sessiz hissettirdi. Jane uygun bir şey bulmak için zihnini zorladı ve

Artan sessizliği doldurmak için söyleyecek bir Şey bulamadı ama aklına gelen tek Şey Jasper'ın kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğiydi. Jasper ona ulaştığında iliklerine kadar üşümüştü ama tartışırlarken karnındaki sıcaklığın ayak parmaklarına kadar yayılması neredeyse hiĉ zaman almadı, daha fazla adım atamayacak hale gelene kadar birbirlerine yaklaştılar. Etraflarında fırtına kopmuştu ama Jane o soğuktan hiĉbir Şey hissetmemişti.

Jasper'ın tutkusunun, onda uyandırdığı öfkeyi gölgede bırakacağından şüphelenmişti ve haklı çıkmıştı. Jasper'ın mesafeyi kapatmasına izin vererek kendini savunmasında bir Şeyler vardı. Jasper kaçmak yerine *hissetmesine* izin vermişti ve onunla ortada buluşmak Jasper'ın yaptığı bir seçimden çok onu yöneten, sanki dünyadaki en doğal Şeymiş gibi aradaki mesafeyi kapatmaya zorlayan bir dürtü olmuştu. Zihni, doğruluğu kanıtlanmak için yalvaran bir teori dışında boşalmıştı: O onun kollarına aitti, tıpkı onun da onun kollarına ait olduğu gibi ve artık ikisini de inkâr edemezdi.

Cesaretlenen Jane açgözlülikle istediğini almış, bir daha bu şansı yakalayıp yakalayamayacağını bilmeden ellerini onun göğsüne götürmüştü. Onun yumuşaklığı karşısında kendini o kadar sert, o kadar sabit hissetmişti ki, sanki bir depresyon onu sarsamazdı. Ve kolları onun beline dolandığında ve onu sertliğine karşı sıkıca çektiğinde, aklı başından gitmişti.

Hayır, Jasper Maycott işleri yarım yamalak yapmazdı.

Salonda otururken Jane, Belhaven Kontu'nun aralarında kalan küĉük mesafeyi silmeye ve dudaklarını onunkilere bastırmaya ne kadar yaklaştığını bilip bilmediğini merak ediyordu. Jasper Maycott'un kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ederek günahkâr dakikalar geçirmişti ama gerĉek daha da cazip gelmişti.

Haklıydı, bu delilikti. Ama onun pişman olduğunu bildiği halde, pişman olmayı kendine yediremiyordu.

Bu yüzden Belhaven'ın onu kurtarmaya gelmeyi bırakması gerekiyordu.

Aralarındaki borcun ödenmesi imkânsız hale gelmeden önce. Ya da belki de kurtarılmaya ihtiyaç duymayı bırakması gereken kişi kendisiydi. Ne de olsa Jane Mulgrave Malikânesi'nde iliklerine kadar işlemiş bir gerçekle uyanmıştı: Bilinmeyene doğru plansızca yola çıkmaya eğilimli bir kadın değildi. Wrayford yolunda başına gelen şey bir anormallikti. Normal gidişatından bir sapmaydı. Bu bilgi tutunabileceği ilk şeydi.

Oysa şimdi bunun aksini gösteren çok sayıda kanıtı vardı. Belki de öyle bir kadındı.

Ya da belki de Belhaven Kontu onun içindeki en kötü şeyi ortaya çıkarmıştı.

Onun kendisine baktığını anlamadan önce bakışlarının sıcaklığını hissetti, sanki düşüncelerinin doğasını biliyormuş gibi. *Beni bu kadar kolay okuyabiliyor mu? Benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyor mu?*

Onun gözlerine cesaretle baktı. Paylaştıkları kucaklaşmadan sonra nasıl yapamazdı?

Gerçek şu ki, Jasper'dan bir kucaklaşmadan çok daha fazlasını istiyordu. Onun sunabileceği her şeyi istiyordu - bakışlarının hınzır sıcaklığını, teninde gezinen yumuşak dudaklarını, daha önce paylaşmayı düşünmediği yerlerini keşfeden ellerini...

Jasper boğazını temizledi ve titizlikle önündeki kâğıtlara dönerek onu ele geçiren büyüü bozdu. Jane, Jasper'ın dudaklarının almasını istediği çizgiyi takip ederek boynuna dokunduğunu fark edince şok oldu. Birdenbire oda dayanılmaz derecede sıcak oldu. Jasper'ı düşünmek bile onu bir fahişe gibi davranmaya itiyorsa, bir yudum suya ya da buzlu bir banyoya dalmaya ihtiyacı vardı.

Kendi duygularını çok açık bir şekilde ifade etmişti ve bir sınır koyduğu için onu suçlayamazdı. Jane'in hayatının büyük bir kısmı gizemini korurken ikisinin de ne istediğinin bir önemi yoktu. Onun tarafından tutulmanın nasıl bir his olduğunu düşünmeyi ya da neler olabileceğini hayal etmeyi bırakması gerekiyordu.

küçük, önemsiz rahatsızlığını dile getirmeseydi ne olacaktı?

Isobel, "Sanırım hemen sonuca varmak konusunda bir iki şey öğrendik," diye söze başladı ve böylece Jane'i tüketmekle tehdit eden ateşi söndürdü.

"Daha fazla katılamazdım," diye cevap verdi Jane çok parlak bir şekilde.

Jasper aynı anda, "Hiç bu kadar haklı olmamıştın, Izzie," diye cevap verdi.

Ayağa kalktı ve ikisine de şüpheyile baktı, kısa konuşmalarından çok fazla şeyi bir araya getirmiş gibi görünüyordu. "Tam olarak ne oldu-"

Ancak kollarında ağır kırmızı bir kitap tutan Viola'nın aniden yeniden ortaya çıkmasıyla kurtuldular.

"Ah, Viola," dedi Isobel burnunun kenarını sıkarak. "Hiçbirimizin aristokrasinin çöküşü üzerine başka bir incelemeye hazır olduğunu sanmıyorum-"

Viola savunmaya geçerek, "Onu bunun için getirmedim," diye araya girdi. "*JHD*'nin kim olduğunu henüz tespit edemediğimize göre, *D'leri* okuyup Bayan Jane'in isimleri tanıyıp tanımadığına bakabiliriz diye düşündüm."

Isobel gözlerini küçük kız kardeşine dikti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Viola omuz silkti. "Sanki sizi duymuyormuşum gibi hepiniz benim üzerimden konuşuyorsunuz. Dikkatimi vermem benim suçum değil."

"Gerçekten de öyle," diye ekledi Jasper. "Daha ziyade sizi hafife aldığımız için bizim suçumuz."

Viola süslendi ve sonra Jane'in şaşkın ifadesini fark etti. "Bu *Burke'ün Soyağacı*. Tüm aristokrasinin kapsamlı bir listesi. Soy ağaçları, dükalık soyları, bunun gibi şeyler." Ağır kitabı yan masanın üzerine koydu ve sol üst köşesinde "Renwick" adının yazılı olduğu bir sayfaya gelerek pratik bir kolaylıkla açtı. Jane'in tereddüt ettiğini hisseden Viola devam etti. "Gerçekten çok ilginç, ailelerin izini sürebiliyorsunuz-"

Isobel, "Viola, seni temin ederim ki Jane, *Burke'ün hizmetini* umursamıyor," diye araya girdi. "*Eminim kimse* onu bu kadar önemsemiyordur."

senin gibi."

Viola Jane'e mahcup bir bakış attı. "Bazı şeyleri bilmek hoşuma gidiyor."

Jane komplocu bir tavırla eğildi. "Şu anda çok az şey bilen biri olarak konuşacak olursam, sizi tamamen anlıyorum."

Viola parladı. "Rütbe ya da unvanlar pek umurumda değil. Ben sadece her şeyin birbirine nasıl uyduğunu bilmek isterim. Gördüğünüz gibi Ton bir bulmaca. Bu kitaptaki sayfalardan çok şey öğrenilebilir."

Jane bu ağır kitabı bitirmenin haftalar sürecektir bir çalışma gerektireceğini düşündü. "Hepsini okudun mu peki?"

Viola başıyla onayladı. "Bu bizim en son baskımız, muhtemelen rütbe ve unvanlara çok önem veren büyükannem tarafından alınmış." Kitabı kapattı ve kapaktaki yaldızlı 1843 tarihini işaret etti.

"Bunu her yıl yayınladıklarını mı söylemek istiyorsun?" diye sordu Jane.

Isobel ona alaycı bir bakış attı. "Ton'un mavi kanlı soylarını listeleyen bir kitap mı? Bunu mevsimsel olarak yayınlamadıklarına şaşırdım. Daha da iyisi, avantajlı bir eşleşme yapıldıktan hemen sonra. Amerikalı varislerin sabırsız anneleri, kızlarının isimlerini servetlerinin onlara kazandırdığı unvanların yanında görmek için bir yıl beklemek zorunda kalmasalar çok mutlu olurlardı."

O sırada Viola *D'lerin* başını bulmuştu. "Yüksek sesle okumaya başlayayım mı?"

Jane tereddüt etti ve her zaman dikkatli olan Jasper onun rahatsızlığını fark etti. "İşe yarar bir şey çıkmayacağını düşünüyorsan katılmana gerek yok Jane."

Ancak Jane soyadını duymanın anılarını yerine getireceğinden şüpheleniyordu ve bu teoriyi test etmeye hevesliydi. Sadece bunu yapmanın en iyi yolunun bu olup olmadığını bilmiyordu. "Tek endişem benim soyadımı orada bulamayacak olmanız. Ne de olsa aristokratlar için."

Isobel ona, "Her halükarda cezalandırılacak değilsin ya," diye güvence verdi. "Oku bakalım, Viola."

Jasper odanın diğer ucundan Jane'le göz göze geldi ve ona küçük bir ama güven verici bir gülümseme verdi. Bu bir karşılamaydı.

Anılarının geri geldiğini görmek için önceki sabırsızlığından uzaklaşmıştı. Gülümsemesi Jane'e gerçekte kim olduğunu keşfetmek için zamanı olduğunu gösteriyordu. Daha önce sahip olduğunu hissetmediği bir zaman.

"Tanıdık gelen bir şey olursa beni durdurun," dedi Viola boğazını temizleyip başlamadan önce. "*Dalhousie, Dalrymple, Darnley, Dartmouth.*" Durakladı ve başını sallayan Jane'e baktı. "*Dashwood, Davy, De Bathe...*"

Bu böyle sürüp gitti ve hiçbir isim tek bir anıyı bile canlandırmadı. Bay Darcy yine ayaktaıdı, yaramazlık yapıyor ve tabaktan daha fazla süt istiyordu. Viola, soyadı olmayan Jane'in gizemini çözmeye olan bağılılığından asla vazgeçmeden sonuna kadar devam etti.

"*Dunmore, Dunraven, Dunsany, Durrant, Dyer ve Dynevor.*" Bir kez daha Jane'e baktı, o da her zamanki başını salladı ve kitabı sertçe kapatarak Isobel'i sersemliğinden uyandırdı.

"Herhangi bir gelişme var mı?" sordu.

"Korkarım hayır," diye itiraf etti Jane. Daha verimli bir notla bitirmek isteyerek Viola'ya baktı. "Bana ailenin girişini gösterir misin?"

Viola hemen parladı ve kitabı açtı. "İçinde isimlerimizi bulamazsınız, bunun için daha sonraki bir baskıya ihtiyacımız var ve yine de muhtemelen sadece en büyük oğlun adını verirler, ancak babamızın adı mirasçı olarak listeleniyor..." Doğru sayfayı bulduğı için sözünü yarıda kesti. "Sanırım en son baskıda Jasper'ın adı kont olarak geçiyor."

Döndü ve odanın geri kalanı söylediklerinin ağırlığını kabullenemezken kitabı Jane'e doğru itti. Sol taraftaki sütunun en üstünde aradığı isim vardı.

BELHAVEN, EARL OF, (Augustus William Maycott,) Vikont Belhaven ve Baron Wrayford, Surrey kontluğundaki Wrayford'dan, 1824'te Caroline Helena ile evlendi,

John'un kızı, 4^{üncü} ve son Lorraine Kontu, ondan Stephen Augustus, Viscount Belhaven, d. 17^{inci} Mart, 1826, ve bir kızı vardır. Babasının 11^{inci} Haziran 1820'de ölümü üzerine aile onuruna geçmiştir.

Bu eski ve şanlı ev, şu soydan gelmektedir

ROBERT DE MORTAGNE, on birinci yüzyılda Normandiya'da Mortagne Lordu idi. Bu asilzadenin halefi oğluydu,

Fatih'e İngiltere'ye kadar eşlik eden ve belirleyici Hastings Savaşı'nda kendini gösteren RICHARD, daha sonra çok sayıda İngiliz lordluğunda ganimetin büyük bir bölümünü elde etti.

Jane'in gözleri ayrıntılı soyağacı karşısında bulanıklaştı ama en önemli bilgi açık bir şekilde göze çarpıyordu. "Kontluğun geçmişi Fatih William'a mı dayanıyor?" diye sordu sesini nötr tutamayarak.

"Atamıza bizzat Kral 2. Henry tarafından verilmişti," diye cevap verdi Isobel, kendi ses tonu alaycıydı. "Büyükbabamız ve büyükbabamız bunu kimsenin unutmamasına izin vermezken, babamız bunun pek bir şey ifade etmediğini anlamamızı sağladı."

"Hayır mı?" diye sordu Jane. "Böyle bir soyun çok şey ifade edeceğini düşünürdüm."

"Yanlış türden insanlara," dedi Jasper, kâğıtlarından başını kaldırmadan.

"Babamız biraz radikal biriydi," dedi Isobel sırtarak. "Ton onunla ne yapacağını bilemedi ama annemiz Mayfair'in balo salonlarında her zaman bir yerleri olmasını sağladı. Gördüğünüz gibi insanlar onu çok sevdi."

Viola ailesinden bahsedilince burnunu çekti. Jane elini kızın omzuna koydu, bu hareketin uygunsuz olup olmadığını umursamadı, özellikle de kız avucuna doğru eğilip rahatlamak istediğinde. "hiç portreleri var mı? Ben olsam

onları görmeyi çok isterim."

"Ama sen galeriye gitmedin ki!" diye haykırdı Isobel.

"Mutlaka görmelisiniz!" diye bağırdı Viola, ellerini sevinçle birbirine vurarak.

"Beni götürecek misiniz?" Jane sordu ama onlar cevap veremeden Battersby kapıda belirdi, yüzü sanki odaya girmeden önce limon emmiş gibi buruş buruştu.

"Leydi Isobel, Leydi Viola, Leydi Adelaide odasında çaya katılmanızı rica etti."

İkisinin de içi burkulmuştu ama bir çağrıyı geri çeviremezlerdi, özellikle de Leydi Adelaide'den gelen bir çağrıyı. Jane dışarıda bırakıldığı için ölçülemeyecek kadar rahatlamıştı.

"Beni başka zaman da götürebilirsiniz," diyerek onları rahatlattı.

"Saçmalama," diye yanıtladı Isobel, muzipçe sırıtarak. "Jasper seni götürebilir." Jasper arkalarından homurdandı ama Isobel yılmadı. "Kim bilir daha ne kadar çay içmek zorunda kalacağız? Jane'i galeride gezdirmek, ona dünyadan bihaber dedikten sonra en azından yapabileceğin bir şey-"

"Bu kadarı yeter, Isobel," diye araya girdi Jasper. "Hepimiz oradaydık."

"," diye karşı çıktı Viola.

Isobel devam etmeden önce ona kısa süre içinde bilgi vereceğini ima eden bir bakış attı. "Ayrıca, Ferg'i ve malikânenin geri kalanındaki diğer tabloları görmekten çok hoşlandınız." Battersby boğazını temizledi ve Isobel ile Viola ayrılmak üzere harekete geçti. "Gainsborough'nun manzara resimlerine geçtikten çok sonra atalarımızdan dördünün resmini yapmaya ikna edildiğini biliyor muydunuz? Maliyetini bir düşünün!"

Jane'in galeriyi görmek istediği doğrudu ama Jasper'ı buna zorlamak istemiyordu.

Ama öyle görünüyor ki buna gerek kalmayacaktı. Elindeki kâğıtları bıraktı ve doğrudan ona baktı. "Charlie Smithfield ve annesi için şu malzeme listesini görmem gerekiyor, ama sonra Gainsborough'ları ziyaret edeceğiz."

Isobel omzunun üzerinden, "Van Dyck'ları unutma!" diye seslendi. "Ve Dobson, ve Lely!"

"Tur sağlam olacak Isobel, seni temin ederim," diye arkasından dalgınca seslendi Jasper, listesini yazmaya başlamıştı bile.

Jane, Jasper'ın sözlerini bitirmesini beklerken gözleri tekrar Jasper'ın ailesinin soyağacına kaydı. Sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu, iki sütundan daha fazla yer kaplıyor ve bir sonraki sayfaya taşıyordu. Asaletlerinin köklerini Fatih William'ın günlerine kadar takip edebilmek her aristokrat ailenin harcı değildi. Sonunda girişin sonuna geldi ve burada gözüne bir adamın adından başka bir şey çarptı.

Motto-Biz dayanırız.

Maycott'ların başından geçenleri düşününce, bu özdeyişi yerinde bulmaktan kendini alamadı, ama hangisinin önce geldiğini merak ediyordu, sözlerin mi yoksa yaşanan gerçekliğin mi? Talihsiz Maycott'ların nesilleri sayısız trajedi mi yaşamıştı? Yoksa bu özdeyiş bir özlem olarak mı benimsenmişti ve zaman geçtikçe daha acımasız bir hale mi gelmişti?

Jasper'a baktı, başı masanın üzerine eğilmişti, dayanıklılığın mükemmel bir görüntüsüydü. Nasıl devam edeceğini, zorluklara rağmen nasıl ilerleyeceğini bilen bir adamdı. Ama insan nasıl yaşayacağını unutursa dayanıklılığın ne anlamı kalırdı ki?

Belhaven Kontu girişine tekrar baktı ve Jasper'ın adının kalıcı olarak kont olarak kazındığı en son yinelemesinde girişin nasıl görüldüğünü merak etti.

Babasının ölümü üzerine aile onuruna sahip oldu.

Bu kadar trajik bir şey için bu kadar basit bir ifade. Kendini bir kez daha eski Jasper'la tanışmış olmayı dilerken buldu; omuzlarında bir kontluk taşımayan, kardeşlerini bu kadar genç yaşta büyütmek zorunda Jasper'la. Ama aynı şekilde, onun bu halini tanıdığı için de kendini şanslı hissediyordu.

"Hazır mısın?" O biraz sıçradı, onun ani hareketinden irkildi.

yakınlık. Onu sakinleştirmek için elini omzuna koydu ve içinden bir sükûnet dalgası göndermeyi başardı. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

"Sen yapmadın." Kadının eli bilinçli bir çaba göstermeden onunkini örtmek için kalktı. İkisi de eldiven giymiyordu. Önce neredeyse isteksizce elini çekti ve elini yanına bıraktığında sanki kız onu yakmış gibi esnetti.

"mi?" diye sordu, sesi sertti.

Yanakları . "Malzemeler tedarik edilecek o zaman? Charlie Smithfield ve annesi için mi?"

Başını salladı. "Bir daha kömürsüz kalmayacaklar; bundan eminim."

"Diğer konforların yanı sıra, bahse girerim," diye ekledi.

O da aynı fikirdeydi. Jane, çok yüklü bir arabanın ilk fırsatta çiftliğe doğru yola çıkacağını düşündü ve bu da onu çocuk ve annesi için rahatlatmıştı. Yolda, dar omuzlarına asılı avıyla o kadar küçük görünüyordu ki. Belhaven Kontu'nun ertesi gün yakacak stoklarını yenileyeceğini bildiğinden, eve döndüğünde kükreyen bir ateş yakmış olmasını umuyordu. Jasper'ın bilinçsiz cömertliğinin sergilendiğini görmek kalbini ısıtmıştı. Bir asilzadenin daha az şanslı olanların dertleriyle ilgilenmesi pek sık rastlanan bir şey değildi.

Jane onun erdemlerini düşünürken aralarındaki sessizlik oldukça uzadı. Umutsuzca yeni bir konu bulmaya çalışarak boğazını temizledi. Tam o sırada Bay Darcy, Jasper'ın pantolonunun paçasından yukarı fırladı ve tehlikeli bir şekilde yeleğinin ön kısmına yapıştı. Dünyanın en gıcırtılı feryadını çıkarırken Jasper şaşkınlıkla yaratığa baktı.

"Dışlanmak istemiyor," diye tercüme etti Jane.

Düşündüğü gibi yavru kediye en yakın minderinin üzerine bırakmak yerine, Bay Darcy'yi omzuna tünemiş yürümeye başladı.

"Ya düşerse?" Jane yetişmek için acele ederek sordu.

"Düşmemeyi çabuk öğrenir."

Galeriye kadar biraz gergin bir sessizlik içinde yürüdüler; ne yazık ki çok uzak değildi. Bay Darcy, Jasper'ın temposuna çabucak uyum sağladı ve onun omzunda oldukça rahat görünüyordu.

Jasper eşikte durdu ve onu içeri girmesi için işaret etti, geçerken yavru kediyi rahatsız etmemek için hafifçe eğildi. Fırtınadan sonra bu onlar için oldukça resmiydi ama belki de gitmeleri gereken yön resmiydi. Aralarında yıkılan duvarları yeniden inşa etmeleri gerekiyordu. Dik bir omurga ve kibar bir baş hareketiyle yanından geçti. *Ne kadar da uygun.*

Ama kapıdan içeri adımını attığı anda Jane'in nefesi kesildi. Galeri muazzamdı, boyutlarını bir anda kavramak zordu. Gözleri resimden resme uçuyor, önce nereye yerleşeceğinden emin olamıyordu.

Mulgrave Malikânesi'nin geri kalanı eski kontun satın aldığı tablolarla -Hollandalı ustaların ünlü eserlerine ya da beş parasız çırakların elinden çıkmış başyapıtlara- ayrılmışken, galeri onun yaşayan, nefes alan tarihiydi; Belhaven soyuna adanmış bir odaydı ve Jane'in söyleyebildiği kadarıyla yüzyıllar öncesine dayanıyordu. Jane'in en çok eksikliğini hissettiği şeyin keskin bir hatırlatıcısıydı.

Önündeki görsel şöleni yutmak için bu duyguyu bir kenara itti, olduğu gibi korkunç bir şekilde boğuldu.

Dışarıdaki fırtına bulutları odanın aydınlığına hiçbir şey katmıyordu ama Jane güneş ışığının duvarları ve onların örttüğü tuvalleri ıslık ıslık boyadığını hayal etti. Bazıları duvarların uzunluğu ve genişliği kadardı, görkemli, kanlı savaşların sıcaklığında geçmiş kontları ya da havadaki yaz rüzgârının kokusunu alabileceği kadar gerçek pastoral manzaralara yerleştirilmiş nefes kesici portreleri tasvir ediyorlardı.

Bay Darcy'yi pelüş bir koltuğa oturtttuktan ve Gainsborough'ları, Lely'leri, van Dyck'leri ve Dobson'ları gösterdikten sonra, Jasper onun dolaşmasına izin vermekten memnun görünüyordu ve öyle de yaptı, resimden resme, atadan ataya, bazıları Jasper ile aynı unvanı taşıyordu, diğerleri

Arkalarında daha da büyükleri olan bir soyla evleniyorlar. Hepsi birbirine bağılydı, damarlarındaki kanla birbirlerine bağılydılar.

Çok geçmeden tuhaf bir kayıp duygusu kapladı içini. Jane, onu ve Jasper'ı birbirine bağlayan şeyler olduğuna inanıyordu, diğerlerinden daha keskin hissettikleri şeyler, kelimelere dökülemeyen ama belki de hissedilebilen şeyler. Ortak bir keder anlayışı, başıboşluk hissi.

Ne kadar köklü olduğunu keşfetmek neredeyse bir ihanet gibiydi. Dünyadaki yerinden emin olamadığını hissetse, bu galeriye gidip onu ayakta tutan yüzyılların sağlamlığını hatırlayabilirdi. Jane'in sırtını dayayabileceği böyle bir şey yoktu ve bu eşitsizliği iliklerine kadar hissediyordu.

Mulgrave Hall'a geldiğinden beri kendini en yalnız hissettiği andı.

Sonunda, üzerinde tehditkâr bir şekilde duran üç adamın baskın bir portresine geldi. Biri Jasper'ın çenesine, diğeri burnuna sahipti, üçü de onun gözlerine sahipti, ancak hiçbirisi onun sıcaklığına sahip değildi. Ataları olduğu kesindi ama hiçbirinin iyi kalpli olduğu söylenen babası olduğunu düşünmüyordu. Eğer ressam onları dürüstçe resmetmişse, bu adamların hiçbirisi bu özelliğe sahip olduğunu iddia edemezdi.

Jasper arkasından yaklaştı ve omzunun üzerinden konuştu. "Belhaven girişini hatırlıyor musun?" diye sordu, nefesi boynunu ısıtarak. Başını salladı, konuşup konuşamayacağından emin değildi. "En küçüğü Augustus, benim büyükbabam. Bu onun babası, Bartholomew." Kolunu ona dolayarak işaret etti. "En büyükleri de Bart'ın babası Laurence. Çoğu anlatıya göre hepsi de acımasız, kayıtsız adamlardı."

İfadelerini incelerken, çenelerinin tuhaf, mağrur açlarına, omuzlarının saldırıya hazırmiş gibi dik duruşuna ve ressamın ağız çizgilerindeki küçümsemeyi nasıl yansıttığına dikkat ederek, "Resim bunu haykırıyor," dedi. Bu öyle bir tabloydu ki

büyük olasılıkla konularını memnun etti ve onu görmeyi seçenlere gerçekleri anlattı. Gerçekten ustaca bir çalışma.

Jasper uzaklaşmamıştı, resmiyete lanet olsun. Sanki fırtınada olduğu gibi birbirlerine gibi onun varlığını hissetti. Vücudu o çalınmış anlarla ilgili her şeyi ve ayrıldıklarından beri ona eşlik eden ağrıyan ihtiyacı hatırlıyordu.

"Babam, büyükbabamın en çok değer verdiği şeyleri reddetti. Annem varlıklı bir toprak sahibinin kızıydı ama büyükbabam oğlu için bir vikont kızından daha azını beklemiyordu. Annemin onun tahminlerine karşı çıkması ve Ton tarafından kucaklanması önemli değildi. Ona göre Maycott ismi lekelenmişti ve bu durum babamla olan ilişkisini bozmuştu. Adelaide halam bile ilk başlarda anneme kötü davranmıştı ve babam bu yüzden onu asla affetmedi." Acı bir kahkaha attı. "İronik olan şu ki, büyükbabamın soğuk bir şekilde reddetmesi muhtemelen babamı toplumda bir yerimiz olması konusunda bu kadar kararlı kılan şeydi." Sanki bir şeyin farkına varmış gibi küçük bir of çekti. "Büyükbabam yaşasaydı da babamın başarılarını görseydi, onunla gurur duyardı."

Jane durakladı, dilinin ucuna gelen kelimeleri söyleyip söylememekte kararsızdı. Sonunda kaybedecek bir şeyi olmadığına karar verdi. Ona tam olarak bakmadan başını çevirdi. "Sanırım aynı şey babanız ve başarılarınız için de söylenebilir."

Jasper uzun bir süre konuşmadı ama aynı şekilde onun yanından da ayrılmadı. Sonunda içini çekti. "Seninle aynı fikirde olacağından emin değilim, ayrıca biz hiçbir zaman onlar gibi parçalanmadık. Ne de olsa yedek olan bendim."

Bu Jane'e bir yalan gibi gelmişti ama bu yüzden onunla tartışacak değildi. Sonunda Jasper uzaklaştı ve Jane yüzünü ona döndü, Bay Darcy'nin Jasper'ın omzundaki perdenin püskülüyle oldukça şiddetli bir şekilde oynadığını fark etti.

Kollarını uzattı ve gözlerine tam olarak ulaşmayan bir sırtışla ona baktı. "Peki Jane, tüm bu muydu? Biliyorum.

Isobel bunu size satmak için elinden geleni yaptı, ama bu sadece atalarımın dünyadaki yerimizi haklı çıkarmak için tasarladığı bir maskaralık."

Adamın etraflarındaki ihtişamdan hafifçe, neredeyse alaycı bir şekilde bahsettiğini biliyordu ama karşılığında şaka yapamayacağını fark etti. Derin bir nefes aldı ve konuşmadan önce ciğerlerinin tamamen boşalmasına izin verdi. "Doğrusu, aramızdaki eşitsizlik beni biraz rahatsız ediyor lordum."

Kaşlarını çatı. "Kayıp anıların yüzünden mi?"

Başını ona doğru eğdi. "Dezavantajlı durumda olduğumu inkar edemezsiniz."

"Peki neden?"

Mulgrave Hall'un galerisinin genişliğini işaret etti. "Kim olduğunuzu ve nereden geldiğinizi çok iyi biliyorsunuz. Şüphesiz soyunuz size sağlam bir benlik duygusu aşılamıştır." Jasper, Ton'lardan farklıymış gibi davranmayı seviyor olabilirdi, diğerleri gibi soy ve sople ilgilenmiyordu ama yine de bundan faydalanıyordu. "Ailen kanlı Hastings Savaşı'nda savaştı."

Jasper biraz daha yaklaştı, kaşları çatılmıştı. "Peki senin damarlarında da benzer bir kan dolaşmadığını kim söyleyebilir Jane? Senden örtülü olan kadının, senin beni algıladığın kadar kendinden emin olmadığını kim söyleyebilir?" Sert bakışlarını Jane'in üzerine dikti, sertliği tüm gücüyle geri gelmişti. "Ve bunu bana karşı nasıl kullanabilirsin?"

Jane'in bir yanı ona öyle olmadığına dair güvence vermek istiyordu ama onun gizliden gizliye soylu bir kadın olduğuna inanmaktaki inatçı ısrarından bıkmıştı ve ona ihtiyacı olduğunu, aksini öğrendiklerinde her şeyin değişeceğini düşünmeye başlamıştı. "Ben erkekler tarafından inşa edilmiş bir dünyada sadece bir kadınam," diye söze başladı. "Bu portrelerdeki kadınların, kocalarına sunabileceklerinin ötesinde pek bir değeri yoktu."

Başını salladı. "Acı bir gerçek ama dünyanın düzeni böyle."

"Peki ya bir kadının karşısındaki erkeğe sunacak hiçbir şeyi yoksa?

seviyor musun?" diye sordu, sesi daha önce olduğundan biraz daha kısıktı.

"Ya aynı şey erkek için de söylenebilirse? Eşitsizliğin her iki şekilde de işleyebileceğini biliyorsundur Jane."

Böyle bir yanıt beklemiyordu. "Neden, o zaman gerçek aşk ayrılık olurdu sanırım."

Durakladı, şaşırmıştı. "Buna inanıyor musun?"

"Gerçek aşk mı? Elbette," diye cevap verdi inanamayarak. "Kendi annenle babanın birbirlerine olduğu söylenirken nasıl olmaz?"

Kadının sözleri karşısında yüzünü buruşturdu. "Aşkları onları koruyamadı. Gerçek aşk onları kurtaramadı."

İşte o zaman onun tereddütünü anladı. Jasper prestijli bir soydan geliyor olabilirdi ama onu şekillendiren şey kayıptı. Jane de kayıplara aşınaydı; paylaştıkları şey, onları birbirine bağlayan duyguydu. Ama aralarındaki bağı yeniden bulduğu için ne kadar rahatladıysa, ikisi için de o kadar üzüldü.

"Suçu aşka yükleyebileceğimizden emin değilim, Jasper," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

"Nerede o zaman?" diye sordu ağzını sert bir çizgiye çekerek.

Zihninde, ne insanlığın ne de dinin henüz tam olarak tatmin edemediği felsefi bir ikileme cevap aradı. "Kayıtsız yıldızlar mı? Kaderin acımasız eli mi?" diye sordu. "İnsanlık binlerce yıldır her ikisiyle de savaşıyor, Jasper. Sanırım bu mücadeleyi değerli kılan şey aşk."

Belhaven Kontu'yla aşk gibi konularda bu kadar tutkulu bir şekilde konuşmak istememişti ama Jasper ona öyle bir bakmıştı ki, aşkın bir lanet değil, bir armağan olduğuna onu inandırmak için kendini çaresiz hissetmişti. Aşkı kaybetme riskinin ondan tamamen kaçınmak için yeterli bir sebep olmadığını anlamasını istiyordu.

"Beni ailenin portresine götürür müsün?"

Galerinin en aydınlık bölümüne yerleştirilmiş, en büyük pencerenin karşısına tek başına asılmış, pelüş kadife perdelerle desteklenmiş ve gözlemcinin bir süre kalabilmesi için önüne bir kanepa yerleştirilmişti.

"Earl of Belhaven ve sevgili eşi," Jasper

alaycı bir şekilde değil, belki de acı bir şekilde sunuldu.

Leydi Belhaven mürekkep siyahı saçları ve koyu çivit rengi gözleriyle çok güzel bir kadındı. Jasper'a babasının atalarının göz rengi ve şekli miras kalmış olabilirdi ama annesinin kibarlığı da ona geçmişti. Ressam, Leydi Belhaven'ın Isobel'le paylaştığı yaramazlık ışıltısını da yakalamıştı. Oldukça benziyorlardı, daha çok kız kardeş gibiydiler ama Jane resmin muhtemelen onlarca olduğunu düşündü.

Lord Belhaven kumral saçları ve sıcak kahverengi gözleriyle ayı gibi bir adamdı. Onda Helena'dan ve Leydi Adelaide'den çok şey görüyordu. Onda yaramazlık yoktu; bunun yerine ressam onun kararlılığını yakalamıştı ve bu yüzden bariz farklılıklara rağmen onda da Jasper'ı gördü.

Benzer asilzade ve eş portrelerinin aksine, Lord ve Leydi Belhaven sert bir şekilde poz vermemişlerdi; bunun yerine birbirlerine doğru eğilmişlerdi, annesinin başı bariz bir şefkatle kocasının omzuna yaslanmış, eli ise koruyucu bir şekilde beline sarılmıştı.

"Birbirlerini derinden sevdikleri açıkça görülüyor." Bakışları kendisine kilitlenmiş olan Jasper'a baktı ve portreden tamamen kaçındı. "Gerçek aşka inanmıyor olabilirsin Jasper, ama sen onun bir ürünüsün."

"Aşktan sanki çok yakından biliyormuş gibi bahsediyorsun," dedi, bir adım daha yaklaşarak. Ses tonunda kıskançlık mı vardı? "Birini sevdin mi Jane?"

"Söyleyemem," diye kekeledi, soru karşısında şaşırmıştı. "Anılarım olmadan, ben-"

"Ama ne *hissediyorsun*?" diye araya girdi. "Aşk sana keder kadar tanıdık geliyor mu?"

Kaçınmaya çalıştığı gerçeği bu kadar açık bir şekilde söylediğini duyunca kalbi göğsünde güm güm attı. "Kederin bana tanıdık geldiğini nereden biliyorsun?"

"Kendim bu kadar çok şey yaşamışken, sende bunu nasıl fark edemedim Jane?"

"Kimi kaybettiğimi bilmiyorum," diye fısıldadı, gözleri yerde. "Sadece yokluklarının acısını biliyorum. Fiziksel bir acı gibi. Kaynağı benden gizlense bile unutamadığım bir şey." Başını kaldırdığında Jasper'ın onu incelediğini gördü, sanki onun cevabına ciğerlerini dolduran havadan daha çok ihtiyacı varmış gibi neredeyse nefes bile almıyordu. "Ama onları sevmedim, o şekilde değil," diye bitirdi sözlerini iç çekerek.

O sırada adam ona doğru gelmiş, belli belirsiz elini uzatmıştı. Onun elini tuttu ve avucunu yumuşak bir şekilde ovuştururken, bu dokunuş kafasına hücum eden bir kadeh şampanya kadar sarhoş ediciydi.

"Seni üzmemek istememiştim," dedi başını eğip onun bakışlarıyla buluşarak.

"Üzgün değilim," diye cevap verdi. Kaybının farkında olmak, onu hissetmekle aynı şey değildi, en azından o anda, önünde duran ve sanki dünyanın en hassas şeyiymiş gibi elini tutan adam gibi düşünecek çok daha fazla şeyi varken. "Eğer biraz netlik kazanmamı sağlayacaksa, mutsuz anılarımı bile kabul edebilirim. Sanırım bu, konudan uzak durmamam gerektiği anlamına geliyor. Ama-"

"Ama?" diye yineledi, bir eli bileğini sarmış, diğeri çenesini kavrayarak başını yavaşça yukarı kaldırmıştı.

"Zamanı değil gibi görünüyor," diye fısıldadı, bakışlarının sıcaklığında kendini kaybetmişti. "Öyle mi?"

"Hayır, artık keder hakkında konuşmak istemiyorum," diye kabul etti baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

"Tercih ettiğin bir konu var mı?" diye sordu, başparmağını çene çizgisinde gezdirirken sesi sadece bir törpü gibiydi.

"Aklıma birkaç tane geliyor," dedi ve onu kendine doğru çekerek vücutları birbirine kenetlendi, iki eli de yüzünün iki yanında, onu kucaklıyordu. Onun dokunuşunu vücudunun her santiminde hissetti, ellerinin altında kızardığını hissetti. "En önemlisi, ne kadar de üzerimdeki baskını gevşetemiyorum Jane." Onun ne demek istediğini anlamıştı.

Anlamı. Aynı çekimi içinde hissetti ve ondan kurtulmak ya da ona tamamen teslim olmak için aynı isteksizliği gösterdi.

"Özür dilemem gerekip gerekmediğinden emin değilim-"

"Senden özür dilemeni istemiyorum Jane. İsteddiğim..." Başparmağı alt dudağının üzerindeydi ve seçeneklerini dikkatle tartarken hafifçe aşağı doğru çekiştiriyordu. Tek istediğı onun umursamaz olmasıydı ama onu zorlayamaz ya da istediğı şeyi vermesi için ona yalvaramazdı. Geri çekilerek ikisini de kurtaracak kişi de o olamazdı. Yeryüzü etraflarında açılabilirdi ve Jane, istediğini, ikisinin de ihtiyacı olan şeyi alması için ona meydan okuyarak yerinde durabilirdi.

Sonunda karar onlar için verildi.

"Lordum?" diye uşağın sesi çok uzaklardan geldi. Jasper yerinden kıpırdamadı, gözlerini Jane'in. "Evet, Battersby?" diye cevap verdi, ağzı Jane'in ağzından birkaç santim ötedeydi.

"Misafirleriniz geldi."

Bacaklarının arasından Bay Darcy hoşnutsuzluğunu haykırarak ikisine de hiçbir zaman gerçekten yalnız olmadıklarını hatırlattı.

On İkinci Bölüm

JASPER

Jasper aceleyle Jane'den uzaklaştı, aniden misafirlerinden biri galeriye girip onları... her ne yapıyorlarsa onu yaparken görseydi nasıl görüneceğinin farkına vardı.

Jasper ise ailesinin dikkatli ve istenmeyen bakışları altında Jane'in ağzına sahip olmak için duyduğu umutsuz arzuyu bastırmaya çalışıyordu. Sonuçları ne olursa olsun, onu hemen orada duvara yaslamaya hazırды.

"Bu bir daha olamaz," dedi ona, ama çoğunlukla kendi kendine konuşuyordu. Bay Darcy yerden tekrar uludu "Bunu yapamayız."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama yeminine şaşırmamıştı. "Kim olduğum için mi?" diye sordu alaycı bir tavırla, küçük kedi yavrusunu kucağına alıp göğsüne .

"Kesinlikle öyle," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Ve özellikle de Mulgrave Malikânesi'nin rezil soylularla dolu bir partiye ev sahipliği yaptığı şu günlerde."

Bay Darcy'nin kocaman kulaklarının arasını gıdıklarken, "Söylemeliyim ki, kulağa çok hoş geliyorlar," dedi.

"Tek bir tanesine bile güvenemezsin Jane." Doğalarında olan şey için arkadaşlarını suçlayamazdı. Bir zamanlar Jasper da böyle duygusuzca davranabilirdi. En sevdiklerini kaybettiğinde arkadaşlarından uzaklaşmasına neden olan şey buydu. Onlarla normallik oyunu oynamaya katlanamıyordu, ki bunu şüphesiz kendisinin hazır olduğundan çok daha kısa bir süre sonra bekleyeceklerdir.

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesi biraz titreyerek.

Yüzünü buruşturdu. "Onları oldukça korkunç gösterdim, değil mi?" Jane başını salladı. "Ben sadece seni soyluların gerçekliğine hazırlamaya çalışıyorum."

"Hepsi öyle mi?" diye sordu. "Asilzadeler yani."

"Farklı derecelerde," diye yanıtladı. "Tahmin etmem gerekirse, Isobel'in Clarence Meadows'u davet ettiğini söyleyebilirim, kendisi bir aktör ama aynı zamanda bir dükün gayrimeşru oğlu, bu da Ton'un çoğu üyesinin, unvanı asla miras alamayacak olsa bile onu kabul etmesi için yeterli. Sonra benim gibi bir kontun ikinci oğlu olan Bay Edgar Ashwell, bir baronun oğlu olan Bay George Selby ve son olarak da Sir Lucian Hill var; bir şövalye ve bir doktor olarak aramızdaki hem en az hem de en asil kişi. Dürüst olmak gerekirse, onun için endişelenmenize gerek yok. Diğerlerinden uzak dururdum."

Jane, Bay Darcy'nin çenesinin altını kaşıyarak, "Isobel altı arkadaşınızı davet ettiğini söyledi," dedi. "Siz dört kişiyi listelemişsiniz."

"O zaman sanırım Edgar'ın kız kardeşi Leydi Louisa'yı ve George'un kız kardeşi Bayan Beatrice Selby'yi davet etmiştir."

Jane kaşlarını kaldırdı. "Müttetikler mi?"

"Onlarla en iyi şansa sahip olan sensin, evet. Her halükarda kardeşlerinden çok daha onurlusun. Beni önceden tanıyorlardı," dedi ve o zamanki kişiliğiyle şimdiki kişiliği arasındaki uçurumu mümkün olduğunca az kelimeyle açıklamaya çalıştı. "Bu gerçekten zararlı bir davranıştan çok yaramazlık. Sadece hazır olmadığınızdan şüpheleniyorum."

"Belki de Viola gibi sen de beni hafife alıyorsun," diye cevap verdi, gözlerini elindeki yavru kediden ayırmadan.

Bunun mümkün olduğunu düşündü ama yine de Jane'i onlardan uzak tutma dürtüsü hissetti. "Jane, tek dileğim-"

"Gidip misafirlerini karşılayan gerekmiyor mu?"

Onun hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordu. "İyi olacak mısın?"

"Odama kadar basit bir yürüyüşle idare edebilirim. Gerçekten çok yorgunum. Belki biraz kestirim. Meşgul olacağınızdan şüpheleniyorum, bu yüzden sizden uzak durmaya çalışacağım lordum."

İstediği bu muydu? Hoşnutsuzluk şimşegine bakılırsa,

istediği Şeyin tam tersiydi. Ama Jane'le birlikte sık sık kendini tam da yapmaması gereken Şeyi yaparken buluyordu. Belki de böylesi daha iyiydi. Ev partisi aralarında bir bariyer görevi görebilirdi. Tanrı biliyordu ki bir bariyere ihtiyaçları vardı, özellikle de galerinin ortasında, birçok atasının buyurgan bakışları altında onun ırzına geçmeyi düşündüğünden beri.

"İstediğin her Şeyi, her Şeyi isteyebileceğini biliyorsun."

"Sadece Battersby'den değil mi?" diye Şaka yaptı ve aralarında küçük bir sıcaklık oluşmasına izin verdi.

Jasper'ı ısıttiği için çıtırdayan bir ateş de olabilirdi. " nce daha hoş bir hizmetçi bulmanızı ve onu ancak son çare olarak  ağırmanızı önerebilir miyim?"

Birdenbire Helena, Battersby'nin ayrıldıiğı kapı aralığında belirdi. "Jasper! Korkunç bir ev sahibi oluyorsun," diye tısladı ve elini beline bastırırken yüzünü buruşturdu. Kocasını ondan alan kazanın acısını hâlâ taşıyordu. Ama ne zaman onu yeni bir tedavi aramaya ya da yeni bir doktora danışmaya zorlasa, Helena konuyu değiştiriyordu. Yine de Lucian'a neler yapılabileceğini sormak için aklına bir not aldı.

"En başta ev sahibi olmayı hiç istememiş olmam bana karşı gerçekten bir işaret mi?"

"Neden Adelaide Teyze'ye sormuyorsun?" Kadın onun omzunun üzerinden baktı ve yalnız olmadığını fark etti. "Jane, işte buradasın. Bayan Danvers olmaya hazır mısın?"

Jane, göğsüne yakın tuttuğu k rkl  bohça sayesinde teslim sırasında biraz yalpalayarak reverans yaptı. "Buckinghamshire'dan Bayan Jane Danvers, sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Helena, Jasper'la biraz telaşlı bir bakış alışverişinde bulundu. "Seni tazılardan uzak tutmak için elimizden geleni yapacağız," diyerek Jane'in tutması için elini uzattı. "Jasper, Leydi Louisa ve Bayan Beatrice dışında arkadaşların salonda serseriler gibi dolaşıyorlar.

biz konuşurken Isobel tarafından rezil ediliyor. Oh, ve Lucian." "O gelmedi mi?"

"Hayır, onu Smithfield'lara ben gönderdim," dedi sabırla, sanki bir çocuğa açıklama yapıyormuş gibi. "Bu malikânede benim bilgim dışında bir şey olduğunu mu sanıyorsun?"

Jasper şaşırmıştı ama Bayan Smithfield'in Lucian'la emin ellerde olduğunu bildiği için rahatlamıştı. "Teşekkür ederim Helena."

Ona kaşlarını çatarak baktı. "İster inanın ister inanmayın, bu Battersby'nin fikriydi. Şimdi git! Arkadaşlarından herhangi birine gözetimsiz olarak ancak bu kadar güvenebilirim."

Başını salladı. "Bunun için hâlâ Isobel'i öldürmeyi planladığım bilinsin."

"Arkadaşlarınız, sizin onların burada olmasını *istediğinizi* sanıyor. İstemediğinizi bu kadar belli etmeyelim."

Jasper başıyla onayladı ve Jane'in bir el sallamasıyla birlikte gittiler.

Bu da onu, öldüklerinden beri kaçınmak için elinden geleni yaptığı anne babasının portresinin altında yalnız bıraktı. Yıllardır böyle hissetmediği halde, cesur olmasını talep eden bu resim tepesinde dikiliyordu. Ama bu tam olarak doğru değildi. Jane ona kendini... *cesur* değilse bile, belki de cüretkâr hissettirmişti. Son birkaç gündür, yaşadığı trajedilerin ağırlığı altında ezilen eski Jasper'ın hayal bile edemeyeceği şeyler yapmıştı.

Lanet bir portreye bakabilirdi.

Yüzlerini tekrar görmenin nasıl bir his olacağını bilmeden, üstünkörü bir bakış attı.

Acı onu sardı. Anında. Ezici. Nefes nefese.

Ama bu beklediği türden bir acı değildi. Onlarsız geçirdiği ilk günlerde hissettiği, ritüeller oluşturarak ve kendisi için koyduğu kurallara sıkı sıkıya bağlı kalarak kaçınmak için özenle çalıştığı, her şeyi kapsayan acı değildi. Kardeşleri için hayatta kalması ve güçlü olması gerekiyordu ve bu acı buna izin vermemişti.

Hayır, bu onları özlemenin acısıydı ve

Nefes nefese kalmıştı ama dayanılabilirdi.

Annesinin sıcaklığı ve babasının kararlı doğası, hafızanın ince dalları gibi resmin içinden uzanıp onu sarmaladı. Bu bir çürüğün bastırılmasıydı; acıtıyordu ama acısının altında garip bir rahatlama vardı.

Seni özledim. Bunu yüksek sesle mi söylediğinden yoksa tüm benliğiyle mi hissettiğinden emin değildi.

Derin bir nefes göğsünü titretti ve daha uzun boylu durdu, onlarla yüzleştiği ve hayatta kaldığı için artık biraz daha yetenekli hissediyordu. Ve Jane de onları görmüştü. Yapabileceğini düşünmediği bir parçasını paylaşmıştı ve Jane onları yaşarken oldukları gibi görmüştü. Bu umabileceğinin en iyisiydi.

Jasper topuklarının üzerinde döndü ve bir şey başarmış gibi hissederek oradan ayrılmaya hazırlandı.

Galeriden tamamen çıkana kadar Jane'e kardeşinin portresini göstermediğini fark etti. Ama belki de en iyisi buydu. Jasper'ın bir günde katlanabileceği çok fazla anı vardı.

...

Jasper salona doğru yürürken sayısız duygusunu eleyerek geçirdi. Bu hoşlandığı bir aktivite değildi ama duygularının ağırlığının onu boğabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Yani, Jane hakkındaki hislerine odaklandı.

Kadın, dünyasına giren ve Jasper'ın ilerlemeye devam etmek için özenle hazırladığı savunmalar da dahil olmak üzere her şeyi darmadağın eden bir kasırgaydı.

Ve onda basit bir şehvetten daha fazlasını uyandırmıştı. Jane'in, Jasper'ın gerçek aşk kavramına inanıp inanmadığı gibi, araştırmaya istekli olduğundan daha derinlere inmek gibi eşsiz ve çıldırıcı bir yeteneği vardı. Jasper, Jane'in

daha önce kimseyle bu kadar samimi ve felsefi bir konuşma yapmamıştı. Annabelle'le bile aşk konusu, birbirlerine çok daha öteye gitmemişti. Ama Annabelle farklı bir Jasper tanımıştı, trajedilerden etkilenmemiş bir adam.

Onu şimdi tanıyacak mıydı? Tanısa da tanımasa da fark eder miydi? Jasper kederin her zaman bir bıçak olacağına inanmıştı ama onsuz geçirdiği bir yıl içinde belki de şeklini değiştirdiğini düşündü. Daha az bıçak, daha çok içine batan, adımlarını ağırlaştıran bir taş gibiydi.

Ama Jane'le geçirdiği bu birkaç gün bir şekilde yükünü hafifletmiş, tekrar hissedeceğini ummadığı bir şekilde hafiflemesine neden olmuştu. Acaba Jane hayatına gökyüzünü yaran bir kuyruklu yıldızın ani parlaklığı gibi girmiş ama aynı hızla kaybolup gitmiş miydi? Bir yabancı olduğu için ona karşı daha az tedbirli olabilir miydi? İyileşip arkasında bıraktığı hayata geri dönecek biriydi ve bu yüzden kalmaya niyetli birine asla söylemeyeceği şeyleri ona söylemek onun için güvenli miydi? Kalıcı biri mi? Baştan çıkarıcı olduğu kadar geçici de olan soyadı olmayan Jane'in tam tersi biri mi?

Peki, kederi artık bir bıçak değilse, şimdi ona saplanan şey neydi ve neden suçluluğun ekşi tadını da beraberinde getiriyordu? Kendisini bir yıldan uzun süren sessizliğinin ardından birkaç arkadaşının beklediği salona götürecek olan köşeyi dönerken, bu özel duyguyu ayrıştırmak için zamanı olmadığını fark etti. Annabelle gibi onlar da eski Jasper'ı tanıyorlardı ama Annabelle'den farklı olarak yenisiyle mücadele etmek zorunda kalacaklardı. Onlar için bir maske takması ve bunun yeterli olmasını umması gerekecekti.

Onları şimdiden duyabiliyordu, kahkahaları Mulgrave Hall'un boş koridorlarında yankılanıyordu. Jasper kapının eşiğinde kendini toparlamak için durakladı, sonra içeri girdi.

Üç adam gürültülü selamlarını haykırırken, etrafında kaos patlak verdi. Beş, eğer kardeşlerini de sayarsak.

Sanki onu kahvaltıda görmemişler gibi koroya katıldılar.

"İşte orada!" diye bağırdı Selby, Jasper'ın kolunu tutmak için odayı geçerken, soğuktan yanakları kızarmıştı.

"Belhaven Kontu'nun kendisi!" diye ekledi Clarence, alaycı ifadesi yakışıklılığundan hiçbir şey kaybettirmiyordu. "Bizden daha küçük varlıkların arasına karışmaya tenezzül ediyor."

"Kendine bu kadar yüklenme Clarence. Piç olmak senin elinde değil," diye cevap verdi Edgar, Clarence şapkasını yüzüne doğru fırlatmadan önce.

"Yollar nasıldı?" Jasper neredeyse normal bir şekilde boğulmayı başardı.

"Korkunçtu ama Tabiat Ana bile bizi yıldırıramadı, Belhaven," dedi Clarence, otomatik olarak adının yerine unvanı benimseyerek. *Babasının* unvanını. Tanrım, Jasper'ın olacağından çok Anthony'nindi. Clarence bununla bir şey kastetmiyordu. Jasper lanet olası Belhaven Kontu'ydu ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Yine de buna dayanamadığını fark etti.

Selby onun rahatsızlığını anlamış gibiydi. "Biz konuşurken arabacılarımız mutfaklarınızda iyileşiyor, Jasper," dedi, onu her zaman tanıdıkları ismini değiştirerek.

"Onlara sıkıntıları için bol miktarda bira ve iyi bir arkadaş sözü vermiş olabiliriz," dedi Edgar. "Umarım Battersby emekli olmuştur. Seni görmek güzel, Jasper."

"Ve sen, Edgar." Geri adım atarak onları içine çekti. "Hepinizi görmek güzel. Selby'yi bile."

Hepsi güldü ama Clarence hınzırca kaşlarını çattı. "Bu *Lord* Selby, şimdi."

Jasper Selby'ye baktı. "Hayır," diye başladı şaşkınlıkla. "Nasıl?"

Arkadaşı yere baktı. "Babamı altı ay önce kaybettik. Apopleksi."

Jasper omzunu tuttu, Lord Selby'nin zamansız ölüm haberinin, durduğu açılmamış mektuplar yığınının içinde olduğunu biliyordu. Keşke onun yanında olabilseydi.

Selby. Tanrı biliyordu ki kayıplar konusunda tecrübeliydi. "Üzgünüm, George."

Arkadaşı omuz silkti. "Kendi işlerinle boğuştuğunu biliyordum. Ayrıca, hepimiz babamın bir günahkâr olduğunu biliyoruz."

"Ama yine de." Kendi kendine uyguladığı sürgünün onların sevinçlerini özlediği anlamına geldiğini biliyordu ama üzüntülerini de özleyeceğini ya da onlara yardım edebileceğini bilmenin nasıl hissettireceğini düşünmemişti. Belki de münzevi olmak sadece ona zarar vermemişti. Belki de değer verdiği herkese zarar vermişti.

Ama bu nasıl hissettiğiyle ilgili değildi. Söylemek istediği başka ne varsa yuttu. "Lord Selby olmak nasıl bir duygu?"

"Uzun zaman önce onun görevlerini üstlendiğimden beri varisi olmak gibi bir şey. En azından artık her şeyi önce ona danışmak zorunda değilim. Adamın programında ayık bir saat bulmak çok ürkütücü bir görevdi."

Clarence ikisinin de sırtını sıvazladı. "Sevgili babamın hâlâ hayatta olduğunu bilmek seni yüreklendirecektir, Jasper. Gerçi onun ölümünün benim hayatıma pek bir şey katmayacağını düşünüyorum. *Ölü* Rosemont Dükü'nün piç oğlu olduğumu söylemek daha hoş olabilir. Bir içki?" diye sordu, Jasper'ın görevi olması gereken şeyi üstlenerek.

"Evet, herkese içki," diye yanıtladı George. "Ve ölü ya da başka türlü, lanet olası babalarımız hakkında bu kadar konuşma yeter."

Clarence kristal sürahidten cömertçe viski doldurdu ve içkileri sadık dostlarına dağıttı.

George yudumlar arasında, "Evet, kız kardeşinin misafiri hakkında ne diyorsun?" diye sordu.

"Bunu duydun, değil mi?" Jasper, gözleri masumca yukarı doğru fırlayan August'a bakarak sordu.

"Gel bakalım, Jasper. Sezon dışında taze kanla pek sık karşılaşmıyoruz."

"Nişanlı sayılır George," diye cevap verdi, ses tonunda azımsanmayacak bir tehdit vardı. "Onurlu davranmaya çalış."

"Onurdan bahsetmişken, Lucian nerede?" diye sordu August.

Clarence yakındaki bir koltuğa çöktü, viskisi çoktan bitmişti. "Wrayford'un daha az şanslı insanların hasta yataklarını ziyaret etmek. Başka ne yapacaksın? Bu kadar namuslu bir adamın bana güvenmesine izin vermem doğru olmaz."

"Asalet eksikliğini telafi ediyor, sence de öyle değil mi?" diye sordu George.

"Gerçekten de öyle, alçak herif," diye cevap verdi Clarence. Jasper bir yıldır bu kadar canlı bir sohbe katılmamıştı. Garip bir şekilde hoş karşılandığı kadar bunaltıcıydı da. Hatta fazla çaba harcamadan sürüklenip gitmek rahatlatıcıydı.

"Yakında nişanlanacağı söylentileri doğru mu sence?" George, son derece iyi bağlantıları olan kız kardeşi sayesinde bu tür şeyleri bilme eğiliminde olan Edgar'a sordu.

"Bayan Abigail Bunworth'a mı?" diye sordu Clarence.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Edgar. "Oldukça başarılı biri. Cheapside'da kimsesiz çocuklar için bir okul işletiyor."

Clarence bir viski daha alırken, "Sanırım birileri bunu yapmalı," dedi. "Leydi Louisa nasıl?" diye sordu neşeyle.

Edgar yine ters ters baktı. "Neden sordunuz?"

"Amacım masum!" diye ısrar etti, kollarını kaldırmış, viskisini yudumluyordu. "Sadece onu kazanmak için kaç soytarıyı yenmem gerektiğini öğrenmeye çalışıyorum."

Edgar diğerleriyle birlikte gülmedi. "Onun George'la evlendiğini görmeyi daha çok isterdim, Clarence."

George elini göğsüne götürdü, son derece kırgındı. "Ben bu işe nasıl bulaştım?"

"Alınma George," diye ekledi Edgar, gözlerini Clarence'tan ayırmadan.

George kuşkuyla, "Çok alındı," diye cevap verdi.

Edgar onu görmezden geldi. "Eğer ona göz ucuyla bile bakarsan Clarence, seni öldüresiye döverim."

"Öyle diyorsun Ashwell," diye yanıtladı Clarence, çizmelerini masaya vurarak. "Ama içten içe beni bir kayınbirader olarak arzuluyor olmalısın."

"Fikrinden bile nefret ediyorum." "Aklın başına gelecektir."

"Babam kız kardeşimin bir *aktörle* evlenmesine asla razı olmazdı ve seni de bu fikri aklından bile geçiremeyecek kadar iyi tanıyorum. Seni en kötü halinle gördüğümüzü unutuyorsun."

Clarence bunu düşündükten sonra Edgar'ın haklı olduğunu düşünerek omuz silkti.

Edgar derin bir iç çekti. "Tanrım, sadece nişanlardan ve kadınlardan konuşmak zorunda mıyız? Bunları annemden yeterince dinledim."

"*Daha az* evlenilebilir kadınları tartışmayı tercih ederim," dedi August, Clarence'ın yanındaki şezlonga tembelce yayıldığı yerden. Freddie onun yanında daha dik oturuyordu, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

"opera sanatçısını metresiniz yaptınız mı? Onu üç gece önce Simon Griffith'in kulübünde gördüm, oldukça yalnız görünüyordu."

"Bayan Clara Bradshaw?" August hızlı bir nefes verip ciğerlerini boşaltarak sordu. "O benim için çok pahalı, Clarence. Ayrıca, neden bir kadın tarafından bağlanmak isteyeyim ki?"

"Simon'ın yakında Radcliffe Dükü olacağını duydum, zavallı babasının durumu kötüye gittiğine göre," dedi Edgar.

August hınzır bir sırıtışla, "Şeytana pabucunu ters giydirir ama Simon'ın yeni unvanından pek hoşlanacağını sanmıyorum," diye cevap verdi.

Jasper, kendisinin yokluğunda kardeşinin arkadaş grubuna tam anlamıyla uyum sağlamış olmasından rahatsız olmamaya çalışırken, sohbet azaldı. Bu oldukça çocukça bir duyguydu, kıskançlık. Onu rahatsız eden tek şey August'un ailesine çok az zaman ayırırken, Jasper'ın arkadaşlarıyla eğlenmeye ve opera şarkıcılarını eğlendirmeye belki de dünya kadar zaman ayırmasıydı.

Bu bir bakıma Jasper'a kendini değiştirilmiş hissettirdi ama rahatsızlığını bastırdı. Bunun ona hiçbir faydası olmayacaktı.

"onunla sonra tanıştın mı, henüz, Jasper?" diye sordu George.

"Görölmesi gereken bir manzara."

"Kim?" diye sordu, George'un tarifi Jane'in ay ışığındaki gümüşü gözlerini çağrıştırıyordu.

"Clara Bradshaw," diye yanıtladı George, sanki çok açılmış gibi. Jasper öyle olduğunu sanıyordu.

August boğazını temizledi. "Şöhreti pek de parlak bir opera sanatçısının kardeşimi Mulgrave Hall'un bağırsaklarından çıkaracağını sanmıyorum."

"Hadi ama, Jasper eskiden güzel sopranelara zaafı olan biriydi," dedi Clarence. "Bir zamanlar kolunda bir parça muslin olmadan onu Covent Garden'dan çıkaramazdık."

"Evet, şey, bu daha önceydi..." Edgar durakladı ve oda aniden sessizliğe gömüldü. Jasper'ın durumu düzeltmek için yapmayı hayal edebileceği çok az şey vardı, buhar olup uçmak dışında. "Bu daha önceydi," dedi Edgar, konuşmasında bir kesinlik notu vardı.

Lucian ve hanımların aniden ortaya çıkmasıyla daha fazla acı çekmekten kurtuldular.

"Bakın, size ne demiştim?" diye söze başladı Lucian, odadakiler hızla ayağa fırlarken. "Tabii ki beyler dört güzel hanımefendiyi ağırlamaya hazırlar."

Jasper'ın Jane'in aralarında olmadığını fark etmesi bir saniye bile sürmedi. Helena ona araştıran bir bakış atıyordu ve Isobel de her zamanki gibi yaramaz ve umursamaz görünüyordu. Sol taraflarında Edgar'ın kız kardeşi Leydi Louisa, gösterişli fiziği ve parlak zekâsıyla ünlü bir kadındı ve George'un kız kardeşi Bayan Beatrice, asık suratlı ve her duruma uygun bir şikâyeti olan soluk benizli bir kadındı.

Odanın geri kalanı kadınları selamlarken Lucian da Jasper'ın yanına gitti.

"Bayan Smithfield'in eklemlerinde romatizma var," dedi, şaka yapmayı tamamen bir kenara bırakarak. "Çiftlik işlerinde kocasının payını üstlenmek onun için kolay olmadı. Isı uygulamasını ve mümkün olduğunca ayaklarından uzak durmasını tavsiye ettim."

bir alevlenmeyi önlemek için. Dinlenmenin mümkün olduğunu düşünmüyor gibiydi."

"Bunu yapmasını sağlayacağım," dedi Jasper ve Charlie'nin ihtiyaç duydukları tüm yardımı almalarını sağlamak için bir plan hazırlamaya başladı. "At sırtında mı gittin?"

Başını salladı. "Helena da beni bir sepet yiyecek ve sıcak tutacak giysilerle gönderdi. En azından moralleri düzeldi."

Jasper onu omzundan alkışladı. "Teşekkür ederim, Lucian."

"Beyler, gecikme için özür dilerim ama sizi temin ederim ki Beklediğimize degeceğiz," diyerek Isobel'i hafifçe, oldukça erkeksi bir şekilde selamladı ve var olmayan şapkasının ucunu kaldırdı. "Şimdi hanginiz bana bir viski doldurmak ister? Korkarım fazla zamanımız yok."

Clarence hemen harekete geçip Isobel ve Lucian için rekor bir sürede içki şişeleri tedarik edince Bayan Beatrice'in yüzü kızardı. Jasper kız kardeşini sınırlamaya çalışmamayı uzun zaman önce öğrenmişti, çünkü onun müdahalesine aldırmadan istediğini yapardı.

"Sevgili refakatçileriniz nerede?" diye sordu George, birden fazla kez Adelaide Teyze'nin gazabına uğradığı için korkuyla omuzlarının üzerinden bakarak.

Leydi Louisa, "Ne mutlu ki bir whist oyununa dalmışlar," dedi. "Görünüşe göre teyzem ve Leydi Adelaide arasında onlarca yıl öncesine dayanan bir kin var."

"Dördüncüleri kim?" diye sordu Clarence, Leydi Louisa'ya yaklaşıp.

Isobel sırtıttı. "Battersby, doğal olarak."

Edgar boğazını temizledi. "Okul arkadaşın Helena nerede?"

İşte o zaman Jasper sersemliğinden kurtuldu. Arkadaşlarına ayak uydurmak zihnini o kadar meşgul etmişti ki, kız kardeşleriyle birlikte gelmediğini anladığından beri Jane'i hiç düşünmemişti. Bu da onun tamamen başka bir yerde olduğu anlamına geliyordu ve bu gerçekten de kaygı verici bir düşünceydi.

Helena sakın bir gülümseme sundu. "Oh, Jane emekli oluyor. Yakında bize katılacak."

"Hasta mı?" diye sordu Bayan Beatrice, dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı.

Helena ve Isobel birbirlerine hızlıca baktılar. "Bir kaza geçirdi," diye araya girdi Isobel. "Ama biraz yorgun olsa da iyileşmiş durumda." Bayan Beatrice ikna olmuş görünmüyordu. Isobel devam etti. "Sizi temin ederim, sağlığı gayet yerinde."

Ama Jasper ona inanmadı.

Galerideki ani ayrılıklarından sonra Jasper doğruca salona yürümüş, Jane'e bırakın uyumayı, odasına gidip akşam yemeği için üstünü değiştirecek kadar bile zaman bırakmamıştı. Sonunda onun sürekli kararsızlıklarından bıkmış ve Mulgrave Malikânesi'ni temelli terk mi etmişti? O günün erken saatlerinde onu fırtınada takip ettikten sonra ayak parmaklarındaki hissi yeni yeni kazanan Jasper, bunu tekrar yapmaya hazır değildi. Şüphe uyandırmadan kız kardeşlerine soramayacağını bildiği için yumruğunu sıktı.

George diplomatik bir tavırla, "Kışın büyük bir bölümünü şu ya da bu hastalıkla geçirdiğimi söyleyebilirim," dedi.

Ama hastalık Jasper'ın üzerine gitmek istemediği bir konuydu. Onun rahatsızlığını hisseden Helena sözü devraldı. "Bayan Beatrice," dedi neşeyle. "Bize son hayırseverlik çabanızdan bahsedin."

Bayan Beatrice hafifçe burnunu çekti, ama konuşmanın kendi tarafına dönmesinden memnun olduğu her halinden belliydi. "Ben, Belgravia Yardımseverlik Komitesi'nin diğer üyeleriyle birlikte, St. James's Park'ın arazisini restore etmek için fon toplamaya çalışıyoruz. Bu amaçla bir dizi müzikal ve kermes düzenleyeceğiz. Eminim hepiniz davetiyelerinizi almışsınızdır."

Clarence şaşkın bir gülümsemeyle, "Başlangıçta arazi oldukça iyi durumda değil mi?" diye sordu.

Bayan Beatrice ona ters ters baktı. "Peki sizce bu ani düşüşü engelleyen şey nedir Bay Meadows?"

Konuşmanın geri kalanı, de ani bir düşüş yaşayan Jasper'ın gözünden kaçmıştı. Jane gerçekten hasta mıydı?

Kendi bencilliği yüzünden mi fark etmemişti? Galeride paylaştıkları o ateşli anı düşündü; kız hasta görünmüyordu. Aksine, tamamen canlı görünüyordu, soluk, kış ışığına rağmen parlıyordu, yanakları ve burnu soğuktan hâlâ pembeydi - yoksa arzu muydu? - ve Jasper'ın kendisi de onu ısıtmak, ona dokunmak, ona sarılmak için her şeyi tüketen bir ihtiyaçla yaşıyordu. Ve kesinlikle canlı *hissediyordu*; teni mükemmel derecede yumuşak ve narin, vücudu lezzetli bir şekilde kıvrımlı ve esnekti. Orada durmuş, onu ellerinin arasında tutarken, Jasper'ın istediği her şey elinin altındaymış gibi hissediyordu. Tek yapması gereken onu kavramaktı. Neden yapmamıştı?

Peki ya çok geç kaldıysa?

Ama o ve Jane imkânsızdı. Bir adam asla kendisinin olmayacak bir şeyi ele geçirmek için çok geç kalamazdı. Daha kaç kez aynı şeyi fark edecekti?

Bunun bir önemi yoktu. Jane hâlâ salonda yoktu ve onun iyi olduğunu öğrenene kadar huzursuz olacaktı.

Isobel yavaş ama emin adımlarla onun yanına doğru ilerledi, belki de gizleyemediği endişeli bakışları onu kendine çekmişti.

"Onu almaya gittiğimizde uyuyordu," dedi Jasper'dan başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Ve onu uyandırmak akıllıca görünmedi. Viola'ya onu gözetlemesi ve gerekirse bizden birini çağırması talimatı verildi."

"Gitmeliyim-"

Isobel elinden geldiğince kararlı ve sessiz bir şekilde, "Yapmamalısın," diye cevap verdi. "Lütfen unutma kardeşim, Mulgrave Hall şu anda sırlar için güvenli bir yer değil." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Hele ki orada bulunan herkes, evdeki hizmetkârların, yani Battersby'nin gözüne girmekten başka bir şey istemeyen bir hizmetçi ya da uşak getirmişse, mesela Belhaven Kontu'nun evli olmayan bir kadının odasını ziyaret etmesi gibi dedikodularla."

Jasper çenesini öyle sıktı ki dişleri sızladı. "Ya bana ihtiyacı olursa..." Isobel'in gözleri büyüdü. "Biz," diye düzeltti aceleyle. "Ya *bize* ihtiyacı olursa?"

Isobel'in ağzında düz, onaylamayan bir çizgi vardı. "O yetişkin bir kadın, Jasper. Kendi başının çaresine bakabileceğine güvenmelisin." Bir süre düşündükten sonra devam etti. "Bu arada, senin de kendini oldukça iyi idare ettiğini söylemeliyim."

Salondaki diğer herkes sohbet ediyor, gülüyor ve Jasper'ın yükselen paniğinden tamamen habersiz, mutlu bir şekilde içkilerini yudumluyordu. Bir bakıma, arkadaşları gelmeden önce imkânsız olduğunu düşündüğü heyecan verici bir başarıydı bu. Rahatlamış olmalıydı ama hissettiği tek şey endişeydi.

Jasper göz ucuyla ona küçük bir bakış attı. "Sanki suda zar zor yüzüyormuşum gibi hissediyorum."

Helena ayağa kalktı ve oda sessizliğe gömüldü. "Çekilip akşam yemeği için hazırlanalım mı?"

Isobel ağzının kenarından fısıldarken herkes ayağa kalktı. "Ama öyle *görünmüyorsun* ve önemli olan da bu."

Düşündüğü gibi bir güvence bu.

On Üçüncü Bölüm

JANE

Belki biraz kestiririm.

Jane, Jasper'ın son reddedilişinin acısını üzerinden atmaya çalıştığı için bu öneri yalan olmuştu. Tanrım, adamın kendisini bu kadar aptal hissettirmesine daha ne kadar izin verecekti? Ve bu yüzden, şekerleme bir kalkan, bir kararsızlık oyunuydu. Mulgrave Salonu yabancılarla doluyken uyumayı kesinlikle planlamıyordu. Üstlenmesi gereken bir rolü ve kandırması gereken bir oda dolusu asilzade vardı.

Yine de odasına ulaştığında, günün olayları ve kafasındaki çarpıntı onu yakaladı ve sadece birkaç dinlendirici an yakalamak niyetiyle kendini tezgahın altına kayarken buldu. Bay Darcy, o yerleşene kadar onaylamadığını dile getirdi ve onun kalçasına kıvrılıp kendi yerini aldı. Sonra da Mulgrave Malikânesi'nin geri kalanında olup bitenlerden tamamen habersiz, kısa bir öğleden sonra uykusu olması gereken bir zamanda ikisi de derin bir uykuya dalmışlardı.

Uyandığında, aşinalığın yabancı bir kavram olduğu bir kadın için garip bir şekilde tanıdık gelen bir rüyanın zayıf yankısı onu terk ediyordu. Jane pencereden dışarı, karanlığa doğru bakarken, rüyanın solmakta olan parçalarına -bir adamın kahkahası, havada yoğun pipo dumanı kokusu, dilinde şampanya tadı- sarıldı; onları bir hazine parçası gibi saklıyor, uyurken zihninin yüzeyine getirdiği anılar mı yoksa zihninin uydurduğu bir kurgu mu olduklarını anlamaya çalışıyordu.

Kesinlikle anı gibi *hissettiriyorlardı*. Bu kahkahayı daha önce de duymuş, onunla rahatlamış, onunla birlikte gülmüştü. Ve

Duman gerçek olmasa da burnunu gıdıklıyor, hatırı sayılır bir bıyığın arasından görünen bir pipoyu düşünmesine neden oluyordu. Jane o adamı tanıyordu. Onu sevmişti de.

Ve onu kaybettim.

Ne yazık ki bunun bir anı olduğunu, nasıl yaktığından biliyordu. Elbette zihninin bir icadı ona bu kadar acı vermezdi. Yaralanması boyunca taşıdığı keder, onunla ilgili anılarına , bunu artık biliyordu. Bu da onun için önemli biri olduğu anlamına geliyordu. Onun için değerli biri.

Jane rüyasında babasını mı görmüştü?

Ancak anıların geri kalanı sabah g neşindeki sis gibi soldu, zihninde kök salamayacak kadar zayıftı. Onların ardından üzüntü geldi, çünkü daha önce kim olduğuna dair bu küçük tadı almışken, onu tekrar kaybetmek bir acı gibi geldi. İşe yaramaz gözyaşlarını sildi, bir daha bütün bir insan gibi hissedip hissedemeyeceğini merak ediyordu. Jane'in bir parçası battaniyenin altına girip rüyaya geri dönmek istedi, çünkü kim olduğunu bilmeye en çok yaklaştığı an buydu.

Ama bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordu. Bunun yerine odanın köşesindeki masaya gitti ve rüyadan hatırlayabildiği her şeyi yazdı. Eski hayatını en küçük anı kırıntılarından yeniden inşa etmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Bırakın bu, inlerin özenli çalışması olsun. Jane sadece tutunacak *bir şeyi* olduğu için mutluydu.

O zamana kadar gözyaşları durmuştu. Kalem i kâğıda dökerek Jane kendine var olmanın ötesinde bir amaç vermişti. Isobel, Jane'e her şeyi hatırlamak için kendine baskı yapmayı bırakmasını önerdiğinde iyi niyetliydi ve normal bir kadın gibi hissettiği birkaç engelsiz an geçirmesine yardımcı olmuştu, ama çözüm bu değildi. Gardını düşürmek, aptalca hissettirse de, canlandırıcı bir duyguydu. Kendisi için seçimler yapmak özgürleştirici gelmişti. Ama bu bir yanılsamaydı.

Kim olduğunu öğrenene kadar, onun için özgürlük olmayacaktı.

Kim olduğunu öğrenene kadar, Jasper'ın tekrar içeri girmesine izin vermemek için gardını tutmak zorundaydı.

Sizden uzak durmaya çalışacağım lordum.

Başka bir yalan. Ondan uzak durma fikri ona imkânsız gibi gelse de bir başka soğukkanlılık oyunu. Onun evinde yaşıyor, yemeklerini onunla birlikte yiyor, kız kardeşinin kıyafetlerini giyiyor, onun kitaplarını okuyordu. Ama denemek zorundaydı. Düşünceleri dizlerinin bağıını çözse bile, asla onun olamayacak bir adamın büyüüne kapılamazdı.

Kapısının yumuşak bir şekilde çalınması onu keskin bir vuruş kadar ürküttü.

"İçeri gel," diye seslendi, sesi hâlâ uykudan kalındı.

Viola odasına adım attı. "Uyanmışsın!"

Jane bir kez daha pencereden dışarı baktı. "Akşam yemeği boyunca uyudum mu?" Jane yemekten tamamen kaçmaktan başka bir şey istemiyordu, ne kadar ağırlı ve yorgun olsa da. Ama en azından varlığını Maycott'lara borçluydu.

"Hayır, yemek için zamanında uyandığınızdan emin olmam için kesin talimatlar aldım. Saat sekize yaklaşıyor."

"Seni kendi yemeğinden alıkoydum mu?" diye sordu, Viola'nın Belhaven Kontu'nun arkadaşlarıyla bir akşam yemeğine katılmak için çok genç olduğunu biliyordu.

Viola başını salladı. "Sonra yiyeceğim." Yatağa doğru birkaç belirsiz adım attı ve Jane birden onun niyetini anladı.

"Lütfen Bay Darcy'yi alın. Eminim bana eşlik etmekten sıkılmıştır."

Kız onu kucağına aldığı anda kısa bir süre itiraz etti ama hemen kızın kolunun arasına yerleşti. "Dikiş sepetimden ona bir yatak yaptım," diye açıkladı Viola.

Jane sandalyesini geriye iterek ona baktı. "Başarılı bir nakışçı mısınız?"

"Hayır, Jasper da öyle olmam gerektiğini unutmuşa benziyor." O ve Bay Darcy, Jane'in yatağının kenarına oturdular. "Adelaide Teyze'yle çay içmek zorunda kaldığımız zaman

eski projelerim üzerinde çalışıyorum ve aslında hiçbir şey yapmadığım halde dikişlerim üzerinde özenle çalışıyormuşum gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum."

Jane sırtarak, "Bu oldukça zekice," diye cevap verdi. "Ne yapmayı tercih ediyorsun?"

"Nakış işlemediğim tüm zamanları mı kastediyorsun?" Viola, Jane'in güvenilir bir sırdaş olup olamayacağına karar vermeye çalışarak ona dikkatle baktı. Yalnız olmalarına rağmen biraz daha yaklaştı. "Bunu kimse bilmiyor ama ben bir roman yazarı olmayı çok istiyorum."

"Bir romancı!"

Viola kızardı. "Bu aptalca-"

"Elbette değil, Leydi Viola. Yani zamanınızı yazarak mı geçiriyorsunuz?"

"Yazmak, evet, ama kendimi böyle bir göreve pek hazır görmüyorum," diye ekledi.

Jane şaşırmıştı. "Hayır mı?"

"Hayır, daha on üç yaşındayım ve Mary Elizabeth Braddon'ın eserlerine inanılacak olursa, oldukça korunaklıyım. Bu yüzden şimdilik bir gözlemciyim. Gördüklerimi, insanların ne hakkında konuştuklarını, ne yaptıklarını, nasıl hissedebileceklerini ve özellikle de birbirlerine nasıl davrandıklarını yazıyorum. Onlar için sansasyonel hikayeler uydurmadan önce insanları anlamak istiyorum."

"Bu mantıklı görünüyor," diye cevap verdi Jane. "Umarım bol bol not almışsındır, çünkü muhtemelen sana ilk romanın için paha biçilmez bir malzeme sağlamışsındır. Yine de, senin versiyonunda beni *gerçek* bir servet avcısı yapmanı önerebilir miyim? Gerçekte olduğundan çok daha ilgi çekici bir şey. Tabii eğer öyle olmadığımı söylediğimde bana inanırsanız."

Viola ona nazikçe gülümsedi. "Gizemli biri olabilirsiniz Bayan Jane ama başından beri bir servet avcısı olmadığınızı biliyordum."

Jane bunu duyunca biraz şaşırdı. "Hayır mı?"

"Hayır, bir servet avcısı senin kadar şaşkın olmaz." Kendi cüretkârlığı karşısında gözleri büyüdü. "Alınmak istemem _"

Jane onun elini okşadı. "Beni kırmadınız, Leydi Viola."

"Sadece eşkıyalar, haydutlar, molliyer'lar ve doxie'ler hakkında her türlü korkunç hikayeyi okudum..."

"Kardeşinizin bu kelimeyi kullanmanızı onaylayacağından emin değilim-"

"Ve seni onların arasında saymayı aklım almıyor. Bir dolandırıcının yapacağı gibi kadınsı cazibenle kardeşime kur yapmaya çalışmıyorsun. Yöntemlerinizle de pek açgözlü ya da çıkarıcı değilsiniz."

"Hangileri?"

Viola düşündü. "Sizde var mı emin değilim, Bayan Jane."

"bile, kesinlikle farkında değilim," diye cevap verdi iç çekerek.

Birkaç dakika hoşnut bir sessizlik içinde oturdular, Viola çok sinirli olan Bay Darcy'yi usulca okşuyor, Jane de gizlice ağrıyan kaslarını geriordu.

Sonunda Viola konuştu, sesi kısıktı. "Size bir soru sorabilir miyim?"

Jane biraz daha dik oturdu. "Lütfen yap."

"Hiç birini kaybettin mi?" Çok küçük bir soruydu ama yine de aralarına çok ağır bir şekilde girmişti.

Jane, Viola'ya en iyi nasıl hizmet edebileceğinden emin değildi. Kız çoğu insanın hayatı boyunca karşılaşabileceği trajedilerden daha fazlasını yaşamıştı ve çocukluktan yeni çıkmıştı. Jane de kayıplar yaşamıştı ama ne kadar yıkıcı olursa olsun, anne babasını ve kardeşini bir çırpıda kaybeden Viola'ninkilerin yanında hafif kaldığını düşünüyordu. "Kesin bir şey söyleyemem ama öyle olduğundan şüpheleniyorum."

Viola başını salladı ve hüzünle pencereden dışarı baktı. "Keşke unutabilseydim."

Jane masadaki yerinden kalktı ve yatakta Viola'nın yanına oturdu. "Ama sadece acıyı unutmadım. Her şeyi unuttum." Viola'nın önünde ağlamayacaktı, hele de kızın bir parça umuda ihtiyacı varken. "Sanırım

Mutlu anılarınızı kaybettiğiniz siz de üzülsünüz."

Viola başını salladı. "Belki de aslında istediğim şey eskiden nasıl olduğumuzu unutmaktır. Özellikle de Jasper'ı. O artık çok farklı. Eskiden çok... hafifti."

Jane, tanıdığı sert piçin tam zıddı olan Jasper'ın bu halini hayal bile edemiyordu. Ama bu Viola'nın anlamına gelmiyordu. "Çok şey bilmiyorum Leydi Viola, ama insanların değişebileceğini biliyorum, imkansız gibi gelse bile. Yani şu anda olduğun kişi, bir yıl ya da on yıl sonra olduğun kişi olmayabilir. Hayatınız boyunca büyümeye, değişmeye ve uyum sağlamaya devam edersiniz. Kardeşin de öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Aynı şekilde, şu anda hissettiğin şey sonsuza kadar hissedeceğin şey değil. Zaman kalbindeki acıyı hafifletebilir. Asla tamamen yok olmayacak ama o zaman neden yok olmasını isteyesin ki? O acı olmadan, neşeyi hatırlayamazsın."

Viola ona sinsi bir bakış attı. "Hatırlamadığına emin misin? Hatırlayabilirmişsin gibi görünüyor."

"Acıyı hatırlıyorum," dedi Jane üzüntüyle. "Unuttuğum şey neşe."

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması ikisini de şaşırttı ve Jane'e gitmesi gereken bir yer olduğunu hatırlattı.

"Umarım bu Battersby değildir," diye fısıldadı Jane.

"Kapıyı çok daha ısrarla çalıyor," diye fısıldadı Viola. "İçeri gel ," diye seslendi Jane , makul bir şekilde emin değildi.

Kibirli uşağı odasına götürüyordu.

Ama gelen sadece bir hizmetçiydi, yıkanmasına yardım edenle aynıydı. "Merhaba hanımefendi," dedi hızlı bir reveransla. "beni size yardımcı olmam için gönderdi."

Viola eliyle işaret ederek, "Sana paravanın arkasında bir elbise bırakmış," dedi. "Lottie yardım edecek."

Lottie Jane'e kendisini takip etmesini işaret etti. Yerleştikten sonra Jane'i kombinezonu ve çoraplarına kadar soydu ve bir adım geri çekilerek Jane'in elbiseyi incelemesine izin verdi. Koyu yeşil ipek etekler ve bağlanmış çan şeklindeki düzenli kollardan oluşan güzel bir tasarımdı. "Bu elbise

Helena'nın mı demiştiniz?" diye seslendi ekranın üzerinden.

"Evet," diye yanıtladı Viola. "Renginize uygun olarak seçilmiş."

O sırada Lottie Jane'i korsenin içine sokmuş ve nazikçe bağlamıştı. Sırada, belinin doğal kıvrımının etrafına sıkıştırdığı krinolet vardı. Aynaya baktı ve büstiyerin mütevazı olduğunu fark etti, bu da onu memnun etti. Ardından, Lottie bir kombinezon ekledi ve hemen hemen hiç vakit kaybetmeden Jane'i elbisenin içine soktu, oldukça hızlı bir şekilde başının tepesine oturan bir düğüm haline getirdiği saçlarıyla ilgilenmeye devam etti, yüzünü çerçevelemek için birkaç kıvrık dal bıraktı. Düğümün önüne taktığı, çeşitli boyutlarda incilerle işlenmiş, tacı andıran altın bir tarakla görünümünü tamamladı.

"Bu... çok fazla değil mi?" Jane, boyundan büyük işlere kalkışacağından endişe ederek sordu.

"Bu çok moda, hanımefendi." Jane ikna olmuş görünmüyordu. "Majesteleri çok kesin konuştu." Jane başını salladı. Helena'yla tartışacak kim vardı ki? "Bir de bu var," dedi Helena, narin bir gümüş zincir uzatarak. "Majesteleri bunun yüzük için olduğunu söyledi, eğer istersen."

Jane hiçbir zaman yanından ayırmadığı mühür yüzüğüne uzandı ve zinciri içinden geçirdi. Lottie daha sonra tokayı boynunun arkasına taktı ve üzerine yerleşmesine izin verdi. Zincir çok uzundu, yüzüğün korsajında saklı kalmasına izin veriyordu, ama her zamankinden daha yakın ve cebine sokulduğundan daha güvenliydi.

"Mükemmel," diye nefes aldı, başparmağı oymayı okşuyordu.

Lottie'nin işi bittiğinde ve dönüşüm tamamlandığında, Jane aynadaki kendi görüntüsünden etkilenmekten kendini alamadı. Kollarının biraz dar olması dışında (o akşam Tanrı ya da ülke için kollarını kaldırmamaya karar vermişti), elbise üzerine tam oturmuştu ve Jane ilk kez kendini neredeyse normal hissediyordu.

"Çok güzel görünüyorsunuz, Bayan," dedi Lottie. Hizmetçi ona son bir kez reverans yaptı ve Jane'i bir an için yalnız bırakarak oradan ayrıldı.

ödünç aldığı elbisesinin tadını çıkarmak için daha fazla zaman ayırdı. Helena ve Viola yeşilin bu tonunu seçmekte haklıydılar; zümrüt rengi onun koyu renk saçlarına ve altın sarısı tenine çok yakışıyordu. Çürükler ve bandajlar bile genel etkiyi azaltamamıştı. Bu gece bir oda dolusu asilzadeye yalan söyleyecekti. En azından öyle görünüyordu. Bu onun yetersiz güven kaynağını desteklemek için yeterliydi. En azından perdenin arkasından çıkmasına yetecek kadar.

Viola, Bay Darcy'yi heyecanla göğsüne bastırarak onu gördüğünde nefesi kesildi. "Oh, Bayan Jane! Ne kadar muhteşem görünüyorsunuz! Ama acele etmelisiniz!"

Jane kapıya doğru koştu ve durup Viola ile Bay Darcy'ye baktı. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. Umarım iyiliğinizin karşılığını ödeyebilirim."

"Bu akşamki yemekle ilgili tam bir rapor bekliyorum," diye sırtarak cevap verdi. "Araştırma için tabii ki."

Jane şimdiye kadarki en kusursuz reveransını yaptı. "Tabii ki."

...

Jane misafir odasına yaklaştıkça kalp atışları kaburgalarına daha da sert vurmaya başladı.

Buckinghamshire'dan Bayan Jane Danvers.

Babam tekstil işinde.

Bay Taylor'la nişanlanmak üzereyim, o da tekstil işinde.

Yalanları zihninde gerçekmiş gibi hissetmeye başlayana kadar tekrarlardı ve Jasper'ın soylu dostları onu zerre kadar umursamayacağı için bu çabanın muhtemelen boşa gideceğini kendine hatırlattı. Yine de hazırlıklı olmak hoşuna gidiyordu.

Bir köşeyi döndüğünde Helena göründü.

"İşte buradasın, Jane!" Aceleyle onun yanına gitti. "Uygun görgü kurallarını bilmediğini yeni fark ettim. Seni bulduğum için çok rahatladım." Ona yakındaki bir oyuğa kadar eşlik etti. "Şimdi, evli olmayan bir kadın olduğunuz için, uygun bir tanışma olmadan bir beyefendiyle konuşamazsınız. Ben deneyeceğim."

ama içeride çok sayıda misafir var, bu yüzden lütfen dikkatli olun. İhtiyacımız olan son şey Bayan Beatrice'in görgü kurallarını ihlal ettiğinize şahit olması. Kadın tam bir engerek. Daha da kötüsü, can sıkıcı derecede sıkıcı bir engerek." Helena bu düşünce karşısında ürperdi. "Akşam yemeğine gelince, en azından temel sofra adabını bildiğinizi sanıyorum ama şüpheye düştüğünüzde yol göstermesi için Isobel'e bakmayın. Seni karşıma oturttum, gözüm üzerinde olacak ve sana elimden geldiğince, *gizlice* yardım etmeye çalışacağım." Jane'in eline uzandı ve güven verici bir şekilde sıktı. "Bu gece hayatta kalmamız gerekiyor. Bir kır partisinin ilk yemeği her zaman en sert olanıdır. Hazır mısın?"

Jane kalın kalın yutkundu. "Sanırım öyle."

Helena kollarını birbirine bağladı ve Jane'in elini tutarak onu salona doğru yönlendirdi. "Ve şunu söylemeliyim ki, bu elbisenin içinde neredeyse fazla güzel görünüyorsun."

"Bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim." "Saçmalama, o artık senin."

"Yapamadım-"

"Oh, *psh*, yakın zamanda zümrüt yeşili giyecek değilim ya." Helena'nın yarı yas elbisesi soluk bir lavantaydı, çıplak gözle bakıldığında neredeyse griydi. En azından tam yas tutmuyordu, ölümler için bir onurdan çok yaşayanlar için bir ceza gibi görünen sert ve kaşıntıverici siyah krep elbiseleri giymek zorunda kalmıyordu.

Kapıya ulaştıklarında Helena durakladı ve yüzünü buruşturdu. Bir elini arkasına, sırtının alt kısmına götürdü ve bir yarasına bastırır gibi yaptı, bunu yaparken nefesi titriyordu.

"Sen iyi misin?" Jane fısıldadı. "Oturmak ister misin?"

Helena derin bir nefes aldı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "İnatçı bir ağrıdan başka bir şey değil Jane. Gidelim mi?"

Hizmetkârlar önlerindeki kapıları açtı ve onları bir gürültü dalgası karşıladı. Jane'in yüreği ağzına geldi. Bu sadece insanların bir araya gelmesiydi, ama Jane için bu saf bir şeydi.

Kaos. Adamlar onları selamlamak için ayağa kalkarken Helena onu odaya çekti.

Ama yeni yüzler denizinde Jane sadece bir tanesine odaklanabiliyordu.

Jasper'ı daha önce hiç bu kadar cilalı görmemişti; saçları yüzünden taranmıştı, teni sinekkaydı , siyah ceket ve pantolonu onu daha önce hiç görmediği kadar dar kesimdi. Uyandığında karşılaştığı o sert piç gibi görünüyordu ama bunun bir maske olduğunu şimdi anlıyordu. Ama hiçbir şey Belhaven Kontu'nun absürd derecede güzel bir adam olduğu gerçeğini gizleyemezdi. Derin bir sohbete dalmış gibi görünen iki arkadaşıyla birlikte şöminenin yanında duruyordu ama Jasper gözlerini ondan ayıramıyordu. Arkadaşlarının boş yere onu tekrar ikna etmeye çalışmasını izledikten sonra, yüzlerinde bilmiş bir gülümsemeyle Jasper'ın bakışlarını takip etti. Jasper kendini hatırlamış gibi görünerek başını çevirip yakasını gevşetti ve Jane'in kanı onun üzerinde bir etkisi olduğu düşüncesiyle ısındı.

"Jane?" Helena'nın sesi çok daha yakından geldi.

Jasper'dan uzaklaştı ve sıcak kahverengi tenli, sık kesilmiş siyah saçlı bir adamın yanında duran kız kardeşiyle yüzleşti. "Çok özür dilerim," diye başladı, biraz dikkati dağılmıştı.

Helena elinden geldiğince zarif bir şekilde araya girdi. "Sir Hill, sizi Cheltenham'dan sevgili dostum Bayan Jane Danvers ile tanıştırebilir miyim?"

"Sadece Lucian, lütfen." Lucian ona hoşgörölü bir selam verdi ve gülümsedi. "Memnun oldum Bayan Danvers. Yaranızın nasıl olduğunu sorabilir miyim?"

Jane'in eli farkında olmadan başındaki bandaja gitti. "Ah, bu mu?" diye sordu gergin bir kahkahayla. Bir hevesle yalan uydurmak bir şeydi; bir doktora bu konuda yalan söylemek tamamen farklı bir konuydu. "Sadece merdivende ayağım kaydı ve düştüm."

Lucian kaşlarını çatı. "Bir doktora göründünüz mü? Kafa travması aldatıcı bir şekilde ciddi olabilir."

"Evet, hem de hemen. Dinlenmeyi tavsiye etti."

"Aile doktorumuzun yöntemleri oldukça modern Lucian. Jane'in emin ellerde olduğuna sizi temin ederim."

Lucian'ın kolu onu bizzat muayene etme arzusuyla seğirdi. "Kendinizi iyi hissetmezseniz lütfen bana gelmekten çekinmeyin, Bayan Danvers. Sizi tedavi etmekten mutluluk duyarım."

"Lucian, Galler Prensi'nin doktoru Jane."

Jane bu söz karşısında irkildi. "Gerçekten mi?" diye sordu, sonra daha iyi düşündü.

"Son kontrol ettiğimde," dedi gülümseyerek. "Ama ben makinedeki bir çarktan biraz daha fazlasıyım, Prens'in sıradan doktorlarından biri değilim, sadece Dr. William Gull'un asistanıyım."

"Ama o zaman Prens'in tifo hastalığından kurtulmasında sizin de parmağınız olmalı?"

Helena'nın gözleri Jane'in bir Geyler hatırlamasından dolayı fal taçına dönmüştü ama Lucian bunu fark etmedi. "Gerçekten de öyleydin, Bayan Danvers. Ama *Times*'tan alıntı yaptığım için beni bağışlarsanız, 'hiç yorulmayan bir enerjiye ve hiç azalmayan bir uyanıklığa sahip olan' Dr. Gull'un hakkını teslim etmek gerekir."

Jane, "Prens'in ikinize de sahip olması ne büyük şans," diye karşılık verdi.

Başını nazikçe salladı. "İltifatınız için teşekkür ederim ama tanıştırma faslına devam etmenize izin vermeliyim."

Helena, Jane'i uzaklaştırırken sakın bir şekilde gülümsedi. Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz başını eğdi. "Bu muydu-"

"Bir şey hatırladım."

"Ve nefes almak ya da okumak kadar kökleşmiş bir şey değil Jane, ne de insanın aklında taze kalacak kadar yeni. Prens'in hastalığı yıllar önce oldu."

Hiç şüphelenmediği bir anda bir anının çatlaklardan kayıp , kendi zihnine karşı kazandığı bir zafer gibiydi. İçine bir sevinç dalgası yayıldı ve tek istediği

Jasper'a bu son gelişmeyi anlatmaktı. Ama Jasper odanın öbür ucundaydı, aralarındaki mesafe bir okyanus kadar bile değildi.

"Kendini hazırla," diye tısladı Helena. "Clarence Meadows yaklaşıyor ve kimse onun cazibesine karşı bağışık değil."

Jane şüpheliydi. "Hiç mi?"

"Adelaide Teyze bile onun huzurunda bayılıyor."

Jane bundan şüpheliydi, ama sonra tüm kadınların ortak arzuları tarafından inşa edilmiş gibi görünen bir adamın önünde durdular. İnce yapılı ama geniş omuzlu, çarpık bir gülümsemeyle eğilen cömert bir ağzı, bir erkek için uygunsuz uzunlukta kirpiklerle örtülmüş taze bahar kadar yeşil gözleri ve melek gibi altın buklelerle dolu bir başı vardı. Onlara attığı bakış tartışmaya yer bırakmıyordu: Clarence yeteneklerinin tamamen farkındaydı.

"Bay Meadows, sizi sevgili dostum Bayan Jane Danvers ile tanıştırmalıyım mı?"

"Cheltenham'dan, evet." Adam kadının elini tuttu ve dudaklarına götürdü. O kadar da nahoş değildi. "Düşes sizi nerede saklıyordu, Bayan Danvers?"

Telaşlanan Jane kendini toparlamaya çalıştı. "Buckinghamshire'da, efendim."

Helena tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, "Bayan Danvers'in gönlü meşgul, Clarence," dedi.

"Yazık," dedi hafifçe, sanki konunun hiçbir önemi yokmuş gibi. Hâlâ onun elini bırakmamıştı. Jane o zaman Clarence'ın neredeyse her parmağında bir tane olmak üzere çok sayıda yüzük taktığını fark etti. Ama gözüne çarpan, serçe parmağındaki mühür yüzüğüydü; üzerinde *CGM* harfleri kazınmış altın bir yüzük. Onun olduğunu tahmin etti.

Onun merakını fark etti. "Parıltılı mücevherleri sever misiniz, Bayan Danvers?"

Helena, "Clarence mücevher konusunda seçici gözleriyle ünlüdür, Jane," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu, aklında bir fikir oluşuyordu.

Clarence ona bir şey bir kibirli sırıtış teklif etti.

"Benden daha bilgili birini bulmakta zorlanırsınız, bu doğru."

Jane lafı daha fazla uzatmadan korsajının içinden zinciri çıkardı ve yüzüğünü onların önünde salladı. "Bu yapımcının işaretini tanıyor musunuz?"

Clarence, belki de kızın soruyu küstahça sormasına şaşırmış olacak ki boğazını temizledi ve yüzüğü eline alarak yakından incelemek için gözüne tuttu. "Ah, evet, B & K, Bailey ve Kitchen. Onları tanımak için uzman olmanıza gerek yok."

"Hayır mı?" Jane, eski hayatından geriye kalan tek obje hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı bile öğrenmek için sabırsızlanarak sordu.

"Amerika'nın en tanınmış kuyumcularından biri. Merkezi Philadelphia'da. Yanlış hatırlamıyorsam Başkan Lincoln'ün tabutu için meşhur bir cenaze madalyası tasarlamışlardı."

"Amerikalı," diye yineledi Jane, yüzüğün bir okyanusu aşmış olmasının ne anlama geldiğini merak ederek.

"Gerçekten de oldukça ünlüler. Bu bir aile yadigârı mı?"

Jane yüzüğe baktı, geçmişine bağlı hissetmek için yanıp tutuşuyordu. "Onun gibi bir şey, sanırım," dedi ve mütevazılığını koruyarak yüzüğü elinden geldiğince yakasının altına sıkıştırdı.

"Biliyorsun," dedi Clarence, sanki en yakın sırdaşlarmış gibi eğilerek ve hâlâ onun elini tutarak. "Başka paha biçilmez mücevherler ya da bijoux'larla ilgili başka sorularınız olursa, kendimi sık sık iş için Buckinghamshire'da buluyorum-"

"Bir dükün piç oğlunun Buckinghamshire'da ne işi olabilir ki?" diye sordu orta boylu, mürekkep siyahı saçlı ve bıyıklı bir adam.

"Çok, George," diye cevap verdi, çenesi sıkılmıştı.

"Lord Selby," diye araya girdi Helena, "sizi Bayan Jane Danvers ile tanıştıırabilir miyim?"

Jane'in serbest elini tutarak Clarence'ı elini bırakmaya zorladı.

ya da oldukça gülünç görünmenin bir parçası olacaktı. "Büyüleyici, Bayan Danvers," dedi, sesi sıcak ve davetkârdı.

Jane'in korktuğundan daha az korkutucuydu. Jasper'ın arkadaşları onu hoş bir dikkat dağıtıcı olarak görüyor gibiydiler ama Jane onların ilgisinin bir anlamı olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. O sadece yeni, parlak bir oyuncaktı ve erkeklerin Sezon dışında tanıştıkları ilk bekâr kadındı. Leydi Louisa'dan oldukça hoşlandığını fark etmekten ve Helena'nın Bayan Beatrice konusunda haklı olduğunu doğrulamaktan mutluydu. Geceyi berbat etmeme konusunda neredeyse kendinden emin hissediyordu. Yemeğin henüz servis edilmediğini düşünürsek, belki biraz erken davranmıştı. Ama her şey yerli yerine oturuyor gibiydi.

Jasper'ın ondan vebadan kaçır gibi kaçması dışında.

Ona tek bir kelime bile söylememiş, hatta varlığını bile kabul etmemişti. Sıradan bir gözlemciye göre, tanıdıklardan biraz daha fazlası, neredeyse yabancılardan daha fazlası gibi görünüyordular. Belki de çok yaklaşırsa başkalarının birbirlerine nasıl çekildiklerini hissedebileceğini düşünmüştü.

Bu onu incitmemeliydi. Ona, kendisiyle arasına mesafe koymak için elinden geleni yapacağını söylemişti. Belki de uzak durarak onun işini kolaylaştırıyordu.

Ama ona doğru bakmasa bile gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Jasper ondan kaçıyor olabilirdi ama bütün akşam bakışları odanın içinde onu takip etmişti. Yanlış bir şey söyleyip sahtekâr olduğunu ortaya çıkarmasından mı korkuyordu?

Tanıştırılanlar arasında sadece bir adam kalmıştı ve o da Belhaven Kontu'nun hemen yanında duruyordu. Helena onu kolundan tutarak kendilerine doğru çekti ama Jane onlardan tamamen uzak durmayı tercih ederdi. O sert piçle tekrar yüzleşmek istemiyordu, hele de onun katmanlarını kaldırıp gerçekte ne olduğunu gördükten sonra, bir kez daha maskesini takması için.

Adamların önünde durdular, Helena ve kardeşinin konuşmasını bekledi. Ne de olsa ev sahibi oydu. Yine de onları tanıştırmak konusunda neredeyse isteksiz görünüyordu. Arkadaşı

Ne yakışıklı ne de çirkin, görünüşü orta halli bir yerde ikamet ediyor.

Dayanılmaz bir gecikmeden sonra Jasper konuştu. "Bay Ashwell, Helena'nın bir arkadaşı olan Buckinghamshire'lı Bayan Jane Danvers'ı takdim etmeme izin verin lütfen."

Jasper'ın diğer arkadaşlarından gördüğü gibi içi boş ya da samimi iltifatlar bekliyordu. Ama Bay Ashwell ona saf bir merakla, sanki tanımaya değer biriymiş gibi bakıyordu. İçten gülümsemesi onu büyüleyici bir adama dönüştürmüştü ve o da içgüdülerini dinleyip ona elini uzatmaya karar verdi.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Ashwell."

Ashwell onun bu cesaretinden memnun olmuş görünüyordu ve büyük bir hevesle elini sıktı. "O zevk bana ait Bayan Danvers." Jane, Jasper'ın yüz ifadesindeki hoşnutsuzluğu fark etmekten kendini alamadı. Hanımefendilerin beyefendilerle tokalaşmaması gerektiğini biliyordu ama Leydi Adelaide'in bu heyecanlı harekete tanık olması . Gerçi Jane düşününce, bu özel durumda onaylamış olabileceğinden şüphelendi. Kadın, büzüşen menekşeleri umursamadığını açıkça belli etti. Ve ayrıca, o oldu a El sıkışma, değil bir Davetiye için onu

Odalar.

Bay Ashwell neredeyse isteksizce onu bıraktı. "Mulgrave Hall'a sık sık gelir misiniz, Bayan Danvers?"

"Bu benim ilk seferim, efendim."

"Konaklamanızdan memnun musunuz? Sakatlığınızı fark etmemek mümkün değil."

Parmaklarının bandajın sınırlarını çizmek için kalkmasına engel olamadı. "Talihsiz bir kaza ama iyileşmek için daha iyi bir yer düşünemiyorum."

"Oldukça haklısınız ve kaza ne kadar talihsiz olsa da, ziyaretinizi uzatmanızın nedeni yaralanmanızsa, şanslı olanın biz olabileceğimizi düşünmeden edemiyorum."

Bu dolambaçlı bir iltifattı ama Jasper'ın soğuk karşılamasından sonra Jane'in bir iltifata ihtiyacı vardı. "Umarım

hayal kırıklığına uğratır."

"Bunun mümkün olmadığını söyleyebilirim," diye yanıtladı sıcak bir gülümsemeyle.

Sert piç boğazını temizledi. "Bayan Danvers ilk fırsatta evine dönecek."

Oda sakinleşti. Konuşmalarına taraf olmayanlar bile Jasper'ın ses tonundaki kesinliği duymuştu. Bay Ashwell ikisinin arasına baktı, belki de ilişkilerinin doğasını anlamaya çalışıyordu. Tanıdıklar böyle bir antipatiyi hak etmezdi. Düşmanlar belki, ama o zaman Belhaven Kontu'nun bir düşmanının onun evinde ne işi olabilirdi ki?

"Sana söylemedik mi kardeşim?" Isobel seslendi, sesi sertti.

"Bana ne söyleyeceksin?" Jasper sustu.

"Bayan Danvers yükümlülüklerinden kurtuldu ve istediği kadar kalabilir!" Neşeli tonu odanın atmosferine pek uymuyordu ama Isobel yılmadı. "Bu harika değil mi!" Bunu bir soru olarak sormadı, daha ziyade kardeşini razı olmaya zorlamayı amaçladı.

Cevabını beklemek ıstırap vericiydi. Eziyet. İşkence, gerçekten. Bütün oda diken üstündeydi. Jasper ona anılarını geri kazanması için gereken zamanı önerdiğinde anlaşılmaya varmamışlar mıydı? Yine de sanki onun varlığı bile onu rahatsız ediyormuş gibi davranıyordu. Arzularına yenik düşmeye çok yaklaştıkları galeriyi düşündü; o zaman Jasper'ın hoşuna gitmemişti.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi çenesini sıkarak. "Ne büyük şans."

İşte o zaman kalbi tamamen çöktü, çünkü Jane onun kendisi gibi hissetmemiş olması gerektiğini anladı. Ne galeride, ne fırtınada, ne de odasında. Onun için çok şey ifade eden o çalıntı anlar Belhaven Kontu için sadece bir oyalanmaydı. Onları bir araya getiren güç her neyse, Jasper üzerindeki etkisini kaybetmişti.

Şimdi tek umabildiği benzer şekilde serbest bırakılmaktı.

Battersby kapıda belirerek odanın gerginliğini dağıttı. "Akşam yemeği hazır."

Herkes ayağa kalktı ve Helena'nın onu uyardığı o tuhaf görgü kurallarını uygulayarak eşleşmeye başladı. Rütbe, Jasper'ın kont olarak önce gitmesini gerektiriyordu. Ama Jasper onun yanında donup kalmıştı, konuşmak ister gibi görünüyordu ama kendini sessiz kalmaya zorluyordu. Jasper bir kez daha sert maskesinin ardına çekildiği için onu okuyamıyordu.

Bay Ashwell ona kolunu uzatarak, "mi?" diye sordu.

Jane memnuniyetle kabul ederek, "Lütfen," diye cevap verdi.

Onlar Jasper'a dönmeden önce, bir şey söylemek için ağzını açtı. Jane başını araştırırcasına eğdi, ne söylemek istiyorsa söylemesini bekliyordu. Ama o sadece boğazını temizledi ve etraflarından dolaşarak uzaklaştı.

Bir bakıma rahatlamış hissetti. Onun yanındaki yerini anlaması daha iyi olmuştu. İkisine de bir iyilik yapacak ve kaldığı süre boyunca ondan uzak duracaktı. Mulgrave Malikânesi hatırı sayılır büyüklükte bir malikâneydi. Kendilerini çok sık yakın mesafede bulmamaları gerekirdi, özellikle de Jane planlanan etkinliklerin geri kalanından kaçmanın bir yolunu bulursa. Onun orada olduğunu bile unutacaktı ve hafızası geri gelir gelmez de gitmiş olacaktı.

Şimdi tek yapması gereken akşam yemeğinden sağ çıkmaktı.

Bölüm On Dört

JASPER

Jasper akşam yemeğinden nasıl sağ çıkacağını bilmiyordu.

Jane, Mulgrave Hall'un havasız ihtişamına aitmiş gibi dururken olmazdı.

Sanki *ona* aitmiş gibi.

Boş yere bu düşünceyi kovmaya ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışmıştı ama Jane salona adımını attığı ve etrafındaki dünya onun keskin parlaklığının yanında solup gittiği anda bu çabası boşa gitmişti. Jasper'ın o tuhaf çekimi hissetmesi için bir bakış yetmişti

-Onun peşinden gittiği sürece kendisini her yere çekebileceğini fark etmeye başlamıştı.

İşte oradaydı, her santimetrekaresine uyan bir elbise giymiş, derin endişesini gizlemek için bir maske olduğunu fark ettiği bir gülümseme takınmıştı. Tek istediği ona gitmek, onu rahatlatmak, koluna girmek ve odadakilere onu olması gerektiği gibi, kendi eşiti olarak sunmaktır.

Onun gibi.

Tanrım, Jane'in kendinden başka kimseye ait olmadığını bilmesine rağmen bu düşünce sarhoş ediciydi. Jasper, Jane'in arkadaşlarıyla tanışmasını izlemiş, endişesi azalmış ve Jane'in kendine güveni sonunda parlamıştı. Onun kendi başının çaresine bakabileceğini ve endişelerinin boşuna olduğunu bilmeliydi. Dezavantajlı olsa bile Jane hesaba katılması gereken bir güçtü. Bunu biliyordu.

Sadece başka kimsenin bilmesini istemiyordu.

Tanrım. Kendime hakim olmalıym. Jasper onun üzerinde hiçbir sahiplik hissetmemeliydi ve daha aşağı bir adamın yapabileceği gibi onu kendisininmiş gibi işaretlemek istemiyordu. Bu yüzden ondan uzak durdu.

Korkaktı, çünkü ondan kaçmak, onun için ne ifade ettiğini kabul etmekten daha kolaydı.

Sorun Edgar'dı.

Jane, Lucian'la konuşurken arkadaşı kulağına, "Jasper, o çok güzel," diye fısıldamıştı, gülümsemesi hazır ve gözleri ışıltılı. Jasper bunu fark ettiği için onu suçlayamazdı ama Edgar'ın bu kadar çabuk büyülenmesi hiç hoş değildi. Edgar karakter yargılama yeteneğiyle ünlüydü, bu yüzden Jane'e bu kadar az şeye dayanarak ilgi duyması hem üzücü hem de güven vericiydi.

"O bağlı," diye yanıtlamıştı dişlerini sıkarak. "Sana mı?"

Edgar her zaman can sıkıcı derecede anlayışlı olmuştu.

"Tabii ki hayır," dedi Jasper, sinirlendiği her halinden belliydi. "Buckinghamshire'da bir adamla nişanlı bile sayılır." Kelimeler yanlış olsa da dudaklarında zehir gibi hissetti. Boğazını temizledi. "Ben sadece onun durumunun bilinmesini istiyorum."

Edgar kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Not edildi."

Helena ve Jane, Edgar hariç, odadaki diğer beyefendilerin arasından geçmeyi başardıklarında durum daha da kötüleşti. Kader bir şekilde onun aleyhine işlemiş ve Jasper onları kendisi tanıştırmak zorunda kalmıştı. Sonra Jane arkadaşına kanlı elini uzattı ve Jasper'ın içinde kalan sağduyu onu tamamen terk etti. Affedilmez bir pislik olmuştu. Bunu şimdi biliyordu ama o anda kendine yardım edemezdi.

Yardımsaver bir şekilde, bunu onu koruma isteğine bağlayabilirdi. Ama bundan daha fazlası vardı. Jane onun başkalarını uzak tutmak için ördüğü duvarların içinden geçip ve bunu o fark etmeden yapmıştı. Onu içeri almak ne kadar kolay olmuştu ve varlığı ne kadar hoş karşılanmıştı. Ama Jane onun gibi kırık dökük bir adamdan çok daha iyisini hak ediyordu; sert, iğneli ve aşılmaz kederli bir adam. Jane bütün bir adamı hak ediyordu.

Kızın yüzünün düşüşünü izlemiş ve buna kendisinin neden olduğunu bilerek, zamanı gelince bunu telafi edeceğine sessizce yemin etmişti,

Ona kazanılması gereken bir ödöl gibi değil, ona davranılması gerektiği gibi davranarak işe başlamıştı. Edgar ona kolunu uzattığında, Jasper sessiz kalmak için kendini zorlamıştı. Jane'in gözleri, göğsüne de kazınmış olabilecek sözleri söylemesi için ona yalvardığında, eli Jane'in elini tutma arzusuyla yanıp tutuşarak uzaklaşarak imkânsızı başarmıştı.

Isobel haklıydı. Jane akıllı bir kadındı. Arkadaşlarının hiçbirisi ona kur yapmayacaktı, çünkü sonuçta Jane'in hafızası olmadan dayanabileceği bir temeli olmadığında hiçbirinin ilgisinin ya da niyetinin önemi yoktu.

Bırak Edgar onu büyülesin. Bırak Clarence kendini aptal koysun. Hiçbiri gerçek Jane'i tanıımıyordu. şu anda onu bir potansiyel olarak görüyor olabilirlerdi ama hafızasının olmaması onu herhangi bir ciddi kur yapma biçiminden alıkoyacaktı ve konuklardan hiçbirine gerçeği açıklayamazlardı.

Jasper'ın onun için yapabileceği en iyi şey, kendini yeniden bulması ona yer açmaktı.

Leydi Louisa'ya eşlik edecek başka bir beyefendi olacağını bildiği için yemek salonuna kadar olan kısa mesafeyi tek başına yürüdü. Kafasını toparlamak ve affedilmez derecede kaba davrandığında Jane'in yüzünde beliren ifadeyi unutmak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Yemek masası tüm tabakların ve mumların ağırlığı altında sarkıyordu. Mulgrave Malikânesi, Jasper'ın annesi evin hanımı olduğundan beri böyle bir ziyafet görmemişti ve eski ihtişamına kavuştuğunu görmek onu çok şaşırtmıştı. Helena kendini fazlasıyla aşmıştı, özellikle de bu kadar kısa sürede.

Ailesinin ve misafirlerinin geri kalanının masaya yerleşmesini beklerken Jane'e bakmamak için elinden geleni yaptı. Isobel yanından geçerken onun omzunu güven verici bir şekilde sıktı, yaşadığı çalkantıyı hissetmiş gibiydi. Onun özellikle anlayışlı olduğunu ve gerginliğinin herkes tarafından fark edilmediğini umuyordu.

Ama hayır, misafirleri memnun görünüyordu. Hatta neşeli.

Kimse bunu düşünmeden August ayağa kalktı ve kadehini kaldırdı. "Sağlığın ve iyi arkadaşlığın şerefine kadeh kaldırıyorum," diye başladı. "İkisi de daim olsun."

"Duyduk duymadık demeyin," diye seslendi George, kadehini kaldırarak. Masanın geri kalanı da onu yankıladı. August, Jasper'la göz göze geldi ve ona küçük bir baş selamı verdi. Jasper'ın kaldırabileceği tek duygu buydu ve August'un bunu söylemeyi kendine görev edinmesine şaşırmişti. Belki de kardeşi Jasper'ın sandığından daha dikkatliydi.

Neyse ki diğer arkadaşları bunun bir akşam için yeterli bir kadeh kaldırma olduğunu hissetmişlerdi. Hizmetkârlar önlerine dumanı tüten havuç çorbası kâseleri koydular ve konuklar çok sayıdaki salata tabağından kendilerine servis yapmaya başladılar.

"Masa oldukça dolu, Jasper," diye seslendi Lucian, sesi birçok kişinin başının üzerinden duyuluyordu.

"Uygun konuk sayısı, dedikleri gibi, Graces'ten fazla, Muses'ten az olmalıdır," diye yanıtladı Bayan Beatrice, küçücük hamsi ve hindiba salatası lokmaları arasında, büzülmüş, onaylamayan dudaklarıyla. "Dokuzdan fazlası pek de iyi yetiştirilmiş sayılmaz."

Clarence göz kırparak, "Ah, ama bu masadaki erkekler en iyi ihtimalle yarım Muse sayılır, Bayan Beatrice," dedi. "Bu da konuk sayımızı tamamen uygun bir şekilde sekiz buçuk yapıyor."

"Bayan Danvers, Surrey kışını nasıl buldunuz?" diye sordu Leydi Louisa sıcak bir sesle.

Jane'in takma adını hatırlaması bir anını almış gibiydi. "Bundan çok hoşlandığımı fark ettim. Güzel bir mola oldu."

"Gerçi Buckinghamshire kışından pek de farklı olmadığını düşünüyorum," dedi George ve Jasper ona bir tokat atabilirdi.

"Hayır," diye söze başladı Jane, çorba kaşığını kâsesine geri koyarken. "Ama kabul etmelisin ki, insanın normal hayatından sapması, iklimler çok benzer bile, büyük ölçüde bir tatil gibi hissettirebilir."

"Benim evimin yanındaki malikanede düzenlenen bir ev partisini

Gerçeklikten gerçek bir kaçış," diye ekledi Edgar Jane'i desteklemek için, Jane de ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Araziniz buradan çok uzakta mı Bay Ashwell?" diye sordu. Başka birine solgun görünüyor muydu?

"Gerçekten de çok yakın, West Clandon köyü yakınlarında, eğer aşınaysanız. Ancak ben daha çok Londra'daki evimde ikamet ediyorum."

Bunun üzerine masa birçok farklı konuşmaya dağıldı. Jasper, Edgar'ın Jane'i güldürmesini izlerken bıçağını gevşetmek için kendini zorladı. Kesmesi gereken sığır butunu berbat ediyordu. Jane onunla hiç bu kadar rahat gülmüş müydü? Şüpheliydi, çünkü birlikte geçirdikleri zamanın çoğunda sert bir piç olmuştu. Eğer Jane onu bu kadar içten bir kahkahayla kutsasaydı, muhtemelen hayatını bu kahkahanın peşinden gitmeye adardı.

Sonunda, onu incelemeyi, rahatsızlığının bir zerresini bile aramayı bırakması gerektiğini fark etti. Bu konuda ne yapabilirdi ki zaten? Konukların yarısı kesinlikle ondan nefret ettiğine inanıyordu ve geri kalanı da muhtemelen onun gerçek duygularını gizlemeye yönelik sefil girişimini görebiliyordu. Kendi başının çaresine bakması için ona güvenmek en iyisiydi.

Kurslara katıldıkça ve felaket gelmedikçe, performans göstermesi için üzerinde hissettiği baskı biraz azaldı. Artık gözlem yapabiliyor, nefes alabiliyordu. George ve Leydi Louisa, uzakta geçirdiği aylar boyunca kaçırdığı küçük skandallar hakkında akılsızca ama hoş sohbetlerle onu meşgul ediyorlardı. Odanın arkadaşları ve ailesiyle dolu olması, omuzlarında kederin ezici ağırlığından başka bir şey hissetmek neredeyse normal görünüyordu.

Onu en çok memnun eden şey Helena ve Isobel'in gülümsediğini görmektir. Son bir yıldır neşelenmeleri için pek fırsat olmamıştı ama onları bu kadar meşgul ve canlı görmek Jasper'a uzun zamandır sahip olamadığı bir huzur duygusu bahşetmişti. Belki de onları hayal kırıklığına uğratmıyordu. Belki de ailesinin istediği buydu, ama Jasper bunu Isobel'e itiraf etmekten nefret ederdi. Isobel onu kendi hayatının dışına itmişti.

İnzivaya çekilmişti ve bunu yapmakta haklı olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Duvarlarını tamamen yıkmaya hazır mıydı? Kaybettiklerini kabul etmeye? Hayır, bu gerçekten de uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Ama burada insanlarla, daha doğrusu onu daha *önceden* tanıyan insanlarla dolu bir masada oturabiliyor olması, bir hafta önce bile imkânsız görünen iyi bir başlangıç gibi görünüyordu.

Ne de olsa Jasper'ın kontluğa yükseldikten sonraki tek amacı kardeşlerinin iyi bir konumda olduğunu görmektir ama Surrey'e kapanıp dünyanın yanlarından geçip gitmesine izin verirse bunu yapamazdı. Isobel'in düzgün bir mevsimi olmalıydı ama bu düşünce onu hem dehşete düşürüyor hem de sevindiriyordu. Belki de Adelaide Teyze'yi kalmaya ve can sıkıcı kız kardeşini dünyaya tanıtmada ona yardım etmeye ikna edebilirdi. Tanrı biliyordu ki bu konuda alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı, her ne kadar akli onun kalış süresini uzatma fikrine isyan etse de. Geriye kalan tek aileleri oydu ve bu yüzden sabır kuyusundan yararlanmalı ve babalarıyla olan ilişkisi sevgi dolu olmasa bile kardeşlerinin ona daha yakın hissetmelerini sağlamalıydı.

Helena'nın Pembroke'un genç Düşesi olarak görevlerini yerine getirmesi gerekecekti; Marcus'un kardeşinin bu görevleri üstlenmesine daha bir yıl kadar vardı ve Helena bu görevlerden uzun süredir kaçıyor. Yaşlı Düşes'in Helena'ya karşı sabrının tükenmekte olduğu . Jasper ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktı ama kendisi de isteksiz bir kont olarak bocaladığı için, Marcus'un geride bıraktığı düklüğe pek bir faydası olacağını sanmıyordu. Yine de Helena bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalmamalıydı.

Ve son olarak, kardeşlerini hizaya getirmesi gerekiyordu. Freddie'ye baktı ve son birkaç ayda ne kadar büyüdüğüne bir kez daha hayret etti. Eylül ayında sadece bir çocuk olarak ayrılmış ve bir adam ya da ona yakın bir şey olarak dönmüştü. Eton'da onu neyle besliyorlardı? Freddie, August kadar asi görünmüyordu ama Jasper'ın hatırladığı kadarıyla, ağabeyinin şüpheli yönlendirmelerine açıktı. Jasper

Anthony'nin sarsılmaz, itaatkâr etkisi altında büyümüşü ve yine de zaman zaman yoldan çıkmıştı. Freddie'nin örnek alması gereken tek kişi August ise, bu hayra alamet değildi. Çocuk on altı yaşındaydı. Bir düzene ihtiyacı vardı ve August'un da yirmi bir yaşında bile olsa sağlam bir ele ihtiyacı vardı.

Bu her şeyi çözdü. Kardeşlerinin iyiliği için ve görevinin gerektirdiği gibi Lordlar Kamarası'ndaki yerini almak için Topluma yeniden girmek zorunda kalacaktı.

Bunun soyadı olmayan Jane ve Jasper'ın onun için giderek artan endişesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Yine de hafızası geri gelmezse ne yapacaklarını merak etmeye başlamıştı. İnsan zihni karmaşık bir araçtı. Belki de iyileşmesi aylar sürecekti. İstikrara ihtiyaç duyacağı aylar. Rahatlık. Paranın satın alabileceği en iyi doktorlara. Maycott'lar, ihtiyaç duyması halinde ona yardım edebilecek konumdaydı. Onu daha kalıcı bir demirbaş olarak düşünmek pek de hoş olmayan bir ihtimal değildi.

Ancak Jane aniden sandalyesinden kalkıp, yolda karşılaştıkları zamanki gibi solgun görünmeye başladığında tüm sıcaklık ve ilerleme duyguları kayboldu. Sallanıp yere yığılmadan önce iki ya da üç dengesiz adım attığında konukları sessizliğe gömüldü. Masa bir anda kaosa sürüklendi ama Jasper hiçbir şey duymadı, sadece Jane'e odaklanmıştı ve imkansız bir telaşla onun yanına doğru ilerledi.

Edgar şok içinde ona bakarken, Lucian koltuk arkadaşı olarak Jane'le ilgilenmeye ve nabzını yoklamaya başlamıştı bile.

"Ne oldu?" Jasper soluk soluğa onun yanında dizlerinin üzerine çökmeyi başardı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Edgar, sözlerini korkuyla tartarak. "Bir an kahrolası Gainsborough'yu tartışıyorduk, sonra o özür diledi. Biraz hava almaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Lucian Jasper'ın kolunu kavrayarak onu şimdiki zamana dönmeye, paniğin üzerindeki baskısını gevşetmeye zorladı. "Bayıldı, Jasper. Muhtemelen başındaki yarayla ilgili bir şey." Onu hızlı bir hareketle kucağına aldı. "Beni ona götür.

dinlenmeli."

Yemek odasından çıktıklarında Jasper Helena'nın konuştuğunu duydu, muhtemelen kendine özgü kararlılığıyla misafirlerini sakinleştiriyordu. Ancak bu Jasper üzerinde işe yaramamıştı. Jane iyileşmek yerine kötüleşiyor gibi görüldüğünde değil. Uyandığında, bir şeyi kanıtlamak için fırtınanın içine dalması konusunda onu azarlayacaktı. *Eğer* .

Hayır, umutsuzluğa kapılmayacaktı. Henüz değil. Onun için bir ışık olmuşken olmazdı. Karanlıkta bir fener. Eğer bir şey varsa, Jane ona yeniden umut etmesi için bir sebep vermişti. Eski yöntemlerine geri dönerek onun şerefini lekelemeyecekti.

Rekor bir sürede onun odasına vardılar. Lucian onu nazikçe yatağa yatırdı ve gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. Parmaklarını Jane'in başının çeşitli noktalarına bastırdı.

Jasper, Lucian'ın yanından hiç ayırmadığı tıbbi malzeme çantasını getirirken hastasından gözlerini ayırmadan, "Bana çantamı getirir misin?" diye sordu. "Kafatasının her yerinde çürükler var, Jasper. Saçları çoğunu gizliyor. Yaralandığından beri ayakta olduğuna inanamıyorum."

"O iyi olacak mı?" Lucian bir şişenin tıpasını açarken sesi çatallaştı. Gerekirse bütün bir doktor ekibini çağırmaya hazırdı. Lanet olası fırtına. Başka birini daha kaybedemezdi.

Lucian içini çekti. "Bu kadar uyarılmamalı." Şakağındaki bandajı geri çekerek biraz iyileşmiş bir yarayı ortaya çıkardı. "Kesik yeniden açılmamış," diye önerdi Lucian, yeni bir bandajla sarma işlemine başlamadan önce güçlü antiseptik kokan bir gazlı bezle yarayı sıvazladı ve kitindeki cerrahi makasla şekillendirmeye özen gösterdi.

Bir süre sonra Jane'in üstünü örttü ve ayağa kalktı, Jasper bunun krizin şimdilik önlendiği anlamına geldiğini anladı. "Doktorunun bu hafta gelmesini onaylamasına şaşırdım. Kafa yaralanmalarını idare etmek oldukça zordur."

Gerçek Jasper'ın diline ağır geliyordu. Bunu bilmesi gereken biri varsa o da Lucian'dı. Ya Jane daha da kötüleşirse? Ona gerçekten yardım edebilmek için yaralarının boyutunu bilmesi gerekiyordu. Ama ya gerçek Jane'i tehlikeye atarsa? Hayır, diye düşündü. Herkesin içinde Lucian en asil olanıydı. En güvenilir. Jane'e yardım edebilirdi. Dr. Ramsay onlara zamanında ulaşamazdı ve Galler Prensi'nin kendi özel doktorlarından daha iyi bir doktor da yoktu.

"Düşündüğünden daha kötü Lucian." Saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve derin bir nefes aldı. "Jane'i üç gün kadar önce yolda baygın halde bulduk, muhtemelen atından düşmüştü."

"Tanrım," diye haykırdı. "Hayatta olduğu için şanslı."

"Gerçekten de, yarası görüldüğünden daha ağır olsa da göz." Durakladı. Derin bir nefes daha aldı. "Jane bizim için bir yabancı ve henüz hafızasını geri kazanamadı."

Lucian kısık bir ıslık çaldı. "Amnezi, öyle mi? Kariyerim boyunca böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Kayıp ne kadar büyük?"

"Öncelikle, Jane onun gerçek adı bile değil."

Lucian belki de Jasper'ın şaka yaptığını kabul etmesini bekledi. "Yani bana hiçbir şey hatırlamadığını mı söylüyorsun?"

"Kitaplar ve sanatçılar gibi önemsiz şeyleri hatırlayabiliyor. Ama kendi geçmişi onun için bir gizem."

Lucian baktı geri üzerinde at Jane.

"Olağanüstü," fısıldadı. "Ve Dr. Ramsay onun iyileşeceğine inanıyor mu?"

Jasper'ın gözleri kısıldı. "Öyle değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye söze başladı. "Ama kafa yaralanmaları tehlikeli şeylerdir. İyileşme yeteneğinin her bir hastaya bağlı olduğunu düşünmeliyim. Jane'in bundan önceki sağlık durumu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Belki de bu geçirdiği pek çok beyin sarsıntısından biridir. Eğer durum böyleyse, bunun birçok farklı yaralanmanın doruk noktası olabileceğini ve belki de tam bir iyileşmenin mümkün olmayacağını hayal ediyorum. Ama eğer bu ilkse, o zaman zihninin ve bedeninin bu göreve hazır olmasını beklemeliyim, ancak iyileşmesi için ona uygun zaman ve alan verilirse."

Jasper'ın kalbi sıkıştı. "Bugün fırtınaya çıktı." Jane'in seçimi olmasına rağmen büyük bir günahı itiraf ediyormuş gibi hissetti.

"Tanrı aşkına, neden fırtınada dışarıdaydı?"

"August'un izini kaybettirmeye çalıştığımı duymuş. Onun nasıl biri olduğunu hatırlarsın." Lucian bilerek başını salladı. "Onun hakkında kesinlikle doğru olmayan bazı hoş olmayan şeyler söylemiş olabilirim."

Lucian onu inceledi. "Ona hakaret ettiğinizi mi duydu?" "Söylediklerimde ciddi değildim."

Lucian alay etti. "Bunun bir önemi yok ki."

"Haklısın," diye itiraf etti. "Her halükarda onun peşinden gittim. Bir süredir dışarıdaydı. Bunun yemekte bayılmasıyla bir ilgisi olabilir mi?"

"Kar fırtınasına doğru paldır küldür yürümenin, bırakın bir sakatı, fiziksel olarak zinde birinin bile sağlığına iyi gelmeyeceğini bilmek için tıp eğitimi almış olmak gerekmez sanırım." Jasper yüzünü buruşturdu. "Ama ileriye dönük olarak daha umut verici bir tablo çizmesine yardımcı oluyor."

Göğsünde umut alevlendi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım şu anki durumunu o günkü olaylara bağlayabiliriz. Bunun gerilemeye devam edeceği anlamına geldiğini sanmıyorum." Elini uzattı, yeleğinin cebinden cep saatini çıkarırken parmakları bileğini kavradı. "Nabızı artık hızlı atmıyor. Kendini daha iyi hissetmesi için iyi bir gece uykusuna ve doyurucu bir kahvaltıya ihtiyacı olduğunu tahmin ediyorum."

Jasper tuttuğu nefesi bırakarak rahatlamamanın duruşunu yumuşatmasına izin verdi. "Teşekkür ederim Lucian. Jane hakkındaki gerçeklerin ortaya çıkması halinde Jane'in nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya kalacağını anlatmama gerek yok sanırım."

Durakladı. "Konuklarınızdan herhangi birinin tehdit oluşturacağını düşünmüyor musunuz? Onlar sizin arkadaşlarınız."

Onu endişelendiren Jasper'ın arkadaşları değildi. Jane'i kucağına aldığı anda, onun koruma için yalvarışını hâlâ unutmamıştı. O Jane'siz bir Jane değildi.

Soyadı. Bu, kendisinin bile hatırlamadığı gerçek Jane'di ve bir tür tehlike içindeydi. Jasper bunun ne olduğunu öğrenene kadar, onunla ilgili gerçeği bir sır olarak saklamak onu korumanın en iyi yoluydu.

Lucian'ın onun nedenini anlamaması önemli değildi. "Bunu kendine saklayacağını bilmem gerek."

Lucian'ın gözleri kısıldı. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Jane benim hastam ve bu da benim takdirime hakkı olduğu anlamına geliyor."

"Seni küçümsemek istememiştim-"

Yemek ceketini tekrar giyerken, ", " diye araya girdi.

"Tek dileğim onu iyi görmek."

Lucian başını salladı, ve onlar her ikisi de baktı için

Jane, Huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu.

Bir süre sonra Lucian onu dürttü. "Peki ya sen?" Jasper içini çekti. "Peki ya ben?"

"Tedirgin görünüyorsun."

Jasper neşesiz bir kahkaha attı. "Zor birkaç gün oldu."

Lucian düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Kötü anıların yüzeye çıktığını tahmin ediyorum."

Tehlikeli bir bölgede ilerliyordu. Jasper yemi yutmadı. "Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap verdi burnunu çekerek.

"Umarım sen..." diye başladı. "Umarım ihtiyacın olduğunda benimle konuşabileceğini hissediyorsundur."

Yapabilir miydin? Bunu düşünmek bile uzun zamandır imkânsızdı ama Jasper'ın uzun süredir sahip olduğu inançların çoğu son birkaç gün içinde yerle bir olmuştu. Belki de en yakın arkadaşlarına, geçen yılı dışlayarak geçirdiği arkadaşlarına içini açamayacağını düşünmekle hata ediyordu.

Direnış olmadığını hisseden Lucian devam etti. "Annabelle'i, Anthony'yi ve anne babanı arka kaybetmek çoğumuzun asla yüzleşemeyeceği büyüklükte bir trajediydi ama bu yalnız olduğun anlamına gelmez,

Jasper."

Jasper'ın boğazı Lucian'a söylemek istediği onca şeyle tıkanmıştı. Dünyasını paramparça eden kayıptan hiç bahsetmeyerek, vücudunu istila eden, kemiklerine işleyen ve dokularına dikilen acının tüm genişliğini hissetmesine asla izin vermeyerek bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı. Acı *sökülüp atılabilir miydi?* Daha önceki Jasper, ölümün dokunmadığı Jasper, altında kalıyor muydu?

Lucian Jasper'ın rahatsızlığını görmezden gelerek devam etti. "Onlar yokmuş gibi davranmak sonsuza dek işe yaramayacak."

"Bunu biliyorum," diye araya girdi Jasper.

"Öyle mi?" diye sordu. "Helena bana aksini söylüyor."

"Helena konuşkan biri," diye mırıldandı. Ama merak etmek zorundaydı

eğer haklılarsa. Hissetmesine izin vermeyerek iyileşmesine engel mi oluyordu? Kendi acısını ya da daha da kötüsü kardeşlerinin acısını uzatıyor muydu? Olanları, kaybettiklerini çevreleyen sessizlik gerekli hissettirmişti. Ama artık bir amaca hizmet ediyor muydu?

Bu keşif beklemek zorunda kalacaktı.

"Kız kardeşimden bahsetmişken, onu rahatsız eden acıdan size bahsetti mi? Geçirdiği kazanın üzerinden üç yıl geçti ve henüz tam olarak iyileşemedi. Daha ne kadar beklemesi gerekecek?"

Lucian kaşlarını kaldırdı. "Helena'nın da benim takdirime hakkı var, Jasper."

Jasper daha konuşmadan arkadaşının cevabının ne olacağını bildiği için içini çekti. "Denemek zorundaydım."

"Onun için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim Lucian. Her şey için." Ne demek istediğinin açık olduğunu umuyordu.

Lucian başını salladı. "Jane bu gece yalnız bırakılmamalı . Belki Helena ya da bir hizmetçi-"

"Onunla kalacağım." Kararını çoktan vermişti ama bunu yüksek sesle söylemek tamamen başka bir meseleydi.

Lucian tereddüt etti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Onu bırakamam, Lucian. Yapamam..." Annabelle'in ölümünü izlerken bunu durduracak gücü olmamasının yarattığı travmayı ya da Jane'in görünürde bir sonu olmadan acı çektiğini görmenin ne kadar benzer bir his olduğunu kelimelere nasıl dökeceğini bilmiyordu.

Ama Lucian bir doktordu. Kendi payına düşen acıya ve çaresizliğe tanıklık etmişti. Kaderin acımasız acısını, Tanrı'nın iradesinin kayıtsızlığını hissetmişti. Elini Jasper'ın omzuna koydu.

"Seni durdurmayacağım ama dikkatli olman gerektiğini hatırlatacağım Jasper. Jane evli olmayan bir kadın. Onun burada hiçbir gücü yok, senin ise fazlasıyla var."

"Ona asla zarar verecek bir şey yapmam."

"Bu çok açık. Ama niyetiniz olmadan da birine zarar verebilirsiniz."

Jasper bu kadarını biliyordu. Lucian sözlerinin etraflarına rahatsız edici bir şekilde yerleşmesine izin verdikten sonra başını eğdi.

"Durumu kötüleşirse beni çağırmaktan çekinmeyin. Ve uyandığında bol bol su içtiğinden emin olun."

"Teşekkür ederim Lucian. Yokluğumu açıklamak için bir mazeret uyduracak mısın? Makul bir önemi olan ama daha fazla soruşturmayı engelleyecek kadar sıkıcı bir şey?"

"Yapacağım." Arkadaşı gitmek için döndü ama kapıda durakladı. "Dikkatli ol."

Lucian haklıydı ama bu Jasper'ın onun iyi olduğundan emin olana kadar yanından ayrılmayacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

Ama koruması gereken sadece Jane değildi.

Eğer dikkatli davranmazsa, Jasper uğruna çok mücadele ettiği ilerlemeyi silme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. İster felaketle ister koşullarla olsun, birini tekrar kaybetmek onu asla iyileşemeyeceğinden şüphelendiği bir şekilde yaralayabilirdi. Bir yıl önceki karanlığa geri dönemezdi. Maycott'lar bundan sağ çıkamazdı.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması düşüncelerini böldü. Bir an sonra Isobel onun yanında durdu.

"Misafirlerimizle her şey yolunda mı?" diye sordu dalgınca.

"Helena onları oldukça verimli bir şekilde idare etti. Sadece Beatrice yaygara kopardı, diğerleri ise odalarına çekilmeden önce akşam yemeği ve salon oyunlarına devam etti."

"Lucian yeterli bir açıklama yaptı mı?"

"Avukatınızdan çok acil bir mektup aldığınızı ve hemen ilgilenmeniz gerektiğini söyledi." Kadın bu düşünceye insafsızca bir kahkaha attı. "Şanslısınız ki saygıdeğer konuklarımızdan sevgili Bay Sheridan'dan gelen herhangi bir yazışma karşısında kelimenin tam anlamıyla kaçtığınıza tanık olmadı." Başka bir koltuğu Jasper'inkine doğru sürükledi. "Yani skandal yaratan sırrınız şimdilik güvende. O halde sırayla yatalım mı?" diye sordu Jane'in uyuyan halini işaret ederek.

Kalbi kabardı ama suçluluk duygusu tüm sıcak duyguların ardına gizlendi. "Kalmak zorunda değilsin Isobel."

Isobel ona kuşkulu bir bakış attı. "Söyle bana kardeşim, Adelaide Hala sabahın köründe habersiz geldiğinde seni yatağın altına kim saklayacak?"

Kuru bir kahkaha attı. "Ve bu göreve hazır olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona bilmiş bir sırıtışla baktı. "Bu konuda deneyimim var diyelim."

Jasper onun ne demek istediğini tahmin edebiliyordu. "Bir koruyucu olarak seni çok mu başarısızlığa uğrattım?" Hafifçe sormuştu ama ikisi de sorunun daha derin bir anlamı olduğunu biliyordu.

"İhtiyacım olduğunu pek sanmıyorum," diye başladı, sesi hafifti. Ama sonra yüzü hafifçe düştü ve sesi daha ciddi bir hal aldı. "Onları kaybettiğimizde on sekiz yaşında bir kızdım. O yaştaki pek çok kız evlenir, bazıları çocuk sahibi olur. Bazı açılardan gecikmiş hissediyor muyum? Evet, ama bu senin hatan değildi, Jasper. Bir yıl önce zaman hepimiz için donmuş gibiydi. Ama şimdi çözüldüğünden şüpheleniyorum." Onu dürtmedi ya da her şeyin farklı olacağına dair güvence vermesini beklemedi. Isobel için, sadece birkaç santim bile olsa yer değiştirmiş olması yeterliydi. Ne kadar şikâyet etse de Jasper bu gelişiyi kabullenmişti.

Sonunda arkadaşlarının. "Yani hayır, beni hayal kırıklığına uğratmadın, Jasper. Kendini yüzüstü bırakmaktan daha çok korktuğundan şüpheleniyorum."

Gerçekler göğsüne ağır ağır otururken buna cevap veremezdi. Boğazını temizledi. "Sandalyede uyumanın bir sakıncası yok değil mi?"

Daha da içine girdi ve ayaklarını sedirin üzerine koydu. "Bayan Danvers hakkında endişelenen tek kişi sen değilsin, biliyorsun. Onu çok sevmeye başladım, çünkü size haddinizi bildirmekten çekinmiyor."

Isobel'in bunun yarısını bile bilmediğini düşünerek, "Bilmediğini," diye cevap verdi.

Uykuya yenik düşmeden önce biraz daha önemsiz şeylerden konuştular, her ikisi de dik oturdukları düşünüldüğünde oldukça kolay bir şekilde uykuya daldılar.

Her yarım saatte bir sarsılarak uyandığı huzursuz bir gecenin ardından, Jasper sabahın ilk ışıklarıyla uyandı; oda gecenin karanlığında olduğundan çok daha aydınlıktı. Kafası karışmamıştı; uykunun çalınması bile Jasper'ın Jane'e dair farkındalığını yok etmemişti. Şimdi onun yatağına bakıyordu, nerede o karıştırıldı biraz. Isobel horladı Bay Darcy kucağında kıvrılmış, sandalyesine yayılmıştı. Jasper Jane'i daha yakından kontrol etmek niyetiyle ayağa kalktı. Yatağına doğru bir adım attı. Zemin gıcırdadı. Jane'in alnı kaşlarını çattı, ama uyanan Isobel oldu.

"Jasper, ne yapıyorsun?" diye tısladı, sözleri esnemeye dönüştü.

"Emin olmak istedim-"

"Kimse sizi burada yakalamadan gitmeniz gerekiyor. Adelaide Teyze sabah teftişlerine çok düşkündür."

"Muhtemelen haklısın." Yine de tereddüt etti.

"Onun iyi olduğundan emin olacağım. Ve yemek yediğinden. Daha az skandal bir saatte gelip onu kontrol edebilirsin."

Başını salladı ve kimseyle karşılaşmadan önce Jane ile arasına olabildiğince mesafe koymak niyetiyle odadan çıktı.

Ama sonra onun konuştuğunu duydu ve daha iyi düşünemedi ayakları durdu.

"Saat kaç?" diye mırıldandı. Jasper kapıya doğru geri adım attı, kendini göstermiyordu ama ayrılmadan önce Jane'den biraz daha fazla şey duymaya hevesliydi.

"Oldukça erken. Nasıl hissediyorsun?" Jasper Isobel'in ona su vermesini umuyordu.

Jane bardağın tamamını içmiş gibi bir ses çıkardı. "Başımda sıkıcı bir gümbürtü var..." Durakladı, farkına vardı. "Bayıldım, değil mi?"

Isobel sahte bir ciddiyetle, "Korkarım öyle oldu," diye cevap verdi. "Ama doktor seninle ilgilendi ve dinlenip doyurucu bir yemek yedikten sonra her şeyin yoluna gireceğini düşünüyor."

"Ah, ben ne büyük bir tehdidim," diye bağırdı hafifçe. "Ve kardeşinin yıllardır arkadaşlarıyla yediği ilk akşam yemeğini mahvettim."

Isobel sıcak bir ifadeyle, "Bunu umursadığını sanmıyorum, Jane," diye cevap verdi.

"Öyle mi?" diye sordu kuşkuyla. "Kendimi rezil ettiğimden eminim, ki yapmak istediğimin tam tersi de buydu, ama bugünlerde yapabildiğim tek şey bu gibi görünüyor."

Jasper gülümsemekten kendini alamadı. Isobel sanki bir kahkahayı bastırır gibi konuştu. "Seni temin ederim ki, seni iyi gördüğümüz için rahatladık."

"Bütün gece burada mıydın?" Jane su yudumları arasında sordu.

"İyileştikten emin olmalıydık."

"Biz mi?" Jane hiçbir şeyi kaçırmadı.

Isobel durakladı. Jasper gerçeği açıklayıp açıklamayacağından emin değildi. Jane'in onun dikkati hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olacağını düşünüyor gibiydi. Endişesinin yersiz olduğundan emin değildi. Belki de Jane'in onun kendisinden ne kadar etkilendiğini bilmemesi daha iyi olurdu.

"Jasper ve ben geceyi burada geçirdik," dedi hafifçe.

Ama Jane bundan daha fazla şaşırılamazdı. "O sert piç benim bekçim miydi?" O kadar ikna edici olsaydı

Kendini ondan uzaklaştırdığında? Aralarına koymaya çalıştığı mesafe ona büyük bir saçmalık gibi geliyordu, ama Jane buna inanmış görünüyordu ve bu yüzden onun için en kötüsü buydu.

"Şaşırdın mı?" Isobel, sözlerinin arasına şakacı bir şüphecilik katarak sordu.

Jasper'ın kalbi durdu. Bir yanı Jane'in haberi olmadan onun gizli düşüncelerini duyduğu için kendini suçlu hissediyordu. Ama daha büyük bir kısmı da Jane'e karşı nerede durduğunu bilmek istiyordu, ama bu bir şeyi değiştirmeyecekti. Ayrıca, Jane onu birden fazla kez gizlice dinlemişti. Onları bile dikkate alırdı.

"Sadece umursadığını düşünmemiştim."

Kadının sözleri onu duraksattı. Çünkü umurundaydı. Onun bildiğinden daha fazla.

Olması gerekenden çok çok daha fazla.

On Beşinci Bölüm

JANE

Isobel'in sözleri Jane'i derinden sarsmıştı. Yere baktı ve arkasındaki düğmeler çözülmüş olmasına rağmen hâlâ önceki geceden kalma elbisesini giydiğini görünce biraz rahatladı. Pek rahat bir uyku çekmemişti ama en azından iç çamaşırlarını bilmeden Belhaven Kontu'na göstermemişti.

Ama Tanrım, Jasper geceyi onun odasında geçirmiş, hâlâ nefes aldığından emin olmak için onu izlemişti.

Bu, hayal edebileceği kadar imkânsız bir keşifti. Jasper, onu arzulamakla sevmemek arasında bocalayan adam, geceyi havasız odasında bir sandalyede uyuyarak geçirmiş, Jasper da onun yanında horlamıştı.

Ama bu sertliğin, sevdiği insanları korumak için taktığı bir maske olduğunu bilmiyor muydu? Jane, kendisinin bu korumanın muhatabı olacağını hiç tahmin etmemişti. Kendisinin bir dikkat dağıtıcı olduğunu varsaymıştı. Kont olarak görev ve sorumluluklarının ağırlığından geçici bir sapma. Jane, Belhaven Kontu'nun bu ilgisinin onu gerçekten anlamına gelebileceğini düşünmeye cesaret edememişti.

Isobel onun aklından geçenleri okuyarak, "Görünüşe göre Jasper'ın içinde hepimizi şaşırtacak bir kapasite var," diye ekledi. Jane o anda görünüşünün ne kadar dağınık olduğunu fark etti. Bir başkasının rahatsızlığına neden olduğu için içinden bir suçluluk duygusu geçti. Isobel boş bardağı onun elinden aldı. "Uyumaya devam etmelisin. Dediğim gibi, saat erken. Uyandığında burada olacağım."

"Sen zorunda değilsin-" Jane itiraz etti, istemiyordu

Isobel'e daha fazla yük olmayacaktı.

"İstemediğimi biliyorum," diye cevap verdi Jane'i tekrar altına sokarak. "Ama yapacağım."

Ve böylece, kendisini izleyen biri olduğunu bilmenin güveniyle uykuya daldı.

...

Saatler sonra uyandı, halsizdi ama çok daha iyiydi. "Saat kaç?"

"Öğleden sonra." Isobel hiç vakit kaybetmeden perdeleri geri çekti ve yorgun bedeninin üzerindeki örtüyü sıyırdı. "Hadi seni şu elbiseden kurtaralım, olur mu?"

Jane daha itiraz edemeden Isobel onu yataktan kabaca çekip çıkarmış, şaşkınlıkla sallanan Jane'in koluna sıkıca tutunmuştu.

"Biliyor musun, kollarındaki kaslar oldukça gelişmiş, Jane. Daha iyi bilmesem seni bir boksör sanabilirdim."

Jane yaşadığı şoku atlatmaya çalışarak nefes almaya çalıştı. "Bildiğimiz kadarıyla, öyleyim."

Isobel güldü ve dış elbisesini başının üzerinden çekip yere fırlattı.

Jane zayıf bir sesle, "Çok ," dedi.

"Isobel, Jane'in korsesini gevşetmeye başlamıştı bile. "Alabilir miyim?" diye sordu ve Isobel hiç vakit kaybetmeden ve kesinlikle sadece Jane kendini oldukça güçsüz hissettiği için, Jane'i uyuduğu buruşuk kombinezonu çıkarıp temiz bir kombinezon giydirdi ve üzerine sade bir sabahlık ekledi.

Jane'in yerleşmesine yardım ederken, "Böylesi daha iyi," dedi. yatağına geri döndü.

Jane hâlâ onun bunu nasıl başardığını tam olarak anlayamamıştı. "Bir kontun kızının böyle olmasını beklemiyordum..."

Isobel Jane'in saçından iğneleri almaya başladı. "Utanmaz mı?" diye sordu. "Utanmaz, belki? Tanrı biliyor ya, bunu daha önce de duymuştum," diye ekledi göz kırparak,

cebinden bir tarak çıkarıp Jane'in saçlarıyla ilgilendi. "Ben solgun bir menekşe değilim, Jane. Ayrıca, bu daha önce pek çok kez görmediğim bir şey değil." Jane, onun bahsettiği durumlardan en azından birinin, Jane'in Maycott'ların insafına kaldığı, ama bu çaresizliği geride bırakmaya çalıştığı zamanki karşılaşmaları olduğundan oldukça emindi. "Yatılı okul, insanın içindeki gizli alçakgönüllülüğün kurtulması için etkili bir yoldur, bana sorarsanız bu özellikle işe yaramaz bir özelliktir."

Tarak bir engele takılınca Jane yüzünü buruşturdu. "Helena hâlâ oldukça mütevazı görünüyor," diye belirtti.

"Evet, Melek Helena için hiçbir zaman umut olmadı," diye cevap verdi Isobel, Jane'in saçlarını belki modası geçmiş olsa da etkili bir şekilde düğümleyerek. "Ölü gibi uyuduktan sonra kendini nasıl hissediyorsun?"

Basit bir soruydu ama aklına hemen Jasper'la ilgili düşünceler geldi. Isobel'in yanındaki sandalye boştu ama hissettiği tüm utanca rağmen Jasper hâlâ orada oturuyor da olabilirdi. Isı yanaklarına yükseldi ve göğsüne yayıldı. Adam yokluğunda bile onu etkilemişti. Öfke ve minnettarlık arasında gidip geliyordu. Nasıl olur da onun iyiliğini bu kadar önemser ama bunu sadece gizlice yapardı. Kafasının karışıklığına bir katman daha eklemeye nasıl cüret ederdi?

Isobel ona şaşkın bir bakış attı. "Doktor çağırayım mı?"

Jane şimdiki zamana geri döndü. "Hayır, buna gerek yok. Ama sanırım dün akşam yemeğini es geçmeliydim. Helena'yla salona varır varmaz başımın döndüğünü hissettim."

"Peki ya şimdi?"

Durdu, durumu değerlendirdi. "Küçük bir gelişme belki de."

"O zaman rahatladım." Isobel ayağa kalktı ve su dolabını işaret etti. "Eminim ihtiyaçlarınızı görmek istersiniz. Yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Jane başını salladı ama aklı hâlâ Earl'deydi.

Belhaven. Penny Dreadful'daki aşırı heyecanlı bir kadın kahraman gibi bayılmadan önce adamın masanın öbür ucundan onu nasıl incelediğini hatırlayabiliyordu. Adamın davranışını gereksiz bir dikkatle, sanki onun büyük bir hata yapmasını bekliyormuş gibi okumuştı. Ama adam sadece onun için mi endişelenmişti? Böyle bir centilmenlik yapabilecek biri miydi?

Gerçekten de öyleydi. Onun sakladığı derinlikleri biliyordu. Neden bu kadar şaşırmıştı?

Belki de onu anlamak için her adım attığında, Jasper'ın protokolün katılığına ve aralarındaki bağı koparmak için bir görev maskesine güvenerek ondan hızla uzaklaşmasıydı.

Ama başucunda geçirdiği bir gece, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Jane aniden anladığı şeyin ağırlığı altında huzursuzca kıpırdandı. Jasper ona *gerçekten* değer veriyordu. Düşmanlık olarak yorumladığı şey belki de Belhaven Kontu'nun içindeki çelişki hissi olarak daha iyi açıklanabilirdi. Tereddüt ettiği için onu suçlayamazdı. Anılarından bu kadar yoksun olsa bile Jane, onun kendisinden fazla kaybedecek şeyi olduğunu hissediyordu. Belki de korkacak daha çok şeyi.

Ama bu onun suskunluğunu kabul edeceği anlamına gelmiyordu. Hem güvenilir bir sırdaş hem de sadece bir tanıdık olarak iki pozisyonu birden işgal edemez, aynı zamanda ona adil davranamazdı.

Oldukça dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve Isobel'in yerden almayı başaramadığı elbisenin üzerine bastı. Elbise önceki gece çok işine yaramış, en azından Jasper'ın arkadaşlarının arasına aitmiş gibi hissetmesini sağlamıştı. Leydi Louisa ona içtenlikle iltifat etmiş, Bayan Beatrice de bu konuda onu terslemenin bir yolunu bulamamıştı. En önemlisi de, bu Jasper'ı durdurmuş gibi görünüyordu.

İhtiyaçlarını karşılamayı bitirdikten sonra masanın üzerindeki leğene gitti ve yüzüne soğuk su sıçrattı, yakında değiştirilmesi gerekeceğini hatırladığı bandajından kaçınmaya özen gösterdi. Ancak aynaya baktığında bunun hizmetçi Lottie'nin sargılarından biri olmadığını gördü.

bandajlar. Bu seferki oldukça akıllıca kesilmişti ve derisinin daha büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Hâlâ sargının altına bakacak cesareti yoktu ama bir gece önce yarasını saran kişinin bunu tekrar yapacağını umuyordu. Daha küçük pansuman kendini daha az hasta gibi hissetmesine yardımcı olmuştu. En kötü morarma ve şişlikler bile biraz azalmıştı. Çoğu saç çizgisinin arkasına gizlenmişti ve derisine bastırıldığında şiddetli bir şekilde sızlıyordu ama bunun dışında neredeyse normal görünüyordu. Neredeyse sağlıklıydı. Peki neden anıları geri gelmemişti?

Isobel dönmüş ve onun için bir elbise bırakmıştı, beyaz dantel kenarları ve işlemeli manşetleri olan güvercin grisi bir çay elbisesi. Elbisenin önü oldukça mantıklı bir şekilde bağlanmıştı, yani Jane'in yardıma ihtiyacı yoktu. Yıkanırken gelen sandviçlerle karnını doyururken paravanın arkasında elbiseyi giydi. Kayıp anılarını düşünmeye devam etti. Babasına dair bulduğu küçük ip uçları tam bir resim çizmek için yeterli değildi ama yine de *bir şeyler* ifade ediyordu. Ve sonra Galler Prensi'nin tifoya yakalandığı anı, sanki bir sis perdesinin arkasından, hiç şüphelenmediği bir anda sinsice yaklaşarak ortaya çıkmıştı. Bunun bir ilerleme olduğunu düşündü. Sinir bozucu derecede yavaş bir ilerleme ama yine de ilerleme. Günler önce uyandığından daha fazla olduğu kesindi. Şu anda ihtiyacı olan tek şey muazzam miktarda sabırdı, her ne kadar bu niteliğe hiçbir zaman sahip olmadığından şüphelense de ve bu bir anı olmasa da gerçektir.

Kapının çalınması hem düşüncelerini hem de yemeğini böldü.

"Evet?" diye seslendi Isobel, Jane'in yatağını yeniden yaptığı yerden.

Bir adam konuştu. "Ben Lucian." Durakladı, boğazını temizledi. "Ben Dr. Hill."

Ve sonra Jane'in kafasına dank etti. Bir gece önce onunla ilgilenen doktor, kafasında canlandırdığı isimsiz, nazik yaşlı adam değil, Sir Hill'di.

Isobel onay için ona baktı. Jane başını salladı, çünkü başka ne yapabilirdi ki?

"İçeri buyurun Sör Hill," dedi Isobel.

Adam içeri girdi, tıpkı hatırladığı kadar yakışıklıydı ve onları hızlıca selamladı. "Bayan Danvers, dün geceki olaylardan sonra sizi kontrol etmek istedim, eğer uygunsanız."

Koltuğa geri oturdu, kucağındaki kırıntıları sildi ve adamın gün ışığında daha da yakışıklı olduğunu fark etti. "Elbette, Dr. Hill."

Ona doğru bir adım attı, ellerini uzattı. "İzin verir misiniz?" Kadın başını salladı ve adam kadının kafa derisini ve boynunu yoklamaya başladı, başını hafifçe çevirerek herhangi bir ağrı olup olmadığını araştırdı. Ellerini bıraktı ve parmaklarıyla başını hafifçe yukarı doğru eğerek gözlerinin içine baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Jane bu sorudan nefret etmeye başlamıştı, çünkü nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, en azından doğru bir şekilde. *İyi* ya da *aynısından daha fazlası gibi* kibar, yanlış *bir* yanıt vardı. Ama bu doğru değildi, değil mi? Acil bir tehlike altında olmayabilirdi ama iyi olmaktan çok uzaktı.

"Yeterli," dedi düşünmeden önce.

Lucian'ın dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sadece yeterli mi?"

"Demek istediğim-"

"Anlıyorum, Bayan Danvers. Soru karmaşık bir soru. Daha açık konuşmalıydım." Elini çenesini tuttuğu yerden çekti ve bir adım geri çekildi. "Anılarınız geri geldi mi?"

"Hayır," diye cevap verdi adamın ne sorduğunu anlamadan önce. "Kim söyledi sana?"

Eli ensesine geldi. "Lord Belhaven. Ve sizi temin ederim ki sadece size yardım etmek için." İşin tuhafı, ona güvence verilmişti. Jasper, hastalığıyla ilgili gerçeği yeni birine açıkladığına göre, onun iyiliği için oldukça endişelenmiş olmalıydı. Jane'e öyle geliyordu ki Dr. Hill ve Isobel, tanımayı çok istediği bir adamı tarif ediyorlardı, tabii Jasper onu içeri alırsa. Ama keder, Jane'in

Belhaven Kontu'nun kalbinin etrafındaki kale, Jane'in fethedebileceğinden ya da fethetmesi gerektiğinden bile emin olmadığı bir kaleydi. Kardeşleri ve arkadaşları arasında ilgilenmesi gereken yeterince insan vardı. Ona tam olarak ne sunabilirdi?

Kendi adına Jane, Jasper'ın ona her şeyiyle güvenmesini, kendisi gibi onların da akraba ruhlar olduğunu anlamasını istiyordu. Sadece o izin verirse, karanlıkta birbirlerine yardım edebileceklerini.

Dr. Hill devam etti. "Hafıza kaybı konusunda fazla tecrübem yok ama profesyonel görüşüme göre iyileşeceksiniz Bayan Danvers. Bu sadece bir zaman meselesi."

Bunu duymak onu yüreklendirdi. "Teşekkür ederim, Dr. Hill. Böyle başarılı dostları olan bir adamın mülkünde yaralandığım için ne kadar şanslıyım."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Sanırım tek şanslı kişi siz değildiniz, Bayan Danvers."

Birden kapı çalındı ve Helena ile Leydi Adelaide odaya girdiler; Leydi Adelaide gözlerinin altındaki mor halkalarla biraz daha kötü görünüyordu.

"Aman Tanrım, teyze, hasta mısınız?" diye sordu Isobel, sesi sahte bir endişeyle doluydu. Helena ona uslu durmasını isteyen bir bakış fırlattı ama Isobel bunu hemen görmezden geldi. "Tanrıya şükür bir doktor var."

Leydi Adelaide ona ters ters baktı. "Uzun zamandır beklediğim intikamımı almak beni alışık olduğumdan çok daha geç saatlere kadar ayakta tuttu," dedi ve Leydi Adelaide için gerçekten nadir görülen bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"'İntikam' derken Leydi Louisa'nın bakire teyzesini bir iskambil oyununda soyup soğana çevirmeyi mi kastediyorsunuz? On birin en iyisiydi, değil mi?"

"Bu yıllardır süren bir intikamdı Isobel ve artık bundan bahsetmeyeceğim." Adelaide Teyze sert bakışlarını yeğeninden Jane'e çevirdi, gözleri Jane'in üzerinde hafifçe yumuşadı. "Akşam yemeğindeki gösteriyi kaçırdığımı duydum."

"Yaralandığı için Jane suçlanamaz, teyze," diye söze başladı Helena. "Bence suç daha çok onu ittiğimiz için bizde."

hazır olmadan önce."

Ama Leydi Adelaide onu görmezden geliyordu, aralarında bir adam olduğunu yeni fark etmişti. "Siz kimsiniz?" diye sordu ayakkabısının altında hoş olmayan bir şey keşfettiğini belli eden bir ses tonuyla.

Kaçmak için elinden geleni yapan Lucian durakladı ve doğruldu. "Dr. Hill, leydim."

Helena daha yakına eğildi. "Jasper'ın arkadaşlarından biri, Adelaide Teyze."

Leydi Adelaide ona dikkatle baktı. "Evet, Prens'in doktoru, değil mi?" diye sordu Helena'ya, sanki Lucian'ın kendisi orada değilmiş gibi.

"Pek sayılmaz," diye söze başladı, düzeltmenin anlamsız olacağını sezmiş gibiydi.

"Mütevazı da," diye ekledi, etkilenmiş bir ifadeyle. "Yeğenimin arkadaşları arasında eşit olarak paylaşılmayan bir özellik. Söyleyin bana Dr. Hill, yakın geleceğinizde bir nişan var mı?"

"Adelaide Teyze!" Helena tamamen mahcup olmuş bir halde bağırды. Isobel teyzesinin maskaralıkları karşısında bariz bir zevkle dudaklarını birbirine bastırdı.

Leydi Adelaide sabırsızca kolunu salladı. "Siz kızlar söz konusu olduğunda açık sözlü olmam gerektiğini fark ettim, onca yıl boşa gitti."

Lucian dehşetle eğlence arasında bir yerde kalmış . "Resmi olarak değil, hayır. Ama biri var."

Leydi Adelaide içini çekti. "Sanırım böyle bir adamın..." Beklentiyle ona baktı.

Tuzağa düştüğünü hisseden Lucian küçük bir iç çekti. "Yirmi sekiz yaşındayım leydim."

"Yirmi sekiz yaşında bir adamın, üstelik bu kadar başarılı bir adamın bağlı olması." Tekrar konuşmadan önce ona gerektiğinden biraz daha uzun süre baktı. "Gidebilirsiniz, Dr. Hill." Adam neredeyse koşarak odadan çıkacaktı. "Şimdi o zaman," dedi ve dikkatini tekrar Jane'e çevirdi. "İyileştiniz mi?"

"Dün geceki gösteriden mi?" Jane alaycı bir tavırla sordu. "Evet, Leydi Adelaide. Genel olarak mı? Henüz değil."

"Düşündüğüm gibi," diye cevap verdi. "Bu arada seni bu odada tutmak için bir neden yok, değil mi?"

Jane'in bir yanı günün geri kalanında başını çarşafların altına gömmek istiyordu ama baş ağrısı iddiasıyla yalvarmak korkakça bir hareket gibi görünüyordu. Seçeneklerini tartarken Viola'nın kapı aralığında pusuya yattığını fark etti, belki de odaya girmek için bir yol arıyordu ama teyzesinin uygunsuzluğuna öfkelenmesinden korkuyordu.

Jane ıstırabına son vermeye karar verdi. "Leydi Viola, içeri gelin," diye seslendi, kızın onu kurtarmaya nasıl gelebileceğine dair zihninde bir fikir kıvılcımı oluşmuştu.

Viola bir fırsatını bulup teyzesi ve kız kardeşlerinin yanından hızla içeri girdi. "Bayan Jane, yemek masasında gerçekten bayıldınız mı?"

Jane yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. "Korkarım öyle."

"Bir roman kahramanı gibisin," diye haykırdı. "Siz sadece dramatik ve etkileyici romanlar mı okuyorsunuz?"

uçarı karakterler, Viola?" Leydi Adelaide burnunu çekerek sordu. Jane, kadınla kaydettiği onca ilerlemeden sonra bunu kendisine karşı bir küçümseme olarak algılamamak için kendini çok zorladı.

"Kural olarak," diye yanıtladı Viola memnun bir sırıtişla.

Leydi Adelaide, "Acaba sarsılmaz kahramanları olan romanlar yazmayı denesiniz nasıl olur?" diye düşündü. "İyi, mantıklı ve sağlam muhakeme yeteneğine sahip kadınlar-"

Viola burnunu kıvırdı. "Bunun pek ilginç sanmıyorum Adelaide Teyze."

"Ben de öyle," diye ekledi Isobel göz kırparak. "Bana her gün bir Marianne Dashwood ya da Catherine Earnshaw verin."

Jane bunun doğru olmasını isteyerek, "Her halükârda çok iyileştim," dedi. Buna ihtiyacı vardı. "Ve sanırım üzerinde çalıştığın o nakış parçasını bana göstermenin tam zamanı." Kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırdı. "Hani şu seni rahatsız eden."

Hakkını yemeyelim, Viola son derece çabuk anladı. "Benimle gel," diye karşılık verdi komplocu bir tavırla. "Onu odamda bıraktım."

"Şimdi bütün bunlar demek oluyor?" Leydi Adelaide sordu, onun

sesi son derece şüpheliydi.

Viola bir teyzesine döndü. "Bir hediye sunulmaya hazır olmadan önce üzerinde konuşmak uygun olmaz, değil mi Adelaide Teyze?" diye sordu masumca.

Leydi Adelaide, Jane'e dönüp güvensiz bakışlarını ona yöneltmeden önce kısa bir süre yüzünü buruşturdu. "Peki sen nasıl yardımcı olabilirsin Jane? Önceki deneyimiz sırasında iğnelerin senin talihsiz dokunuşun karşısında korkuyla eğildiğini hatırlıyor gibiyim."

Jane ne diyeceğini şaşırmıştı ki zeki Viola araya girdi. "Aradığımız açıklığı öğretme eyleminde bulabiliriz teyze."

Leydi Adelaide, yeğeninin bilge gözleminde bir hata bulamayınca telaşlanmış görünüyordu. "Sanırım bu çayı kaçırmak için uygun bir neden, ama sadece bu seferlik," diye terslenerek konuyu kapattı.

Viola ve Jane odadan çıkarken, Isobel bile onlara kuşkulu bir bakış fırlattı, muhtemelen kendi kız kardeşinin iğne işinden hoşlanmadığının farkındaydı.

Ama Jane yaptığı hileden pişmanlık duymuyordu. Önceki geceki dramdan sonra Jasper'ın arkadaşlarıyla yüzleşmekten daha az yapmak istediği bir şey yoktu. Viola'nın odasının görece huzuru hoş bir sığınak olacaktı. Elbette kimse onu özlemeyecekti.

Odadan çıktıklarında Viola Jane'in eline uzandı ve heyecanlı bir koşuya başladı. Jane, bir gece önce akşam yemeğinden önce yaptıkları ciddi konuşmadan sonra onun moralini bozmak istemediği için kızın kendisini çekiştirmesine izin verdi.

Odasına vardıklarında Viola bir yığın halinde yatağına yığıldı. Bay Darcy yastıkların yanında sıkı bir top gibi kıvrılmıştı.

-Rahatsızlığa pek tepki vermedi.

"Umarım sakıncası yoktur-"

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Mükemmel kaçışı mı hazırlıyorsun? Hem de hiç!" diye haykırdı. Teyzesinin sesini korkutucu *derecede* doğru bir şekilde taklit ederek, "Bunun en parlak yanı, benden asla hediye isteyemeyeceği gerçeği, *dayanılmaz derecede kaba* olmadan olmaz," diye ekledi.

"Şimdi eşyalarımı alayım; Adelaide Teyze soruşturmaya gelirse diye onları yakınıımızda istiyoruz." Yatağının altından gelişigüzel bir kumaş yığını ve iplik demetleri çıkardı. "Aslında yapmak istediğin şey nedir?"

"Ne istersen," diye teklif etti Jane. "Belki bana yazılarından bazılarını okuyabilirsin. Ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim ama ne üzerinde çalıştığınızı duymak isterim."

Viola'nın gülümsemesi en karanlık odayı bile aydınlatabilirdi. "Eğer gerçekten ciddiysen..."

"İstiyorum." Jane, tıpkı Maycott kardeşlerin yanında kendini güvende hissettiği gibi, Viola'nın da yanında kendini güvende hissettiği biri olmaktan başka bir şey istemiyordu. "Ama sadece günün geri kalanında burada saklanabileceğimize söz verirsen. Henüz herkesle yüzleşmeye hazır değilim." Özellikle Jasper'la, ama bunu kendine sakladı.

"Burada yemek yiyeceğiz!" Viola ellerini çırparak haykırdı. "Kimse benim daha makul isteklerimi geri çevirecek gibi görünmüyor."

"Harika."

Böylece öğleden sonrayı ve akşamı birlikte geçirdiler. Leydi Adelaide onlara mükellef bir çay ısmarladı ve Jane, şahane bisküvilerin tadına bakmadan önce, bunu sadece sahte bahanelerle yaptığını bildiği için en ufak bir suçluluk duygusu hissetti.

Geri kalan zamanlarını hoşnut bir sessizlik içinde kitap okuyarak ya da Shakespeare'in en dramatik monologlarını yüksek sesle okuyarak geçiriyorlardı. Bay Darcy onların arasında dolaşıyor, aynı ölçüde evcil hayvan ve yaramazlık arıyordu. Viola, kuzenlerinin ve arkadaşlarının mektuplarından özenle topladığı bir yıllık sosyete dedikodularını Jane'e aktardıktan sonra akşam yemeği geldi. Sözüne sadık kalarak, Viola'nın güzel ama uyumsuz porselenler ve çiçekli bir masa örtüsüyle donatılmış masasında yemek yediler. Jane daha sonra yemek salonunda daha güzel yemekler servis edileceğinden şüpheleniyordu ama Viola ile yiyeceği yemek tam da istediği şeydi.

Yemekten sonra Viola cesaretini topladı ve Jane'e yazdıklarından bazılarını okudu, ancak Jane'le göz göze gelemedi.

O da öyle yaptı. Onun düzyazılarından ve nüktelerinden gerçekten etkilenen Jane, özgürce övgülerde bulundu ve sadece gerektiğinde küçük önerilerde bulundu. Sonunda Viola'nın penceresinin önünde, yastıklarla desteklenmiş ve battaniyelere sarılmış bir şekilde yan yana sessizce okumaya geri döndüler.

Kitabına dalmış olan Viola, belki de bilinçli olarak düşünmeden Jane'in eline uzandı. Jane'in elini tutmasına izin verdi ve çok geçmeden kız hemen uykuya daldı ve Jane uyandığından beri ilk kez düşünceleriyle baş başa kaldı.

Günü bir çocuğun yatak odasında saklanarak geçirdiğinin herkesin dikkatinden kaçtığını umuyordu. Başta bencilce gelmişti ama Viola'nın küçük eline bakıp yumuşak horlamalarını dinlediğinde, Jane kızın da buna kendisi kadar ihtiyacı olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı.

Ama gitme vakti gelmişti. Elini Viola'nın elinden dikkatlice çekti, onu uyandırmamak için gizlice uzaklaşmaya hazırlandı ama arkasından gelen bir gıcırta onu ürküttü. Kapı aralığında biri duruyormuş gibiydi ama görebildiği kadarıyla orada kimse yoktu.

Jane odanın karşısına geçip dışarı baktı ama koridor boştu.

Kalbi hızla çarpıyordu ama korkudan değil. Onun yerine, beklentiyle çarpıyordu. Sanki özellikle birinin onları gözetlemesini bekliyormuş gibiydi.

Ancak bu beklenti, aslında yalnız olduğunu ve belki de her zaman yalnız kalacağını fark ettiğinde hızla hayal kırıklığına dönüştü.

On Altıncı Bölüm

JASPER

Jasper için bir gün hiç bu kadar dayanılmaz derecede yavaş geçmemişti.

Nefes almaya devam ettiğinden emin olmak için geceyi onun yanında geçirdikten sonra, Jane'in iyi olduğunu bilmekten bir şey istemediğini fark etti. Yine de Jane'in onlardan saklandığını, bunun yerine günü Viola ile geçirmeyi tercih ettiğini öğrendi.

O günü arkadaşlarıyla geçirmişti, bu da onu Jane'in acı veren yokluğundan uzaklaştırmalıydı, ama onların maskaralıkları bile melankolisini sarsamadı. Tek umudu hiçbirinin bunu fark etmemiş olması ya da fark etmişlerse bile bunu avukatının bir gece önce gönderdiği mektuptaki kötü habere bağlamış olmalarıydı.

Neyse ki Helena günü daha az ciddi bir yöne doğru yönlendirebilecek gibi görünüyordu. Helena'nın doğuştan bir ev sahibesi olduğunu, onları canlı bir sessiz sinema turundan öğle yemeğine ve kâğıt oyunlarına yönlendirirken fark etti. Kendini oyuna kaptırmamak için elinden geleni yaptı ama tek düşünebildiği Jane'di. En azından onu kontrol edemeyeceğini bilecek kadar akıllı vardı, nasıl olduğunu bilmeden devam etmek ne kadar eziyetli olsa da. Önceki gece bir kumar oynamıştı. Bir kez daha şanslı olacağına güvenemezdi.

Sonunda yüksek bahisli poker oyunu Clarence ve Edgar'a kaldı, bu da yeterince eğlendirici oldu ve Jasper sonunda omuzlarını gevşetip birbirlerini en şiddetli şekilde yok etmeye çalışmalarını izleyebildi. Diğer herkes masanın etrafında toplanmıştı, hatta Bayan Beatrice bile, ama Isobel'in oyuna olan tutkusundan tamamen rahatsız olmuş görünüyordu.

"Hepsine bahse girerim," dedi Clarence, kalan fişlerini

masanın ortasına.

"Blöf yapıyor, Ashwell!" diye bağırdı Selby. Bir aktör olarak becerisi, bir odayı büyüleme yeteneğinin yanında soluk kalan Clarence'a bunu söylemek zordu. Edgar yine de onu inceledi, sakın yüzünde bir çatlak aradı.

Jasper'ın gözünde Edgar'ın kendisi aşılmazdı; ne kendine güveniyordu ne de eli yüzünden paniğe kapılmıştı. Ama bu yeterli miydi?

"Ben görüyorum," diye açıkladı ve kendi fişlerinin geri kalanını öne itti. Odanın üzerine bir sessizlik çöktü.

August, "Öyleyse bir bakalım, beyler," dedi.

Edgar kartlarını çevirdi, dört sekizli ve bir kupa altılısı ortaya çıktı, dörtlü bir tür. Arkasına yaslandı ve dudaklarında memnun bir gülümsemenin belirmesine izin verdi.

"Leydi Louisa, özür dilemeliyim," diye başladı Clarence. Onun şerefine kazanacağını söylemiş miydi? Jasper pek dikkat etmemişti. "Böylesine kötü bir poker oyuncusunun kız kardeşi olmak zor olmalı."

Kartlarını çevirdi ve kanlı bir floş royal ortaya çıkardı ve oda hemen hem gürültülü tezahüratlara hem de hile suçlamalarına başladı.

Öğleden sonra da aynı şekilde devam etti ve akşam yemeği vakti geldi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Jane masada görünmeyince Jasper bir nebze rahatladı, utanması ya da misafirlerinden kaçması için bir neden olduğundan değil, bütün bir ahlaksız geceyi onun yanında geçirdikten sonra onu görünce nasıl tepki vereceğinden emin olamadığı için.

Belli ki kendi alanına ihtiyacı vardı ve o da bunu sağlayacaktı.

Yemek sona erdiğinde ve herkes salon oyunlarına devam etmek yerine odalarına dönmeye hevesli görüldüğünde Jasper rahatlamıştı. Sadece Isobel kalana kadar hepsinin gitmesini bekledi, yemek salonunun diğer ucundan yorgun gözlerle onu süzüyordu.

Bir bardak viski doldurdu ve tek seferde yudumlayarak Jane'le ilgili dönüp duran düşüncelerden uzaklaşmak istedi. Baktı

Kız kardeşinin yanına gitti ve yeni bir bardak doldurarak ona sundu.

Babalarının şişelerinin yanında ona katıldı ve bardağı alarak yavaşça yudumladı.

İçkisinin tadını çıkarmaya devam ederken, "Babam sevgili içkisine saygı göstermemenizi onaylamazdı," diye takıldı. "Bugün iyi iş çıkardın," diye ekledi. "İçindeki kargaşayı hissetmek çok zordu."

Bir bardak daha içti, viskinin dilinde bıraktığı yanığın tadını çıkarıyordu. "İyi geceler, Isobel."

"Aptalca bir şey yapma kardeşim," diye uyardı giderken, ona bir yanıt hazırlayacak zaman bırakmadan. Bunun bir önemi yoktu. Jasper'ın tek yapmak istediği yatağını bulmak ve hızla akan düşüncelerini merhametli bir uykuyla susturmaktı.

Viola'nın odasından sızan ışık dışında koridorlar karanlıktı. Jasper ilk defa kız kardeşinin bir şeyler karalarken yanık bıraktığı mumu söndürmek için harekete geçti ve ardından mürekkep lekeli parmaklarıyla uykuya daldı. Bu onlar için bir çeşit ritüeldi. Ama yaklaşıp kapıdaki aralıktan kızın odasına bir göz attığında kalbi durdu.

Viola yatağında değildi, yalnız da değildi.

Jane, mum ışığının yumuşak parıltısıyla aydınlanmış, bir elinde kitap, diğer elinde Viola'nın eli vardı. Kız kardeşi uyuyordu, korunmasızdı ve onu gördüğünü hatırlayamayacağı kadar huzurluydu.

Jane'in kitabını indirişini izledi ve Viola'nın mışıl mışıl uyuduğunu, Jane'in yüzünün duygularla buruştuğunu fark etti. Viola'nın Jane gibi gizliden gizliye bu kadar nazik davranmak için hiçbir nedeni olmayan biri tarafından bu kadar önemsendiğini bilmek göğsünde aynı sıcaklığın filizlendiğini hissetti. Burada herhangi bir entrika yoktu, sadece kaybın keskin acısını bilen bir kadın, bunu bir başkası için yumuşatmaya çalışıyordu.

O anda Jasper hem çok ileri gittiğini hem de Jane'in ihtiyacı olan şey olmadığını çarpıcı bir netlikle anladı.

İkiz farkındalıklarının ağırlığı onu neredeyse deviriyordu.

Geriye doğru adım attı, zemin altında gıcırdıyordu. Gözleri ona doğru bakan Jane'e kaydı. Jane onu göremiyordu, bundan emindi ama yine de kaçtı, fark edilmek ya da onun sessizliğine müdahale etmek istemiyordu. Uzak durmasının bir nedeni vardı. Buna saygı duymalıydı.

Odası soğuktu, ocaktaki ateş neredeyse sönmek üzereydi. Önünde diz çöktü, ızgaraya bir kütük eklerken uyuyan korları yeniden canlandırdı ve boş yere Jane'in düşüncelerini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Lucian daha önce Jasper'ı dikkatli olması için uyardığında onu gerçekten .

Jasper ihtiyatlı olma ihtiyacını iliklerinde hissediyordu ama rotasını değiştirmek için artık çok geç olduğundan endişelenmeye başlamıştı. Bu noktada Jane'e herhangi bir tarafsızlık için fazla yakın olduğunu biliyordu. Kız kardeşleriyle birlikte onu yolda buldukları anda yolu değişmişti.

Hayır. Jane sadece yardıma ihtiyacı olan biriyken, o zaman birbirlerine dolanmamışlardı. Aralarındaki bağlantı bir anda kurulmamıştı. Jasper dün sabaha kadar onun bir suçlu olabileceğini düşünmüştü. Aralarına mesafe koyması için pek çok fırsat, sınırlar çizmesi için pek çok fırsat olmuştu. Ama söz konusu Jane olduğunda, teslim olmak ve akıntının onu ele geçirmesine izin vermek çok daha kolaydı.

Sıkıştırılısaydı, aralarında var olan şeyin ne söyleyemezdi. Takas edilen dikenlerin, arzunun, gerginliğin ve bir daha hissedeceğini düşünmediği bir sıcaklığın kutsal olmayan bir evliliği. İkisinin de bunu beklediğini sanmıyordu, ne de bu kadar doğal bir şekilde gerçekleşen bir şeyden pişmanlık duyuyordu.

Ama bu onu korkutuyordu. Jasper içten içe Jane'e karşı hissettikleri ile Annabelle'e aşık oluşu arasında benzerlikler olduğunu biliyordu. Bilinmeyene doğru paldır küldür bir yuvarlanma, kontrol ya da bilinçli çaba eksikliği, anlam kazanmadan çok önce *gerçek* olduğu hissi.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Jane iyileşmek için Mulgrave Hall'daydı ve bir beyefendi onu engelleyecek hiçbir şey yapmazdı.

o konuda.

Bu yüzden Jane'in iyiliği için onun çekimine direnecekti.

Onun için iyi olup olmayacağı ise tamamen başka bir konuydu.

...

Uykusuz geçen bir gecenin ardından Jasper'ın tek istediği bir fincan kahve ve biraz yalnızlıktı. Bu yüzden erkenden kalkıp yemek odasına gitti ve her ikisini de aradı ama bulamadı. Görünüşe göre hemen hemen herkes oradaydı, tabakları dolu ve fincanları dumanı tütüyordu. George ve Edgar *The Times*'in yeni nüshalarına gömülmüş, Bayan Beatrice bir mektup yazmaya dalmış, Lucian ise kalın bir dilim tostun üzerine marmelat sürüyordu.

"Lordum?" diye yumuşak bir ses geldi arkasından, hâlâ boş olan fincanına kahvenin son damlalarını dökerken.

Döndüğünde Leydi Louisa'nın erken saate rağmen bir papatya kadar taze görüldüğünü gördü. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sosyetenin misafirlerin geç yatması âdetini ne zaman kaldırdığını merak ederek. Jasper hiçbir zaman geç yatmayı seven biri olmamıştı ama öğleden önce Clarence Meadows'a tahammül etme fikrinden hoşlandığından emin değildi.

Belki de günün bu kadar erken saatindeki varlıkları başarılı bir partinin işaretidir, diye düşündü iyimser bir şekilde. Yine de en azından taze bir tencereyle idare edebilirdi.

"Sadece Bayan Danvers'in iyi olup olmadığını merak ettim. Dün hepimizin onu özlediğini biliyorum."

Beatrice, Jane'i özleyenler arasında yer almayacağını belirtircesine burnunu çekti, ama bunun dışında Leydi Louisa'nın oda adına konuştuğunu hissetti ve Jane'in arkadaşları üzerinde böylesine ani bir etki bıraktığını bilmenin kalbini biraz ısıttığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Ama bunu söylemek bir skandal olur.

"Sir Hill'e sormanız gerekecek, Leydi Louisa. Korkarım ki onun durumundan haberdar değilim."

Lucian'ın Louisa'nın omzunun üzerinden bilmiş bilmiş sırtıttığını fark etti ve arkadaşına ihtiyatlı olmanın önemini hatırlatmak için boğazını temizledi.

Louisa Lucian'a döndü. "Eee?" diye sordu. "Nasıl gidiyor?"

Lucian biraz tost yuttu ve çayından bir yudum aldı. "Bu sabah onu kontrol ettiğimde çok daha iyiydi. Yakında onu bize katılmaya ikna edebileceğimizden şüpheleniyorum."

Jasper o kadar emin değildi. Aslında, Jane'in kendisine bir şey söylenmediği takdirde, onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığı ya da kendisini utandırdığı gibi yanlış bir inanca kapılarak misafirlerinden kaçmak için elinden geleni yapabileceğinden endişeleniyordu. Ama şüphe uyandırmadan ne kendisi onu geri getirebilirdi ne de bir başkasına bunu yapması için talimat verebilirdi.

Yaratıcı olmak zorundaydı ve Viola, Freddie ve August'un eşliğinde odaya girdiğinde bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

"Viola, bugün ağacı budama konusunda ne düşünüyorsun?"

Kız kardeşi adımlarının ortasında dondu ve nefesi kesildi.

"Ciddi misin?" "Kendi kendini dekore etmeyecek, değil mi?"

Ve senin bir odan var
yardım etmeye hazır insanlarla dolu."

Etrafındaki farkında olmayan yardımcılara baktı, gülümsemesi düşene kadar genişledi. "Peki ya Bayan Danvers?"

Jasper umursamaz bir tavır takındı. "Onu davet etmelisin." Kendi çıkarı için değil, hayır, Jane'in hoş karşılanan bir konuk gibi hissetmesi için. Daha cümlesini bitirmeden odadan koşarak çıktığını düşünürsek, Viola'nın çok ikna edici olacağını biliyordu.

August ona sinsi bir bakış attı. "Senin kırpacak bir tip olduğunu düşünmemiştim, kardeşim."

"İnsanlar değişebilir, August."

Omuz silkti. "Tecrübelerime göre genellikle daha iyisi için değil."

Jasper kardeşinin inanmak zorundaydı.

On Yedinci Bölüm

JANE

Viola'nın coşkusuna rağmen Jane, Mulgrave Hall'un büyük salonuna girdiğinde neyle karşılaşacağından emin değildi.

Sadece bir ağacı süslemek kulağa çok yorucu bir aktivite gibi gelmediği için kabul etmişti. Aslında Viola'nın büyük kısmını kendi başına halletmesini izleyebilirdi, özellikle de kız bunun Jasper'ın kendi seçtiği ve kestiği bir ağaç olduğunu açıkladıktan sonra. Mütevazı bir ağaç hayal etti, Jasper'ın kaos kendi iradesi dışında evine çökmeden önce geliştirdiği kasvetli atmosfere uygun bir şey.

Ama... bir kez daha onu şaşırtmayı başardı.

Jasper tepelerinde yükselen muazzam bir yaprak dökmeyen ağaç seçmişti ve her parmaklık, kapı aralığı ve şöminenin üzeri taze yeşillik dallarıyla sarılmış, odayı Noel kartlarından fırlamış bir şeye dönüştürmüştü. Arkadaşları ve ailesi de etrafta dolanıyordu ki bu onu şaşırtmamalıydı. Ne de olsa bir taşra malikânesinde Aralık ayında yapılacak pek çok şey vardı. Ağacı kesmek bir günü boşa harcamanın keyifli bir yoluydu, her ne kadar onlardan uzak durmayı tercih etse .

Davetlilerin geri kalanı onun iyileştiğini görmekten az çok memnundu. Bayan Beatrice, Jane'in histeriden muzdarip olduğuna kanaat getirdikten sonra, hassas durumunun sinirsel bir rahatsızlığa dönüşmemesi için sıkı bir tuz kokusu ve tempolu hava kürü uygulamasını ve partinin geri kalanından tamamen uzak durmasını tavsiye etti. Clarence, bir dahaki sefere bayıldığında yumuşak bir yere ihtiyaç duyarsa diye kanepede onun için yer açmaya çalıştı. Sessiz bir şekilde

Sırf ona inat olsun diye öğleden sonrayı ayakta geçirmeye yemin ettim.

"Bayan Danvers, bize katılabildiğinize çok sevindim. Meyve çelenkleri konusunda bana yardım etmek ister misiniz?" diye sordu Leydi Louisa, önünde kurutulmuş kızılıcık ve portakal dilimleri vardı.

"Meyve çelenkleri her zaman en sevdiğim süslemeler olmuştur," diye cevap verdi, düşünmeden konuştuğu için içinde tuhaf bir his vardı.

Isobel onunla göz göze geldi ve başını eğdi. *Bir anı mı?* diye sordu. Jane başını salladı, çaresizce ince dallarına tutundu. Tarçın ve eriyen balmumu kokusu, avucundaki çam kozalağının sertliği, önünde kükreyen bir ateş. Hatırladığı ev miydi?

Ama anı, geldiği kadar hızlı bir şekilde yok oldu ve yokluğunda onu daha soğuk bıraktı. Masaya baktığında Leydi Louisa'nın bir yığın kuru portakal dilimi ve bir makara ipliği kendisine doğru ittiğini gördü. İşe koyulma vakti gelmişti.

Meyveleri dizerken ve ipliği düğümlerken Viola onun gölgesiydi, kız botanikten politikaya ve yerel dedikodulara kadar her konuda gevezelik ediyordu. Bir önceki öğleden sonra ve akşamı birbirleriyle geçirmiş olmalarına rağmen kızın anlatacak sonsuz bir kuyusu vardı ama Jane bunun büyük bir kısmının kızın alıştığından daha anlayışlı bir dinleyici kitlesi bulmasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Jane, Viola çelenkleri bitirip ağaca asarken, kendini başarılı hissederek kızların eskrim yapmasının yararlarını (Viola'ya göre bu çok mantıklıydı, özellikle de kaçınılmaz görünen bir düello durumunda) tartışmasını dinlemekten mutluydu.

O sırada Isobel, Mulgrave Malikânesi'nin derinliklerinden çok tedirgin bir Battersby tarafından çıkarılan ve Jane'e odayı incelemesi için zaman bırakan süs eşyası kutularını karıştırmak için kız kardeşini kaçırmıştı.

Clarence, Leydi Louisa'nın dikkatli ve sitem dolu bakışları altında kiraz çelenkleriyle uğraşmaya devam ederken onu rahatsız ediyordu.

kardeşi Edgar'ın. Lucian ve George, Jasper'ın kardeşleri Frederick ve August ile bakara oyununda kıyasıya bir m¼cadeleye girmişlerdi; Jasper'ın kardeşleri zaman geçtikçe daha da yıpranmış g¼r¼n¼yordu ve bu da Jane'in ortada hiç de azımsanacak bir miktar para olmadığına inanmasına yol aıyordu. Bayan Beatrice, yardım tekliflerini geri çevirerek tek başına patlamış mısır elenklerini dizerken, Helena ve kız kardeşleri de s¼slemeye hazırlanmak için g¼zel cam s¼slerin tozunu alıyordu.

Kaotik de olsa huzurlu bir ortamdı ama bir şeyler eksikti.

Birisi, daha doğrusu.

Jasper da onun gibi odanın diğer ucundan g¼zlemliyor, sevdiği insanlarla arasına mesafe koyuyor gibiydi. Bu onun için çok tipik bir durumdu. Ve b¼ylece Jane onu katılmaya ikna etmeye karar verdi. Kaçması için çok geç olmadan g¼r¼ř alanını geçmemeye dikkat ederek ona doğru ilerlemeye başladı.

"Ağaç seçiminiz için sizi takdir etmeliyim lordum." Bu onursal ifadenin aralarına mesafe koymasını istememişti ama yabancılarla dolu bir odada onun adını kullanmak doğru gelmemişti.

G¼z ucuyla ona baktı, sanki onu aynı anda g¼rmek istemiyormuş gibi. "Daha iyi hissediyorsun o zaman?"

"'Daha iyi' g¼receli bir terim gibi g¼r¼n¼yor, ama evet, çok daha iyiyim." Başını eğerek sessizce onun g¼zlerini yakalamaya çalıştı. "Bu kadar çabuk iyileştiğim için size teřekk¼r etmem gerektiğini s¼ylediler." Adamın enesindeki bir kas gerildi. H¼l¼ ona bakmıyor, b¼yle şeyleri çoktan açtıklarını bildiği halde h¼l¼ bir nezaket duvarının arkasına çekiliyordu. "Siz ve Dr. Hill," diye ekledi. "Beni tekrar kurtarmaya geldiğiniz için teřekk¼r ederim ve buna ihtiyaç duyduğum için ¼z¼r dilerim. Umarım bir g¼n her zaman başı dertte bir gen kız olmadığımı kanıtlarım."

Sonunda ona baktı, bakışları tenine değen bir bıçak kadar keskindi. T¼m g¼c¼n¼ hissettiğinde nefes nefese kendini alamadı. G¼zleri kızın ağzına kaydı. Ağzını açtı.

ve ardından gelen sözler alçak sesle ve ısrarcıydı. "Jane, ben asla-"

Ama Edgar'ın aniden ortaya çıkmasıyla bölündüler. Jasper homurtuya benzer bir şey yutarak ondan bir adım geri çekildi. Daha dik durdu. Maskesini bir kez daha taktı.

Edgar aralarında oluşan gerginliği fark etmemiş gibiydi. "Jasper, Bayan Danvers," diyerek selamladı ve ikisini de küçük bir selamla selamladı.

Jane, Jasper'ın yumruğunun masaya doğru nasıl sıkıldığını fark etmekten kendini alamadı. Edgar dikkatini ona doğru çevirdi. "Bayan Danvers, ağaç mumları için bana yardım eder misiniz? Onları yakmakla görevlendirildim."

"Memnun olurum," diye cevap verdi, Jasper'a göz ucuyla bile bakmadan. Bir gece önce kendisiyle ilgilendiği için ona teşekkür etmeye gelmişti ve teşekkür de etmişti. Ona düşen görev tamamlanmıştı ve Jasper'ın ona özel olarak gösterdiği ilgiye rağmen aralarında hiçbir yakınlık yokmuş gibi davranmaya niyetli olduğu açıktı. Gururu ona vermeye istekli olduğundan daha fazlası için yalvarmasını engelleyecekti. Edgar'ın koluna girdi ve onu orada, mezar gibi sessiz bir şekilde bıraktı.

"Beni kurtardığınız için teşekkür ederim Bay Ashwell," diye fısıldadı, onu neden kurtardığından tam olarak emin değildi.

"Edgar, lütfen," dedi. "Hiç düşünmeyin, beni hiç de olmadığım bir görevden kurtaran *sizsiniz* Bayan Danvers."

Ağaca yaklaştıklarında gülümseyerek, "Jane," diye cevap verdi. "İzin verirsiniz, Lord Belhaven'ı ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Jasper ve ben bebeklikten beri arkadaşız," diye sırtarak cevap verdi ve ona ince bir mumluk uzattı. Ağaç mumlarla doluydu; görevleri biraz zaman alacaktı. Mumları yakmak için bir kibrit çaktı. Kibriti söndürmeden önce, "Annelerimiz biz doğmadan çok önce yakın arkadaşmış," dedi. "Birbirlerine bu kadar yakın mülkleri olan kontlarla evlenmeleri gerçekten de mutlu bir durumdu."

"Bir arkadaşına yakın yaşamak çok güzel olurdu," dedi Jane.

"Ya sen, Jane? Evine yakın çok arkadaşın var mı?

Buckinghamshire'daki ev?"

Kaçınmayı umduğu şey buydu. Jane'in, kendi hayatı sefil bir şekilde ulaşılmazken, kendine yeni bir hayat icat etmeye hiç niyeti yoktu. Ve Edgar gibi nazik bir adama yalan söyleme düşüncesi ona hiçbir şekilde keyif vermiyordu. Bir dostluk böylesine sallantılı temeller üzerine nasıl inşa edilebilirdi? En azından Maycott'lar onun sıkıntısının gerçekliğini biliyorlardı.

Yine de fazla seçeneği yoktu. Bunu bir zihin egzersizi olarak kullanacaktı. Gerçeğin ortaya çıkmasına neden olacakları umuduyla yalanlar .

"'Çok' güçlü bir kelime, ama evet, yakın arkadaşlarım olduğu için yeterince şanslıyım," diye cevap verdi ve ilk mumunu yaktı, güzel bir cam melek ve kokulu bir demet tarçın çubuğu arasında duran bir mum.

"Umarım sizi korkutmayı başaramadıysak, arkadaş çevrenizin genişlediğini düşünürsünüz. Louisa'nın bundan çok hoşlanacağını biliyorum." Jane, Edgar'ın söylediklerinde gerçekten ciddi olduğunu içten içe bilse de, bunun asla gerçekleşemeyeceğini bildiği için göğsünde bir suçluluk duygusu hissetmekten kendini alamadı. "Bayan Beatrice adına konuşamam," diye ekledi yüzünü buruşturarak. "Gerçi eminim o da buna dahil edilmeyi bir hakaret olarak görürdü," diye ekledi fısıltıyla.

Jane bir kahkaha attı. "Asla Bayan Beatrice hakkında bir şey varsayacak kadar cüretkâr olamam lordum, hele ki dostluk konusunda."

O anda birbirleriyle karşılaştılar, ağacın etrafındaki yolları kesişmişti. Jane onu bu kadar yakında beklemiyordu ve ona çarpmamak için kendi ayaklarına takıldı. Bir anda düşüyor, kendine ve sakarlığına aynı ölçüde lanet ediyordu.

Ama Edgar onu yakaladı, oldukça hızlı bir şekilde ve fazla telaşlanmadan düzeltti.

"Teşekkür ," dedi nefes nefese. "Ayaklarımın üzerinde hâlâ biraz dengesizim."

Eli hâlâ kızın belini kavrarken, "Hiçbir şey düşünme," dedi. Hala birbirlerine dokunduklarını fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü. Fark ettiğinde, elini yanına bıraktı ve bir adım geri çekilerek, sanki sınırları yeniden belirlemek istercesine ona küçük, resmi bir selam verdi.

Jane, Leydi Adelaide'in keskin bakışlarından korkarak etrafına bakındı ama kimse onları fark etmemişti.

Yüz ifadesi okunamayan Jasper dışında kimse yoktu. Boş, hatta.

Jane'in yanaklarına sıcaklık yayıldı ama bu sıcaklığa eşlik eden yapışkan utanç duygusunu bastırdı. Yanlış bir şey yapmamıştı. Edgar da yanlış bir şey yapmamıştı. Ama neden ihanet etmiş gibi hissediyordu? Ve *kime* karşı?

Bu duyguyu görmezden gelerek mumları yakmaya devam etti, Edgar onun üzerinde devam ederken ulaşabildiklerini. Edgar sohbet etti ve utanç duygusu yavaş yavaş azaldı. Sonunda Viola ve Helena yanlarına gelerek işlerini iyi yaptıklarını söylediler ve oda yeniden mutlu kaosa geri döndü.

O ana kendini kaptıran Jane, Jasper'ı bulmak için odayı tararken gülümsedi, etraflarını saran neşeyi paylaşmak için onu arıyordu. Ama Jasper'ın gidişini sadece izleyebildi, gidişi diğer herkes tarafından fark edilmedi. Hareketli bir odada bu kadar sessiz ve kasvetli bir varlıkla, arkadaşlarının onu neden henüz özlemediğini anlamak kolaydı.

Ama Jane yaptı.

Orada, ailesi ve arkadaşlarının arasında dururken, onun yokluğunu bir boşluk gibi hissetti. Onun eleştirel bakışlarını tamamen terk etmesine tercih ederdi. Sevdiği insanlarla birlikte olmalıydı ve eğer onu zorlaması gerekiyorsa, öyle olsun. Onu geride bıraktığı dünyaya geri sürüklemeyi kutsal bir görev olarak görüyordu. Bırakın bunun için ondan nefret etsin. Ona bu kadarını borçluydu.

Fırsatını yakaladığını anlayan Jane izin istedi. Bir gece önceki durumu göz önüne alındığında, kimse ona kalması için baskı yapmadı. O da

Onlara sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ve akşam yemeğine hazır olacağını söyledi.

Odasına gitmek yerine kütüphaneye doğru sola döndüğünde kimse fark etmedi.

On Sekizinci Bölüm

JANE

Hedefine ulaşması uzun sürmedi ve Jane, Belhaven Kontu'nun nerede olduğuna dair içgüdülerinin doğru olduğunu fark etmekten memnun oldu.

Tek kelime etmeden kütüphaneye girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Seyirciyle karşılaşmak ya da Leydi Adelaide'in öfkesini üzerine çekmek istemiyordu. Jasper masasında donmuş kalmış, onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. Onun kendisini takip edeceğini düşünmemiş miydi? Aralarındaki yol yıpranmış ve aşınmıştı. Bir araya gelmeleri kaçınılmazdı, değil mi? Yoksa Jane sadece böyle mi hissediyordu?

İkisi de birkaç dakika boyunca konuşmadı. Jane kütüphaneye girdiğinde ve onu orada kamburlaşmış, tamamen yenilmiş bir halde gördüğünde Jane'in tüm küstahlığı kayboldu.

"Ne oldu, Jasper?" diye sordu masaya doğru adım atarak. Adam geri çekildi ve kadının midesi bulandı. Ne hissettiğini söylemek yerine ona bir cüzzamlı gibi davranan bu sert piç kurusuna güveniyordu. "Varlığım seni bu kadar rahatsız mı ediyor?" diye sordu, sözlerinde alaycılık ağır basıyordu. Ama adamın yüzü o kadar çok duyguyla çarpılmıştı ki, ısırtığı bir kez daha geri düştü. "Sadece bir kelime söylemen yeterli ve ben de gideceğim," diye ekledi usulca.

O kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi düştü. "Gerçekten varlığının benim için *nahoş* olduğunu mu düşünüyorsun Jane?"

Tutkusu onu şaşırtmıştı. "Arkadaşların geldiğinden beri benimle neredeyse tek kelime konuşmadın," diye savunmaya geçti. "Neden, istenmeyen bir davetsiz misafir olduğumu misafirlerinize açıkladınız!" Bu sefer paçayı kurtaramayacaktı. Jane kendini her seferinde konuşmaya zorlayarak

aklından geçen kelimeyi söyledi. "Ve sonra bana geceyi yanımda geçirdiğinizi söylediler, sadece çabalarınız için size teşekkür etmeye çalıştığımda beni reddettiğiniz için, çabalarınız bana karşı zaten sınırlı olan sabrınızı açıkça zorladı. Siz bana böyle davranırken neden aksini düşüneyim lordum?"

Masanın etrafından dolaştı. Başka bir kadın onun yaklaşmasından korkabilirdi ama Jane onun öfkesini arzuluyor, bunu onun kayıtsızlığından daha tatmin edici buluyordu. Adam ondan birkaç santim ötede duruyordu, alnında o çok tanıdık onaylamama ifadesi belirmişti.

Konuştuğunda fısıltının ötesine geçemiyordu. "Senden kaçıyorum, sevgili Jane, çünkü sana yakın olamıyorum." Jane cevap vermeye çalıştı ama adamın eli çenesine uzandı, başparmağı hafifçe ağzını kapattı. Başını yukarı doğru eğerek gözlerini buluşmaya zorladı. "Seni kollarıma almayı ve benim yapmayı düşünmeden sana yakın olamam." Aralarındaki sıcaklık çatırdadı. Daha önce onaylamama gibi görünen şeyi şimdi açlık olarak okuyordu. "Yavaşça," diye ekledi adam.

Jane gözlerini kırpıştırdı ve yutkundu, bu da Jasper'ın çenesini ondan uzaklaşmasına neden oldu. Tek söyleyebildiği "Oh," oldu.

"yle mi?" diye omzunun üzerinden cevap verdi.

Adamın etrafından dolanarak onu tekrar kendisine bakmaya zorladı. "Benden bu yüzden mi kaçıyorsun?"

Başını başka yöne çevirdi. "Seninle ilgili her şey beni tehlikeli bir yola sokuyor." Ama sonra ona baktı, gerçekten ona baktı, öyle bir baktı ki, o kadar sıcaktı ki, uygunsuz hissettirdi. "Ama senden kaamam Jane, sen her düşüncemi işgal ederken olmaz."

"O zaman arzun bu mu?" diye sordu, ihtiyaçtan nefesi kesilmişti. "Benden kaçmak mı?"

Gözleri kızın dudaklarına kaydı. Artık çok yakındılar, ikisinin de istediğini elde etmeye çok yakınlardı. Jane arzuyla kıvranıyordu; onun da bunu hissettiğini biliyordu. Ellerini adamın göğsüne koydu, bir davetti bu. Adam aşağıya onlara baktı. Onları düşündü.

Dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı. Uçurumun kenarındaydı; tek ihtiyacı olan onun atlamasıydı. Jane zaten oradaydı, zaten onun içinde boğuluyordu.

Ama sert piç sonunda galip geldi, ellerini itti ve aralarına mesafe koydu. "Senden uzak durmak için elimden geleni yapıyorum Jane, çünkü seni amacından alıkoyamam."

Onun geri çekilişini takip ediyordu ama sözleri durmasına neden oldu. "Amacım mı?"

"İyileşmek için buradasın," diye yanıtladı sanki her şey apaçık ortadaymış gibi. "Bencilce arzularınızı karıştırmama nasıl izin verebilirim?"

"Sen kim oluyorsun da bana ne istediğimi söylüyorsun?" Şimdi kızma sırası Jane'deydi. "Bir insan birden fazla kişi tarafından yönetilemez mi? Bir beyefendi bu konularda hanımefendiye saygı gösterir, değil mi?"

Sanki izin ister gibi, söylediklerine tam olarak inanamıyormuş gibi onu inceledi. "Senden faydalanmak istemiyorum."

Adam çileden çıkaracak kadar temkinliydi. "Anılarım olmayabilir Jasper, ama kendi zihnimi biliyorum."

Ona baktı, onu düşünürken kaşları yumuşadı. Bir adım daha yaklaştı. Kalbi hızla çarptı ama korkudan değil. "Tek istediğim senin iyileşmen, Jane. Hayatını zaten olduğundan daha fazla zorlaştırmak istemiyorum, bu yüzden sürekli sana çekildiğim ve seni yalnız bırakmadığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum-"

"Yalnız kalmak istemiyorum," diye karşı çıktı.

Bir adım daha yaklaştı. "Sonra da sanki tüm bunlar senin suçunmuş gibi sana saldırıyorum-"

"Evet, bu seni bir çeşit göt yapıyor."

da yaklaştı. "Ve sonra seni Edgar'la izlemek tam bir işkence oldu-"

"Edgar mı?" Jane kuşkuyla sordu. "Onu kıskanıyor musun?"

Utangaç görünüyordu. "Senin üzerinde hak iddia edemeyeceğimi biliyorum Jane,

Düzgün bir adam kenara çekilir ve gönlünüzden ne geçiyorsa onun peşinden gitmenize izin verirdi ama-

"*Seni* arzuluyorum, Jasper." Kelimeler etraflarında yankılandı ve Jane'in amaçladığından çok daha fazla ağırlık taşıdı. Jane'in yüreği ağzına gelmişti ama açık sözlülüğünden pişmanlık duymuyordu. Aksine, bu bir barajın yıkılması gibiydi. "O değil. Başka kimseyi değil. Seni en az anılarımı istediğim kadar istiyorum. Tanrım, seni daha çok istiyor olabilirim. Sanki istemek beni öldürecekmiş gibi hissediyorum ve senin istemediğini biliyorum-"

Onu dudaklarına kondurduğu sıcak bir öpücükle susturdu ve dünya durdu. Hayır, durmadı, sismik ve geri dönülmez bir şekilde yer değiştirdi. Bundan geri dönüş olmayacaktı, uygunluğa geri çekilmek yoktu. Öpücük bir onaylamaydı. Bir kaçınılmazlık.

Sanki Jasper'ın kendisi de bu kadar cüretkâr olmayı beklemiyormuş gibi, Jasper'ın şok geçirdiğini hissetti. Geri çekilmeye başladı ama Jane daha hızlıydı. Kollarını Jasper'ın boynuna doladı ve onu daha da içine çekti. Jasper onu hevesle karşıladı, ayaklarından kaldırdı ve vücudunun sertliğine doğru sıkıca çekti. Bir sonraki öpücüğü şok edici değildi. Hayır, Jasper Maycott, işleri yarım yamalak yapmayan bir adamdı, acele etmedi, dudaklarını onunkilere değdirdi, bu his o kadar işkence verici, o kadar cennet gibiydi ki Jane tekrar bayılabileceğini düşündü.

Kendini geri çekerek alnını onunkine yasladı. "Her şey mi?" diye sordu nefes nefese, gözleri yumuşak ve sıcaktı, sert maskesinden eser kalmamıştı. "Sana zarar vermiyor muyum?"

salladı ve cevap olarak ona karşı kıvrandı, vücudu daha fazlası için ona yalvardı. Çünkü Jane bir kibrit, Jasper'ın dokunuşu ise bir alevdi ve tek istediği yanmaktı. Geçmişini ya da geleceğini düşünmüyordu; endişe ve korkudan arınmıştı. Tek hissettiği *oydu* ve sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi birbirlerine ne kadar yakıştıklarıydı.

Onu tekrar öptü ve bu, paylaştıkları uzun bakışların, takas ettikleri iğnelemelerin doruk noktasıydı,

Birbirlerini zorladıkları sınırlar ve tamamen yeni bir şey, sadece aralarında duran her duvarı yıktıkları için var olabilecek bir şey.

Ağız onunkine karşı açıldı, dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. Jasper avuç içiyle kızın boynunu kavrarken göğsünden gürleyecek kadar alçak sesle küfretti ve Jane'in daha önce hiç burada bulunup bulunmadığını merak etmesine neden oldu. Bu dizginlenemez arzuyu bir başkası için hissetmiş miydi? Bu mümkün görünmüyordu. Elbette bu duyguyu, kendini bir başkasına teslim etmeye yönelik bu kontrol edilemez dürtüyü hatırlıyor olmalıydı. Tamamen teslim olmak.

Dudaklarını yaladı ve Jane tekrar ona doğru açıldı, bu sefer adamdan alçak bir inilti yükseldi, bu inilti Jane'in içinde erimiş bir sıcaklığı açığa çıkardı. Anıları olmasa bile Jane daha önce hiç *böyle* öpülmediğini biliyordu. Körü körüne kravatına uzandı, daha fazlasına erişmek için beceriksizce çabaladı. Adam sadece ona yardım etmek için onu bıraktı, kravatı koparıp yere attı. Adamın boynunu öptü ve sıcak tenindeki tuzun tadına bakarak onu içine çekti. Dudakları onun şakağından yarasının sınırlarına kadar nazik ve lezzetli bir keşifle ilerlerken yumuşak bir çıkardı.

Yüzünü kıza çevirdi ve sanki onu tatmak için yanıp tutuşuyormuş gibi bir kez daha ağzını aldı. Birlikte eriyorlardı, vücutları o anda aynı olduklarından daha az farklıydı. Kız ona doğru eğilirken elleri adamın saçlarındaydı, onu daha fazla hissetmeye ihtiyacı vardı.

Jasper tekrar küfrederek onu ayaklarından kaldırdı ve bir duvara yaslayana kadar yürüdü. Ayak bileklerini Jasper'ın kalçalarına doladı ve ikisini hem son derece ahlaksız hem de son derece doğru bir şekilde birbirine kenetledi. Adam onun ağzına karşı gülümsedi ve dikkatini göğsüne çevirdi, yakasının kenarı boyunca öpücükler bıraktı, dili elbisesinin kumaşının altını yaladı.

"Lütfen," diye yalvardı, arzu ve ihtiyaç neredeyse onu alt ediyordu. Belirsizliklerle dolu bir dünyada Jane her nasılsa tam olarak ne istediğini biliyordu. Onu. Onu. Sadece o. Jasper ona

onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu, ama bu bir yalandı. Sert piç onun kalbini ele geçirmişti. Şimdi *onu* sahiplenecek kişi olmak istiyordu.

Elbisesinin önündeki bağcıkları çekerek, taktığı zincirin korsajından kurtulmasına yetecek kadar gevşetti. Yüzük serbest kaldı ve göğüs kafesine çarparak ateş ışığında aralarında parladı.

Durakladı, başını ona doğru kaldırdı, ona daha önce hiç kimsenin bakmadığı gibi baktı. Ama onu tekrar öpmedi; bunun yerine neredeyse şaşkın görünüyordu.

"Lütfen," diye tekrar fısıldadı, durgun, işkence edici sıcaktan kurtulmaya ihtiyacı vardı. "Jasper, sana ihtiyacım var."

Ama eğer adını söylemek onları daha önce birbirine bağlamışsa, şimdi bu bağ bir kapının aniden çarpması gibi kopmuştu. Adam bir yüzüğe bir de ona baktı, ifadesi donuklaşmıştı. Hatta temkinliydi.

Onu hiç istifini bozmadan tekrar ayaklarının üzerine bıraktı. Kollarının olduğu yerde bir ürperti sarmıştı onu.

"Özür dilerim," diye başladı ama o konuştuktan sonra sessizlik daha da derinleşti. Hem yaptıkları hem de durdukları için işkence görmüş bir adam gibi görünüyordu.

Ne buna ne de ona tahammülü olmadığını fark etti. "Ne için üzgünsün?" diye sordu, sesine bir sınır koyarak. "Çünkü bunu ben istedim. *Seni* istedim. Ve en başından beri sana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım, koşullar altında dürüstlüğüm ne kadar sınırlı , oysa senin bana karşı hiçbir zaman tam olarak dürüst olduğundan emin değilim."

"Olmadım," diye kabul etti ve Jane'in kararlılığından geriye kalanları paramparça etti.

Ondan uzaklaştı, öfkesi onu terk etti, utanç ve incinmişlik peşinden koştu. Elleriyle yapacak bir şey bulamadığı için eteklerini düzeltti, yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Ah," diyebilirdi sadece.

Jasper onun elini kavrayarak geri çekilmesini durdurdu. "Düşündüğün gibi değil, Jane-"

"değil mi?" diye sordu, sesi kısıktı. "Bunu sen yaptın

aramızda bir şey olmadığı çok açık. Dinlememek benim hatam."

"Aramızda var olan şey gerçek. Bunu yapmadığım için suçlanması gereken benim-" Ağzını kapattı ve söylemeye niyetlendiği şeyi yuttu.

Jane'in anların geçmesine ya da sözlerin söylenmeden kalmasına izin vermekten bıkmıştı. "Ne için?"

Elindeki küçük ele baktı ve tekrar ona döndü. "Sen şu andan beri öptüğüm ilk kişisin..."

Çok iyi bildiği bir acı, bir keder vardı. "Ne zamandan beri?" diye sordu yumuşakça ama nazikçe değil.

Dudakları birbirine değdiğinden beri bakışları ilk kez onu terk etti. Pencereye doğru baktı, yüzünün yarısı gölgede kalmıştı. "Nişanlım Annabelle öldüğünden beri."

Jane o zaman bundan şüphelenmiş olduğunu fark etti. Jasper açıkça Annabelle'i sevmişti ve onları sadece ölüm ayırmıştı. Jasper'ın ailesini kurtaramadığı için aşkı lanetlediği galeriyi düşündü. Şimdi anlıyordu ki, Annabelle'i kurtaramadığı için aşkı da suçluyordu ve buna bağlı kendini de suçluyordu. Aşkı onu kurtarmamıştı, onları da kurtarmamıştı ve o zamandan beri kendini cezalandırıyordu.

"Özür dilerim, Jasper." Öyleydi de. Çok şey kaybetmişti. Jane de öyle, ama her nasılsa kütüphanede geçmişinden bu kadar acı çeken bir adamla birlikte dururken, anılarının olmamasına neredeyse minnettar hissediyordu. Onun acısı peşinden koştuğu bir yankıydı, onunki ise adımlarına musallat olan bir hayalet.

"En kötüsü de sana karşı hissettiklerimin gerçek olması, Jane. Tanrı biliyor ki bunu inkâr etmeye çalıştım ve artık bunu yapmayacağım. Ama..."

"Ama?"

Hâlâ ona bakamıyordu. "O öldüğünde, bir daha asla başkasını sevmeyeceğime yemin ettim."

İkisini neyin ayıracağına dair tüm hayallerinde, ölüm döşeğindeki bir yemin kadar histriyonik bir şey düşünmemişti. Yine de, son zamanlardaki hayatının büyük bir kısmı sanki bir romanın sayfalarından koparılmış gibiydi.

sansasyonel süreli yayın. Belhaven Kontu'nun kendisini oldukça acımasız bir geleceğe zincirleyen ciddi sözüne bu kadar şaşırmamalıydı.

"Bunu senden o mu istedi?" Eğer adam pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmek zorunda hissediyorsa, durumun böyle olduğunu düşünmek zorundaydı. Ama insan sevdiğini iddia ettiği birinden nasıl böyle bir yemin isteyebilirdi ki?

Başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır-" "O zaman bu söz kimin içindi, Jasper?"

"Anlamıyorsun," diye başladı, normalde düzgün olan saçları dağınık bir şekilde alnına düşüyor ve gözlerini ondan saklıyordu. Onu hiç bu kadar kederli görmemişti. "Ben böyle devam ettim. Nasıl hayatta kaldım."

Elini Jasper'ın elinden çekip kollarını kendine doladı ve bir sonraki sözlerini dikkatle tarttı. "Hayatta kalmak yaşamak değildir, Jasper."

Bilinçsizce ona doğru uzanmaya başladı, ama durdu, kolunu yana bıraktı, eli bir yumruk oluşturdu. "Biliyorum."

Ama başka bir şey söylemedi, Jane'e ne olabileceğine dair en ufak bir umut bile vermedi. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Ona aralarında hiçbir şey olamayacağını söylememiş miydi? Bunun bir hata olduğunu? Kendisine defalarca onun takındığı sertlik örtüsünün bir maske olduğunu söylemişti ama şimdi bunun aynı zamanda kendisi gibi insanları dışarıda tutmak için bir kalkan olduğunu biliyordu. Bunu aştığı için hiçbir zafer hissetmiyordu.

Kaybedecek başka bir şeyi olduğu anlamına gelmiyorsa.

Kütüphane sessizdi ama Jane'in zihni düşüncelerle doluydu. Jasper sadece ona bakıyordu, acısı da arzusu kadar belirgindi. Ondandır nefret etmiyordu, hayır. Daha da kötüsü, Jasper'ın onu hiç kimsenin umursamadığı ve belki de hiç umursamayacağı bir şekilde umursadığından şüpheleniyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. İkisi de değiştiremeyecekleri şeyler yüzünden işkence görüyor, tanımadıkları hayatlar tarafından rahatsız ediliyorlardı.

Bu sefer giden Jane oldu.

On Dokuzuncu Bölüm

JASPER

Jane onu kütüphanede bıraktıktan sonra Jasper kıpırdamadı.

Ona haksızlık ettiğinin farkındalığı o kadar belirgindi ki derisi karıncalanmıştı ama peşinden gidemezdi. Söylediklerinden sonra olmazdı.

Yaptıklarından sonra olmaz.

Yine de pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu. Azıcık bile. Dudakları buluştuğu anda o onun, o da onun olmuştu ve başka bir hayatta birlikte bir gelecekleri olabilirdi.

Ancak gerçek çok daha karmaşıktı.

Daha önce hiç bu kadar çelişkili duygular tarafından yönetilmemişti. Aralarında yatan gerçeği sonunda kabul etmiş olmanın, sonunda arzusuna teslim olmanın ve Jane'in de onu en az onun kadar istediğini keşfetmenin coşkusu vardı.

Bir de suçluluğunun sefilliği vardı.

Jasper bir yılını Annabelle'i düşünmekten kaçınarak geçirmişti, eğer teslim olur ve onun kaybını gerçekten hissederse asla iyileşemeyeceğinden emindi. Bunu devam edebilmek için yapmıştı. Kardeşlerinin onun dayanmasına ihtiyacı vardı.

Yine de Jane geldiğinden beri onu yılın geri kalanının toplamından daha fazla düşünmüştü ve bu ona dayanılmaz bir acı vermemişti. Anne babasının portresine bakmak gibiydi - acı oradaydı, muhtemelen onu asla terk etmeyecekti, ama hatırlamak aynı zamanda daha mutlu anıları ya da en azından onların yankılarını ortaya çıkardı. Bir gün onları istediği zaman hatırlayabilir ve Annabelle'i tanımanın iyiliğini ve Annabelle'in onu ne kadar iyi bir insan yaptığını yeniden yaşayabilirdi.

onu. Şimdi neredeyse görebiliyordu. Neredeyse.

Bir daha asla sevmemeye yemin etmiş, kalbinin etrafına bir duvar örmüştü. Maycott ailesinin her zaman yaptığı gibi. Ama bu ona hizmet etmiş miydi? Her şeyi kolaylaştırmış mıydı? Yoksa duvar başkalarını dışarıda mı tutmuştu? Onun sıcaklığına, gücüne ihtiyaç duyduklarından daha fazla ihtiyaç duyan diğerlerini?

Bu söz kimin içindi, Jasper?

Jane'in sözleri zihninde durmadan yankılandı. Verecek bir cevabı yoktu. Verdiği sözün kaybettiği ailesi ve geride kalan kardeşleri için olduğunu düşünmüştü. Çaresizlikten verilmiş bir sözdü bu ve en karanlık anlarında buna sarılmıştı, ilerlemenin tek yolunun bu olduğundan emindi.

Tek istediği Jane'in amansız çekimine teslim olmakken onu itmesinin nedeni buydu.

Ateşin yanındaki koltuğa çöktü ve başını ellerinin arasına gömdü. Zihni suçluluk duygusu ve arzuyla bulanıktı, evet, ama her şeyden önce Jasper'ı korku sarmıştı. Annabelle'i sevdiği gibi bir başkasını sevmeye başlayıp onu da kaybedebileceğinden korkuyordu. Jane'le aralarındaki mesafeyi yeniden açmak için en zorlayıcı neden de buydu kuşkusuz.

Helena sonunda onu bulduğunda, Jasper ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Dakikalar mı? Saatler mi? Bütün bir geceyi huzursuz düşünceler içinde mi geçirmişti?

Kadın sandalyesine geldi ve adam onun soğuğa karşı giyinik olduğunu fark etti.

"Gölet gezisini ve Clarence'ın üç yıl önce Isobel'e çelme taktığı için uzun zamandır beklenen intikamını kaçırıyorsunuz. Viola'nın masumca herkese paten kaymayı önerdiği zamanki kadar kötü görüldüğünü hiç görmemiştim. Dahası, bence Clarence yaptığı hatayı unuttu ve başına geleceklerden habersiz." Durdu ve sandalyesinde kambur duran adama baktı, kaşları çatılmıştı. "Sorun nedir?"

Lucian ve Isobel, Jasper'a konuşabileceği insanlar olarak kendilerini ama sonuçta Helena'ydı.

seçti. Kocasını kaybetmiş olan Helena, onun hissettiklerinin imkânsızlığını bilirdi.

"Gerçek aşka inanır mısın?" diye açıkça sordu, konuya girmenin kolay olmayacağını biliyordu. Cesaretini kaybetmeden önce hızlı davranmak zorundaydı.

Helena uzun bir nefes alıp onun koltuğa oturdu ve bir süre kalacağının farkındaymış gibi eldivenlerini çıkardı. "Seviyorum, Jasper."

Beklediği cevap bu değildi. "Gerçekten mi? Marcus'u kaybettikten sonra bile mi? Hâlâ bağlılığının diğerlerini gölgede bırakacağı kişi olduğuna inanıyor musun?"

"Bir kişi mi? Hayır." Ona acıma olarak algılamamaya çalıştığı bir gülümseme verdi. "Aşk sonlu bir şey değildir ve yeniden sevmek ona karşı hissettiklerimi azaltmaz."

Jasper'ın ona inanmak isteyen yanı göğsünde kükredi ama geri kalanı onu bastırmaya çalıştı. "Onun anısına saygısızlık ediyormuşsun gibi hissetmiyor musun?"

Helena'nın kaşları havaya kalktı. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Jasper, neden kendini onun senden asla beklemeyeceği bir standartta tutuyorsun?" Annabelle'in görüntüleri zihnini doldurdu. Nazik, sevgi dolu Annabelle. Helena haklı mıydı? Ona doğru eğildi. "Yerlerinizi değiştirmiş olsaydınız, Annabelle'in hayatının geri kalanında yalnız kalmasını ister miydiniz? Kalbini kapatmasını, sadece senin hatıran için yaşamasını bekler miydin?"

Bu fikir bile onu iğrendiriyordu. "Asla," diye sertçe cevap verdi.

"O zaman sanki sizden istediği buymuş gibi davranarak onun onurunu zedeliyorsunuz."

Helena'nın sözlerinin sağladığı ani netlik onu devirebilirdi. Annabelle nazik olduğu kadar sabırlı, sevgi dolu olduğu kadar cömertti. Birlikte geçirdikleri zaman haksız yere kısa olmuştu ama Jasper'ın olgunlaşmamışlığını, bencilliğini, sevgisizliğini ve

açgözlülüğü ve kibri. Annabelle'in istikrarlı etkisi sayesinde bir insan olarak büyümüştü. Onu severken değişmiş, kaybederken de paramparça olmuştu. Annabelle'in onun dönüştüğü adamı tanımayacağını düşünmek acı veriyordu; soğuk, korumacı ve dünyaya kapalı.

"Haklısın," dedi, hâlâ şaşkındı. "Ve ben de zamandır ondan bahsetmeyi, onu *düşünmeyi* bile reddeden, ona ihanet etmekten korkan lanet olası bir aptalım... şey, sanırım yaşamaya devam ederek. Sanki onunla birlikte ölmeliymişim gibi." Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Jasper utanç duymak için bekledi ama hiçbirisi gelmedi. Bir gözyaşı daha düştü, elinin arkasına sıçradı ve göğsünde büyük bir düğüm açtı. Duygulardan bu kadar uzun süre uzak durduktan sonra neden bu kadar derinden hissetmesine izin vermemeliydi? "Görüyorsun ya, benim istediğim de buydu Helena. O orada ölürken bunun için dua ettim, çünkü onsuz nasıl yaşayabilirdim?" Helena'nın kendi gözyaşlarını silmesini izlerken ona baktı ama farkına varmasına engel olamadı. "Ama sonra annemi, babamı ve Anthony'yi kaybettik ve birdenbire geri kalanımızı geçindirmek gibi bir görevim oldu ve bunu yapabilmemin tek yolu da kederimi bastırıp ilerlemektir."

Helena onun daha önceki düşüncelerini yineleyerek, "Biz Maycott'ların olması gerektiği gibi dayanmak," diye ekledi acı bir sesle.

"Seni kurtuluşum olarak görmem gerekirken, kabul etmekten başka çarem olmayan acımasız bir yük olarak gördüm. Tanrım, sen olmasaydın kim bilir nerede olurdu?"

Konuşmadan önce birkaç kalp atışı geçti. "Sen bizim de kurtuluşumuzdun, Jasper."

Ciddi gibi görünüyordu ama Jasper bunu kabul edemezdi. "Bu konuda iyi iş çıkardım."

"Kendinize biraz kredi verin. Onları kaybedeli sadece bir yıl oldu. Fırtınada yolumuzu görebilmek için hepimizin birbirine ihtiyacı vardı. Ve Jane geldiğinden beri sende gördüğüm değişim..." Cümleyi uzatarak, eğer isterse Jane'in onun üzerindeki etkisini kabul etmeye davet etti.

"Hoş bir dikkat dağıtıcı oldu," dedi.

çok daha fazlası olduğunu, ama bunu yüksek sesle söylemenin sadece ona acı vereceğini düşündü.

"Sadece dikkat dağıtmak için mi?" Helena sordu, sesi şüphecilikle doluydu.

O yola giremezdi. "Bundan bir şey çıkmaz Helena. Geri dönebileceği koca bir hayatı varken olmaz."

"Seni içermeyen bir tane mi?" Helena tahmin etti.

"Kesinlikle."

Parmaklarını sandalyesinin koluna vurarak başını öne eğdi. "Belki de her ikisine de sahip olabilir, geçmişine ve bugününe. Belki de bunlar birbiriyle uyumsuz şeyler değildir."

Bu kez, Helena'nın sözlerine eşlik eden göğsündeki sıcaklık patlamasına engel olamadı. Çünkü istediği şey buydu. Jane ile ileriye doğru bir yol, kederden kırılmış olduğu halde.

"Önemli değil. Onu birçok kez kendimden uzaklaştırdım Helena. İstedikimi sandığım şeyi istediğimden ya da hazır olmadığımı fark ettikten sonra ona yaklaşmaya devam etmenin adil olup olmadığından bile emin değilim."

"Belki de onunla konuşmalısınız."

Her düşüncesinin merkezindeki kadınla konuşmak son derece basit bir kavramdı. Yine de yarım saat öncesinin Jasper'ı bundan korkardı. O Jasper, kendi kendine empoze ettiği izolasyon lehine onu sıcak ve arzulu bir şekilde uzaklaştırmıştı.

Tanrım, Isobel haklı. Bazen gerçekten aptal oluyorum.

Jane şüphesiz kendisi için farklı bir gelecek düşünmek için bile bir başkasının iznine ihtiyaç duyan bir adamdan daha iyisini hak ediyordu ama her şeyden çok bir özrü hak ediyordu. Ona en azından bunu verebilirdi.

İç çekti. "Bir daha asla sevmeyeceğime yemin ettim."

Helena başını salladı. "Boş bir söz." "Ama yine de ciddiydim. Kendimi de buna bağlı tuttum."

"Sana inanmadığımdan değil Jasper, daha ziyade bu konuda fazla seçeneğin olduğunu düşünmüyorum. Hiçbirimizin yok." Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Nasıl hissettiğimize engel olamazsınız ve eğer kalbiniz size cevabın Jane olduğunu söylüyorsa, siz kim oluyorsunuz da bunu reddediyorsunuz?"

Bunu kabul edemezdi. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman. "Onun anıları olmadan-"

"Onunla evlenmen gerektiğini söylemiyorum, Jasper." Sandalyeye geri oturdu. "Sadece kendi duygularından korkmana gerek olmadığını söylüyorum. Kalbinin sesini dinleyerek kimsenin onurunu zedelemesin."

"Teşekkür ederim Helena." Ona ve pencereden dışarı baktı. "Sen de diğerlerine katılmalısın."

Eldivenlerini tekrar giyerken sıırttı. "Isobel'in intikamını kaçırmak istemem." Ayağa kalktı ve onun yanından geçerken omzunu okşadı.

"Peki ya sen?" diye seslendi. Helena, kendisinin Annabelle'siz kaldığından daha uzun süredir kocasıydı. Kız kardeşinin yeniden aşık olduğunu görmek istiyordu, eğer isterse. "Seveceğini düşünüyor musun? Başka birini sevmeyi yani."

Ona geri döndü, başını sallarken küçük bir gülümsemesi vardı. "Belki bir gün."

...

Lavanta Odası'nın kapısı kapalıydı, bu yüzden Jasper Jane'i ürkütmek istemediği için usulca kapıyı çaldı.

"Leydi Viola?" diye seslendi. Jasper onun kimi beklediğine şaşırmamıştı.

"Hayır, benim," diye cevap verdi. "Ben Jasper."

Kapının arkası o kadar sessizdi ki, kızın onu görmezden geldiğinden emindi. Bunu hak ettiğini düşündü ve lanet olası sertliği için kendine bir kez daha lanet etti. Ama sonra kapı açıldı ve işte oradaydı, saçları dağınık, elbisesi buruşuk, gözlüklerinin arkasından gözleri kızarmıştı. O kadar güzel, o kadar canlıydı ki, ona bakmak için neredeyse can atıyordu.

"Jane," diye nefes aldı, umutsuzca onun gerçek adını bilmeyi diledi, böylece onu da onun gibi tuzağa düşürebilecekti.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne istiyorsun?"

Jasper?"

"İçeri girebilir miyim?"

Onu içeri almak için kenara çekilirken hiçbir şey söylemedi. Bu bir başlangıçtı. Sıcak odaya adımını attı, ortada durdu ve ona doğru döndü.

Derin bir nefes aldı. "Çok özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?"

Jasper nereden başlayacağından emin değildi. Günahları çoktu ama en korkunç olanından başlayacaktı. "Sen güvenilir olduğunu kanıtladıktan çok sonra sana sırrımı açamadığım için." Bu konuyu burada bırakma isteğini bastırdı. "Sana Annabelle'den en başından bahsetmeliydim."

"Neden yapmadın?" Onun bundan incindiğini görebiliyordu. "Ortak kederimizden bahsettin ama en derin acını benden sakladın."

"Yapmam gerekeni yaptığımı inanıyordum. Zavallı bir bahane ama tutunacak tek dalım buydu. Onu kaybettiğimi kabul edersem, uğruna acı bir şekilde mücadele ettiğim her şeyin parçalanacağını ve başarısız olacağımı düşündüm."

"Ve? mi? *Yaptın* mı?"

Başını iki yana salladı. "Öğrendiğim tek şey, ondan daha önce bahsetmem gerektiği idi, ama sanırım şimdi tam zamanı, eğer duymak istersen." Jane başını salladı ve yatağının yanındaki koltuğa oturmak için hareketlendi. Jasper hareketsiz oturamayacak kadar endişeliydi. Birlikte geçirdikleri zamanın çoğunu kendisinin bir parçasını gizleyerek geçirmişti, ama şimdi tek istediği onun tarafından tanınmak ve çok geç olmadan onu olabildiğince tanımaktı. "Annabelle'le geçen yıl kızıl hastalığından ölmeden kısa bir süre önce nişanlanmıştık, annem, babam ve erkek kardeşimden hemen önce. Babası Wrayford'un papazıydı ve papaz cemaati arasında dolaşırken onunla birlikte gitmeyi severdi. İhtiyacı olan kadın ve çocuklara karşı özel bir düşkünlüğü vardı. Dul kadınlara ve evlenmemiş annelere her zaman iş buluyor, elinden geldiğince çocuklarıyla ilgileniyor ve eğitimin gücünü anlamalarını sağlıyordu. O, kadınların ışığıydı.

babasının ve onun hayatıydı. Hastalığını öğrendikten sonra bile onu görevlerini yerine getirmesi için yalnız bırakmadı."

"Güçlü bir kadın," diye önerdi Jane.

"Gerçekten de öyle. Öldüğünde onunlaydım ve onu kaybetmek beni neredeyse öldürüyordu. Ama sonra çok daha fazlasını kaybettim ve birdenbire bana güvenen insanlar oldu ve başarısız olamazdım. Bu üzüntüyü içime attım ve kabullenmeyi reddettim ve bir süreliğine işe yaradı. Ya da öyle olduğunu sandım. Kiracılarıma yardım ederek, ağaç keserek, ahır inşa ederek, aklımı kaybettiklerimizden uzak tutmak için her şeyi yaparak dikkatimi dağıttım. Ama sonra sen geldin." Sadece birkaç gün olmuştu ama Jasper Jane'i çok daha uzun zamandır tanıdığını, sanki hayatının yörüngesinde hep var olduğunu iliklerine kadar hissetti. Belki de yolları kesişen iki gezegendiler ve kısa bir süreliğine de olsa aynı hizaya gelmeleri kaderlerinde vardı. "İlk başta seni başka bir dikkat dağıtıcı ya da daha iyisi, kurtarabileceğim biri olarak gördüm. Belki de için bir kefareti. Ama sen benim için bundan çok daha fazlasısın Jane." Sesi duygusallıktan çatlıyordu ama onun kendisini anlamasına ihtiyacı vardı. "Beni gömdüğüm şeyleri hatırlamaya zorladın. Ama düşündüğüm kadar acıtmadı. Ve Annabelle hakkında yaptığım gibi davranmanın onu tanımayı bir lanetmiş gibi gösterdiğini fark ettim, ama onu tanıdığım için kutsandım, tıpkı seni tanıdığım için kutsandığım gibi." Her iki kadın da onun için henüz kelimelere dökemediği şekillerde önemliydi ama Jane için hissettiklerinin Annabelle'i düşündüğünde hissettiklerinden farklı olduğunu fark ederek rahatladı. Korktuğu gibi birbirlerine bağlı değillerdi. "Bana olan borcundan her bahsettiğinde sana gerçeği söyleme ihtiyacı duyuyorum Jane."

"Peki bu nedir?" diye sordu.

"Sana borçlu olan benim ve her zaman da öyle olacağım."

Bu, onun kadar aşık bir adamdan beklenebilecek türden ateşli bir açıklama değildi ama Jasper için daha duygusal sözcükler kadar anlamlıydı. Jane'in de bu derin anlamı algılayacağından şüpheleniyordu.

"Jasper," diye fısıldadı, sesi duygu yüklüydü. Ama Jasper'ın işi bitmemişti.

Oturduğu yere yaklaştı ve önünde diz çöktü. "Lütfen beni affet, sevgili Jane. Sana karşı işlediğim suçların çok fazla olduğunu biliyorum ama suç hiçbir zaman olmadı."

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Affedilecek bir şey yok." Onun affetmesini beklemiyordu ama bu, yorgun kalbi için bir merhem oldu. Başparmağı elinin sırtını okşadı. "Eğer bana anlatmak istersen, onun hakkında, hepsi hakkında daha fazla şey öğrenmeyi çok isterim."

Dokunuşunda sıcaklık yoktu, sadece derin bir şefkat duygusu vardı. Jasper ona bu kadar ihtiyaç duymasına şaşırmıştı. Ama sonra, onu dışladığında bile, hem nezaketi hem de inatçılığıyla onu bu koruyucu tabakayı santim santim atmaya zorlamıştı. O olmadan, ruhu ona karşı çıplaktı ama onun kendisini daha net görmesinden korkmuyordu. Jane en başından beri onun maskesinin ardını görmüştü. Şimdiye kadar kendini tam olarak göremeyen Jasper'dı.

"Keşke bana yardım ettiğin gibi ben de sana yardım edebilseydim."

Elini onun yanağına götürdü. Yine o sızı vardı, geleceğinin elinin altında olduğu ama yine de asla avuçlarından uzakta olmadığı hissi. "Benim için bir yabancıнын hak edebileceğinden çok daha fazlasını yaptın."

"Özellikle de mükemmel bir çift botu mahveden biri," diye ekledi şakacı bir şekilde.

Gülümsemesi hınzırlaştı. "Asla unutamayacağın bir ilk izlenim, bahse girerim."

Acı daha da derinleşti. "Seninle ilgili unutamayacağım hiçbir şey yok, Jane."

Gözleri adamın ağzına kaydı. Jasper kütüphanede yarım bıraktıkları işe geri dönebileceklerini cesaret edememişti. Tek amacı ondan özür dilemekti. Ama onun alt dudağını ısırmasını izlerken, arzu onu bir kez daha kavradı.

Kendine engel olamıyormuş gibi parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Onun kendisine bu kadar yakından dokunmasının nasıl bir his olduğunu tarif edecek kelime yoktu. Coşku, belki de. Cennet. Mutlak mutluluk. "Çok yumuşak," diye belirtti. "Bana gözlüklerimi getirdiğinden beri bunu yapmak istiyordum. Bana bakışın tenimi alev alev yakabilirdi."

"O zaman da borçtan bahsetmiştik, hatırlıyor musun?" Sözleri, içinde daha fazla tutamayacağından korktuğu arzusun ağırlığıyla doluydu.

"Sana bir şey borçluymuşum gibi hissetmemek çok zordu," diye fısıldadı.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Jane. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kadın başını salladı. "Ve yine de," diye başladı, parmaklarını onun çenesinde gezdirerek, "sana her şeyi vermek istiyorum."

Bu itiraf karşısında kaskatı kesildi, onu kollarına alıp başladıkları işi bitirmesine birkaç santim kaldığını .

Ama kapıdan gelen bir uğultu onları böldü. Bay Darcy içeri girmek istiyordu.

Jane kediye savunmak için, "Penceremden içeri giren güneşi seviyor," dedi.

İkisini de hayal kırıklığına uğratmak istemeyen Jasper ayağa kalktı ve Isobel köşeyi döndüğünde yanakları pembeleşmiş, gözleri kocaman açılmış olan minik canavarı içeri almak için kapıya yöneldi.

"Sadece ben olduğum için şanslısın," diye hafifçe azarladı. "Eğer Adelaide Teyze seni Jane'in odasında yalnız yakalasaydı-"

Bay Darcy'yi yerden kaldırıp göğsüne yaslayarak, "İyi ki sensin, değil mi?" dedi. "İntikam kampanyanız nasıl gitti? Clarence hâlâ nefes alıyor mu?"

Oldukça bilmiş bir tavırla sırıtmadan önce Jane ve onun arasına baktı. "Yaşayacak ama bir adam gururu olmadan ne kadar hayatta kalabilir?"

"Çok uzun," diye cevap verdi. "Clarence hakkında konuşuyoruz." Helena ve August, Isobel'in arkasında belirdiler.

Kız kardeşleri gibi pembe yanaklı.

"Oh Güzel, sen Burada." dedi Helena, nezaketle Bunun uygunsuzluğundan bahsetmeden. "Viola ve Freddie büyük odadaki ocağın başında buzlarını çözüyorlar ama ben seni bulup gölette Leydi Cordelia'ya rastladığımızı söylemek istedim." "Öyle mi?" Babası Banfield Kontu, babalarının en yakın arkadaşlarından biriydi. O ve karısı, Jasper'ı ve kardeşlerini evlerinden çıkarmak için çok ısrarcı olmuşlardı.

geçen yıl boyunca inzivaya .

"Ailesi bir balo düzenliyor ve bizim de katılmamızı umuyor," dedi Isobel. "Leydi Cordelia bize bir davetiye gönderildiğinden *emindi*. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi Jasper?"

Jasper masasındaki yazışma yığınının idare etmekten çoktan vazgeçmişti ve Battersby bir *daveti* onun dikkatine daha iyisini biliyordu. "Bilmediğime eminim," diye sertçe cevap verdi.

"Her halükarda, bu gece ve bizi birkaç misafirimizle birlikte karşıladığı için onu reddetmek için kolay bir yol göremedim."

"Cidden bir baloya katılmayı düşünüyor olamazsın," diye alay etti. Malikânelerinin Jasper'ın en yakın arkadaşlarıyla dolu olması yeterliydi. Daha geniş bir dünyaya açılmak, Jane için ne anlama gelebileceği bir yana, imkânsız görünüyordu.

"Bu bir maskeli balo, Jasper. Yüzünü göstermene bile gerek yok." Helena kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Topluma geri dönüşümüzü kolaylaştırmak için iyi bir seçim gibi görünüyor, değil mi? Ayrıca herkes hazırlanmak için çoktan odalarına çekildi. Onları caydırmakta zorlanacaksın, özellikle de Beatrice'i. Leydi Banfield'in St James's Park'ın zaten tertemiz olan bahçesini daha da güzelleştirmeye yönelik hayırsever çabalarına büyük bir bağış yapmak için kolay bir hedef olacağını düşünüyor gibi görünüyor."

August kısık bir ısıklık çaldı. "O kadar parayla neler yapabileceğini bir düşünsene."

Isobel, Bay Darcy'yi Jasper'ın kollarından alıp kucağına bırakmadan önce dudak büktü. "Hem ona hem de zamanına yazık."

"O asil bir çaba," diye ekledi August.

Jasper kimseye belli etmeden, "Bu delilik," diye mırıldandı.

Isobel ona doğru döndü. "Düşün, Jasper. Baloda geçirdiğin bir gece, arkadaşlarını tek başına eğlendirmek zorunda kalacağın bir gecenin azalması demek."

August, "Bu kolay bir galibiyet, kardeşim," diye ekledi.

"Katılmak benim için sorun olmaz," dedi Jane. Jasper onun konuşurken nasıl hafifçe bocaladığını başka kimsenin fark etmediğinden emindi.

August, "Jane'in bölgeyle herhangi bir bağı olup olmadığını anlamak için akıllıca bir yol olacaktır," dedi.

"Evet, tabii ki!" Isobel haykırdı. "Sonunda soyadı olmayan Jane'in gizemini çözebiliriz!"

Jane boğazını temizledi. "Ya da en azından bazı olasılıkları eleyin." Ona doğru baktı ve gözleriyle kabul etmesi için yalvardı. Bütün oda onun cevabını bekliyordu ama hiçbirisi Jane'in içinde bulunduğu tehlikeyi bilmiyordu, Jane'in kendisi bile.

Ama gerçeği hepsine açıklamak da istemiyordu. Bir saptırma arayışıyla boğazını temizledi. "Ben endişeleniyorum-"

"Sen mi? *Endişelenmek* mi? Bu ne sürpriz," diye homurdandı Isobel. "Tam olarak neden endişelenmen gerekiyor, Jasper? Bu bir kır balosu, lanet Mayfair'de şahin sosyete anneleriyle tıka basa dolu bir etkinlik değil. Balo kavramıyla yeniden tanışmak için daha iyi ya da daha nazik bir yer bulamazsın."

Kız kardeşi, karşı koymakta zorlanacağı ikna edici bir argüman sundu. "Yılın çok hassas bir zamanı _."

"Yapabildiğimiz zaman ve yerde ciddiyetsizliği aramak için bir neden daha," diye karşılık verdi, öfkesi yükseliyordu.

"Ya-"

"Tanrım, Jasper, ya *ne* olursa?" Öfkeyle kollarını havaya .
"Gerekirse evde kal, ama biz

ve buna Jane de dahil. Ve eğer bizi durdurmaya çalışırsanız, Adelaide Teyze'den yardım isteyeceğim-"

"Jane için hiç *güvenli* değil, Isobel!"

Oda bir anda sessizleşti ve Jane solgun bakışlarla aralarına girdi. "Neden olmasın?"

Artık bundan kurtuluş yoktu. "Seni yolda bulduğumuzda bir şey söyledin, hatırlamadığın bir şey, daha fazlasını öğrenene kadar top gibi şeylerden kaçınmamız gerektiğine inanmama neden olan bir şey."

Kaşları çatıldı. "Ne dedim ben?"

Kaşlarını çatarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu özel olarak konuşsak mı acaba?"

Başını iki yana salladı. "Ailen de benim hakkımda en az benim kadar çok şey biliyor; bunu onlardan saklamak pek adil görünmüyor."

Arkasından Isobel başıyla onayladı. Jasper, Jane'in bu konudaki fikrini değiştirmenin imkânsız olduğunun fazlasıyla farkındaydı, ama bu kadar uygunsuz bir ortamda kendi korkunç ricasını ona tekrarlamak yanlış görünüyordu.

"Jasper," dedi, sesinin onun adı üzerinde çatlamasıyla onu hizaya getirdi. "Lütfen."

Bunu ondan saklayamazdı. Belki de hiç saklamamalıydı. Derin bir nefes aldı. "Seninle karşılaştığımda bana takip edildiğini söyledin. Kimseyi görmedim ama korkun... içgüdüsel." Durakladı, onun tepkisini bekledi. Ama Jane sessizdi. Titrek nefeslerinin tek kanıtı olan göğsünün inip kalkışını izledi. Kendini bir arada tutmak için elinden geleni yapıyordu. "Senden daha fazlasını isteyemeden tekrar bilincini kaybettin."

Başını salladı ve yere baktı. Onu en kötü anısını, bir sebepten dolayı gömülmüş olan anısını yeniden yaşamaya zorlayıp zorlamadığını merak ederken paniğe kapıldı. Bir anda, geçmişini ondan talep etmeye asla hakkı olmadığını anladı. Hatırlasa da hatırlamasa da bu Jane'e aitti. Eğer onu hatırlamaya zorlamak ona zarar verecekse, bunu hiç istemiyordu. Bırakın boş bir sayfa olsun. Bırakın ona eziyet edecek şeyleri unutsun.

Ama onun gözlerindeki o korkuyu her zaman hatırlayacaktı. Jane'in tehlikede olduğu düşüncesi içini öfkeyle doldurdu ama ona ne olduğunu bilmediğı için öfkesini yönlendirebileceğı hiçbir yer yoktu.

Eğer ondan bunu isterse, ona zarar vermek isteyenleri bulmak için kırsal bölgeyi yerle bir ederdi. Onu güvende tutmak için dünyanın öbür ucuna bile giderdi. Bunu ve çok daha fazlasını ona borçluydu. Çünkü büyük odada, her zaman onu kurtarmaya geldiğinden şaka yollu söz ettiğinde, Jasper gerçekte yüzleşmişti.

Jane, ihtiyacı olduğunu bilmeden çok önce onu kurtaran kişi olmuştu.

Yirminci Bölüm

JANE

Lavanta Odası, Jane'in kalbinin her atışında küçülüyor gibiydi. Sanki düşüyormuş ve hiçbir şey onu durduramazmış gibi hissediyordu. İnşine tanıklık eden çok fazla insan, ona acıma ve korkuyla bakan çok fazla nazik göz vardı.

Sağlam bir zemin arayışıyla tekrar Jasper'a baktı. "Ne oldu? *tam olarak* ne dedim?"

Gözleri öfkeyle değil ama endişeyle ona dikilmişti. Yükselen paniğini yeterince iyi gizleyemiyordu. "Atın hiçbir yerde yoktu ama sen sıcaktın, kanın hâlâ sıcaktı. Kazanın üzerinden birkaç dakikadan fazla zaman geçmiş olamaz. Helena ve Isobel'i yardım için önden gönderdim. Seni kucağıma aldığımda hala nefes aldığından emin olmak için bekledim ve gözlerin açıldığında göz bebeklerin bana doğru daraldı. Tekrar bilincini kaybetmeden önce *'Beni yakalamalarına izin vermeyin'* dedin."

Bu, umabileceği kadar sağlam bir tanımlamaydı, bu yüzden Jane zihnini dolduran bir anı ve onunla birlikte dişlerini geren bir aciliyet duygusuyla odanın solmasına şaşırmadı.

Nal sesleri karda çatırdıyor. Ağır, soluk soluğa nefesler. Buz ciğerlerini dolduruyor. Yanaklarında donmuş gözyaşları. Ve korku, gerçek korku, dizginleri kavradığı gibi onu da sıkıca kavıyordu.

Avlanıyordu ve dünyada onun için güvenli bir yer kalmamıştı.

"Jane?" Helena'nın sesi onun hayallerini yıktı. "İyi misin?"

"Ormandan kaçtığımı hatırlıyorum. Bir atın üzerindeydim. Nereye gideceğimi bilmiyordum," diye bölük pörçük konuştu, solmadan önce parçaları toplamaya çalışıyordu. "Takip ediliyordum," diye karanlık bir şekilde tamamladı.

Helena onun elini tuttu. "Kim tarafından?" diye sordu usulca.

Jane'in kaşları çatıldı ve daha fazlasını öğrenmek için zorlandı ama zihni bomboştu. "Bilmiyorum ama korkuyordum." Korkuyu hatırlamak ama hissetmemek tuhaf bir duyguydu. "Korkmaktan da öte," diye ekledi, gömülü duygularını ayırıştırarak. "Çaresizdim. Umudum yoktu."

Lavanta Odası'nda ilk uyandığında, kafasındaki çarpıntının ötesinde bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti. Bu hisler, bu korku ve umutsuzluk, onu eski hayatından, yaralanmasına kadar takip edecek ve diğer tarafta ortaya çıktığında onunla kalacak kadar güçlüydü.

Ama o bunları görmezden gelmişti. Maycott'ların yanında kendini yeterince güvende hissetmiş ve kaçmak için duyduğu ilkel dürtüyü görmezden gelmişti. Onların hayali duygular olduğunu düşünmüştü ama şimdi gerçek olduklarını biliyordu.

"Kimseyi görmedin mi?" diye sordu Jasper'a. Sanki her an yere yığılacak ya da kaçacakmış gibi bakıyordu. "Hiçbir şey duymadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Yolda araştırarak kadar uzun süre kalmadım. Epey kanaman vardı."

"Ve geri kalanımıza söylemeyi düşünmedin mi?" Isobel sordu.

"Bunun ne yararı olabilirdi ki? Jane zaten bizim için bir gizemdi; onu sansasyon yaratacak ya da iyileşmesini geciktirecek bir şey söylemek istemedim." Jane başını salladı, hâlâ kimsenin gözlerinin içine bakamıyordu. Jasper'a göre biri onu takip ediyormuş. Onu avlıyormuş. Belki de hâlâ peşindeydiler. Jasper onun tedirginliğini anladı. "Tek bildiğimiz, kolay bir hedef olduğunu düşündükleri şeyin peşinde olan bir grup soyguncuydu, sadece Jane onlardan kaçacak kadar zekiymi."

"Ya da soyadı olmayan Jane'in Viola'nın bile hayal edemeyeceği kadar müstehcen bir geçmişi var," dedi Isobel, sesi hayranlık doluydu.

"Ya da hiçbir şey değildir," diye ekledi Helena, olumlu bir not almayı amaçlıyordu ama biraz histerik bir tavırla. "Belki de geçirdiği travmatik kafa travmasının sonucuydu. Bayılmaya ve hafızasını kaybetmeye devam etti. Uydurma bir yaklaşan kıyamet duygusu bunun bir parçası olabilir gibi görünüyor." Jane seçeneklerden hiçbirine tam olarak karar veremediğini fark etti.

İsimsiz haydutları, sahte bir anıyı ya da daha da kötüsü, geçmişinden ona zarar vermek isteyen insanları göz ardı etmek için yeterli bilgiye sahip değildi. Bulmacanın sadece küçük bir parçasına sahip olmak son derece sinir bozucuydu. Kesin olarak bildiği tek şey yalnız olduğu ve nihayetinde hâlâ yalnız olduğuydu. Çünkü kimsenin onu aramaya gelmemiş olması ne anlama geliyordu? Gerçekten de geride bıraktığı insanların onu bulmasını imkânsız kılan büyük bir mesafe mi kat etmişti?

Yoksa başından beri niyetleri bu muydu? Onlardan tamamen kaçmak mı?

Sonunda onu öldürecek olan şey bilmemektir. Bu kadar belirsizlikle yaşayamazdı. Jane gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı. Belki de bir balo, onu tanıyor olabilecek birini keşfetmek için en kötü yol değildi. O gece hakkında bir şekilde bazı cevaplar alabilirse, belki de ilerleyebilirdi.

O düşüncelerini toplarken Jasper da onu inceliyordu. Artık onu, ailesinin önünde onu rahatlatmaktan kendini alıkoyduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Yine de bunu arzuladığını fark etti. Onu arzuluyordu. Sonunda ona karşı çok dürüst davranmıştı ve tek istediği ona da aynı dürüstlüğü göstermekti.

Ama yapamadı. O gece ona ne olduğunu öğrenene kadar olmazdı.

Gözleri buluştu ve adamın aklından geçenleri okuyabildiğini , çünkü adam odayı hızla geçip

üç uzun adımda aralarındaki boşluğu kapattı. Diğerleri bir adım geri çekilip kendi aralarında sohbet etme nezaketini göstererek onlara bir nebze mahremiyet sağladılar.

"Jane, benim niyetim her zaman seni korumaktı ve bana söylediğin şeyi sana çok yakında anlatacaktım, istenmeyen misafirler sürüsü üzerimize daha da erken anlatırdım."

Elini onun koluna koydu, biraz sessiz de olsa samimi bir jestti bu. Yine de parmak uçlarının altında onun sıcaklığını hissetti, bu sıcaklığın içine yayıldığını ve yıpranmış sinirlerini yatıştırmaya çalıştığını hissetti. "Sana kızgın değilim." Kızmamıştı. Ona söyleyeceğini söylediğinde ona inanmıştı.

Rahatlamıştı ve çatık kaşlarını yumuşattı. "O zaman sen de Mulgrave Malikânesi'nin hafızanı geri kazanana kadar senin için en güvenli yer olduğunu kabul ediyor olmalısın."

"Aynı değilim," diye söze başladı, biraz çekinerek.

"O halde baloya katılmayacağız," diye ekledi, argümanının mantıksal sonucuna ulaşarak.

Ona çok kızacaktı. Ama yapacak bir şey yoktu. "Baloya gitmeliyiz, Jasper."

"Pardon?"

"Kimden kaçıyor olabilirsem onun da burada olacağını pek sanmıyorum." Bu en azından biraz yalandı. Jane, onu tanıyor olabilecek herkesi bulup çıkarmaya ve o geceyle ilgili gerçeği öğrenmeye niyetliydi. Başarılı olup olamayacağı ise bambaşka bir konuydu. "Ayrıca, maskeli olacağız, değil mi?" Konuyu kabul etmeyi reddetti. Farklı bir yol denemek zorunda kalacaktı. "Hayatımın geri kalanını senin iyiliğine ve korumana güvenerek geçiremem." Yüz ifadesi bu düzenlemenin onun için tamamen kabul edilebilir olduğunu gösteriyordu ama asıl önemli olan bunun onun için kabul edilemez olmasıydı. "Korku içinde yaşayamam, Jasper. *Bu şekilde yaşayamam.*"

Dudakları sert, onaylamayan bir çizgiyle bastırılmıştı. "Umursamaz olmanın da yaşamak olduğunu düşünemezsin Jane."

"İkisi de basitçe hayatta kalmak değil," dedi, doğrudan adamın kütüphanedeki önceki tartışmalarını hatırlayan kısmını hedef alarak, kimsenin ondan yapmasını istemediği bir sözün arkasına saklandığı zaman.

Adam ona ters ters baktı, yüz ifadesi hiç değişmemişti. Bunu daha önce sertlik, hatta kızgınlık olarak okuyabilirdi. Ama ona Annabelle'den ve her gün yanında taşıdığı acıdan bahsettikten sonra Jane onu daha iyi anladığını fark etti. Jasper sert biri değildi, başka birini kaybetmeye dayanamayan, kendini ve ailesini her şeye kapatarak koruyan bir adamdı. Bunu yapmakta haklı mıydı? Belki değildi ama Jane bunun için onu suçlayamazdı. Maycott'ların yaşadıklarından sonra olmazdı.

Ama birlikte geçirdikleri kısa süre içinde çok değişmişti. Onun da değiştiğinden şüpheleniyordu, her ikisi de kendilerinin daha büyük versiyonlarına dönüşmüşlerdi. O halde, ona kendinden bu kadar çok şey vermiş olan bu adamdan daha fazlasını beklemek delilikti, ama Jane buna engel olamıyordu.

Onun konuşmasını bekliyor gibiydi ama Jane bocalıyordu. Gerçek nedenini açıklamak zorunda kalmadan Jasper'ı o baloya katılmaları gerektiğine ikna etmenin bir yolunu bulmayı diliyordu: kim olduğunu öğrenene kadar ona ya da kendisine asla tam olarak güvenemeyecekti.

Jasper sanki yine onun aklını okumuş gibi alçak sesle konuştu. "Eğer bunu benim istediğimi düşündüğün için yapıyorsan, yanılıyorsun."

Jasper'ın geçmişî konusundaki geri dönüşü onu rahatlatmıştı ama Jasper hakkında şüphelendiklerinden daha kötüsü Jane'in kendisi hakkında şüphelendikleriydi. Ya onun geçmişî de Viola'nın romanları kadar müstehcen ise? Ya Maycott'lar onun hayatlarına karışmasıyla güvende değillerse? Kendisi için yaptıkları onca şeyden sonra onları tehlikeye atamazdı. Bir trajedi daha onları tamamen yıkabilecekken olmazdı.

"Buna ihtiyacım var, Jasper." Diğerleri onun bu kesin ifadesinin ardından sessizliğe gömüldü. Sesini alçaltarak ona yaklaştı. "Burada cehalet içinde duramam.

Eski hayat üzerimde bir bıçak gibi asılı duruyor ve bir parçam geçmişte kilitli kalırsa ilerleyemem." Jasper ona karşı savunmasız davranmış, bilmek için can attığı derin ve karanlık yanlarını ona açmıştı. Onun tarafından da aynı şekilde bilinmeye ihtiyacı vardı.

Onun tartışmasını, mantıklı düşünmesini talep etmesini bekliyordu. Ama Jasper sadece içini çekti. "Öyle olsun."

"Baloya mı gidiyoruz?" diye sordu Isobel odanın öbür ucundan, belli ki sessiz konuşmalarının her kelimesini duymuştu.

Jane cevap verirken gözlerini Jasper'dan ayırmadı. "Evet," dedi, sevdiğinden korkmaya başladığı adamı incelerken, Jasper onun sözde pervasızlığını hoş görmekle onu koruma arzusu arasında gidip geliyordu. Adamın, kendi çekincelerini bir kenara bırakacak kadar onun mantığını anlamış olması onun için önemliydi. "Evet, baloya gidiyoruz."

Isobel muzaffer bir çılgılık atarak Bay Darcy'nin kollarından fırlayıp yatağın altına girmesine neden oldu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Jasper inleyerek, "Hayal bile edemiyorum," diye cevap verdi.

"Jane'in müthiş bir elbiseye ihtiyacı olacak," dedi Isobel. hınzırca gülümseyerek odaya baktı. "Ve bende tam da aradığınız bilet var."

...

Beyefendiler kabaca odadan çıkarıldıktan, çay ve bisküviler sipariş edilip mideye indirildikten sonra Isobel hiç vakit kaybetmeden Jane'i dut kırmızısı kadife ve siyah dantelden oluşan köpüklü bir karışımın içine soktu.

"Kendimi bir kostümün içindeymişim gibi hissediyorum," diye yakındı Jane aynada görebildiği parçalarını incelerken. Sayısız kıvrım ve fırfırına rağmen, düşük yakası göğsünü fazlasıyla açıkta bıraktığı ve kolları omuzlarından ustaca düştüğü için kendini neredeyse çıplak hissediyordu. Muhteşem bir eserdi ama başkası içindi. Birisi

Kim olduğunu ve dünyada nereye ait olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilen bir kadın.

Jane'e hiç benzemeyen biri.

Isobel elbiseyi bağlarken arkasından, "Bunu bir zırh olarak düşün," diye cevap verdi. "Lord ve Leydi Banfield'ın malikânesi senin savaş alanın."

"Peki ya silahlarım?" Jane elbisesini neredeyse açıkta kalan göğüslerinin üzerinden çekmeye çalışırken alaycı bir tavırla sordu.

Isobel göz kırparak, "Caziben ve zekân," diye karşılık verdi.

"Ve tabii ki biz," diye ekledi Helena, Isobel'e sertçe bakarak ve ağabeyine çok benzeyen bakışlarıyla.

Isobel aceleyle, "Elbette," diye onayladı. "Senin yanından ayrılmayacağız, Jane."

"Eğer bu o zamandan beri topluma ilk girişiniz olacaksa..." Jane durakladı, yaşadıkları ortak trajediye nasıl atıfta bulunacağını bilemedi ve bunun yerine gafını geçiştirmeyi tercih etti. "Benim refakatçim olmaktan hoşlanacağınızı pek sanmıyorum."

"Saçmalık," dedi Helena. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, biz senin dostunuz Jane. Ve seni kurtların eline bırakmayacağız."

"Ayrıca," diye ekledi Isobel, Jane'in saçını karmaşık ve taklit edilmesi imkânsız bir şekle sokarken ağzından tokalar düşüyordu. "Sanırım sosyalleşme konusunda bizim de en az sizin kadar paslanmış olduğumuzu göreceksiniz." Durdu ve yaptığı işi inceledi. "Leydi Louisa'ya kıyasla ben tam anlamıyla vahşiyim. Ama bunun beni durdurmasına izin verecek miyim?"

Helena içini çekti. "Ne yazık ki hayır."

"Kesinlikle," dedi Isobel. "Şimdi başyapıtımı seyredin."

Aynadan uzaklaştı ve Jane'in kendisini ilk kez tamamen dönüşmüş olarak görmesine izin verdi. Nefesi göğsünde . Elbise bir zırhtı. Daha da iyisi, bir kalkandı. Kimse onun bu haliyle Lord Banfield'ın balo salonuna ait olmadığını düşünemezdi.

"Bu elbise... Büyücülük gibi bir şey." Yansımasını inceledi, güzel kıyafetlerin ona sunabileceği bir aşinalık ipucu bile aradı. Ama kendine yabancıydı. Hiç kıpırdamadan dururken, bu elbisenin ona

tanımadiğı birinin portresine bakıyordu. Hiç tanışmadığı birinin. Aynada Isobel'e baktı. "Böyle bir elbiseyi hak ettiğimi sanmıyorum..."

"Mükemmel mi?" Isobel tahmin etti. "Ne yazık ki sadece senin için mükemmel sevgili Jane," dedi, Jane'in ayak bileklerine kadar inen ve Isobel'in baldırlarını zar zor örten etek ucunu göstererek. "Bu elbiseyi ilk sezonum için diktirdim. Bond Caddesi'ndeki özel bir terziye gitmem gerekti. Görüyorsunuz, dantel işi çok karmaşık; pek çok terzi bu beceriye sahip değil. Her nasılsa ölçülerimi yanlış almış ama Mulgrave Hall'a dönene kadar fark etmedim. O zamana kadar elbisenin bir önemi kalmamıştı."

Jane başını salladı. "Yapmam gerektiğini sanmıyorum-"

"Elbiseyi giy, Jane." Elini Jane'in omzuna koydu ve sıktı. "Bunu senin için saklıyor olmalıyım. Sana bir eldiven gibi oturdu."

"Eldiven demişken," dedi Helena, elbiseyle birlikte gelen keseden bir çift siyah ipek eldiven çıkararak.

Kız kardeşler Jane'in giymesine yardım ederek düğmelerini dirseklerine kadar iliklediler.

"İşte," dedi memnun bir Helena. "Hepsi tamam."

Jane'in eli şakağındaki bandaja gitti. "Peki ya bu? Yaramla ilgili yüzlerce soruya muhatap olmak istemiyorum."

"Ah, ama daha en iyi kısmını görmedin," diye haykırdı Isobel, önünde siyah saten ve dantel bir maske sallayarak. "Maske takacaksın, böylece kimse yaralı olduğunu anlamayacak bile."

Jane, "Sanırım hakkımda bilmeyecekleri tek şey bu değil," diye ekledi.

"Evet, sanırım gizemli bir havaya bürünmeniz gerekecek Bayan Jane Danvers. Eğer size cevabını bir soru sorulursa, biraz hava almak için izin almanızı tavsiye edebilir miyim? Biz narin kadınlar buna sürekli ihtiyaç duyarız ve hiç kimse bu özel zaafını itiraf eden bir hanımefendiyi rahatsız etmeye cesaret edemez."

"Bu gözlüklerimin üzerine tam olarak nasıl oturacak? Hatırlar mısınız bilmem ama gözlüklerim olmadan kör sayılırım."

"Annemiz de gözlük takardı. Bu maskeyi onları yerleştirmek için yaptırdı, gördün mü?" Isobel maskeyi ters çevirdi ve maskenin alt tarafında, gözlüğünün etrafını saracak ve onu yerinde tutacak kadar büyük bir dolgu olduğu ortaya çıktı. "Alabilir miyim?"

Jane başıyla onayladı ve Isobel'in maskeyi kafasına bağlayabilmesi için maskeyi yüzüne yaklaştırdı.

"Rahat mı?" diye sordu.

Jane aynaya doğru baktı. Maske bandajını tamamen kapatmıyordu. Parmaklarını kenarlarına götürdü ve maskeyi tamamen çıkarabilmeyi diledi.

Isobel kendinden emin bir tavırla, "Sadece en utanmaz dedikoducular sana bu konuda baskı yapacaktır, Jane," dedi. "Diğer herkes kibarca görmemiş gibi davranacaktır."

Helena sırtıttı. "Aristokrasinin en sevdiği eğlencelerden biri." "Artık hazır olduğunuza inanıyorum," dedi Isobel.

"Bekle!" diye bir çığlık geldi salondan. Viola bir kurdeleyi havada sallayarak odaya daldı. "Bayan Jane bunu boynuna takmalı. Londra'daki tüm hanımlar takar." Kurdeleyi uzattı ve ortasından sarkan siyah mücevherlerle işlenmiş yıldız şeklindeki kolyeyi gösterdi.

"Çok güzel, Leydi Viola," dedi Jane.

"Bu bir kostüm broşu, fazla bir değeri yok," dedi Viola mahcup bir ifadeyle. "Yıldızlar son derece moda," diye ekledi biraz savunmacı bir tavırla.

"Bunu kişisel deneyimlerinden mi biliyorsun Viola?" Isobel alaycı bir tavırla sordu.

Viola ona ters ters baktı. "Kuzen Effie bana moda tabakları gönderiyor."

"Kuzen Effie'nin şıklık konusundaki bilgeliğini kim inkâr edebilir ki?" diye sordu Helena, Viola'dan gerdanlığı alırken ve onay için Jane'e baktı, o da başını salladı. Gerdanlık bir kez takıldıktan sonra görünümü tamamladığını herkes görebilirdi.

Jane broşu karıştırdı ve hayran kaldı.

"Teşekkür ederim, Leydi Viola."

"Fazla bir şey değil," dedi kız.

"Yine de benim için çok şey ifade ediyor," dedi Jane, Viola'nın anlamasını umarak.

"Jane balodaki tek şık bayan mı olacak yoksa geri kalanımız için daha fazla kurdele ve mücevheriniz var mı?" Isobel sordu.

"Bende daha fazlası var," diye cevap verdi Viola, ceplerinden aynı siyah kurdeleden tomar tomar çıkararak, dallara şiddetle vuran Bay Darcy'yi sevindirdi.

Isobel, "Sen ve kurdelelerin kendi elbisemi seçmeme yardım etmelisiniz," dedi. "Beni en azından Jane'in benim döküntülerimin içinde görüldüğünün yarısı kadar iyi göstermekle görevlisiniz."

Viola suratını astı. "Ağaç kesiminden bu yana Bayan Jane ile konuşmadım ve anlatacak çok şeyim var. Sanırım leydimin hizmetçisi uşağa karşı bir ilgi duymaya başladı ve sanırım uşağın da mürebbiyeme karşı bir ilgisi var, bu çok anlaşılmaz."

Helena, Viola'yı odadan dışarı çıkarmaya başladı. "Jane'e düşüncelerini toparlaması için biraz zaman verelim, Viola. Yarın sabah seninle gönül meselelerini konuşmak için hazır olacak."

"Yapacak mısın?" Viola neredeyse ağabeyinin yapacağı kadar sert bir şekilde sordu.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Jane. "Araştırmamı başka kiminle paylaşabilirim ki?"

Helena ve Isobel ikisine de şaşkınca baktılar ama Jane onlara sadece gizemli bir gülümseme sunmakla yetindi.

Viola bilgece başını salladı. "Kahvaltıda o zaman."

Sonra üçlü, Bay Darcy'yi ve her türlü ciddiyetsizlik duygusunu da yanlarına alarak Lavanta Odası'ndan ayrıldılar ve Jane birdenbire tamamen yalnız kaldı.

Jasper'ın ona Annabelle hakkında anlattıklarını, kazadan sonra Annabelle'in ona söyledikleri hakkında anlattıklarını düşünecek zamanı bile olmamıştı. Kendini daha fazla başıboş hissetmesi gerektiğini düşündü.

Şartlar göz önünde bulundurulduğunda öyle yaptı. Ancak küçük de olsa bir plana sahip olmak onu temellendirmeye yarıyordu.

Bir planla her şey mümkündür. Durakladı ve elini karnına bastırdı, tuhaf bir his kapladı içini. Bu, eski Jane'den kalma bir atasözü müydü, sanki kendi anılarının arkeoloğu gibi zamanın katmanlarını eleyerek ortaya çıkarılmış mıydı? Zifiri karanlıkta iyi bilinen bir yolda yürümek gibi bilinçsiz bir aşinalık vardı. Bu onu rahatlatmıyordu. Kısa olduğu kadar önemsiz olan eski hayatının sadece en küçük parçalarını hatırlamaya mahkum muydu?

bir ürperti geçti. Melankolik düşüncelere dalacak zamanı yoktu. Ama kendini aynanın önünden çekemedi. Onu orada tutan kibir değil, kendisine ait olduğundan emin olmadığı bir geleceğin vaadiydi. Ayna onu büyülüyordu, kendisinin var olmayan ama belki de var olabilecek bu versiyonu onu büyülüyordu. Güzel bir elbise giymiş, dünyadaki yerinden en az kendisi kadar emin bir kadın.

Uzun sürebilir miydi? Bu gelecek onun olabilir miydi? Jasper onu kabul etmeye giderek yaklaşıyordu ama bu aşk mıydı?

Fark etmezdi. Kendini tanımazsa, asla gerçek hissetmeyecekti. Ayaklarının altında toza dönüşebilecek bir temel üzerine nasıl yeni bir hayat kurabilirdi? Kendi kalbini tanımazken bir başkasının ona nasıl bekleyebilirdi?

Korkularını da arzularını da gömdü, sadece gerçeğin peşinden gitmeyi seçti ve odasından çıktı. Jasper'la kütüphanede geçirdikleri o sabahın üzerinden sonsuzluk geçmiş gibiydi. Malikânenin koridorları soğuk ve loştu ama Jane'i sıcak tutacak inançları vardı. O akşam ne olursa olsun, bir cevaba benzeyen bir şey bulacaktı. Eğer biraz olsun asilse, mutlaka birileri onu tanıyacaktı. Ve eğer kimse tanımazsa, o zaman belki de bu yeterli bir cevaptı.

Merdivenlere ulaştığında Viola ve Freddie dışında tüm Maycott'ların onu beklediğini gördü. Herkes

Jane balo için giyinirken, istediğinden de uzun sürdüğünü fark etti.

"Bir arama ekibi göndermek üzereydik," diye seslendi Isobel, çivit rengi bir elbise ve ona uygun bir pelerin giymişti, fildişi eldivenleri ağır yünlerin arasından görünüyordu ve gözlerini güzelce çerçeveleyen gümüş saten bir maske takmıştı. Jane'in Isobel'i gördüğü en gösterişli kıyafetti ve ona çok yakışmıştı.

Jane inişe geçerken Helena dudak *büktü*. "Bir balo için asla çok geç kalamazsın Izzie, ama tamamen çok erken de olabilirsin." Elbisesi zümrüt rengiydi, daha önce Jane'e ödünç verdiğinden farklı değildi. Helena'nın üzerinde bu renk bir keşif gibiydi. Maskesi Jane'inki gibi koyu renkliydi ama dantel ya da başka süslemeler yoktu. Neredeyse sade bir yapısı vardı ve Jane'in şüphesine göre onu daha da öne çıkaracaktı.

O anda kız kardeşlerin artık yas renklerinde olmadıklarını fark etti. Kendi kendine, anne babalarını ve kardeşlerini kaybedeli bir yıl olduğunu hatırlattı. Ama yine de bu hoş bir sürprizdi ve Maycott'ların belki de yeni bir sayfa açtıklarını düşünmesine neden oldu.

Jasper ve August koyu renk frakları ve beyaz papyonlarıyla çok şık görünüyorlardı. Benzer şekilde giyinen Jane, farklılıklarına rağmen kardeşlerin birbirlerine benzediklerini görebiliyordu. August'un maskesi altınla süslenmiş fildişi rengindeydi, Jasper'inki ise Helena'nınki gibi düz siyahtı. August ona hafifçe başıyla selam verdi ve Jane onun da mecazi maskesinin ardını görmeye başladığını düşündü, her ne kadar gerçek benliğini saklamak için kardeşinden daha fazla çaba sarf etse de.

"Diğer herkes nerede?" diye özellikle kimseye sormadı.

"Arabalarıyla çoktan ayrıldılar. Beatrice sizi beklemeye ikna edilemedi ve bir olaya neden olmadan önce diğerlerini onun peşinden gönderdik. Banfield Kontu'nun gözüne girmeyi tercih ederiz," dedi Isobel.

"Peki ya Leydi Adelaide?" Jane sordu.

"Diğer şaperonlarla birlikte gitti. Kendini görevlerine pek adamadığını söyleyebilirim, sence de öyle değil mi Helena?" diye sordu Isobel hınzır bir sırıtışla.

Helena parlak bir ifadeyle, "Muhtemelen bizim ümitsiz vaka olduğumuzu düşünüyor," diye ekledi. "Gidelim mi o zaman?" August iki koluna birer kız kardeş aldı ve kapıdan çıkmalarına rehberlik etti.

"Orada görüşürüz Jane," diye seslendi Isobel. "Oyalanma!"

Jasper onu merdivenlerin dibinde karşıladı, elini tutması için uzatmıştı. Arkaya taranmış koyu altın sarısı saçları ve sinekkaydı tıraş edilmiş yüzüyle son derece yakışıklıydı. Onun maskesinin de tıpkı kendisinininki gibi kendisini yabancı hissettirdiğini fark etti. Belki de bu gece, geçmişlerinin yükünden kurtulmuş iki insan olarak balonun tadını çıkarabilirlerdi.

Onu merdivenlerden çıkarırken eldivenin içinden adamın elinin sıcaklığını hissetti. Adam ilahi bir kokuya sahipti; sedir ve bergamot ile viskinin dumanlı kokusu birbirine karışmıştı.

"Nefes kesicisin," dedi, yalnız olmalarına rağmen sesi alçaktı. Nefesi kızın boynunu gıcıklayarak buz gibi bir sıcaklıkla ürpermesine neden oldu. Mulgrave Hall'a gelirken giydiği pelerini arkasında asılı olduğu yerden aldı ve omuzlarına yerleştirdi. Düğmelerini iliklemek istedi ama adam onu uzaklaştırdı ve meseleyi kendi eline aldı. Konuştuğunda dikkati tamamen görevine . "Bu planın hâlâ aptalca olduğunu düşündüğüm bilinsin."

Jane'in onu yatıştırmak için söyleyebileceği yüzlerce şey vardı, işleri yumuşatmak için uydurabileceği bahaneler vardı, ama ellerinin sabit hareketi ve parmak eklemlerinin köprücük kemiği boyunca biraz fazla yavaşça sürtünmesi onu hipnotize etmişti. Arzu onu sardı. Ona ihtiyacı vardı, onun dokunuşunu arzuluyordu, bunun için çaresizdi. Eğer geçmişiyle ilgili gerçek aralarındaki büyüü bozmak üzereyse, büyü bozulmadan önce kendisine ait olanı almak istiyordu.

Jane konuşmak yerine parmak uçlarında durdu ve onu kravatından tutarak kendine çekti, daha iyi düşünmeden önce onu öptü. Cesareti karşısında şok olduysa da hemen toparlandı, bir eliyle çenesini kavradı, diğer eliyle boynunun dibinde kıvrıldı ve onu daha derinden öpebilmek için başını geriye doğru eğdi. Dili kızın üzerinde hareket etti.

Bir iç çekişle dudaklarını araladı ve adamın sertliğini kalçasında hissetti.

Jane daha önce hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirdiğini düşünmemişti. Geçmiş olmayana, uyanık olduğu saatlerin çoğunu cevaplayamadığı sorularla işkence çekerek geçiren bir kadındı ama Jasper'ı öperken zihni her türlü endişe ve kaygıdan arınıyor, geriye sadece o, Jasper ve ikisi kalıyordu.

Jasper'ın yanında kendini çözülmesi gereken bir gizem gibi değil, bütün bir insan gibi hissediyordu.

Adam dikkatini kızın boynuna yöneltti ve kız parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek eldivenlerinin onu saçlarının yumuşaklığından alıkoymasına lanet etti. Nefesi ağırlaşmıştı. Göğüsleri onun dokunuşu için acıyordu. Arsızdı, ihtiyaç ete kemiğe bürünmüştü ve hiç utanç duymuyordu.

"Tanrım, Jane," diye fısıldadı boynuna doğru, sesi sertti. "Böyle giderse Lord Banfield'in malikânesine asla varamayacağız." Adamın tenine karşı gülümsediğini hissetti.

Yüzünü inceleyebilmek için geri çekildi. Gözleri arzuyla kaplanmıştı; çenesinin sert çizgisi yumuşamıştı; içinde neredeyse hiç sertlik kalmamıştı. Onu tamamen savunmasız görmek istiyordu. Özgür. Ona böyle hissettiren kişi olmak istiyordu. Jane neredeyse ona kendisini odasına götürmesini, balonun canı cehenneme diyecekti. Kelimeler dilindeydi, söylenmesi için yalvarıyordu. Aralarında kalan tek duvarı yıkmak, kendini ona vermek ve karşılığında onu almak, kaderlerini sonsuza dek mühürlemek .

Ama baloya katılmasının asıl amacını hatırlamak için kendini zorladı. Ve gerçeği öğrenene kadar ikisi arasında hiçbir şeyin var olamayacağını.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, ne için özür dilediğinden tam olarak emin değildi.

Onu nazikçe serbest bıraktı ve bir elini yanağına götürdü. "Benden asla özür dilemene gerek yok," dedi. "Tabii belli bir çift botun yok edilmesiyle ilgili değilse," diye ekledi sırtarak.

Jane masummuş gibi davrandı. "Daha açık olmanız gerekecek lordum. Gördüğünüz gibi hafıza kaybım var."

Buna güldü, zorlanamayacak türden bir gülüştü bu. Onun bu kadar rahat olduğunu duymak ona müzik kadar tatlı geliyordu. "Uygun bir bahane," diyerek onu kapıya doğru yönlendirdi.

Dışarıdaki hava soğuk ve berraktı ve Jane'in üzerindeki arzuyu gevşetmek için çok şey yaptı. Bir planı, ileriye dönük bir yolu vardı. Baloda ne olursa olsun, oradan cevaplarla çıkacağını umuyordu. Ama şimdilik Belhaven Kontu'nun kollarındaydı ve bu durum sürdüğü müddetçe bunun tadını çıkaracaktı.

Jasper ona baktı ve sertliğinin tekrar yerine gelmesine izin verdi. "Hadi şu işi bitirelim, olur mu?"

Bu onu rahatsız etmedi. Altındaki adamı tanıyordu. "Gidelim," diye kabul etti, bilinmeyen korkusunun adımlarını ağırlaştırmasına izin vermemek için çok çabaladı. Adam kolunu ona doladı ve onu kucaklayarak soğuktan korudu. Korunduğunu hissediyordu ama bu ne kadar sürecekti?

Bekleyen arabaya doğru yürüdüler ama rüzgârın uğultusunu ısrarlı bir tıkırtı böldü. Jane arkasına dönüp baktığında Freddie ve Viola'nın ikinci katın penceresinde durduklarını gördü; Viola kıpır kıpır bir Bay Darcy'yi cama doğru tutmuş, el sallıyordu. Bu, Jane'in hem az olan cesaretini artırmış hem de yüreğini burkmuştu.

Mulgrave Hall'dan ayrılmak zorunda kalırsa, oraya ait olma duygusunu çok özleyecekti.

Bölüm Yirmi Bir

JASPER

Jasper'ın Jane'üzerinde bıraktığı etkiyi anlatacak kelimesi yoktu.

Merdivenlerin başında, üzerinde kendisi için yapılmış gibi görünen bir elbiseyle belirindiğinde, indiği her adımda aralarındaki hava ısınırken göğsünde patlayan hisle kıyaslandığında sadece kelimeler önemsiz kalıyordu. Bir düğmeye basmak gibiydi. Kadın akkor haline gelmişti ve adam da onun ışığının tadını çıkararak silahsızlanmıştı. Aralarında ne duvarlar ne de takması gereken maskeler vardı. Jasper sadece onu korumak istiyordu. Onu korumak. Onu sevmek.

Tanrım, aşkı mı düşünüyorum? Bunu reddetmeye çalıştı, ama bir kez , onu *sevebileceği* düşüncesi onu terk etmedi ve birbirlerine yaklaştıkça, ona söyleme, herkese söyleme ve hayatının geri kalanında her gün bunun gerçeğini yaşama arzusuyla daha da ateşlendi.

Kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Bu doğru olsa bile, onu buna zincirleyemezdi. Hele ki o, başka hiçbir şey bilmeden önce kendini tanıma arzusunu bu kadar açık bir şekilde dile getirmişken. Eğer denerse nasıl bir adam olurdu?

Bunun yerine bilgiyi içine attı, içinde kaybolmamak için hissetmesine izin vermedi. Onu gerçekte olduğu gibi görebilen, anıları olmayan ama bunu telafi edecek kadar inançlı bir kadını sevmek fikrinde kayboldu. Onu çekici bulduğu için suçlanamazdı.

Ama Jane'in odaklanması gereken daha önemli şeyler vardı ve arabada onun karşısında otururken korktuğunu anlayabiliyordu.

Söylemedi ama Banfield malikânesine yaklaştıkça küçüldü, sanki küçülerek tamamen yok olacaktı gibi. Bu, tanıdığı Jane'e hiç benzemiyordu; hem kibirli asilzadelerle hem de anlayışlı refakatçilerle laf dalaşına giren Jane'e. Hatta ona meydan okumuş ve kazanmıştı. Ama Mulgrave Hall'un güvenli kucağından ayrılmak farklıydı.

Baloda geçmişiyle ilgili öğrenebileceklerinden korktuğunu tahmin edecek kadar onu tanıyordu. Ona bunun önemli olmadığını söylemek istedi ama onun için önemli olduğunu da anlıyordu. Jane'in kendi özerkliğine onun tartışmalarından ya da endişelerinden daha fazla ihtiyacı vardı ve bu yüzden baloya katılmalarına ilişkin itirazlarını kendine sakladı.

Ayrıca, muhtemelen haklıydı: Ormanda onu takip eden her kimse, Banfield Kontu'nun balosuna gelmesi beklenemezdi.

Bu yüzden, sanki kadının geçmişi onun için önemsizmiş gibi, kendini hafif bir kayıtsızlık maskesi takmaya zorladı. Aslında, onu nasıl incitebileceğini gördükten sonra, onun için daha az önemli olamazdı. Eğer bu onu korumak anlamına gelecekse, gerçeği asla öğrenmemeyi tercih ederdi. Ama eğer onunla ya da onsuz ilerlemek için ihtiyacı olan şey buysa, o zaman bunu almasını sağlayacaktı. Sinirlerine ve kuşkularına rağmen güvende olacaktı. Bundan emin olacaktı.

"Nasıl oluyor da koca bir vagon bize kalıyor?" Jane dikkatini dağıtacak bir şey ararken fazlasıyla parlak bir sesle sordu.

"Sanırım Isobel'e teşekkür etmeliyiz," diye cevap verdi, kasıtlı olarak onun enerjisiyle eşleşmiyordu.

Yüzünde savunmacı bir ifadeyle ona baktı. "Bana yine planımın aptalca olduğunu mu söyleyeceksin?" diye sordu. Onun bir kez daha kötü adam olmasını isteyip istemediğini merak etti. Eğer Jane onu balodan tamamen kaçmak için bir bahane olarak kullanmak istiyorsa, belki de ona bir çıkış yolu sunmanın görevi olduğunu düşündü.

Kaşlarını çattı. "Bunu yaparsam argümanlarımdan etkilenecek misin?"

Başını sallamadan önce düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır, kararımı verdim."

Jasper denemişti. Arkasına yaslandı ve bacaklarını ona doğru uzattı. "O halde baş başa geçirdiğimiz bu değerli zamanı boşa harcamak için bir neden göremiyorum."

"Ne zaman kaybı olmaz ki lordum?" diye sordu sahte bir masumiyetle, ona doğru eğilerek. Olacaklardan ne kadar tedirgin olsa da, Jane'in alay etme fırsatına karşı koyamayacağı anlaşılıyordu. O küstah ağzı öpmeyi, çalınan anlarından beri aklından çıkmayan tatlılığını tatmayı, tek hatırladığı ona verdiği zevk olana kadar kollarında tekrar tekrar parçalanmasını ne kadar da çok istiyordu.

Jasper hızla soğukkanlılığını kaybediyordu. Arabalarının dışındaki soğuk, içindeki sıcaklığı bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Onu kucağına çekmek ve korkuyu iliklerine kadar öpmek istiyordu. Ona hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini söylemek istedi. Onu yolda kanlar içinde bulduğundan beri ilk kez kendini güvende, gerçekten güvende hissetmesini sağlamak istiyordu.

Ama bu güce sahip değildi ve sonunda Lord Banfield'in malikânesine çok erken varmışlardı. Jasper gitmeyi kabul ettiğinden beri ilk kez hata yapıp yapmadığını merak etti. Sadece Jane'i düşünüyordu ve bunun bir yıldan uzun bir süredir katıldığı ilk sosyal etkinlik olacağını unutmuştu. Aristokrasiyi iyi tanıdığı için, ortalığı karıştıracaklarından emindi. Belhaven Kontu, inzivasından çıkmış ve kolunda gizemli bir kadınla. Bir skandalın tüm özellikleri vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, umurunda değildi.

Jane arabanın penceresinden dışarı bakarken ve malikâne görünürken farkında olmadan onun eline uzandı.

Başparmağını avucunun içinde gezdirdi. "Eğer geri dönmek istersen..." diye mırıldandı, seçimi ona bırakarak.

"Hayır," dedi kendine güvenini toplayarak. Ona baktı, gülümsemesi zayıftı.

bir fikir geldi. "Bir parola oluşturalım mı?" Kadın başını eğdi. "Şifreli kelime mi?"

"Hızlı bir kaçış yapmamız gerekirse söyleyecek bir şey." Eğer biri ona hakaret edecek ya da kendini güvende hissetmemesine neden olacak olursa, hiçbir terbiye anlayışı onu elinden geldiğince savunmaktan alıkoyamazdı. İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyordu. Ama bir bakıma düşman hattını geçiyorlardı. Mulgrave Malikânesi'nde Jane, Jasper'ın koruyabileceği bir sırdı. Banfield malikânesinde ise açığa çıkacaktı ve Jasper'ın kolunda olduğu için daha da açığa çıkacaktı. Kız kardeşlerinin daha güvenli, daha anonim kucağı yerine onu orada isteyerek bencillik edip etmediğini merak ediyordu.

Bir öneriyle onu endişeli düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Pemberley?"

Bir an için ne hakkında konuştuklarını hatırlayamadı. "Pemberley mi?"

Onun elini sıktı. "Parolamız için mi, yoksa bu çok mu ezoterik?"

Pemberley. Darcy. Bir kez daha lanet Jane Austen'dan bahsediyordu. Uzun zamandan beri kabul ettiği gibi, bu kadın onun ölümü olacaktı. Gülümsedi. "Hayır, bence sadece bizim anlamamız gereken bir şey için yeterince ezoterik."

"Ve bence bunu daha geniş bir şekilde kullanmalıyız."

Araba . "Nasıl yani?"

Elini onun elinden çekti ve kucağına bıraktı. "Emin olmak için hızlı bir kaçış gerektiğinde kullanmalıyız. Ama geçmişimden bir şey hatırladığımda ya da önemli bir şey hatırladığımda da kullanmalıyız. Ya bir vikontla sıkıcı bir konuşmanın ortasındaiken birden kim olduğumu hatırlarsam?"

Jasper bunun o kadar kolay olacağına inanmıyordu ama onunla aynı fikirde olmanın da bir zararı yoktu. "Hızlıca bir 'Pemberley' diyelim ve zavallı Vikont'a özürlerimizi sunalım."

Bir uşak arabanın kapısını açtı. Jasper Jane'e yardım etmek için arabadan inerken içeriye ışık doldu.

"Şifreli bir kelime ve gizli bir görev mi?" diye kulağına fısıldadı adam onu yere indirirken. "Neden, ne

Arkadaşlar arasında küçük bir casusluk mu?" diye göz kırparak ekledi.

Arkadaş kelimesinin onu ezmesine izin vermemeye çalıştı. Eğer ihtiyacı olan buysa, onun arkadaşı olabilirdi. Ama Tanrı adına, Jasper Jane'le çok daha fazlasını istiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesinin çatladığını fark etmemesini umarak.

Başını kaldırıp heybetli Banfield malikânesine baktı. Neredeyse ondan korkup kaçmasını bekliyordu. Ama bu soyadı olmayan Jane'di. Bir soylunun malikânesinden çok daha kötülerıyla karşılaşmıştı. Omurgası dikleşti. Kendine özgü bir maske takındı, sessizce kendinden emin bir güven. Bunu sadece kendisinin görebileceğinden şüpheleniyordu.

"Hazır," diye onayladı, onun uzattığı kolu tutarak.

Merdivenleri çıktılar ve Jasper'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu kapılardan en son ailesiyle birlikte geçmişti. Bugün ise yalnızdı. Rahatsızlığını hisseden Jane kolunu sıkarak ona yanıldığını hatırlattı. Jane yanındayken, yalnız olmaktan çok uzaktı.

"Anons edilmemiz gerekecek mi?" Jane, uzun bir insan kuyruğuna katıldıklarında fısıldadı. Şimdiye kadar kimse onlara aldırış etmemişti. Bu göreceli huzurun uzun sürmeyeceğinden emindi.

"Tipik değil," diye yanıtladı. "Sanırım Lord ve Leydi Banfield konukları karşılıyor olacak. Kızları da muhtemelen içeride dolaşıyor olacak."

Balo salonunun eşiğinde durdular ve önlerindeki sıranın boşalmasını beklediler. Jane sadece birkaç adım ötede duran ihtişam karşısında sessizce soluklandı.

Yaldızlı duvarlardan yansıyan sayısız kristal avizenin altın ışıltısına bakarak, "Muhteşem," diye nefes aldı. Tropik bitkilere olan düşkünlüğüyle tanınan Leydi Banfield, balo salonunu mücevher tonlarında çiçek demetleriyle çevrili yemyeşil, yüksek palmiyelerle kaplatmıştı. Çökmekte olduğu kesindi ama Jasper, Jane'in Mulgrave Malikânesi'nin tam potansiyeline ulaştığını hiç görmemiş olmasının adil olmadığını düşünüyordu. Neden?

balo salonunu *görüp* görmediğinden bile emin değildi ve eğer gördüyse bile kesinlikle annesinin bir misafirin tadını çıkarmasını istediği şekilde görmemişti.

"Sadece bekle-" diye başladı ama Jane'in dikkati dağılmıştı.

"Keşke Leydi Viola da burada olsaydı da bunu görseydi," dedi nefesinin altından.

"Viola pek çok süslü balo salonu gördü."

"Dekor için değil," diye fısıldadı. "Ama insanlar için. Şunlara bak, Jasper! Tüm şıklıklarını giymişler, çekingenlikleri yüzleri kadar gizlenmiş, şampanyalar serbestçe akıyor." Nefes nefese bir şaşkınlıkla durakladı. "İnsan davranışları üzerine araştırma yapmak için olgun bir gece."

"Araştırma mı?" diye sordu hafif bir şaşkınlıkla.

"Ah, boş ver," dedi kolunu sıvazlayarak. "Bu Leydi Viola ile benim aramda."

Jasper, kız kardeşinin Jane'e güvenmesinin ve Jane'in de ona aynı sıcaklıkla yaklaşmasının kendisi için ne kadar önemli ölçmekte zorlanıyordu. Her ikisi de bir şeyleri bilmeye aç, kontrol edilemeyen kontrol etmenin bir yolu olarak bilgiyi arayan akraba ruhlardı. Geride kalan tüm kardeşleri arasında, anne babasına en uzun süre sahip olanın Jasper olduğunu unutmak onun için çok kolay olmuştu. Kayıp bir yarışma değildi ama Viola anne ve babasını kaybetmiş bir çocuktur. Eğer içlerinden biri için en zoru buysa, en çok Viola'nın acı çektiğinden ve belki de en çok göz ardı edilen olduğundan şüpheleniyordu. Viola'nın, kaybın temel olduğu bir kadın olan Jane'den bir şeyler öğrenebileceğini düşünüyordu. Belki de hepsi öğrenebilirdi.

Ama Maycott'ları düzeltmek Jane'in işi değildi. Bunu sadece onlar yapabilirdi.

Bir anda sıranın en önünde yerlerini aldılar. Lord ve Leydi Banfield maskelerinin ardında sevinçli bir bekleyiş içinde onları bekliyorlardı. Jasper bir yıldır olduğu gibi asık suratlı bir adama dönüşme dürtüsüne direndi. Ailesi kontu ve kontesi sevmiş, onlara iyi davranmıştı.

aile gibi. Gülümsemeleri samimi, karşılamaları coşkuluydu.

Yine de tanıştırma faslını çabuk bitirmek istiyordu. "Lord ve Leydi Banfield, sizi Helena'nın Buckinghamshire'dan sevgili arkadaşı Bayan Jane Danvers ile tanıştıracak mıyım?"

"Cheltenham, evet," diye bitirdi Leydi Banfield, keskin gözleri Jane'i değerlendirirken. Annesinin olabileceğinden biraz daha genç, yakışıklı bir kadındı. "Bayan Danvers şimdiden epey heyecan yarattı," diye ekledi bilmiş bir gülümsemeyle.

Jane kızardı ve kontes ile kocasının önünde reverans yaptı. "Lordum, leydim, davetinizden onur duyduğum için teşekkür ederim."

"Bizim için bir zevkti. Buralarda yeni kana ihtiyacımız vardı," dedi Lord Banfield. Jasper'ın babasından biraz daha yaşlıydı ve Leydi Banfield onun ikinci karısıydı. Sık sık bir daha asla evlenmemeye niyetli olduğundan bahsederdi ama kaderin ve müstakbel kontesin farklı planları vardı. Jasper aşkta ikinci bir şansa sahip olduğu için kendisini şanslı sayıyordu. Banfield'ın gözleri ona dikilmişti. "Belhaven ve kardeşlerinin de bu davete katılması gerçekten çok özel bir olay."

"Gerçekten de," diye cevap verdi Jasper, konuyu daha fazla deşmek istemeyerek.

Neyse ki sıra ilerlemeye devam etmek istedi ve Jasper ile Jane büyük mermer merdivenlere ve balo salonuna doğru sürüklendiler.

"O kadar da kötü değildi," diye düşündü Jane aşağıya indiklerinde.

"Onlar bizim en kolay sınavımızdı," diye yanıtladı Jasper, sesindeki alaycılığa olamayarak. Ama ne o ne de Jane gardlarını indirebilirdi.

Salon, sezon dışında düzenlenen bir kır balosunun gerektirdiğinden çok daha fazla hareketliydi. Görünüşe bakılırsa tüm Londra oradaydı ve herkes maskeli olsa bile Jasper yüzlerce gözün üzerlerinde olduğunu hissetti.

"Sadece nefes al," diye fısıldadı Jane'e.

Merdivenlerin dibine vardıklarında, orkestranın müziği etraflarında yükselirken ve daha geniş bir odaya girdiklerinde bir ceset gibiydiler. "Kendine güvenerek oynamalısın. İşin sırrı herkesi ama en çok da kendini kandırmakta."

Duruşu yumuşadı. "En azından ben buna alışkınım." Isobel ve August'un onları bulması uzun sürmedi.

"Lanet Mayfair'in yarısının katılmasını beklemiyordum," dedi nefesinin altından. Jane'e bir şey uzattı. "Dans kartınız," diye teklif etti ve hemen Jasper'a baktı. "Başlamadan önce, Jane'in kendisine teklifte bulunabilecek her erkeği reddetmesi son derece görgüsüzce olur. Bazıları bunun onu daha da öne çıkaracağını söyleyebilir." Gözleri, onaylamayacağını tahmin ederek ağabeyine dikildi. O bir şey söylemeyince devam etti. "Bize biraz şampanya getirir misin?"

Jasper Jane'e baktı, o da başıyla onayladı. Isobel'in umabileceği kadar iyi bir koruyucu olduğunu düşünüyordu. Eğer biri Jane'e hakaret etmeye kalkışorsa, kendini Isobel'in keskin zekâsının hedefi olarak bulurdu. Jasper'ın birkaç arkadaşı böyle bir karşılaşmadan sonra henüz iyileşememişti.

"Size yardım edeceğim," diye teklif etti August. "İyi," diye yanıtladı. "Isobel-"

"Terbiyeli ol, biliyorum," diye mırıldandı. "Sanki benden eteklerimi kaldırmamı ve puro içerken masanın üzerinde dans etmemi bekliyorsunuz. Benim hakkımda daha iyi düşün, olur mu?"

"Önce bana bir neden vermelisin," diye yanıtladı August'la birlikte balo salonunun kuzey tarafına doğru yola çıkmadan önce.

...

"Yavaş Aşağı." yalvardı Ağustos'ta. "Bazıları. Biz vardır hala göletten kurtulmaya çalışıyorum."

Jasper kardeşini paten üzerinde hayal ederek sırttı.

"Ayaklarının üzerinde eskisi kadar sağlam duramıyor musun?"

August sadece ters ters baktı. Kimse onları durdurmadan içeceklerle ulaştıklarında Jasper rahatlamıştı ama kafası da karışmıştı. Maycott'ları inzivalarında parya mı yapmıştı? Odaya baktı ve meraklı bakışları üzerlerinde istemediklerini fark etti. Belki de hiç kimse onun ve kardeşlerinin içinden geçmeyi öğrendikleri uçsuz bucaksız keder okyanusunda nasıl yol alacaklarını tam olarak bilmiyordu.

August bir kadeh şampanyanın içti ve ağzını eldivenine sildi. "O nasıl?"

Jasper durakladı, kardeşiyle göz göze gelmedi. "On dakikadır buradayız."

"Ve henüz bir felaket yok. Bu iyiye işaret olmalı," dedi August. "Balo salonuna girdiğin anda yaşlı bir Vikont'un ortaya çıkmasını ve asi kızına sahip olmaya heveslenmesini bekliyordum."

"Jane'in geçmişinin bu kadar müstehcen olduğunu sanmıyorum." "Değişken bir baron mu?" diye . Jasper sadece kaşlarını çattı, bir adım daha yaklaştı. "Artık onun asil olmadığını mı düşünüyorsun?"

Jasper masanın etrafına baktı ama hiçbiri onları duyacak kadar yakın değildi. "Bir baronun kayıp kızından haberimiz olmayacağını hayal etmek zor görünüyor, değil mi?"

"Ah, ama bir kadının itibarının güvenliğinden daha önemli olduğunu unutuyorsun, kardeşim. Eğer Jane'in ailesi onun namusunu korumak istiyorsa, kayıp olduğunu ilan etmeyebilirler."

"Ne yani, kendiliğinden ortaya çıkmasını mı umuyorlar? Bildikleri kadarıyla tehlikede ya da revirde çürüyor olabilir."

August omuz silkti. "Sanırım olayla ilgilenen birkaç gizli dedektifleri vardır, ama Jane Bath'daki bir teyzeyi ya da Highlands'deki uzak bir kuzeni ziyaret ediyormuş gibi davranacaklardır. Yüzüğü olduğunu söylemiştin, değil mi? Belki de dengesiz bir nişanı kurtarmaya çalışıyorlar."

Bu düşünce Jasper'ın görüşünü kararttı. Arkasına baktı.

Jane ve Isobel'i bıraktıkları yere doğru ilerledi ve bakışları doğrudan Jane'i buldu. Banfield balo salonunda güzel kadınlar eksik değildi ama hiçbirisi onun Jane'inin eline su dökemezdi.

Onun.

Orada durmuş, Leydi Lydia Coventry'nin ona ısrarla anlattığı şeyi onaylıyordu, yerinde değilmiş gibi değil, oraya aitmiş gibi görünüyordu.

İşte o zaman Jane'in her yere ait olduğunu fark etti. Kükreyen bir fırtınanın ortasına aitti. Kütüphanenin güneşle ısınan bir köşesine. Bir masanın başında, dikkatleri üzerine çekmeye. Vahşi doğada tek başına, kendi yolunu çiziyordu. Mulgrave Hall'da onunla birlikte, eğer isterse. Nereye giderse gitsin oraya aitti, çünkü o *Jane*'di. Keder onun kalbini küçültmemişti; kayıplar onu tanınmaz hale getirmemişti. Jasper onun -hatıraları elinden alınmadan önce- olduğu kadının şimdi tanıdığı kadın olduğundan emindi. Onun ruhu silinmezdi ve gerçek adını ya da babasının kim olabileceğini bilmemesi onun için pek önemli değildi.

Jane'e inançları için hayranlık duyuyordu ve bu yüzden kendi inançlarının acı verici bir şekilde farkına vardığında hissettiği rahatlama onu şaşırtmamalıydı. Jasper bir yılını cehaletle örtünerek geçirmiş, kendi acısının derinliklerini bilmekten korkmuş bir adamdı. Kederini. Önünde uzanan olasılıklara karşı kendini uyuşturmuştu ama Jane onu kendini tanımaya zorlamıştı. Bu farkındalıkta bir güç, belirsizliğin bile yıkamadığı bir savunma vardı. Jasper bundan sonra ne olacağını bilmiyordu; tek bildiği şeydu: O, Jane'e aitti.

Daha önce düşündüğü gibi, yolları kesişen iki gezegen değillerdi.

Hayır, Jane güneşti ve Jasper da onun yörüngesindeydi ve elinden gelse sonsuza dek orada kalmaktan mutluluk duyardı.

Yirmi İkinci Bölüm

JASPER

August, Jasper'ın bakışlarını balo salonunun karşısında duran ve gülümsemesi bir fener gibi parlayan Jane'in olduğu yere kadar takip etti.

"Onu , değil mi?" August söze girmeden sordu. Bu soru onu dehşete düşürmüş olmalıydı. Korku son zamanlarda onun değişmez yoldaşıydı. Ama Jane'i sevmek onu korkutmuyordu. Sadece onu kaybetme düşüncesi onu etkiledi.

"Onlara geri dönmeliyiz," dedi sadece. August onun kaçamak yanıtını duymuş gibiydi.

"Sanırım yapmalıyız." Kardeşinin bakışları bilgi doluydu. Hatta kurnazdı. "Ama senin için endişeleniyorum kardeşim. Kader son zamanlarda ailemize pek iyi davranmadı."

Jasper iki kadeh şampanyayı kavradı ve küçük, neşesiz bir kahkaha attı. "August, bana kendi kaderini çizmeye inanan bir adam gibi görünüyorsun."

August'un ifadesi karardı. "Benimle ilgili çok şey değişti."

Eğer ses tonu Jasper'ı daha fazla meraklı olmaktan vazgeçirmeyi başaramadıysa, aniden ayrılması bunu başarabilirdi. August, Jasper ona yetişene kadar balo salonunu yarılammıştı. Kardeşine sormak istediği pek çok şey vardı ama Banfield Kontu'nun balo salonunun bunun için uygun bir yer olmadığına karar verdi. Bayanlara yaklaştıklarında Leydi Lydia'nın konuşmasının ortasında olduğu belliydi. "-bu nedenle daha fazla destek için kampanya yürütmeli, daha agresif özel üye yasa tasarıları için bastırmalıyız..." Kadınların artık bir araya gelmediğini fark edince aniden durdu.

Yalnız.

August, Isobel'e bir flüt uzatırken yüzünde sırıtmaya benzer bir ifadeyle, "Leydim, bizim hesabımıza ahkâm kesmekten vazgeçmeyin," dedi.

Birlikte büyüdükları, güzel ama sert bir kadın olan Leydi Lydia yüzünü buruşturdu ve ona doğru döndü. "August Maycott," dedi sert bir sesle. "Seni Covent Garden'dan bu kadar uzakta gördüğüme şaşırdım. Londra'nın *tüm* seçkin hanımlarını araştırdınız mı? Umutsuzluğa kapılma," diye ekledi sahte bir endişeyle. "Eminim burada sizin gibilerle birlikteliği yüzünden itibarı henüz zedelenmemiş bir ya da iki hanımefendi vardır."

Isobel şampanyasını yudumlarken Jane donup kalmış, flütünü havada garip bir şekilde tutarak bu değış tokuşun büyüüne kapılmıştı. Jasper kardeşinin bunu hak ettiğini düşünüyordu.

August alt dudağını çiğnedi, yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı. "Bugünlerde zevklerim biraz daha kozmopolit, *Lydia*."

Isobel'e dönmeden önce, "Eminim öyledir," diye sertçe cevap verdi. "Gitmem gerek. Ne dediğimi düşündün mü?"

"Elbette," diye cevap verdi Isobel, Lydia ve August arasındaki hazırcevaplıktan keyif alarak.

Lydia Jane'e döndü. "Sizinle tanışmak çok güzeldi Bayan Danvers. Umarım Surrey beyefendileri hakkındaki genel izleniminiz Bay August Maycott gibiler yüzünden bozulmamıştır."

Hava kesinlikle çatırdıyordu. Lydia ile August arasında her ne varsa, sadece hoşnutsuzluktan öte bir şeydi ve bu da Jasper'ın Lydia'nın ağabeyinin soğukkanlılığının bir başka kurbanı olduğuna inanmasına yol açtı.

Jane diplomatik bir tavırla, "Resmi bir karar vermeden önce bekleyeceğim," dedi. Lydia onlara gülümsedi, August'a ters ters baktı ve gitti.

"İtiraf etmek istediğın bir şey mi var?" Jasper sordu.

August dişlerini sıkarak, "Endişelenmene gerek yok," diye cevap verdi.

"Eğer eve bu kadar yakın bir ilişkiye giriyorsan-"

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye yanıtladı August, kadehi

Edgar geldiğinde topuğunun üzerinde dönüp gitmeden önce boştu.

"Az önce Leydi Lydia Coventry'nin hışımla uzaklaştığını gördüm. Sanırım bununla bir ilgisi var?" diye sordu, omzunun üzerinden August'un geri çekilen halini işaret ederek.

Isobel güldü. "Çok ."

Jasper Isobel ile Edgar'ın arasına baktı ve hayati bir bilgiyi kaçırdığını hissetti. "Bilmem gereken bir şey mi var? Belki de kurtarılması gereken bir itibar?"

"O kadar dramatik bir şey değil," diye başladı Isobel. "Sanırım August, henüz farkında olmasa da eşiyile karşılaştı."

Şu anda endişelenmesi gereken daha önemli şeyler olduğuna karar veren Jasper konuyu kapattı.

"Leydi Louisa nerede?" Isobel Edgar'a sordu. "Şimdiden taliplerinden saklanıyor mu? Özellikle iyi bir yeri var mı? Ona katılmayı çok isterim."

Edgar ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Korkarım Leydi Adelaide beni elçisi yaptı. Masasında bulunmanızı rica ediyor. Tanışmanızı istediği bazı beyler var."

"Gecenin bu saatinde çöpçatanlık mı yapıyor?" Isobel'in yüzü kızardı. Jasper'a döndü. "Böyle bir dehşete maruz kalmadan önce kaçmama izin verir misin?"

Jasper bir kahkaha attı. "Benim iznime ihtiyacın yok, Izzie. Ama sonuçlarının buna değip değmeyeceğini bir düşün. En azından şimdi ona gidersen, itaat ediyor görüntüsü verirsin."

"Belki de haklısındır," diye teklif etti acımasızca, sanki kendi idamına yürüyormuş gibi bakarak ayrılmadan önce.

Edgar onun gidişini izlerken, "Teyzenin onu teklif edeceği beyefendileri kıskanmıyorum," dedi. Jasper ve Jane'e döndü. "Bayan Danvers, bir sonraki dansı bana lütfeder misiniz?"

Jane sanki böyle bir olasılığı hiç düşünmemiş gibi irkilmiş görünüyordu. Jasper onu dürtünceye kadar ne diyeceğini bilemiyordu.

"Pemberley mi?" diye fısıldadı.

Gülümsedi ve başını sallayarak Edgar'a döndü. "Memnuniyetle lordum. Yine de sizi uyarmalıyım, en son dans ettiğimden bu yana epey zaman geçti."

"Buckinghamshire'lı beylere acıyorum," dedi gülümseyerek. "Sizi temin ederim ki ben mükemmel bir partnerim." Orkestra yeniden başladı, bu kez bir quadrille ve Edgar elini uzattı. Ayrıldılar, Jane omzunun üzerinden belli belirsiz bir gülümseme attı ve Jasper eriyip gitti, Jane'in iyi olduğundan emin olmak için onu izleyebileceği bir duvara yaslandı.

Bütün geceyi seve seve bu işe ayırabilirdi ama Lord ve Leydi Banfield'in diğer konuklarının farklı planları vardı. Gecenin erken saatlerinde kendisiyle aralarına koydukları mesafe, şimdi balo salonunun kenarında tek başına durduğu için ortadan kalkmıştı. İlk başta, sadece en cesur anneler, kızları yanlarında, tanıştırmak için ona yaklaştı. Sadece olması gerektiği kadar kibar davrandı ve hiçbirini dansa davet etmediğinde, çoğunlukla öfkeyle ayrıldılar. Onları, sert maskesi tarafından kolayca reddedilemeyen, kiracılarını, yatırımlarını, kanlı atlarını, savunmasını delmek için silah olarak kullandıkları tüm anlamsız konuları soran meraklı kocalarına tercih etti. Çok geçmeden Jane'i sormaya başladılar, yırtıcı hayvanlar gibi sadece onun fikri etrafında dönüyorlardı.

Bayan Jane Danvers, Helena'nın Cheltenham'dan arkadaşı.

Jasper herkese söylediği yalanı tekrarlardı ama Jane'in sıradan statüsü erkekleri caydırmış gibi görünmüyordu. Sadece yakında evlenecek bir kadın olması onu bir aday olmaktan çıkarmaya yetmişti.

Nişanlanmış bile.

Sözde bir beyefendinin anladığı bir şey varsa, o da başkasının malı meselesiydi. Jasper onları şiddetle azarlamamak için dilini ısırdı. O

bir kadının özerkliği konusunda kimsenin fikrini değiştirmeyecekti. En azından bir balo salonunda. Bunun yerine, yalnız bırakılmak istediğini söze dökmeden anlatmak için elinden geleni yaptı. Son derece kaba davranıyordu ama en azından bir süre daha Maycott'lara bu konuda bir nebze de olsa nezaket gösterilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Neyse ki kimse ailesinden ya da Anthony'den bahsetmedi. Katılan herkes bu tür kasvetli konuşmalara karşı uyarılmış gibi görünüyordu. Leydi Banfield'ın bu haberi en olası suçlulardan birkaçına ilettiğinden ve onların da bunu bir orman yangını gibi yaydığından şüpheleniyordu. Hâlâ bakışlarında bunu görebiliyordu, maskeleri acıma duygularını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Birkaçını tanıdığını düşündü, eski hayatından insanlardı bunlar, bırakın Jane'i seven bu halini, Annabelle'i seven halini bile bilmeyen insanlar. Tanıdıkları Jasper artık ona yabancıydı. Belki de bunu hissetmişlerdi ve bu yüzden, bazı cesur ama sonuçta başarısız girişimlerden sonra, ondan uzak durdular.

Bu arada arkadaşları da sırayla Jane, Leydi Louisa ve Helena ile dans ediyorlardı. Lucian usta bir partnerdi, George ise daha az, ama hepsi de eğleniyordu. Dışarıda kalmak Jasper'ı üzmüyordu. Yerine getirmesi gereken bir görevi, Jane'e karşı yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Onu tanıyabilecek insanlar için kalabalığı taradı, ama şimdiye kadar sadece diğerlerinin onun ilgisini çekmesini izledi, kendisi gibi ona çekilenleri not aldı. Onları nasıl suçlayabilirdi ki? Jane'in hareketlerinde bir bilinçsizlik vardı. Tereddüt etmeden hareket ediyor, özgürce gülüyor, ıslıl ıslıl yanıyordu. Jasper bunun, onun sosyeteye girmek için yetiştirilmediğinin bir kanıtı olduğunu düşündü. Aristokrat hanımlar, kendi hataları olmaksızın, doğuştan bir beyefendinin mükemmel gelini olmak üzere şekillendirilmişlerdi. Saf, iffetli, zarif ve mütevazı. Bu durum Jane'in neşesine benzeyen herhangi bir şeye pek yer bırakmıyordu ve eğer Jane'in içgüdüğü çok farklı olarsa, bunun

bir anlamı olmalı. Gece ilerledikçe ve kimse onu tanımadıkça, bunun da bir şeylerin kanıtı olduğunu düşündü.

Sonunda Helena, bir aktör olarak tiyatroculuğuyla tanınan Clarence'la dans etmekten yüzü kızarmış bir halde onun yanına gitmenin yolunu buldu.

"Başın dönüyor mu?" diye sordu, Clarence'ın yaşlı Vikont Lumley'i neredeyse yere seren bir dalışla onu neredeyse tepetaklak ettiğini hatırlayarak. "Acı çekiyor musun Helena?"

Soruyu duymazdan geldi. "Hiçbir genç bayanı dansa kaldırmadığınız fark edildi ve dikkat çekildi." Omzuyla onu hafifçe dürttü. "Leydi Banfield seni çok sevdiği için şanslısın, yoksa şimdiye kadar bu konuda bir şeyler yapardı. Sizi sosyal açıdan tamamen mahvolmaktan koruyan tek şey onun iyi sözleri."

Jasper gözlerini Jane'in Hereford Dükü'yle canlı bir polka dansı yaptığı yerden ayırmadı. "Buraya dans etmeye gelmedim."

"Elbette ," diye alay etti. "Neredeyse sanki bu bir *top*."

Ona ters ters baktı. "Jane için buradayım."

Helena onun bakışlarını tuttu ve sonra Jane ile dükün oldukça neşeli bir gösteri yaptıkları yere baktı. "Bayan Danvers'ı bu kadar meşgul görmek sizi rahatsız etmiyor mu? Onu tek bir dansa bile katılmazken gördüğümü sanmıyorum."

Omuzlarını yuvarladı. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

"Lütfen, kardeşim. Geniş görüşlü olma, en azından aile."

Durdu ve Jane'in kendini dansa kaptırmasını izledi. Çok yüksüz görünüyordu. Neşeli. Onu bu şekilde görmek büyük bir zevkti. "Sanırım beni rahatlatan bir şey varsa o da bu."

"Rahatlık mı?"

Kız kardeşine baktı. "Bu, Jane'in anıları olmadan da mutlu olabileceğinin kanıtı."

Helena bir an sessiz kaldı. "Mutlu olabileceğinin kanıtı

Seninle mi?"

"Benimle ya da bensiz," diye cevap verdi ve bunda ciddi idi. "Onun geleceği üzerinde hiçbir iddiam yok. Sadece onu böyle gördüğüm için rahatladım..."

"Yüksüz mü?"

"Yüksüz, evet." Jasper kız kardeşinin anlayışlı sessizliğine sinirlendi ve onu gerçeklerden uzaklaştırmak için yeni bir konu aradı. "Adelaide Hala, Isobel'i nişanlanma umuduyla en yakın beyefendiye mi zincirledi?"

Helena sıırttı. "Son baktığımda Isobel, sevgili refakatçimizin haberi olmadan kâğıt odasına girmeyi başarmıştı. Clarence bana şu anda Lord Trevayne'i bir écarté oyununda dolandırdığını söyledi. August bir yerlerde kara kara düşünüyor ama en azından Edgar'ın onu beladan uzak tutmasını sağladım."

Jasper başını salladı, Maycott'ların şimdilik bir felaketten kaçınmış olmasından memnundu. "Peki ya sen? Dans kartın dolu değil mi?"

Boş alanlara baktı ve iç geçirdi. "Dul olmanın ayrıcalıkları var sanırım."

Jasper daha bir şey söyleyemeden Jane, Leydi Louisa, Clarence ve Lucian telaşla üzerlerine çullandılar.

Leydi Louisa soluk soluğa, "Terliklerimi eskittim," dedi. "Dinlenme odasında bana katılır mısın, Helena?"

Bayanlar ayrılırken Helena Jasper'a oldukça anlamlı bir bakış attı. Bir anda Clarence ve Lucian, Clarence'ın aktör arkadaşı Henry Irving ile rekabeti hakkında hararetli bir tartışmaya başladılar.

"Lyceum'un onun yönetimi altında yeniden açılacağını duydum," dedi Lucian.

"Evet, belki de o adamdan kaçarken bu kadar aceleci davranmamalıydım." Daha iyi düşünerek devam etti. "En iyi ihtimalle ikinci sınıf bir aktör, ama kurnaz bir işadamı, hakkını vermeliyim. Bram Stoker'ın güvenini kazanmayı başardığını biliyor muydun? Yılan. Bir eleştirmenle arkadaş olmak! Bu ne utanmazlık!"

Jane kimsenin bakmadığı bir anda Jasper'ın kulağına, "Pemberley," diye fısıldadı.

"Ne oldu?" diye sordu, kendini zorlukla kontrol ederek. Bir şey mi hatırlamıştı? Birini mi fark etmişti?

Ona yavaşça gülümsedi, eli onu panik halinden geri çekerken gizlice sıktı. "Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var." Önünden geçen tepsiden bir şampanya aldı. "Odada bir tur atalım mı?"

Ona kolunu uzattı ve kolunu tuttuğunda gözlerinin kısıldığını fark etti. *Bırak baksınlar.* Eğer bu macera dünyadaki yerini nihayet anlamak için yapması gereken şeyle sonuçlanırsa bakışlar buna değecekti. Jasper ona aradığı aidiyeti vermek istiyordu. Hak ettiği huzuru. Kendini güvende hissetmesini, eğer isterse yeni bir hayata sahip olabileceğini bilmesini istiyordu. Mulgrave Malikânesi'nde ya da başka bir yerde kendine ait bir ev. Arzu ederse, çıplak elleriyle onun için bir ev inşa edebilirdi, ona dilediği kadar yakın ya da uzak olabilirdi.

Ancak Jane'i güvende ve iyi bir yerde görmeye yönelik asil arzularının altında Jasper'ın en savunmasız gerçeği yatıyordu: Jane'in evi olmak istiyordu ve onun da aynı şeyi istediğinden şüpheleniyordu.

Ama onu bu farkındalığa zorlayamazdı. Jane bunu kendi başına yapmalıydı. Bunu onun kadar çok istemeliydi. Zaman onların yanındaydı. Gerekirse onu sonsuza dek bekleyebilirdi.

Sessizce yürüdüler, ikisi de odanın içinde onları takip eden gözlerin farkındaydı. Dikkatlerini dağıtmak isteyen Jasper, Jane'in kulağına doğru eğildi.

"Gizli görevin nasıl gidiyor?" diye fısıldadı.

Yüzü düştü. "Buraya ne için geldiğimi unutmuşum. Dans ve benzeri şeylerle o kadar meşguldüm ki hatırlayabileceğim insanları aramak aklıma gelmedi. Gerçi beni tanıyan birileri olsa kendilerini bana tanıtırlardı sanırım." Durakladı, belki de görevinin sonuçsuz kaldığını fark etmişti. "Ya da en azından bunu umuyorum. Açıkçası ben hâlâ bir gizemim. Belki de hep öyle kalacağım."

Onu böyle üzgün görmek Jasper'ın kalbini ikiye böldü.

"Jane, bu demek değil ki-"

"Ama öyle, değil mi? Hayatımın büyük gizemi çözülemeyecek. Nereden geldiğimi, nereye ait olduğumu asla bilemeyeceğim. Sanırım bunu başından beri biliyordum ama gerçeği kendimden saklıyordum." Kaşları çatıldı. "Başından beri benden şüpheleniyordun. Bir bakıma en dürüst, en gerçekçi olan sendin. Bu gece beni şımarttığın için takdir edilmelisin."

Jasper başını salladı, Jane'in gerçeğin peşinden gitmekten tamamen vazgeçmesine izin vermek istemiyordu. "Uyandığından beri kendini geliştirdin Jane. Sabırlı olmalısın. Aceleye gerek yok."

"Bunu biliyorum. Siz ve aileniz, bunun karşılığını asla ödeyemeyecek bir kadına karşı son derece nazik davrandınız."

Uzun bir palmiye sırasının yanından geçtiler, bakışlar ve fısıltılar hâlâ peşlerinden geliyordu. Eğer yaz olsaydı, Jasper onu mahremiyet için bahçeye çıkarabilirdi, skandalın canı cehenneme. Farkında olmadan bir pencerenin önünde durdular ve ay ışığının balkonu kaplayan kar tabakası üzerinde parıldamasını izlediler.

"Annem nezaketin para birimi olmadığını ve az bulunduğunu söylerdi. Bize fazla yük olmadın, Jane. Umarım başkalarına yardım etmek doğamızda vardır. Ya da bunu başaramazsak, ne için çabalamamız gerektiğini bize hatırlattınız."

Bunun üzerine gülümsedi. "Keşke ben..." Ama söylemek istediği şeyi yuttu, onun yerine sessizliği seçti.

"Ne?" diye sordu, çaresizce öğrenmek istiyordu.

Elini salladı. "Ailenin başından geçenleri düşününce çok saçma ama keşke annen, baban ve kardeşinle tanışma fırsatım olsaydı." Onu izledi, bir tepki bekledi. Hiçbir şey söylemeyince devam etti. "Bir bakıma, onları tanımak seni daha iyi tanımak anlamına gelirdi."

Jasper hayatında annesi, babası ve Anthony ile paylaşmak istediği bir şey olacağına inanmamıştı.

tekrar. Aslında onları kaybettikten sonra, yokluklarını hatırlamamak için hiçbir şey hissetmemek için elinden geleni yapmıştı. Ama şimdi onların Jane'i, Jane'in de onları tanımasını diliyordu. Annesinin onun kalbini, babasının da keskin zekâsını ne kadar seveceğini düşündükçe içi acıyordu. Anthony onun Jasper'a haddini bildirme konusundaki eşsiz yeteneğinden zevk alırdı. Annabelle'i sevmeleriyle aynı sebepten dolayı onu da severlerdi - Jasper'ı kendisine layık bir adam olmaya ittiği için.

Kalın kalın yutkundu. "Hayatta kalsalardı farklı bir insan olurum."

Eğer Wrayford'a hastalık dokunmamış olsaydı, Annabelle'le evlenecek ve Jane'i hiç tanımayacaktı. Akli bunu kabullenemiyordu çünkü hayatını böylesine acımasızca, böylesine gaddarca parçalayan bir şeyi arzulamak imkânsızdı. Eskinin Jasper'ı, şimdi ne yaptığını bilse, Jane'i şimdi tanıdığı gibi tanısa bile bunu asla seçmezdi. Kader ona bunu sunsaydı, elbette hâlâ ailesine, hâlâ Annabelle'e sahip olmayı seçerdi. Ama onu ve Jane'i bir araya getiren bozuk yoldan pişmanlık duyamazdı. Bunun alternatifi, yalnız geçireceği bir hayat, eski benliğinin bir kabuğu, sevdiği herkesi kaybetmeden önce onlardan uzaklaşmaya hevesli olmak, düşünmek için çok acımasızdı.

Onun içindeki çatışmayı gördü, bir sayfadaki kelimeler kadar net okudu.

"Nezaket gibi, sevginin de kıt olmadığını düşünüyorum, Jasper." Bu bir itiraf mıydı? Yoksa Jane portre galerisinde Jasper'ı gerçek aşkın varlığına ikna etmek için elinden geleni yaptığında olduğu gibi yine felsefe mi yapıyordu?

Bunu artık biliyordu. Birkaç gün içinde çok değişebilirdi.

"Hayır, değil," dedi, bir imtiyazdan çok umutlu bir istekle.

Ama kadın tekrar yürümeye başladı ve o da her zaman yaptığı gibi onu takip etti.

Jane başını onunkine doğru eğdi. "Bizim için yeni bir görevim var," diye fısıldadı.

Jasper'ın kalbi göğsünde güm güm attı. "Ah?" Elinin altında nabzının hızla attığını hissetti mi? Sözleri karşısında nasıl gerildiğini?

Onun tarafına bakmadı, bunun yerine bakışlarını dışarıda tuttu. "Dans etmek istiyorum."

"Bir insanın senden daha fazla dans edebileceğini sanmıyorum," diye teklif etti.

"Hayır, Jasper. Seninle dans etmek istiyorum."

Neredeyse yürümeyi bırakacaktı. Kol kola girip dedikodulara ve fısıltılara davetiye çıkararak odanın içinde dolaşmak başka bir şeydi. Jasper bunu başarabilirdi. Ama dans etmek? Bu fikir bile skandala yol açabilirdi. Adelaide Teyze'nin bunu onaylayacağını düşünemiyordu ve endişelenmeleri gereken sadece fısıltıdan fazlası olurdu. Neredeyse reddedecekti ama sonra aklına iç karartıcı bir düşünce geldi: *Ya bu Jane'le dans etmek için tek şansım mı?* Nedenini söyleyemiyordu ama bu gece sanki bir uçurumun kenarındaymış gibi hissediyordu. Ona her şeyin değişebileceğini hissettiren bir geceydi ve belki de daha iyisi için değil. Jane'e ve tüm dünyaya -sözcükler olmadan- onu sevdiğini söyleme şansı olsaydı ve bunu başkalarının ne düşüneceğinden korktuğu için heba etseydi? Ailesi ondan utanırdı.

"Bayan Danvers," diye başladı ama bu isim diline yanlış gelmişti. "Jane," diye düzeltti, başı eğik, sesi alçaktı. "Sevgili Jane," diye fısıldadı, nefesinin onun yanağını gıdıklamasına izin vererek. "Beni bir dansla onurlandırır mısın?"

"Evet lordum," dedi kadın, adamın içini ısıtan sahte bir resmiyetle. Kadın birkaç kelime ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeden başka bir şeyle onu kendi iradesine boyun eğdirebilirdi. "O şeref bana ait," diye ekledi başını nazikçe eğerek. "Gidelim mi?"

Yerlerini aldılar, pist ilk başta kimsenin onlara pek aldırış etmeyeceği kadar çiftlerle doluydu. Jasper'ı endişelendiren dansçılar değildi, daha ziyade

Teyzesi ve onun gibiler. Geceyi birçok uygun kadınla dans etmesi yönündeki sözsüz talepleri geri çevirerek geçirmişti ve üzüntüsünden dolayı, Jane'in karşısındaki pozisyonunu alır almaz bu konuda kendisine tanınan serbestlik muhtemelen ortadan kalkmıştı. Sahte kimliği bile onu incelemelerden koruyamazdı, çünkü bir kontun halktan biriyle dans ederek ne işi vardı? Maycott'lar Jane'in bir varis olduğunu iddia etmiyorlardı ki bu da eşleşmeyi açıklayabilirdi. Dışarıdan bakıldığında Belhaven Kontu'nun gizemli ve beş parasız bir kadına sıırıslıkam aşık olduğu görölüyordu ve bu da onları balonun konuşulan kişisi haline getirmişti. Ailesini ve Anthony'yi kaybetmeden önce, Bay Jasper Maycott büyük olasılıkla fazla heyecan yaratmadan halktan biriyle evlenebilirdi. Ama o artık bir konttu ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, Jane ile olan ilişkisi skandaldı.

Orkestra tanıdık bir valsle başladı; Jasper ve Jane birbirlerinin önünde eğilirken giriş notaları yumuşak ve yatıştırıcıydı ve bir araya geldiklerinde güçlü ve parlak bir şeye dönüştü.

Jane ona gülümsedi. "*Geschichten aus dem Wienerwald*," dedi kendi kendine şaşıarak. "Viyana Ormanlarından Öyküler," diye ekledi, neredeyse bilinçsizce.

Jasper gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa Strauss sizin için dostumuz Jane Austen kadar önemli."

Onlar odada dönmeye başlarken başını salladı. "Daha önce Schubert'i tanımlayamamıştım, Leydi Adelaide'in dehşetine rağmen, ama burada Strauss'u orijinal Almancasından hatırlıyorum."

Jasper başını onunkine yaklaştırdı. "Belki de o zamandan beri zihninin gelişmiştir."

"Belki de," diye yineledi usulca, eli adamın omzunda daha da sıkılaştı.

Onu dışa doğru döndürdü ve o da zarifçe geri döndü.

"Adım atmakta da pek zorlanmıyor gibisin." Hareketlerinde büyüleyici bir güven vardı. Jasper ona liderlik edeceğini düşünmüştü,

ama Jane çok yetenekliydi.

"Teyzenle neredeyse bir saat boyunca usta bir dansçı olduğumu kanıtladığım düşünülürse, bu daha az sürpriz oldu." Yüz ifadesi bu anıyı hatırlayınca yüzünü buruşturmakla gülümsemek arasında bir yerde kaldı. "İğne kullanmada ya da piyanoforte çalmada umutsuz derecede kötü olsam da valsde kendime hakim olabilmem benim için bir gurur kaynağıydı."

"Hanginiz önderlik etti?"

Jane başını kaldırdı, alaycı bir sırıtışı vardı. "kim?"

Solo keman başladığında ve tempo değiştiğinde, ayaklarını kaybetmemek için adımlara odaklanmaları gerekiyordu. Dans etmenin Jane'in ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şey olduğunu umuyordu. Zihni düşüncelerle doluydu ama Jane'in kollarında olmasını takdir etmek için kendini zorladı. Ona daha önce de sarılmıştı ama bu farklı hissettiriyordu. Belki de teşhir edildikleri ve yüzleri maskeli olsa bile kendini açıkta hissettiği içindi. Belki de eldivenlerinin arasından bir kor gibi yayılan Jane'in sıcaklığını hissetmesiydi. Jane'in, yani onun güneşinin inkar edilemez parlaklığıydı.

Hepsi ve daha fazlasıydı. Jane'e ilk kez, onun için hissettiklerinin gerçekliğini inkâr etmeden sarılmıştı. Bir gün duygularının boyutunu öğrenecekti, yemin etti. Ama henüz Jane'in zihnini bunlarla doldurmayacaktı. Sadece ona sarılmak, ensesinde kıvrılan saç tutamını incelemek, birlikte dönüp balo salonunda kendi yaylarını çizerlerken dudaklarını onun teninin sıcaklığına bastırabilmeyi dilemek yeterliydi.

Jane onun içine çökmeden başını olabildiğince onunkine yaklaştırdı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Ne oldu?"

"Korkarım kim olduğumu asla bilemeyeceğim, Jasper."

Jasper'ın farkında olduğu tek şey Jane'di; onun eli, belinin kıvrımı, korkularının derinliği, onu güvende hissettirmek için hissettiği çaresizlik. Güvende *olmak*.

"Kim olduğun ya da ne yaptığın umurumda değil."

daha önce, Jane. Ben senin şu anda kim olduğunu önemsiyorum - Mulgrave Hall'a ışığı ve hayatı geri getiren kişi. Bana bu dünyada yaşamının ne demek olduğunu hatırlatan kişi." Balo salonunun ortasında bile ona dokunmaktan kendini alamayarak kısa bir an için yanağını okşadı. Kadın dokunuşun hayaletini takip etti ve sanki onu tekrar bulmak istercesine başını eğdi. "Senin tam olarak kim olduğunu biliyorum Jane. İlk konuştuğumuzdan beri biliyorum ama bunun senin için yeterli olmadığını biliyorum. Eğer geçmişindeki insanları bulmak için bir dedektif tutmak istersen, sana yardım ederim. *Times*'ta bilgi isteyen bir mektup yayınlamamı isterseniz, bu gece bir tane yazmaya başlayacağım. Tanrım, eğer seni huzura kavuşturacaksa Londra'daki her tabelaya yüzünü yapıştırırım. Ama geçmişin benim için önemli değil, Jane."

O zaman dans etmeyi bıraktı. Odanın ortasında heykel gibi hareketsiz duruyorlardı, etraflarında vals yapan çiftler devam ediyordu. Zaman donmuş, ilkbaharın yavaş yavaş erimesi gibi yanlarından akıp gitmişti. Jane ağır ağır nefes alıyordu; maskesinin ardındaki bakışları doğrudan doğruya bakıyordu.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Onun ellerini tuttu. "bilmelisin." "Neden? Tüm bunları neden yaptın?"

Kelimeler oradaydı. Kolayca geldiler. Düşünmeden ya da çaba harcamadan.

Çünkü seni seviyorum.

Ama duyduğu acınası suçluluk duygusu ona, onu olması gerekmeyen bir geleceğe zincirlememesi ya da kalbindeki gerçeği o duymaya hazır olmadan önce söylememesi gerektiğini hatırlattı.

Son kez olmasını umduğu korkakların yolunu seçti. "Çünkü yapılacak en doğru şey bu."

Omuzları çöktü mü? Daha fazlasını mı diliyordu? Bilinçsizce bir araya geldiler ve bir kez daha dans etmeye başladılar.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi kısıktı. "Dostluğunuza güvenebileceğimi bilmek bana yardımcı oluyor."

Sesinde katmanlı bir incinmişlik vardı ve Jasper onun

Ona nasıl hissettiğini söylemek için mükemmel zamanı bekleyemezdi. Yaptığı şeyin doğru olduğundan emin olamazdı; sadece kendine ve ona karşı dürüst olabilirdi. Her ne olduysa olacaktı ama en azından söylenmemiş sözler onu boğmayacaktı. En azından söyleyebileceği her şeyi söylediğini ve yaptığını bilecekti.

Onu seviyordu. Geçmiş için değil, geleceği için değil, şu anda olduğu kişi için.

Kal, diye düşündü, yoksa bağırdı mı? Kal ve Mulgrave Hall'da benimle yeni bir hayat kur. Kal ve karm ol.

"Jane," diye fısıldadı; onun adının verdiği acı ona çok tatlı geliyordu. "Benim Jane'im..."

Gözlerinde yaşlarla ona baktı ve bir anda şüphe onu terk etti. İşte geleceği oradaydı. Sevdığı kadın. Bunu iliklerine kadar biliyordu. Birbirleri için yaratılmışlardı. Sadece kelimeleri söylemesi gerekiyordu. Dilinin ucundaydılar, kalbinde çiçek açmış olan onay. Onun da bunu hissettiğini biliyordu. Hiçbir şey ona bu kadar kesin gelmemiştir.

"Ağlama," diye başladı onu kendisinden uzaklaştırırken. Onu tutan kol sabit bir çapaydı, bu gerçeği ona fısıldayabilmek için onu geri çekmeye hazırdı.

Seni seviyorum, sevgili Jane.

Ancak daha konuşmadan, göz ardı edilemeyecek kadar hareketsiz bir figür çevresinde dondu kaldı.

Jasper isteksizce gözlerini Jane'den ayırdı ve hayalet görmüş gibi ikisine de bakan bir adam gördü.

"Hetty?" Dans Jane'i Jasper'a geri getirdiğinde boğazı düğümlendi.

Zaman daha önce yavaşça geçmişti ama şimdi aceleyle üzerlerine geliyor, onları şaşırtıyor, birkaç dakika önce açtıkları yoldan koparıyordu. Adam bir adım daha yaklaşıırken balo salonunun gürültüsü bir anda dayanılmaz bir hal aldı.

"Hetty, gerçekten sen misin?"

Ve Jasper, Jane gittiğinde her şeyin değiştiğini fark etti.

Kollarında kaskatı kesilmişti, kalp atışları göğsüne çarpıyordu. Gözleri buluştu ve orada tanıdık olmayan bir şey vardı, Jasper'a yeni, rahatsız edici bir gerçeği söyleyen bir şey.

Hâlâ onun olabilirdi ama artık onun değildi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

HETTY

İsim bir bağdı.

Anıları olmadan uyandığından beri Jane'i her şeyden çok toprağa bağladı. *Hetty'yi* toprağa bağladı. Çünkü o böyle biriydi.

Hetty. Babasının sesini duyabiliyordu. *Hetty, sevgilim, hazinem.*

Kendisini tanıyan adama baktı, yüzünün de adının yarattığı etkiyi yaratmasını bekliyordu. Ama hiçbir şey hissetmedi. Adam bir yabancı da olabilirdi. Adamın alışılmadık derecede uzun boylu, belki de kendisinden sadece birkaç yaş büyük, koyu kahverengi saçlı, soluk tenli ve biraz zayıf çeneli olduğunu fark etti. Ama önünde görebildikleri dışında, adam bir gizemdi.

"Hetty? Tanrım, öldüğünü sanmıştık!" diye bağırdı, ona bir hayaletmiş gibi bakarak. Maycott'ların yanında kendini kesinlikle bir hayalet gibi hissetmişti, onun olmaması gereken bir hayata musallat olmuştu. Ama bu adam onu tanıyordu. Eskiden kim olduğunu biliyordu. Onu hayata geri döndürebilirdi.

Onun adı, söylediği anda yerine kilitlenmişti. Temel, inkâr edilemez bir gerçek. Neden onu adını bildiği kadar iyi tanı mıyordu?

Jasper onu tutmaktan henüz vazgeçmemişti. Strauss'un bestesi onların etrafında şekillendi; dansçılar devam etti. Sanki başka hiç kimse meydana gelen sismik değişimden haberdar değildi, ondan öncekini saymıyorum bile.

Jasper ona onu sevdiğini söylemeye hazırdı. Bunu iliklerine kadar biliyordu, tıpkı bu sözleri duymanın kaderini belirleyeceğini bildiği gibi. Ama bu ona ne neşe ne de huzur getirmişti. Eğer

Jane sanki ikisini de birlikte bir geleceğin mümkün olduğuna inandırmak için kandırmış gibi hissediyordu. Bütün gece içinde yeni bir inanç oluşmuştu; bilinemez ve sevilemez olduğunu fısıldayan bir inanç. Nasıl Belhaven Kontu'nun karısı olabilirdi? Tanıştıkları herkese önce Bayan Jane Danvers, sonra da Leydi Belhaven olduğunu söyleyerek nasıl yalan söyleyebilir ve hayallerinin yıkılmamasını bekleyebilirlerdi? Birinin gerçeği öğrenmesi ne kadar sürerdi? Bununla Jasper'ın ailesine zarar vermeleri ne kadar sürer?

Bu yüzden Jane dansın son dansları olmasına karar vermişti. Bu bir elveda demenin yoluydu. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordu ama Jasper'ı onunla ilişki kurmanın acısından kurtaracaktı. Geçmiş bir barut fıçısıydı. Başka türlü davranacak kadar bencil olamazdı. Ama dans ederlerken Jane, geçmişinin engel teşkil etmediği farklı bir gelecek hayal etmesine izin vermişti. İzin verebileceği tek hoşgörü buydu, bir valsle sınırlı bir ömür. Bu yeterli olmalıydı.

Asla yeterli olmazdı.

Jasper liderlik etmedi, onun yerine harekete katkıda bulunmasına izin verdi. Onun tarafından tutulmak, kollarının sabit, omurgasının dik, gülümsemesinin sadece kendisi için olması umduğundan da iyiydi. Odadaki kadınların yarısı Belhaven Kontu'na aşık olmuştu ama sadece o Jasper Maycott'u gerçekten tanıyordu. Onu böylesine deşifre etmiş olmanın küçük bir zaferi vardı. Eninde sonunda onu terk edecek ve bunun acısını çekecekti.

Onu bir başkasıyla düşünmek kalbine saplanmış bir bıçak gibi olsa da Jane, Jasper'ın ihanetini unutması için sessizce dua etmişti. Maskesini bir daha takmaması için. Gurur duyacağı bir eşi hak ediyordu, karmaşık bir sırlar ağına ihtiyaç duyacak birini değil. Maycott'lar onun için yeterli olabilirdi ama Jane onlar için asla yeterli olamazdı. Orada onun için bir gelecek yoktu, sadece acı vardı.

Jane, Jane'im.

Sesinin onun üzerinde gezinme şekli, istediği her şey olmaya çok yakın ama gerçeklerden çok uzaktı. O Jane değildi. Asla onun Jane'i olamayacaktı.

Ama sonra adını duydu. Gerçek adını. İyi yıpranmış bir pelerin gibi üzerinden kayıp gitti ve bir sıcaklık seli gibi boş kısımlarını doldurdu.

O Jane değildi, ama Hetty'ydi.

Ve birkaç saniye önce imkânsız görünen şey mümkün hale geldi. Adını bilirse, gerisi gelirdi. Adını bilirse, belki de Jasper'ın onu sevmesine izin verebilirdi.

Ancak zihni hızla birbiriyle yarışan düşüncelere boğuldu ve balo salonu bir anda boğucu ve daraltıcı bir hal aldı.

Adam beklenti içinde ona bakıyor, açık bir yanıt bekliyordu.

"Özür dilerim, bir kaza geçirdim..." diye devam etti, balo salonunun ortasında bacakları altından bükülürken ve şok duyularını uyuştururken yaralanmasını nasıl açıklayacağından emin değildi.

Jasper onun kulağına, "Jane, burada olmaz," dedi.

Adam şaşkınlıkla ikisinin arasına baktı. "*Jane* mi?"

Jasper elini indirdi ama bırakmadı. Dünya etrafında dönüyormuş gibi görünürken, avucunun sürekli baskısı ona güç veriyordu.

"Daha özel konuşabileceğimiz bir yer bulalım, olur mu?" diye sordu Jasper.

Adam biraz şaşkınlıkla başını salladı ve onları perdeli bir bölmeye kadar takip etti. Bu şartlar altında umabileceklerinin en iyisi buydu. Hetty onları takip eden keskin gözlerden kaçmaya çalıştı. Daha önce tam bir skandal olmaktan kurtulmayı başardıysa da, şimdi o kadar şanslı olamayacaktı.

Oyuk şaşırtıcı derecede sessizdi; balonun gürültüsü orada boğulmuştu ama Hetty'nin kalbinin çarpıntısı sessizliği dolduruyordu.

Adam yüzünü ona döndü. "Anlamıyorum-"

"Kimsin sen?" diye sordu, sözünü kesmekten kendini alamayarak.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben kimim? Hetty, bu çok saçma-"

"Atımdan düştüm," diye ağzından kaçırdı. "Düştüm ve başımı yaraladım ve hafızamı kaybettim. Uyandığımda kim olduğumu ve nereden geldiğimi bilmiyordum. Belhaven Kontu Jasper ve ailesi iyileşme sürecimde benimle ilgilendiler."

Adam birkaç saniye konuşmadı, Hetty'nin yüz hatlarını inceledi, bir şaka ya da yalan aradı. Sonunda Hetty'nin kendisine açıkladığı şeyi kabul eder gibi oldu. "Oldukça ciddisiniz, değil mi? Beni gerçekten tanımadınız mı?"

Başını iki yana salladı. "Çok özür dilerim ama siz söyleyene kadar kendi adımları bile bilmiyordum."

Ellerini maskesinin bağlarına götürerek maskesini çıkardı. "Ben kuzeniniz, baron, Lord Claremont." Ona küçük bir selam verdi. "Siz Henrietta Davenport'sunuz. Baban üç ay kadar önce öldüğünden beri Sutton House'dayız." Bunun Hetty için yeni bir bilgi olduğunu hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu.

Babasının ölüm haberi, her ne kadar şüphelenmiş olsa da, Hetty'yi bir kez daha sarstı. "Nasıl öldü?" diye boğuk bir sesle sormayı başardı.

Claremont yakasını gevşetti. "Apopleksi. Bana çabuk olduğu söylendi."

Sanki bunun bir önemi varmış gibi. "Peki ya annem?" diye sordu, o söylemeden önce cevabı biliyordu ama yine de sorma ihtiyacı duyuyordu.

Adam ona tuhaf ama acıyan bir bakış attı. "Annen neredeyse on beş yıl önce öldü, korkarım," diye cevap verdi, sesi öncekinden daha yumuşaktı. "Sen daha çocukken kızıl hastalığından öldü."

Jasper'ın arkasında hissetti ama yine de ona sessiz desteğini sundu, tek istediği yere yığılmakken onu dik tuttu. "Yani yalnızım," diye bitirdi sözlerini.

Claremont başını salladı. "Yalnız değilsin, Hetty. Annem ve ben varız ve senin ortadan kaybolman bizi çok üzdü. Endişemizin boyutunu tahmin bile edemezsin."

Aklına bir şey takıldı, cevaplanması gereken bir soru. "Neden tek başıma at sırtındaydım?"

Doğruldu ve cevap vermeden önce balo salonuna doğru baktı. "Buna cevap veremem. Sanırım sadece siz verebilirsiniz."

Kuzeninden gerçeği öğrenmeyi uman Hetty'nin morali bozulmuştu. Şimdiye kadar sadece daha fazla soruyla baş başa kalmıştı. Bir tanesi daha su yüzüne çıktı. "Eğer sen bir baronsan, ben ne oluyorum?"

"Şey, hiçbir şey. Annen halktan biriyle evlendi. Annenizin kardeşi olan babam, büyükbabamız vefat ettiğinde unvanı miras aldı, ancak kendisi de vefat etmeden önce sadece birkaç yıl dayanabildi. Yani aile olarak sahip olduğun tek şey annem ve benim."

Bunu neredeyse özür dilercesine söylemişti ama yaşadığı şokun etkisiyle Hetty, geriye bir ailesi kaldığına inanmakta güçlük çekiyordu. Kendisini geçmişinden kopmuş olarak düşündükten sonra, bir teyze ve bir kuzen fikri gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?" diye tekrar sordu, kızın yüzünü ciddi bir merakla inceleyerek.

"Hayır," diye cevap verdi üzgün bir gülümsemeyle. "Geçmişimden birini görmenin anılarımı benden uzak tutan zihnimdeki barajı yıkacağını düşünmüştüm ama sinir bozucu bir şekilde başka pek bir şey hatırlayamıyorum."

Claremont kaşlarını çatı. "Keşke sana yardım edebilseydim, Hetty."

"Ah, ama sen yaptın!" diye haykırdı, içinde bulunduğu durumla ilgili herhangi bir suçluluk hissetmesini istemiyordu. "Kendimi dünyada yalnız, geçmişsiz ve geleceksiz sanırdım. Siz bana her ikisini de verdiniz, her ne kadar bunun için çalışmam gerekecek olsa da. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Claremont'un yanakları kızardı. "Hetty, bu gece benimle dönmelisin. Sen dönmezsen annem bana asla ve senin yokluğunda çok acı çekiyor."

Hetty'nin teyzesinin acı çektiğini hayal etmek için anılarına ihtiyacı yoktu. Tek tesellisi bu acıyı hafifletebilecek olmasıydı. Ama bu Mulgrave Hall'u ve Maycott'ları geride bırakmak demekti.

En kötüsü de, Jasper'dan ayrılmak demekti. Ama birkaç dakika önce onu sonsuza dek terk etmeyi planlamamış mıydı? En azından şimdi ona geri dönmeyi düşünebilirdi.

Belhaven Kontu onun bileğini çekiştirirdi. "Jane-Hetty," düzeltti, onun gerçek adını ilk kez söylüyordu. Sanki doğru olduğuna tam olarak inanmıyormuş gibi neredeyse tereddütle söyledi. "Hetty, bu adama güveniyor musun?"

Claremont alay etti. "Neden bana güvenmesin ki? Ben onun ailesiyim."

"Kusura bakmayın Claremont ama kazadan sonra Hetty ile ilgilenen *benim* ailemdi. Onun sürekli güvenliğini sağladığım için beni suçlar mısınız?"

Claremont doğruldu, belli ki hakarete uğramıştı. "Tabii ki hayır. Ve ailem şüphesiz ki zamanı geldiğinde nezaketinizin karşılığını ödemek isteyecektir."

"Geri ödeme gerekmeyecek." Yanıt kesindi. Birkaç dakika içinde Jasper bir kez daha sert piç maskesini takmıştı.

"Ne kadar yüce gönüllüsün," diye cevap verdi Claremont, sesi alaycılığa varıyordu. "Hetty, seni üzmem istemem ama Sutton House'a anneme senin güvende olduğuna dair sadece iyi sözlerimle dönersem, beni asla affetmez. Hatta bunun şokunu atlatamazsa hiç şaşırmam."

Jasper ofladı ama benzer bir ricada bulunmadı. Hetty onun endişelerini biliyordu. Onu bir kitap gibi okuyabiliyordu. Jasper ondan temkinli olmasını istiyordu ama Hetty bazı cevaplar alabilmek için fırtınaya balıklama atlamaya hazırdı. Gerçeği öğrenmek için yapmayacağı çok az şey vardı. Jasper onun geçmişine sırtını dönmesini nasıl bekleyebilirdi ki?

Aradığı cevapları Mulgrave'de bulamayacaktı.

Hall'da değil, Sutton House'da, hatırlamadığı bir evde. Claremont onu oraya götürecekti. Büyüdüğü koridorlarda yürümek, hep ona ait olan yatakta uyumak, babasının mektuplarını okumak... Elbette o zaman her şeyi hatırlayacaktı.

Ve bunu yaptığında, bilinmeyen geçmişinin ailesine zarar verebileceği şüphesinden kurtulmuş olarak Jasper'a geri dönebilecekti. Bu umduğundan da iyiydi. Hetty hem Jasper'a hem de anılarına sahip olduğu bir geleceği hayal etmeye cesaret edememişti. Bu ona uyumsuz görünmüştü. Her zaman birine sahip olmanın diğerinden vazgeçmek ya da ikisinin de olmadığı bir hayat yaşamak anlamına geldiğini düşünmüştü.

Ama şimdi geçmişi bugünüyle buluşmuştu ve görünüşe göre seçim yapmak zorunda kalmayacaktı.

İçinde bir heyecan oluştu. "Seninle döneceğim kuzen."

Claremont sırtıttı ama Jasper aralarına girdi.

"Bize biraz izin verir misiniz?" diye sordu, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Hetty, gitmek konusunda çok isteksiz görünen kuzenine başıyla onay verdi. Kuzeninin onun koruyucusu rolüne bu kadar kolay geri dönmesinin çok hoş olduğunu düşündü. Babası öldüğünden beri Claremont muhtemelen bu konuda bir adım öne çıkmıştı.

"Perdenin hemen dışında olacağım," dedi yüzeysel bir selamla.

Jasper'ın ona dönmesi uzun sürmedi, yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Bu *yabancıya* nasıl güvenebilirsin?"

"O benim kuzenim, Jasper. Dünyada ailemden geriye kalan neredeyse tek kişi o."

"Ama onu tanımıyorsun, adını bildiğin gibi değil." Claremont onun adını ilk kez yüksek sesle söylediğinde ondaki değişimi hissetmişti.

"Hayır, ama beni bu kadar iyi tanıyıp da nasıl bir yabancı olabilir? Onun yanında güvendeyim; bundan eminim."

"Nasıl?" diye sordu, sesi çaresizliğe yaklaşıyordu. "Nasıl emin olabiliyorsun? Seni bulduğumda birinden kaçtığını unutma."

Jasper'ın eline uzanma riskini göze aldı, ona bağılı hissetmeye ihtiyacı vardı. "Beni tanıyor, Jasper. Bu açıkça görülüyor. Beni daha iyi tanıyan birine nasıl güvenmem? Ayrıca, o da bana senin hakkında aynı soruyu soruyor olabilir."

Sanki kadın ona vurmuş gibi geri adım attı. "Ben olsam sana *asla* zarar vermez-"

Onun elini sıktı. "Bunu her şeyden daha iyi biliyorum. Ama onun bakış açısından, beni hiç tanıımıyorsun." Bunu acımasızca söylememeye çalıştı ama aynı zamanda bunun gerçek olduğunu da biliyordu. Jasper ve Jane'in hikâyesi şimdiye kadar bir haftadan kısa sürmüştü. Jasper ve Hetty'nin hikâyesinin çok daha uzun sürmesini diliyordu ama kendini tanımadan bunu yapamazdı. Anahtar Claremont'tu.

Jasper kaşlarını çatı. "Sanki seni herkesten daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Bunu o da hissetmişti; aralarındaki bağı kelimelerden daha güçlüydü. Kuzeniyle giderse bu bağı kaybolmayacağını anlamasına ihtiyacı vardı. Şimdi onun nedenlerini anlayamayabilirdi ama ona geri döndüğünde, güçlü bir pozisyonda olduğunda anlayacaktı. O zaman ona olan aşkını itiraf etmek Jasper için daha anlamlı olmaz mıydı? Tanımadığı bir balo salonunda çaresizlik içinde söylemek yerine?

"Jasper, bunu yapmalıyım. Ailemin bir an bile daha fazla acı çekmesini isteyemem." Durakladı, ardından geleceğini bildiğı argümanları arıyordu. "Kim olduğumu bilmeden bir gece daha geçiremem ve benimle ilişki kurarak aileni riske atmaya devam edemem." Adam ağzını açtı ama kadın parmağını onun dudaklarına götürdü. "Bana güvenmene ihtiyacım var."

Parmağına doğru iç çekti, elini yakaladı ve avucunu dudaklarına götürdü. Avucunun ortasına bir öpücük kondurdu, bu öpücüğü vücudunun her santimetresinde hissetti.

"Güvenmediğim *sen* değilsin, Hetty." kez kızın adını sanki eminmiş gibi söyledi. "Henrietta," dedi.

onu kucakladı. Hetty onun içine gömülmek, onun sert hatlarını üzerinde hissetmek, kollarında bir kez daha güvende hissetmek için kendini ona bıraktı. "İhtiyacın olan buysa, ben kimim ki karşı çıkayım?"

"Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım," diye fısıldadı göğsüne doğru.

Geri çekildi ve ellerini kızın yanaklarına götürerek yüzünü değerli bir şeymiş gibi kavradı. "Mulgrave Hall'da her zaman bir yerin olacak. Ve bu şartlı bir teklif değil. Gece ya da gündüz, fırtınanın ortasında ya da değil, bana ihtiyacın olursa, senin için geleceğim ve seni eve getireceğim."

Eve. Mulgrave Hall öyle hissettirmeye başlamıştı. Sutton Evi de onun kadar misafirperver olacak mıydı? Yoksa babasının yokluğu herhangi bir hayalet kadar koridorlarda dolaşacak mıydı? Bunu öğrenmenin tek yolu oraya gitmek ve geride bıraktığı sıcaklıkla karşılaştırmaktı.

"Kız kardeşlerine söyleyecek misin? Özellikle Viola bunu bir ihanet olarak düşünecektir."

"O anlayacaktır. Ailenizi aradığınız için kimse sizi suçlamayacaktır."

Ona baktı, dudakları yüzünün hatlarını ve elleri vücudunu ezberleyene kadar onu öpme ihtiyacının neredeyse üstesinden geldi. Onun ruhunda bir iz bırakmasını istiyordu, böylece onun anısı nasıl nefes alacağını, göz kırpacığını, gülümseyeceğini bilmek kadar vazgeçilmez olacaktı. Geçmişini hatırlamamakla ilgili olan şey de buydu -etty bunun tekrar olmasından korkuyordu ve Jasper Maycott'u unutma düşüncesine katlanamıyordu.

"Jasper-" diye başladı, sesi çatallaşıyordu.

Ama onu kelimeler olmadan da anlıyor gibiydi. "Git, Hetty," dedi onu hafifçe iterek. "Git ki ne şekilde olursa olsun bana geri dönebilesin."

Kendini onun yanından ayırmak büyük bir çaba gerektirdi. Bir parçası kalmak, başka bir yol bulmak için çılgılık atıyordu. Ama korku ve şüpheyi bir kenara itti. İkisi de

ona iyi hizmet etti. Bunu ona geri dönebilmek için yapıyordu. Ayrılabilmesinin tek nedeni bu bilgiydi.

Balo salonuna geri adım attığında, gürültünün uğultusu neredeyse onu alt edecekti.

"Hazır mısın?" diye sordu Claremont, eğildiği yerden ayağa fırlayarak.

"Evet," diye cevapladı Hetty, arkasını döndüğünde Jasper'ı omzunun üzerinden görerek uzaklaşmaya başladılar. Jasper onun bakışlarını tuttu, gözleri Hetty'nin bildiği ama adını koyamadığı bir şeyle kor gibi yanıyordu. O da bunu hissetti. Oyuktan çıktı, yavaşça yürüyordu, takip etmiyordu ama mecbur kalmadan önce onu kaybetmek de istemiyordu.

Balo salonunun geri kalanı yanıyor olabilirdi ama Hetty başını çevirmedi. Claremont konuşuyordu ama onu duymadı. Jasper odanın ortasında durakladı; Lucian onun yanında durmuş, kendi bakışlarını Jane'e yöneltmişti. Lucian'ın ifadesi endişeyle kırıışırken, Jasper'ınki hâlâ kararlıydı.

Merdivenlerin tepesine çok çabuk ulaştılar. Hetty sevdiği adamı geride bırakmaya hazır değildi. Adam onun bağıydı, ondan geriye kalan her şey uçup gidebilecekken onu yakınında tutan şeydi.

"Gel, Hetty." Claremont onu arkalarından kapanan kapıdan geçirirken sabırsız bir ses tonuyla konuşuyordu.

Bağ koptu ve onu terk ettiği için kendini bir anda daha da yalnız hissetti. Ama Hetty görevine odaklanmak zorundaydı. Jasper'a dönmesinin tek yolu buydu.

da ötesi, bu onun kendine dönmesinin tek yoluydu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

HETTY

Dışarıdaki hava buz gibiydi. İkisi de Hetty'nin pelerinini almayı akıl edememişti ve Claremont'un o kadar acelesi vardı , pelerin için geri dönmeyeceğinden emindi. Onu acı çeken teyzesine geri götürmek için sabırsızlanıyor, diye düşündü. Onun iyi bir evlat olduğu gerçeği, göz korkutucu araba kuyruğunda ilerlerken Hetty'nin içini ısıtmaya yardımcı oldu. Claremont'unki sıranın en sonunda gibi görünüyordu. Hetty arabaya bindirildiğinde, aile sevgisinin sıcak düşünceleri olsun ya da olmasın, şiddetle titriyordu ve heyecanı azalmış, yerini hafif bir tedirginlik duygusuna bırakmıştı.

Bilgi, diye hatırlattı kendine. Bilgiye ihtiyacı vardı. Bu onun varoluşunun sonu ve amacıydı, kontrol duygusunu hissetmek için bir şeyler bilmek. Ve uyandığından beri ilk kez sorularının yanıtları olacaktı.

Claremont uşakla hararetle bir tartışmadan sonra arabaya bindi ve ona katlanmış bir yün battaniye uzattı, o da hemen sadece başı görünene kadar battaniyeyi kendi etrafına sardı. Uşak, vagonun zemininde aralarına bir ısıtıcı yerleştirdi, ona merakla baktı ama hiçbir şey söylemedi. Çok geçmeden hareket ettiler, ısıtıcının lezzetli sıcaklığı Hetty'nin soğuk ayak parmaklarının etrafında kıvrılıyordu.

Hetty, kendisini bir felaket bekliyormuş gibi inceleyen Claremont'a baktı. Davranışları göz önüne alındığında bunun adil olduğunu düşündü.

"Bu gece neden balodaydın?" diye ağzından kaçırdı, muhtemelen kendisini öldü sanan kuzeniyle normal bir konuşma yapıyormuş gibi bile davranamıyordu.

Boğazını temizledi. "Elbette seni arıyordum. Biz

kaybolduğundan beri seni arıyorum."

"Arama ne gerektiriyordu?" diye sordu, onları neye bulaştırdığını bilmek istiyordu.

Yakasını çekiştirerek pencereden dışarı baktı. "Bu bir hanımefendiyle yapılabilecek uygun bir konuşma değil-"

"Kısa bir süre önce bir kontun çizmelerine kustum ve ardından kız kardeşi tarafından en etkili şekilde iç çamaşırlarıma kadar soyuldum. Sizi temin ederim ki skandala uğrama riskim yok."

Claremont boğulur gibi bir ses çıkardı. "Araştırmamız oldukça sağlam oldu. Ya da en azından gizli kalmaya devam ederken olabildiğince sağlam. Gittiğinizi öğrendiğimizde izinizi takip etmek için çok az umut vardı. Ama elimizden geleni yaptık, önce gidebileceğinizi düşündüğümüz yerleri denedik, ama sizden hiçbir iz yoktu. Sonunda bir dedektiften yardım istedik ve o da bize seni bir morgda bulmayı deneyebileceğimizi söyledi." Ürperdi. "Bu talihsiz görev bana kaldı. Açıkçası, sizi orada bulamadım."

Bundan dolayı neredeyse sinirlenmiş gibi mi görünüyordu? Ses tonu kafa karıştırıcıydı. "Öldüğüme mi inandın?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdi. "Ama cevaplar için çaresizdik. Ölü ya da diri olduğunu bilmemek belki de en zor kısmıydı."

"şüphelenmek için bir nedenin var mıydı?" Umutsuzluğu ve korkusuyla ilgili anısını ve Jasper'ın takip söylediği iddiasını düşündü. Claremont'a bu konuda bir şey bilip bilmediğini açıkça sormak istedi ama içgüdüleri ona beklemesini söyledi.

Bir şey söylemeden önce toplayabildiği kadar çok bilgi toplamasını. Adam titrek fener ışığında ona baktı. Yüzünün yarısı gölgede kalmıştı ama bir şeylerin altında ezildiğini görebiliyordu. Suçluluk duygusu mu? Bu doğru görünmüyordu.

Onun tepkisinden mi korkuyordu? Onun tam olarak ne olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyordu.

düşünmek.

Bir süre sonra konuştu. "Hayır, Hetty. Babanın yasını tutuyordun; evini terk etmen için hiçbir neden yoktu."

Bir an için bununla oturdu. Bu içgüdüsel korku gibi, Hetty'nin kederi de yaralanması boyunca onu takip etmişti. Başta kimin için olduğunu bilmiyordu ama babasının kaybı kendi adından önce aklına gelmişti. Bu onu derinden etkilemişti. Şimdi onun yüzünü neredeyse zihninde yeniden canlandırabiliyordu, kendini tanıdığı kadar iyi tanıdığı bir adamın gelişigüzel bir portresini. Yakışıklıydı, nazik gözleri ve gür bıyıkları vardı. Piposunu neredeyse hiç yanından ayırmayan bu adamın rahatlatıcı kokusunu da hatırlıyordu. Tütün ve terebentin.

Ama onun tamamını seçemiyordu. Bazı parçaları hâlâ eksikti. Birlikte yaşadıkları evde onu tamamen yeniden inşa etmeyi umuyordu.

Claremont ona neredeyse ihtiyatla bakıyordu. Onlara yaşattıklarından sonra onu suçlayamayacağını . "Beni nasıl tanıdınız? Maskenin sınırlayıcı olacağını düşünmüştüm."

Başını öne eğdi. "Aslında senin gülüşündü. Fark ettin mi bilmiyorum ama biraz farklı. Çan gibi. Balo salonu boyunca onu takip ettim, ne yaptığımın farkına varmadan çok önce sizi arıyordum. Bu akşam gülmek için çok fırsatınız varmış gibi görünüyor." Bunu kibarca söylemedi.

Hetty onun ses tonundaki acıyı görmezden gelmeye çalıştı.

"Kaç ?" Kısa bir süre düşündü. "Yirmi iki."

Bu sayı onu şaşırttı. "Neden evli değilim?"

"Baban bir pozisyon elde etmek uğruna evliliğe oldukça soğuk bakıyordu." Durakladı ve arkasına yaslandı, sanki hiçbir şey söylememiş olmayı diler gibiydi. Belki de babası hakkında olumsuz bir imaj çizdiğinden korkuyordu, ama kendisi ve ailesi hakkında daha geniş bir anlayışa sahip olmak istiyordu ve bu da öğrenebileceği her şeyi öğrenmek anlamına geliyordu. "Anladığım kadarıyla size bu konuda büyük bir serbestlik tanımış."

"Yani bir koca bulmak istemiyor muydum?"

Kaşlarını çattı. "Çok fazla talibin olduğunu sanmıyorum," demekle . "Annem ve ben çoğu zaman

Londra'da. Her iki yılda bir birlikte birkaç haftadan fazla zaman geçirmiyorduk."

"Peki ya bu yüzük?" diye sordu, yüzüğü korsajının içinden çıkararak. "JHD kim?"

Ona bir ahmakmış gibi baktı. "Baban. John Henry Davenport."

Soyadı onu şaşırtmamıştı. Bu da başka bir bağdı. Henrietta Davenport. "Demek ki nişanlım değil," diye bitirdi sözlerini rahatlayarak, çoğunlukla da kendi kendine.

"Hayır, Sutton House'da sizi bekleyen yakışıklı, unvanlı bir beyefendi yok, bundan emin olabilirsiniz." Ses tonu neden neredeyse zalimliğe varıyordu?

Onu bir kenara koydu. "Babamın mesleği neydi?"

"Amerikalı bir sanatçıydı. Bazı çevrelerde oldukça başarılı biriydi."

Kalbi göğsüne çarptı. "Bir sanatçı mı?" diye hayretle yankılandı, sanata olan sevgisinin örtülü anılarına nasıl ulaştığını hatırladı.

"Hayatınızı oradan oraya koşturarak, onun himayesine girerek ve Avrupa'nın dört bir yanında siparişler alarak geçirmenizin nedeni buydu. Sutton House'da sadece geçen yıl bulundunuz. Eminim ölmeden önce bir kez daha kalkıp gitme planları vardı." Duyarsızlığı yüzünden kaşlarını çattı. "Özür dilerim, Hetty-"

"Onunla gitmek istemedim mi?"

"Bunun ikiniz arasında bir gerilim kaynağı olduğuna inanıyorum. 'Kaşınan ayakları ama dik başlı bir kızı' olduğunu söylemeyi severdi. Buraya sadece anneniz yüzünden yerleşmişti. John Davenport'un İngiltere'ye karşı büyük bir sevgisi yoktu. Bir geminin güvertesinde kendinizi İngiliz kırsalından daha çok evinizde hissetmenizin onun en içten dileği olduğuna inanıyorum. Ama sen onun göçebe uğraşlarından bıkmıştın. Surrey'de geçirdiğiniz bu zaman ikiniz için de bir deney niteliğindeydi."

"İkinizle birlikte yaşamamı neden bir uzlaşma olarak görmediğini merak ediyorum. Ailemle birlikte yaşamak

mutsuzluğunun devam etmesinden daha cazip bir seçenektir."

"Elbette," diye kabul etti Claremont. "Ama ikiniz ayrılmaktan o kadar nefret ettiniz ki. Belki de hiçbir şey sizi onu takip etmekten alıkoyamazdı."

Hetty arabanın penceresinden dışarı baktı, aniden köksüzlük hissine kapıldı. Anılarını yeniden kazanmanın dünyadaki yerini keşfetmek anlamına geleceğinden o kadar emindi ki, ya en başından beri bir yeri hiç olmadıysa? Kim olduğunu ve nereye ait olduğunu anlamak için duyduğu özlem, geçmişini kaybetmekten kaynaklanan yeni bir his değil, tıpkı kederi gibi eski hayatından beri onu takip eden bir şeymiş gibi geliyordu.

Çünkü babasını düşündüğünde hissettiği acı kederdi, bunu biliyordu. Ama birini her zerresiyle özlemek, hiç kavga etmedikleri anlamına gelmiyordu. Aralarında her şeyin güllük gülistanlık olduğu ya da karmaşık bir ilişkileri olmadığı anlamına da gelmiyordu.

Hetty bunu da neden hatırlamadığını merak etti.

Güvensizlik duygularını sakladı ve kuzeninin ona verebileceği her türlü bilgiyi tercih etti. "Ve annem-"

"Hetty, lütfen," diye iç çekerek araya girdi. "Bu bir sorgulama gibi gelmeye başladı. Yeniden bulunduğun için rahatlamadın mı? Sorularını yanıtlamak için dünya kadar vaktimiz var." Hetty dilini ısırdı, hazırda yaklaşık üç yüz sorusu daha olduğunu biliyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra rahatsız etmek istemiyordu. "Bu daha iyi değil mi?" diye sordu, aralarında oluşan garip sessizliğe dikkat çekerek. "Mübarek sessizlik. Sutton House'a dönmeden önce düşünecek çok şey olduğunu sanıyorum." Başını salladı, ağzından yeni bir soru kaçırmamak için konuşmaktan korkuyordu. "Sakıncası yoksa oraya varana kadar gözlerimi dinlendireceğim. Çok yorucu bir dönem geçirdim."

Hetty cevap veremeden, hatta yolculuğun ne kadar süreceğini sormadan Claremont ondan uzaklaştı ve

gözleri. Sadece kötü huylu biri onun sessizlik isteğini görmezden gelebilirdi, ama Hetty kuzeninin bu koşullar altında ona karşı daha sabırlı olmamasını garip buluyordu.

İçine tuhaf bir his yayıldı. Buna ürperti de diyebilirdi, ama bu daha boş hissettiriyordu. Portre galerisinde, Jasper'ın ne kadar güvende olduğunu ve kendisinin de tam tersine ne kadar güvensiz hissettiğini keşfettiğinde onu ele geçiren duyguya benziyordu.

Battaniyenin altında titredi ama umutsuzluğa yemin etti. Belki teyzesi daha sıcak davranırdı. Belki de babasıyla kısa bir süre de olsa paylaştığı eve adım attığı anda her şey yerli yerine oturacaktı. Maskesinin kurdelelerini çözdü ve yanındaki bankın üzerine koydu. Teyzesiyle tekrar kendisi olarak karşılaşmak istiyordu. Hetty olarak.

Arabanın yavaşlaması uzun sürmedi. Yolculuğun uzun süreceğini düşünmemişti, fırtınadan kaçtığı gece at sırtında çok uzağa düşünülürse.

Dışarısı Sutton Malikânesi'nin genel şeklinden fazlasını seçemeyeceği kadar karanlıktı. Görkemli bir malikâneye benziyordu, Mulgrave Malikânesi'nden çok daha küçüktü ama yine de dul bir adam ve tek çocuğu için fazla büyüktü. Babası neden yeniden evlenmemişti? Kök salmasını engelleyen şey "kaşınan ayakları" mıydı? Hetty onun için bir yük müydü? Teyzesiyle tanışmak ve ona sormak için sabırsızlanıyordu. Kan bağı olmayabilirdi ama Hetty'nin babasını onlarca yıldır tanıyordu. Aradığı cevaplara sahip biri varsa, o da oydu.

Araba durdu ve Claremont irkilerek uyandı, ona doğru baktı. "Oh, hala buradasın."

"Nereye gidebilirdim ki?" diye sordu hafif bir kahkahayla.

"Endişelerim için beni suçlayamazsınız," diye cevap verdi.

"Verilen

önceki yanlış maceranız."

"*Senden* kaçtığım falan yok kuzen," diye karşılık verdi.

Claremont'un yüzü korkunç bir şekilde karardı, tüm duygulardan yoksun kaldı.

"Hayır, çok doğru," diye cevap verdi ayrılmadan önce.

Belki de şaka yapmak için çok erkendi.

Onu bekleyen sağlam bir el yoktu, bu yüzden Isobel'in elbisesi ve battaniyenin her ikisi de onu daralttığı için arabadan sallana sallana çıkmak için elinden geleni yaptı. Claremont yine uşakla konuşuyordu, bu yüzden Hetty soğuk havadan derin bir nefes aldı ve evini inceledi.

Kırmızı tuğlalı bir Gürcü kır eviydi, tasarımı tamamen simetrik ve dengeliydi, dört büyük beyaz sütun parlak pirinç kulplu parlak siyah bir kapıyı destekliyordu. Orada sadece birkaç ay geçirmiş olmasına rağmen, Hetty kapının çevrildiğinde gıcırdadığını ve evin solundaki patikanın, ormanda güneş ışığında kitap okumayı sevdiği, şırıl şırıl akan bir dereye çıktığını biliyordu.

Eski hayatının küçük parçalarını, onun için ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade eden önemsiz görünen ayrıntıları hatırladıkça zihni karıncalanıyordu.

Sutton House'da kaldığı süre ne kadar kısa olursa olsun, Hetty'nin burada bir hayatı olmuştu. Ve Jasper'ın kuşkularına rağmen kuzeni onu yoldan çıkarmamıştı.

Uşak yolunu keserek ona tuhaf bir bakış attı. Birbirlerini daha önceden tanıyıp tanımadıklarını öğrenmek için neredeyse ona seslenecekti. Belki de garip bakışlar, ona karşı olması gerektiği gibi davranmamasının bir sonucuydu. Arkadaşça mıydılar? Onu çok iyi tanıyor muydu? Ama o daha soramadan arkasından biri boğazını temizledi. Döndüğünde kuzeninin eve doğru eliyle işaret ettiğini gördü.

"Evine hoş geldin," dedi. Kadın eve doğru yürümeye başladığında, adam onu nazikçe durdurdu. "Onu erken bir mezara sokmadan önce gidip anneme mutlu haberi vermeme ne dersin?"

Hetty söndü. "Beni hemen görmek istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Yanlış anlama, Hetty. Annemin zavallı sinirleri, hazırlanmak için yeterli zaman olmadan sizi canlı olarak görmeye dayanamayabilir." Ona merdivenlerde eşlik etmeye başladı.

"Her şey

Sizden istediğim, ben gelene kadar beklemeniz. Onu böyle bir durumda görmemi istemem."

"Onu üzmem de istemem," diye cevap verdi, içinde teyzesine karşı bir sempati olduğunu fark ederek.

Kokusu Hetty'ye bir ton tuğla gibi çarpan eve girdiler. Babası ölmüş olsa bile, hava hâlâ pipo dumanı ve hafif bir kolonya kokuyordu. Sendeledi ve destek almak için elini duvara götürdü.

"İyi misin?" diye sordu Claremont.

"İyi, sadece..." dedi, onu ezen anıların ağırlığını açıklamakta zorlanıyordu. "Kabul etmesi çok zor," diye zayıf bir sesle önerdi.

"İşte, misafir odasına gel," diyerek onu ana koridorun dışındaki küçük bir odaya yönlendirdi. "Otur, otur," diye yalvararak onu bir kanepeye itti. "Anneme haberi verirken sana çay getireyim. Hazır olduğumuzda seni almaya gelirim."

Claremont aceleyle odadan çıkarken Hetty sadece başını salladı. Baş ağrıyordu; vücudu güçsüzdü. Kendini bir kez daha atından düşmüş gibi hissediyordu. Tam olarak hatırlayamadığı evinde, onu bir yuva haline getiren babası olmadan bulunmak neredeyse katlanılamayacak kadar ağırdı. Yatay pozisyona gelene kadar kendini kanepeden aşağı kayarken buldu, baskının bir kısmını hafifletmek için elini gözlerine bastırdı.

Oraya nasıl gitmişti? Her şey çok çabuk olmuştu. Hetty bir an Jasper'ı ve Maycott'ları sonsuza dek terk etmeye karar vermiş, kendini bilinmeyen bir geleceğe, belki de bir münzevi olarak sürgün etmişti; bir an sonra ise geride bıraktığı evinde, hayatının kırık dökük parçalarını kendi elleriyle yeniden inşa ediyordu. Sutton House'a girer girmez her şeyin anlam kazanacağını ummuştu ama bir şeyler ters gidiyordu. Claremont'la birlikte kapıdan içeri girdiğinden beri kalp atışları yavaşlamamıştı. Belki sinirler ya da çoktan unutulmuş kötü anıların kalıcı etkileri. Ama onu böyle hissettiren neydi?

kendi evi gibi görünen bir yerde huzursuz muydu? Bir yıl nispeten kısa bir süre olabilirdi ama bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamak için yeterince uzun bir süreydi. Başka bir şey hatırlamaya çalıştı ama bu çaba onu çok zorladı.

Kuzeninın söz verdiği lanet çay neredeydi? Titreyerek doğruldu ve en yakın hizmetçinin nerede olabileceğini merak ederek etrafına bakındı. Sutton House'da çok fazla hizmetçi olduğunu sanmıyordu ama bir uşak, bir aşçı, en az iki hizmetçi, bir kahya ve bir uşak, bu büyüklükteki bir ev için standart görünüyordu. Çaresizlik içinde, bir hizmetkâr getirecek olan zili çaldı, akşam için çekilmediklerini ve onları rahatsız etmediğini umuyordu.

Ama kimse gelmedi. Sonunda Hetty evin derinliklerinden gelen kahkahaları duyabildiğini fark etti. Birkaç farklı kişiye aitmiş gibi gelen kahkahalar ve neşeli sesler. Tuhaftı. Teyzesi eğleniyor muydu? Bu, Claremont'un çizdiği yas tutan kadın portresine pek uymuyordu.

Her zaman olduğu gibi merakı onu ele geçirmişti. Kendi evinde neler olduğunu bilmeye hakkı vardı. Claremont'un şimdiye kadar teyzesini hazırladığına şüphe yoktu. Ona verdiği sözü unutmuş muydu?

Tuhaf bir şekilde hem tanıdık hem de yabancı olan koridorlarda yürüdü, ayakları yolu zihninden daha iyi biliyor gibiydi. Havadaki kızartmanın kışkırtıcı kokusu muydu? Teyzesi bir akşam yemeği partisi mi veriyordu? Hetty'nin midesi bu düşünceyle guruldadı. En azından bundan bir tabak çıkarabilirdi.

İçgüdüsel olarak yemek odasına çıkacağını bildiği köşeyi dönmeden hemen önce Hetty boğuk sesler duydu.

"O geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamadığından emin misin?" diye sordu teyzesine ait olduğu anlaşılan kadınsı bir ses.

"Hiçbir şey anne. *Her şeyi* unutmuş olması çok ilginç."

"Gerçekten de merak uyandırıcı-" Hetty'nin ayaklarının altındaki patlamış zemin gıcırdayarak teyzesini susturdu.

Claremont köşeden baktı. "Hetty! Seni almam için beklemeni söylediyimi sanıyordum."

"Sesler duydum," dedi, zayıf ve başarısız görünmemeye çalışarak. "Ve çay içmek için yanıp tutuşuyorum ama aradığımda kimse gelmedi."

"Hayatım," dedi teyzesi Claremont'un yanından geçerken, ışıltılı bir gülümseme yayarak. "Mirasın avukatlara bağlandığı için bunun gibi pek çok konforu ortadan kaldırmak zorunda kaldık."

Bunu söylemek tuhaftı ama Hetty teyzesinin aniden ortaya çıkışına o kadar odaklanmıştı ki bunu pek önemsemedi. Oğlu gibi uzun boyluydu, saçları o kadar solgundu ki gölgeli salonda bembeyaz görünüyordu ama Hetty yakından bakınca sarı olduğunu görebiliyordu. Genel olarak, keskin ve oldukça acımasız bir şekilde köşeli ve güzeldi.

"Leydi Claremont," dedi Hetty, onu başka türlü nasıl selamlayacağını bilemediği için küçük bir reverans yaparak.

"Burada hazır olda durmuyoruz, değil mi?" dedi kadın, kollarını uzatarak Hetty'nin kendisini kucaklamasını işaret etti. "Bana Celia Teyze demeyi biliyorsun."

Sarılma sertti. Doğal değildi. Hetty'nin umduğu ani sıcaklık bu değildi.

"Ama anne, Hetty hiçbir şey hatırlamıyor."

"Ah, doğru ya," diye cevap verdi. "Özür dilerim, sevgilim. Ne kötü bir hastalık! Ve seni bunca zaman bizden uzak tuttu!" Hetty'nin kolunu kavradı ve onu yemek salonundan, Claremont'tan uzaklaştırmak için sertçe yönlendirmeye başladı; Claremont, Hetty'nin uzaklaştırıldığı yemeğe katılmadan önce ona sadece mahcup bir bakış atmakla yetindi.

İtiraz etmek için ağzını açtı ama teyzesi daha hızlı davrandı.

"Eminim bize soracak çok sorunuz vardır, ancak bunlar iyi bir uyku çekene kadar beklemek zorunda kalacaklar."

Karnı guruldadı. "Oldukça açım. Belki de

yemeğinize katılır mısınız?"

"Mevcut durumunuz göz önüne alındığında bu imkansız olurdu-"

"Hasta değilim Celia Teyze," dedi, derdini anlatmak için son çare olarak kabalığı seçmişti. Yürümeyi bıraktılar, teyzesi onun kolunu tutmaktan vazgeçti. "Sadece açım," diye ekledi Hetty, daha yumuşak bir sesle.

Teyzesi dudaklarını birbirine bastırdı. Derin bir nefes aldı. Yüzüne inandırıcı olmayan bir gülümseme yerleştirdi. "Şimdi Hetty, korkarım bizi oldukça uygunsuz bir zamanda yakaladın. Misafirlerim senin kayıp olduğunu bilmiyorlar. Bath'dan ani dönüşünü nasıl açıklayacağım?"

"Herkes Bath'da olduğumu mu söylediniz?" Bildikleri kadarıyla ölmüş olabilirdi ve uydurdukları yalan gerçekmiş gibi eğleniyorlardı.

"Canım, bize geri dönmen durumunda itibarına gölge düşürmek istemedik. Bu koşullar altında elimizden geldiğince normal bir şekilde devam etmek için elimizden geleni yaptık. Hala bir evlilik teklifi alabildiğinde yöntemlerimizi mantıklı bulacağını düşünüyorum. Şimdi gel." Hetty'nin tutması için elini uzattı. "Sana odana kadar rehberlik edeceğim. İhtiyacın olan tek şey iyi bir dinlenme. Size hemen bir tabak göndereceğim."

Hetty daha fazla tartışacak enerjiden yoksun olduğunu fark etti ve teyzesinin onu tanıdık ama yabancı eve, üçüncü kata kadar götürmesine ve girdiği anda onu kucaklayacakmış gibi görünen bir odaya sokmasına izin verdi. Ocağa ateş yanıyordu, demek ki birisi onun aniden ortaya çıkması için bir hizmetçiyi uyarmıştı. Kitaplar, sayısız terk edilmiş çay fincanıyla birlikte neredeyse her yüzeyi kaplıyordu.

"Teşekkür ederim, Celia Teyze."

Teyzesi hafifçe şaşkın görünüyordu. "Ne için?"

"Hatırlamama yardım ettiğin için." Ailesi sıcaklık açısından arzulanan bir şey olmayabilirdi ama burada, bu evde onunla birlikteydiler ve babasını kaybettikten sonra ona destek oluyorlardı. Bunun bir anlamı olmalıydı.

"Hiçbir şey düşünme!" diye cevap verdi, ellerini

Kalbini. "Ne de olsa aile bunun için var. Şimdi misafirlerimin yanına dönmeliyim, ama lütfen dinlen sevgilim. Sana yemek gönderteceğim."

Teyzesi gitmek için döndüğünde, Hetty'nin aklına son bir soru daha geldi.

"Başka bir ailem var mı? Belki bir büyükanne ya da büyükbaba? Başka teyzeler ya da amcalar?"

Celia Teyze kaşlarını çatarak geri döndü. "Hayır, Hetty," dedi yumuşak bir sesle. "Sanırım dünyada sahip olduğun tek şey biziz."

Kadın gitti ve oda daha da soğudu. Hetty geçirdiği kazadan sonra yalnız kalmayı ne kadar az istediğini fark etmemişti. Maycott'larla bir an bile huzur bulamamıştı ama onların sevgi dolu kargaşasına alışmıştı.

Sutton Malikânesi'ne dönüşü kaba karşılanmamıştı ama Claremont onu baloda bulduğundan beri Hetty'nin hayal ettiği karşılama bu değildi. Yine de bir gece dayanabilirdi. Gelişyle bir şok yaşamıştı. Onların tepkilerini çok sert bir şekilde yargılayamazdı. Ne de olsa onlar onun ailesiydi.

Kapısının çalınması onu ürküttü.

"İçeri gelin," diye seslendi, umutsuzca bir arkadaş arıyordu. Ama kimse içeri girmede. Sonunda Hetty ayağa kalktı ve kapıyı kendisi açtı. Önünde yere serilmiş bir tepsi yemek görünce şaşırdı, tepsiyi getiren kişi ortalıkta yoktu. Açlıktan ölüyor olmasaydı, koridorlarda dolaşmaya başlayabilir, kendisini daha önceden tanıyor olabilecek bir hizmetçi arayabilirdi.

Ama Hetty hem aç hem de yorgundu. Keşfi beklemek zorundaydı.

Tepsiyi odasına getirdi ve yatağının üzerine bıraktı. Örtüyü kaldıınca küçük bir tabak kızarmış patates, ince havuç ve oldukça acınası bir et dilimi ortaya çıktı. Hetty onu çıplak elleriyle yememek için kendini zor tuttu. Porsiyon boyutu biraz cimri olsa da, yemeğe oldukça cömert bir kadeh kırmızı şarap eşlik ediyordu,

O da bunu seve seve yapardı.

İşini bitirdiğinde, boşluk tekrar içine çöktü. Tepsiyi dağınık masasının üzerine koydu ve kaosun ortasında devrilmiş bir çerçeve fark etti. Onu eline aldığı anda, bunun babasının bir fotoğrafı olduğunu hemen fark etti. İncelemek için yaklaştırdı ve bıyıklarıyla ilgili anılarının doğru olduğunu fark etti. Boynuna taktığı yüzük onun serçe parmağındaydı. Her santiminde huzursuz bir sanatçıya benziyordu; boya lekeli elleri, filmin onu yakalayacağı kadar uzun süre hareketsiz kalamıyormuş gibi bulanıklaşıyordu.

Fotoğraf bir bıçak gibiydi, onu boydan boya kesiyordu. Hatırlayamadığı, herhangi bir yara kadar keskin hissettiği, iliklerine kadar işleyen bir acı vardı.

Baba, diye düşündü, birisinin ona bu şekilde hitap etmesini şaka olsun diye öğrettiğini, Fransız sanat dünyasına karşı uzun süredir var olan önyargısını kullandığını, ancak bunun aralarında değerli bir şeye dönüştüğünü hatırladı. Aralarındaki ilişki karmaşık olabilirdi ama onun kendisini, kendisinin de onu her şeyden çok sevdiğini biliyordu. Çok uzun zamandır birlikte yalnızdılar, iki kırık insan, her biri annesini özleyor, her biri diğerini onarıyordu.

Gözyaşları odasının mahremiyetinde kolayca akıyordu. Ağladığında, bu sadece onu kaybettiği için değildi. Hetty onu unuttuğu için de ağlıyordu.

Kıyafetlerini çıkardı ve yatağına süründü, hıçkırıkları tüm vücudunu sarsıyordu. Uyku, gelgitteki ani bir değişim gibi üzerine geldi ve onu altına çekti.

Yorgunluğa yenik düşmeden önceki son düşüncesi Jasper'dı.

Neden onu yanında getirmemişti? Neden oraya yalnız gelmişti ki?

Yirmi Beşinci Bölüm

JASPER

Jasper, Jane gittiğine göre baloda kalmak için bir neden göremiyordu.

Hetty. Şimdi *Hetty* gitmişti.

Adı bu olsa bile ona bu şekilde hitap etmeye alışabileceğinden emin değildi. Bununla bir sorunu yoktu, aslında ona yakışıyor gibiydi ama ona Jane olarak aşık olmuştu. Onu başka türlü düşünmek biraz zaman alacaktı.

Her şey çok çabuk olmuştu. Bir dakika önce ona aşkını itiraf etmenin eşiğindeydi, bir dakika sonra ise gitmişti.

Gitmesine izin vermek yapılacak en doğru şeydi, değil mi? O anda, onu kendisine geri getirmenin en hızlı yolu bu gibi görünmüştü ama şimdi emin değildi. O kadar isteksizce, o kadar tereddütle ayrılmışlardı ki, Jasper ona karşı nerede durduğundan emindi, bunu söyleme fırsatı bulamamış olsalar bile. Ama şimdi onun daha önce yaşadığı hayata kolayca geri döndüğünü, onu bir kenara attığını hayal ediyordu. Bu kadar basit olabilir miydi? Hetty'nin eski hayatında ona yer var mıydı, yoksa o da mı onu unutacaktı?

Jasper'ın dünyası hızla başına yıkılıyordu. Aklına Hetty'nin kuzeni baron geldi. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama bu duyulmamış bir şey değildi. İlk içgüdüğü ona güvenmemekti ama Jasper onu nasıl bir şeyle suçlamış olabilirdi ki? Hetty'yi tanıyordu, Jasper'ı değil. Görünüşte onun yanında büyümüştü, onu annesinin ve babasının kaybından beri tanıyordu. Jasper'ın Hetty'yi sahip olduğu tek aileden uzak tutmaya ne hakkı vardı?

Yine de onu bırakmanın bir hata olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Arkasını döndü ve Lucian arkasından seslendi ama Jasper'ın aklı başka yerdeydi. Sevdığı kadının onu terk edişini izlerken arkadaşı yanında durmuştu ama Jasper onun söylediği tek bir kelimeyi bile duymamıştı.

Ona ihtiyacı vardı ama şimdilik bir içki yeterliydi.

Lucian ve August ona yetiştiklerinde ikinci viskisini yudumluyordu.

Hetty'nin gidişine ve Jasper'ın melankoliye düşüşüne tanık olan Lucian, "Jasper, bütün bunlar da neyin nesiydi?" diye sordu.

"Lord Claremont hakkında ne biliyorsun?" diye sordu yudumlar arasında.

Lucian'ın kaşları çatıldı. "Hiçbir şey."

"Edgar onu tanır mıydı?"

Lucian, "Herkesi tanıma eğiliminde olduğu için belki de," diye söze başladı. "Jasper, ne oldu-"

O daha konuşmadan, Isobel komplocu bir sırtışıla aceleyle yanlarına geldi. "Beatrice, Jane'i on dakika kadar önce bir adamla balodan çıkarken gördüğünü iddia ediyor. Normalde kadının ruhuna hayran olurum ama bu bizim Jane'e hiç benzemiyor, değil mi? Bayan Bea'nin yanıldığına şüphe yok."

Jasper ağzını birkaç kez açıp kapattı, o gece olanları açıklayacak kelimeleri bulamıyordu.

Isobel onun yükselen paniğini hissederek ciddileşti. "Jasper, Jane nerede?"

Soru onu öyle temiz, öyle etkili bir şekilde delip geçti ki, öne doğru sendeledi, viskisi bardağından aktı.

August'un sabit kolu onu düzeltmeye yardım etti. "Ne oldu?"

Helena geldi, endişe yüz hatlarını kırıştırıyordu. Arkadaşlarının ve kardeşlerinin kendisine deliymiş gibi baktığını fark ederek yutkundü. Belki de öyleydi. "Jane bu gece kuzenini buldu. Lord Claremont, bir baron."

İsmin herhangi bir tanıdıklık uyandırıp uyandırmadığını görmek için onları inceledi. Isobel'in çenesi düştü ama Hetty'nin gidişini duymamış Helena şaşkınlıkla ellerini çırpıttı.

"Tanrım, gerçekten mi? Neredeler?" diye sordu balo salonunda etrafına bakınarak. "Ailesini tanımayı çok isterdim."

Jasper içkisinin son yudumunda boğuldu. "Gitmişler."

Isobel'in gözleri ona dikildi. "Ne demek istiyorsun? Gitti mi?"

"Kuzeni hemen yola çıkmaları için ısrar etti. Teyzesinin acısını hafifletmekle ilgili bir şey. Bunca zamandır onun öldüğünü sanıyorlarmış."

"Ve sen de öylece gitmesine izin mi verdin?" Isobel fısıltıyla bağırdı.

"Onu alıkoymaya ne hakkım var?" diye cevap verdi, onun sessiz ama acil ses tonuna uyararak.

Kız kardeşi ona sadece ters ters baktı. "Jane'in bu adamla birlikte tehlikede olabileceğini düşündün mü?"

"Onun adı Jane değil, Hetty. O hiç tanımadığımız bir kadın, ait olmadığımız bir hayatı var." Jasper, kuzenini bulmadan önce bile onu tuzağa düşürmek konusunda çok isteksiz davranmıştı. Hetty'nin özgürlüğe her şeyden çok ihtiyacı vardı. Kendi yolunu çizme, kendi seçtiği bir hayatı yaşama özgürlüğüne. Bu yüzden, bu özgürlüğü korumak için gerçek duygularını ondan saklamıştı. Bu, Banfield'ların balo salonundan ayrılır ayrılmaz pişman olduğu bir hareketti. "Aksini ne kadar istersek isteyelim," diye ekledi, Hetty'yi yakalamamak için gösterdiği çabayla onu kendisinden uzaklaştırmış olabileceğini biliyordu. Bu düşünce dayanılmazdı.

"Saçmalık," dedi Isobel küçümseyerek. "Buna inanmadığını biliyorum Jasper, o zaman neden söylüyorsun?"

"Bu adamın söylediği kişi olduğuna dair kanıtı var mıydı?" diye sordu Lucian, her zaman mantıklı, her zaman sakin.

"Şey, hayır, onun kim olduğunu bildiği gerçeğine rağmen hiçbirisi, o bile. Onu o zaman görmeliydin."

onun adını duydu. Tüm tavrı değişti. Ona bir eldiven gibi oturdu." Isobel tartışmak için ağzını açtı ama Jasper onun sözünü kesti. "Kederinin yanı sıra adını da biliyordu, Izzie. Babasının öldüğünü biliyordu. Babası öldüğünden beri o ve teyzesi onunla kalıyordu."

Helena kardeşlerinin arasına baktı. "Neden korkunç bir şey olmuş gibi davranıyoruz? Jane-Hetty'nin ailesini bulacağını ummuyor muyduk?"

"Evet," diye başladı Jasper.

Isobel acı bir ifadeyle, "Söz konusu ailenin onu aceleyle bizden uzaklaştırmasını beklemiyorduk," dedi. "Bu bana şüpheli geliyor."

"Katılıyorum," dedi August, bir süredir ilk kez sesini yükselterek.

"mi?" diye sordu Jasper, biraz alaycı bir tavırla.

"Biliyorum," diye cevap verdi sakın bir şekilde. "Kötü bir şey olmadığı sürece onu bizden ayırmanın ne faydası var?"

Jasper buz kesti. Onun gitmesine izin vererek hata yaptığını düşünmüştü ama tehlikede olabileceği ihtimalini tam olarak izin vermemişti.

August devam etti. "Hetty eski hayatından kaçtı, değil mi? Belki de *ondan* kaçıyordu."

Jasper boş bardağını mermer zemine düşürdü ve bardak paramparça olarak etrafındakilerin üzerine Lord Banfield'ın en iyi maltından püskürttü. Uyuşmuştu. Aklını bir düşünce cümbüşü ele geçirdi. Onu bulmak zorundaydı. Onu kurtarmalıydı.

Isobel yoluna çıkmadan önce merdivene doğru yürümeye başladı.

"Tam olarak nereye gittiğini ?" "Hetty'yi almaya," dedi dişlerini sıkarak.

"Onu bilinmeze göndermeden önce size bir adres ve yol tarifi verdi mi?"

Dondu kaldı. "Hayır."

"O halde karda hedefsiz bir şekilde yola çıkmadan önce bir plan yapalım. Hepimiz önce sert aristokratlar tarafından kurtarılacağına güvenemeyiz.

Sabah."

Gruba geri dönemeden önce Edgar yollarında belirdi. "Izzie, valsimizi kaçırdın," dedi, ses tonu hafifçe azarlıyordu. Önce Jasper'a, sonra da Isobel'e baktı ve bir şeylerin farkına vardı. "Ne oldu o zaman? August birinin nişanlısıyla mı kaçtı?"

Isobel yüzünü buruşturdu. "Keşke sorunumuz bu kadar basit olsaydı." Jasper'a baktı, o da başıyla onayladı ve başladıkları yere geri döndü. Isobel, Hetty'yi yolda yaralı halde nasıl bulduklarından, onu korumak için kimliği hakkında nasıl yalan söylediklerine kadar her şeyi Edgar'a anlatmaya başladı. Kardeşlerinin geri kalanına ulaştıklarında Edgar neredeyse onlara yetişmişti.

"Ve Jane-Hetty bu gece gelmek için ısrar etti, geçmişiyile ilgili gerçeği bulacağından emindi."

"Bir bakıma haklıydı," diye ekledi August.

"Hepimiz bunun onun için çok önemli olduğunu biliyorduk ve sanırım heyecanı bulaşıcıydı. Gitmesine izin verdiği için kardeşimi suçlamamak için kendimi zor tutuyorum."

Jasper dişlerini sıktı. "Ben onun bakıcısı değilim, Isobel. Ve baron şüpheli görünse de, onu hayatta görünce rahatlamış da olabilir. Aksini öğrenene kadar en kötüsünü düşünmemeyi tercih ederim."

Edgar, Maycott'ların geldiğinden beri kendisine yalan söylediğini yeni öğrenmiş olmasına rağmen her şeyi oldukça sakin karşılamıştı. "Sanırım tek çözüm onu bulmak ve iyi olduğundan emin olmak."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum-"

"Aklımda bir hedef olmadan," diye yanıtladı Isobel.

"Sutton House," dedi birden Claremont'un söylediklerini hatırlayarak. "Kuzeni, babası öldüğünden beri Sutton House'da kaldıklarını söyledi."

Isobel etrafına bakındı. "Bunu duyan var mı?" Hepsi başını salladı.

"Claremont'ların oturduğu yerin adı Sutton House mu?" Jasper özellikle Edgar'a sordu.

"Biz bunu nereden bilebiliriz ki?" diye sordu August.

Isobel, gözleri ışıldamadan önce, "Viola isterdi," diye cevap verdi. "*Burke'ün!*" diye bağırarak Banfield kütüphanesine doğru koşmaya başladı. Helena ve diğerleri onu takip etmek için harekete geçtiler ama Jasper onları durdurdu.

"Hepimiz kütüphaneye doğru yola çıkarsak oldukça şüpheli görünecek. Burada kalın, Hetty'nin geri gelme ihtimali var." Helena başıyla onayladı ve August bir kadeh şampanya daha aldı.

Jasper ona bir bakış attığında omuz silkti. "Her şey yolundaymış gibi davranmam daha iyi, değil mi?"

Jasper Isobel'in peşinden gitmeden hemen önce Edgar'a döndü, aklında taze bir fikir vardı. "Bana Simon Griffith'i bul, olur mu?"

Edgar görevi sorgusuz sualsiz kabul etti ve kalabalık balo salonuna geri döndü.

Jasper'ın kız kardeşini kütüphaneye kadar takip etmesi uzun sürmedi. Çocukken Leydi Cordelia'yla sık sık orada oynamışlardı. Mulgrave Malikânesi'nin kütüphanesinin yarısından daha küçüktü ama raflarında muhtemelen bir o kadar kitap vardı ve bu da ona zar zor düzenlenmiş bir kaos görüntüsü veriyordu. Çocukken onu büyülemişti ama şimdi, özellikle bir kitabı bulması gerektiğinde? Dağınıklığa lanet okudu.

Isobel çoktan elleri ve dizleri üzerinde aramaya başlamıştı. "Ya güncellenmiş baskısı yoksa?" diye omzunun üzerinden seslendi, arayanın Jasper olduğunu biliyordu. Tozlu kütüphane bir buluşma için pek elverişli değildi. Rahatsız edilmeyeceklerdi.

"Başlık adamdan önceye aitse, eminim ondan bir şeyler çıkarabiliriz." Örümcek ağlarıyla örülmüş kitapların alt sıralarında ona katıldı. "Burada olacağını düşündüren nedir?"

"Leydi Viola Maycott değilseniz, *Burke'ün* kitapları hafif okumalar için pek yakınlarda tutulmaz." Eldivenli parmağını rafta gezdirdi ve şok edici miktarda tozu dağıttı. *Cık cık etti.* "Leydi Adelaide bu hizmetçiyi derhal işten attırırdı. Ah ha!" diye bağırdı ve rafın derinliklerinden tanıdık kırmızı bir kitap çıkardı. "1860," dedi. "Muhtemelen içinde

Şu anki baron hakkında işe yarar bir şey yok ama ailenin mal varlığı hakkında bize bilgi verebilir."

Doğru sayfayı çevirdi ve ikisi de sessizce okumaya başladılar.

CLAREMONT, BARON (Charles Warwick,) Bassett, co. Southampton; 24 Haziran 1818'de doğdu; 4 Ağustos 1845'te Highfield rektörü Rev. John Clive'ın kızı Celia Louise ile evlendi ve bu evlilikten Thomas Warwick adında bir çocuğu oldu. 11 Mart 1847'de doğdu; 28 Ağustos 1844'te babasının ölümü üzerine 4. baron oldu.

Jasper, "1847 doğumlu bir oğul, tanıştığım adama uyuyor," dedi.

"Viola, *Burke*'ün faydasını nihayet anladığınızı bilse çok sevinirdi," diye mırıldandı Isobel, okumaya devam ederek. "Motto, *Ventis secundus*," Durakladı. "'Elverişli rüzgârlar' mı? Bu tam olarak açıklayıcı değil, değil mi?"

"Elverişli rüzgârları dayanıklılığa tercih ederim."

"Bana oldukça fırsatçı bir slogan gibi geldi ama devam edelim." Boğazını temizledi. "Seat, Aldermoor House, Southampton. Pek yakın sayılmaz, değil mi?"

"Hetty onu bulduğumuzda Southampton'dan buraya kadar gelmiş gibi görünmüyordu." Kollarında hâlâ sıcak olduğunu, etraflarında kopan fırtınaya rağmen saçlarının çoğunlukla kuru olduğunu hatırladı. Birkaç milden fazla gitmiş olmasına imkân yoktu.

"Kuzeni de basit bir kır balosuna katılmak için yarım gün at sürmezdi."

"Öyleyse daha yakınlarda olmalı. Belki de Lord Claremont'un başka bir evi vardır."

"Bundan şüpheliyim," dedi arkalarından gelen tok bir ses.

Isobel ve Jasper irkilerek ayağa kalktı, ilki başını rafa vururken . Kapıda Edgar, August ve St James's'teki kötü şöhretli bir beyefendiler kulübü olan Arondelle'in sahibi Lord Simon Griffith duruyordu. Şöhreti, sadece ve sadece

Babasının borçları, eninde sonunda ona miras kalacak olan borçlar. Ama Simon Griffith'in bilmediği hiçbir şey, ortaya çıkarıp kendi çıkarları için kullanamayacağı kadar derine gömülmüş hiçbir sır yoktu. İnsanın düşman olarak görmek isteyeceği bir adam değildi ama bir müttefik olarak son derece faydalı olabilirdi.

"Lord Simon," dedi Jasper başını sallayarak, hasta bir dükün yabancılaştırmış oğluna nasıl hitap edeceğini bilemiyordu. Balo salonunun dışında formaliteler bir kenara bırakılabilirdi. Simon ve Isobel'in doğru dürüst tanıştırılıp tanıştırılmadığından çok daha önemli meseleleri vardı.

"Simon," diye düzeltti adam siyah saçlarını savurarak. Jasper onun yakışıklı olduğunu düşünüyordu ama havası alaycı, hatta acımasızdı. Bir yardımcıdan çok bir silaha benzeyen kaymaktaşıdan bir baston taşıyordu. "Masalarımı şerefliendireli bir buçuk yıl mı oldu, Belhaven? Babanın unvanı seni bu kadar mı değiştirdi?"

"Babanın mı?" Jasper, Simon'ı Maycott'lar çok şey kaybetmemiş gibi davranmaya bu kadar isteksiz bulduğu için rahatlamış olmasına rağmen, ses tonunda eski Jasper'dan bir şeyler bularak karşılık verdi. Nazik davranılan bir akşamdan sonra, Simon'ın açık sözlülüğü hoş bir rahatlamaydı.

Simon onu soğuk bir şekilde inceledi ve sonra sırtıttı, ifadesi odayı ısıttı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lord Claremont," dedi Jasper masanın etrafından dolanarak. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Simon kapının pervazına yaslanmadan önce kısa bir süre düşündü. "Claremont'un kulübüme çok büyük bir borcu var. Bu gece yüzünü göstermesine çok şaşırdım, gerçi ben asla işle eğlenceyi birbirine karıştıran biri değilim." Arondelle bir kumar kulübüydü ve Simon da onun titiz sahibiydi.

Isobel Jasper'a baktı. "Banfield'ların misafiri olarak, onlar tarafından tanınıyor olmalı."

"Banfield'ı Claremont'un... tatsız doğası hakkında bilgilendirme cüretini gösterdim. Görünen o ki, adam onların davetli misafiri değil. Sadece Leydi Banfield'ın nezaketi, kocasının adamı zorla evine almasını engellemiş.

kaldırıldı." Lord Banfield'ın en iyi likörlerinden birini bir bardağa doldurdu ve kolaylıkla geri içti. "Ben olsam bu kadar nazik olmazdım."

Jasper bundan emindi. "Demek korktuğumuz kadar kaypakmış."

Simon omuz silkti. "Hem kartlara hem de kadınlara karşı onu canlı canlı yiyecek bir zaafı var, eğer önce ben halletmezsem."

"Nerede kalıyor olabileceğini biliyor musunuz?"

Simon başını salladı. "Borçlarından kaçtığından beri Mayfair'deki evine dönmeye cesaret edemiyor. Onu arayan adamlarım var ama şimdiye kadar onlardan kaçtı. Ve dediğim gibi, bu gece buraya zevk için geldim, yoksa peşinden kendim giderdim." Bastonunu bir elinden diğerine savurdu, tehdit ima ediyordu.

"Fazla endişeli görünmüyorsun," dedi August.

Başka bir kurt sırtışı. "Senin de çok iyi bildiğin gibi August, borçlarımı her zaman tahsil ederim."

Jasper buna ne anlam vereceğini bilemiyordu ama Helena da onlara katıldı; kütüphanedeki sessiz ama sakinleştirici varlığı, gözleri Jasper'ın hoşuna gitmeyecek kadar uzun süre Helena'da kalan Simon'ın gözünden kaçmadı.

"Henrietta Davenport diye birini duydun mu?" diye sordu.

Simon gözlerini yavaşça Helena'dan ayırdı. "Asla. Zengin mi?"

Adam başka bir şey düşünmedi. "Servetinin pek bir önemi yok. Sutton House adında bir yer arıyoruz. Orayı biliyor musunuz?"

"Surrey kırsalını çok az bilirim. Ve bence onun servetinin çok önemli olduğunu göreceksiniz, özellikle de Claremont işin içindeyse."

"Suç teşkil eden bir şeyler olduğuna mı inanıyorsunuz?" Edgar şaşıarak sordu.

"Onun gibi adamların köşeye sıkıştıklarında neler yapabilecekleri konusunda çok az şey bildiğinize inanıyorum."

Parçalar yerine oturmaya başladığında Jasper'ın kanı dondu. Gidecek hiçbir yeri olmayan çaresiz bir adam

Zengin kuzeninin aniden yetim kalması? Claremont için gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Ama onun mirasına nasıl ulaşacaktı? Aristokratlar arasında bile kuzenler arası evliliklerin yapıldığı günleri çoktan geride bırakmışlardı. Claremont daha haince yollara mı başvuracaktı?

Ve sonra bulmacanın son parçasını da buldu. Hetty gecenin karanlığında umutsuzca atını sürerken bilinmeyen bir saldırgandan değil, kendi ailesinden kaçıyordu. Eğer Claremont, zorla ya da başka bir şekilde mirasın kontrolünü ele geçirme niyetini açıklasaydı, Hetty onunla şiddetle savaşırdı. Jasper bundan emindi. Ve eğer kaçtıysa, bunun tek nedeni başka seçeneği olmamasıydı.

Masanın kenarına yaslandı, Hetty'nin, *kendi* Hetty'sinin - geleceğini başkalarının belirlemesine izin vermektense fırtınada *iki* kez yola çıkacak kadar cesur bir kadının- onu nasıl tuzağa düşüreceğini bilen bir piçin merhametine kaldığını düşününce görüşünün sınırları karardı.

Hetty geçmişini bilmek için her şeyi yapardı. Kendini tanımak için. Ve Jasper, lanet olası aptal, onu hayal kırıklığına uğratmayı başaramamıştı.

Şimdi o gitmişti. Kendisinden başka kimi suçlayabilirdi ki? "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Isobel, yüzünde hiçbir muziplik yoktu.

şimdi sadece korku.

"Bu Hetty'nin tehlikede olduğu anlamına geliyor," diye yanıtladı Jasper, vücudundaki tüm kaslar gerilerek. "Ve gerekirse onu bulmak için bütün Surrey'i yerle bir ederim."

Yirmi Altıncı Bölüm

HETTY

Hetty'nin uykusu ne huzurlu ne de dinlendiriciydi. Kendini her uyandırmayı başardığında, onu geri çekiyor ve bir kez daha boyun eğene kadar altında tutuyordu. Yorgunluğun bu kadar güçlü olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey yaşamıştı. Belki de bedeninin ve zihninin ihtiyacı olan şey buydu. Dinlenmek, dinlendirici bile. Kendini eskisinden daha kötü hissetse bile iyileşmek için zaman.

Bilinçli olduğu anların çoğunda Jasper'ı düşünüyor, ona ve ailesine dönmeyi ne kadar çok istiyordu. *Ama ben ailemle* birlikteyim, teyzesi ve kuzeninin belirsiz anıları zihnine girip çıkıyordu. *Burası eve benziyor, değil mi?*

Uyu. Uyku her şeyi düzeltir.

Ve böylece uyudu.

Bir ya da iki kez, gözlüğü olmadan tam olarak seçemese de yatağının etrafındaki insanlarla uyandı ve uçurum hala onu acımasızca kavırıyordu. Yarasının sınırlarında eller hissetti. *İyi,* diye düşündü, *bir doktor.* Kendini bu kadar kötü hissettiğine göre bir doktora çok ihtiyacı olmalıydı. Bununla ilgilendiği için teyzesine şükretti.

Konuşmak için ağzını açtı, ama kelimeler karmakarışık çıktı.

"Hetty, sevgilim, iç şunu." Teyzesinin eli yanağını okşadı, ama baskı tenine karşı çok güçlüydü, neredeyse acı verici, neredeyse bir tehdit gibiydi. Boğazından aşağı ılık bir sıvı döktü. Su diye düşündü ama sağlıklı düşünemeyecek kadar sarhoştı. "Aferin kızıma, şimdi uyu."

Yenilme arzusu bu kadar güçlüyken buna nasıl karşı çıkabilirdi?

Gözlerini kapattı ve bir kez daha uçuruma gömüldü.

...

Bir sonraki uyanışında bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

Kemikleri hareket etme ihtiyacıyla ağrıyordu. Cildi rutubetliydi. Sıcaktı, çok sıcaktı ve ağzı bir çöl kadar kuruydu. Yorganı arkaya attı. Gözlükleri neredeydi? Oda neden bu kadar karanlıktı?

Neredeyse sürünerek su dolabına gitti ve ihtiyaçlarını giderdi. Geri döndüğünde, bulanık bir figür odasının ortasında duruyordu ve onu dimdik görünce nefesi kesildi.

"Hetty, kendini zorlamamalısın," diye seslendi teyzesi.

"Sadece tuvaleti kullandım Celia Teyze," dedi dağınık masasını karıştırmaya başlarken. "Gözlüklerim nerede? Fark ettin mi bilmiyorum ama onlar olmadan pek işe yaramıyorum."

Teyzesi garip, onaylamayan bir ses çıkardı. "Umarım bunu senin iyiliğin için yaptığımızı anlamışsındır, canım."

Hetty durakladı, ensesindeki tüyler diken oldu. "Ne yapıyorsun?"

"*Dinlenmene* bakıyorum, çok şey yaşadın." Teyzesi onu omuzlarından tuttu ve zorla yatağına geri götürmeye başladı.

Hetty direndi. "Hasta mıyım?" diye sordu boş boş, çünkü kafası karışmıştı.

"Bir anlamda," dedi teyzesi, Hetty'yi yastıkların üzerine geri itip yorganı omuzlarına kadar çekerken, kenarlarını kıvrıp onu etkili bir şekilde hapsederken. Elleri kalçalarında, geri adım attı. "Bunu hatırlamıyor olabilirsin ama daha önce çok hassas bir yerdeydin."

ortadan kayboldun ve hafızanı kaybettin."

"Babam öldükten sonra mı demek istiyorsun?" Teyzesinin niyetini anlamakta zorlanıyordu. Sadece aşırı korumacı mıydı? Yoksa Hetty'nin bir çocuk olduğunu mu düşünüyordu?

"Kederin seni neredeyse tüketiyordu, canım. Al, sana biraz çay getirdim." Fincanı ve tabağı Hetty'nin ellerine tutuşturdu. "İç."

Hetty küçük bir yudum almadan önce kızgınlıkla oflamaktan kendini alamadı. "Bir ebeveyni kaybettikten sonra verilen normal bir tepki gibi görünüyor, değil mi?"

Gözlükleri olmasa bile, teyzesinin dudaklarının ince, onaylamayan bir çizgiye dönüştüğünü görebiliyordu. "Hetty-"

"Tek istediğim gözlüklerim," diye itiraz etti yudumlar arasında. "Onlarsız olmanın ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu bilemezsin." Jasper bile bunu anlamıştı -birbirlerine ısınmalarından çok önce. O sorduktan sonra, onları bulmak Jasper'ın ilk ve en acil görevi olmuştu.

"Hayır, korkarım bu konuda oldukça katı olacağım, Hetty. Doktorun emirleri. Seni uyaracak hiçbir şey olmadan tamamen tecrit altında tutulman gerektiğini söyledi."

Hetty'nin burnu şaşkınlıkla kırıştı. "Maycott'larla birlikteyken bir doktorum vardı ve iyileştiğimi düşünüyordu-"

"Bunu riske atmayacağım." Teyzesinin ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Uyandığında hissettiğinden daha bitkin olan Hetty'nin daha fazla tartışmaya niyeti yoktu. Bir yudum daha aldı, sıcaklığın boğazından göğsüne doğru yayılmasına izin verdi ve birikmekte olan panik duygusunu açığa çıkardı. "Ne zamandır uyuyorum? Bugün hâlâ Cumartesi, değil mi?" diye ekledi, kendini çok halsiz hissettiği için hafif bir şakayla.

"Aslında Cumartesi öğleden sonra."

Yani gece boyunca ve ertesi güne kadar uyumuştı. Ne kadar tuhaf. "En azından bir mektup yazabilir miyim? Maycott'lar benim için endişelenmiş olmalı. Ve Jasper-"

"Jasper?" Teyzesinin sesi keskindi. Meraklı.

Hetty kızardığını hissetti. "Kont, yani, bilmek isteyecektir

Ben iyiyim."

Teyzesi onu kısaca inceledi. "Kont ile... yakın mıydınız?"

O kadar belli miydi? "Olmaması zordu. Kazadan sonra beni buldu. Sanırım ortak kederimiz nedeniyle yakınlaştık."

"O da mı birini kaybetti?"

Daha açık konuşmak istemeyerek başını salladı. Bu onun paylaşacağı bir şey değildi. "Kim olduğunu hatırlamadan çok önce benim de birini kaybettiğimi fark etti. Kederin bir insanı nasıl yıprattığını fark etmemesinin onun için zor olacağını sanıyorum."

"Doğal olarak," diye cevap verdi teyzesi dalgınca. "İç bakalım canım. Bana bir mektup yazdırabilirsin, yerine ulaşmasını sağlarım." Hetty'nin masasına gitti ve yeni bir kâğıt parçası çıkardı.

Hetty'nin istediği bu değildi ama teyzesinin fikrini değiştiremeyeceğini de biliyordu. Evli olmayan bir kadının bir erkeğe mektup yazmasının pek de uygun olmadığına karar vererek, bir sonraki en iyi şeyi seçti.

"Sevgili Helena," diye başladı. "Balodan aniden ayrıldığım için özür dilerim. Sutton House'dayım, babamla paylaştığım evde. Görünüşe göre sakatlığım sonunda beni yakaladı ve halamın gözetimi altında gücümü yeniden kazanmak için çok ihtiyacım olan dinlenmeyi yapıyorum. Lütfen en kısa zamanda beni ziyaret edin, çünkü her Maycott'u, hatta Adelaide Teyze'yi bile çok özlediğimi fark ettim. Sevgilerimle, Hetty."

Yazmayı bitirdiğinde, Hetty'nin üzerine bir kez daha yorgunluk çökmüştü.

Teyzesi ona dönüp bakmadan önce birkaç dakika yazmaya devam etti. "Bitti."

"Mulgrave Hall'a ulaştığından emin olacak mısın?" "Hemen ilgileneceğim."

Hetty esnedi. "Belki de haklısın Celia Teyze. Hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım."

Teyzesi yatağının yanına geldi ve ona doğru eğildi. "Gördün mü canım, çünkü bedenim ve zihnim sonunda güvende olduğunu biliyor. Uzun zamandır mücadele ediyordun ama artık sonunda dinlenebilirsin."

Hetty yatağına daha da gömüldü. Aklına savunmasız bir düşünce geldi. "Bana babamdan bahseder misin?"

Teyzesi sertleşti. "Anlatacak ne var ki, gerçekten?"

"Onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi zayıf bir sesle. "Onu çok iyi tanıyor olmalısınız, hem de benden daha uzun süredir..."

"O bir sanatçıydı. Belli çevrelerde çok ünlü. Bana egzotik yerlere seyahat etmeyi her şeyden çok sevdiği ve Fransızlardan nefret ettiği söylendi..." Sözünü yarıda kesti. "Sanırım karmaşık bir adamdı. Sana karşı çok korumacıydı..." Başını iki yana salladı. "Bu kadar geçmişi irdelemek yeter. Şimdi biraz dinlenin, daha sonra konuşmak için daha fazla zamanınız olacak."

Bu tanım Hetty'nin kulağına tuhaf geliyordu ama nedenini tam olarak kestiremiyordu. "Mektup, Celia Teyze," diye başladı, çoktan uykuya dalmıştı. "Lütfen..."

Teyzesine bunun gerçek önemini ifade edemezdi. Maycott'ları ne kadar önemseydiğini ona anlatmak adil olmazdı. Onları gerçekten sevdiğini. En azından henüz değil.

Teyzesi başını okşadı. "Uşak teslim edecek. Sana söz veriyorum, Hetty."

Hetty ancak Maycott'ların onu tekrar nerede bulacaklarını bildiğinden emin olunca kendini bıraktı ve uykunun onu almasına izin verdi, boşluğa karşı güçsüzdü.

Uyandığında aklına gelen son şey, teyzesinin babasını tarif edişinin tuhaf olduğunun geç de olsa farkına varmasıydı. Sanki eniştesini hiç tanıymıyormuş gibiydi.

...

"Ona imzalatmamız gerekecek-"

"Şşşt, Anne, Hetty uyanıyor."

Oda karanlıktı. Görünüşe göre her zaman karanlıktı. Hetty'nin

Başı çarpıyordu. Bu, Mulgrave Hall'da uyandığında, yarasının taze ve kanamalı olduğu zamankinden daha fazla acı veriyordu. Elini uzattı ama gözlüğü yerinde yoktu.

Teyzesi iç çekti. "Sana söyledim hayatım-"

"*Dinlenmeliyim*," diye yineledi acı acı. "Yeterince dinlenmedim mi? Neden iyileşemiyorum?"

Claremont ona su getirdi, o da hevesle içti ve neredeyse boğulacaktı.

"Zaman alıyor," dedi biraz mahcup bir ifadeyle.

"Daha iki gece önce bir baloda vals ve polka yapıyordum."

Teyzesi *kıkırdadı*. "Ve muhtemelen sandığından daha fazla zarar verdin. Yine de şimdi bedelini ödüyorsun."

"Ben şımartılarak sağlığına kavuşturulması gereken bir hasta değilim. Gözlüklerimi istiyorum ve lanet olası bir yürüyüşe çıkmak istiyorum."

Claremont onun ses tonundan ürktü ama teyzesi kararlı durdu. "Bunu son derece zorlaştırıyorsun, canım. Ama ben açık sözlü olacağım. Daha önce kederden neredeyse aklını kaybediyordun. Bu yüzden bizden kaçtın. Delilik seni ele geçirdi ve seni sonsuza dek kaybettığımızı düşündük. Ama Tanrı'nın lütfuyla bize geri döndün ve seni tekrar kaybetme riskini almayacağım."

Hetty'nin bütün vücudu buz kesti. Gerçekten delirmiş miydi? Bu yüzden mi ormanda yalnızdı? Hiç takipçisi olmamış mıydı?

"Kızgın hissetmiyorum," dedi, sesi kısıktı.

"Bahse girerim deliliğin acımasızlığı böyledir," diye yanıtladı teyzesi, sesi acır gibiydi. "Annen için de aynısı oldu Henrietta, gerçi baban seni gerçeklerden korumuş olabilir."

"Annem mi?" Kuzeninın bulanık suretine doğru baktı.

"Claremont onun kızıl hastalığından öldüğünü söyledi."

Celia Teyze onun elini sıktı. "Seni korumak için tasarlanmış bir kurgu. Ama Florence Davenport , hem de iflah olmaz bir şekilde."

Hetty zihninde, aynı siyah saçlara ve gri gözlere sahip, babasından almadığı özelliklere sahip, neredeyse hiç tanımadığı bir kadını canlandırdı. Ama Florence'dan ona miras kalan tek şey bu muydu? "Babam bana neden hiç söylemedi?"

"Seni korumaya çalışıyordu canım, onu kim suçlayabilir ki? Sevgili karısını delilik yüzünden kaybetti. Sanırım seni de aynı şekilde kaybetme düşüncesine dayanamadı.

kader."

"Sanırım öyle..." diye cevap verdi, zihni bu yeni vahyin ağırlığı altında dönüyordu. Babasıyla ilgili silik anıları, birlikte paylaştıkları hayatın kısacık görüntülerini hatırlayabilse de, annesiyle ya da deliliğinin nasıl ortaya çıktığıyla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyordu. Babası onu bundan korumaya çalışmış mıydı? Hetty'nin son birkaç gündür yaşadıklarını yaşamış, hayatından kopmuş ve bağlarını koparmış mıydı? Annesi bir tımarhaneye kapatılmış ve tek başına yenik düşmeye mi terk edilmişti? Böyle bir özgürlük kaybını düşünmek bile Hetty'nin kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. "Ama ben annem değilim, Celia Teyze."

"Ama belki şimdi seni neden zorlamak istemediğimizi anlamışsındır." Teyzesi onun saçlarını okşayarak kulağının arkasına sıkıştırdı. "Böyle davrandığında, onu rahatsız eden aynı deliliğe düşmenden korkuyorum. Kendini tekrar bu kadar kaptırırsan sana ne olur bilmiyorum. Daha önce felaketti, değil mi Claremont?"

Kuzeni bir adım öne çıktı. Boğazını temizledi. "Korkunç, gerçekten."

"İşte bu yüzden dinlenmelisin, Hetty. Burada yemen için et suyu ve biraz ekmek var. Hatta sana biraz daha çay getirdim."

Hetty her ne kadar doyurucu bir şeyler istese de, kendini o kadar zayıf hissediyordu ki, midesinin önündeki yetersiz yemekten daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değildi. "Teşekkür ederim."

"Yemeğini ye canım. Doktor gelişimini kontrol etmek için yakında dönecek."

Biraz ekmek kemirdi ve çayını yudumladı. "Ne zamandır uyuyordum?"

"Birkaç saat. Cumartesi gecesi geç oldu. Sadece sizi kontrol etmeye geldik."

"Uşak bir mektupla döndü mü?"

"Hmm?" diye sordu teyzesi, hâlâ dalgın bir şekilde omzunu ovuyordu.

"Maycott'lardan. Sanırım ona geri dönmesi için bir cevap yazmışlardır." Şüphesiz, yakında gelecekleri konusunda onu uyarıyorlardı. Jasper'ın elinden ayrılmak zor olmuştu, Leydi Viola'nınkini saymıyorum bile.

"Oh," diye cevap verdi teyzesi şaşkınlıkla. "Bana bir tane vermedi. Peki ya sen Claremont?"

Kuzeni başını sertçe salladı. "Bana da öyle gelmiyor." Bu garipti. Helena'nın cevap yazmasını bekliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, uyandığında Belhaven Kontu' sert yüz hatlarıyla karşılaşmayı ve ailesiyle vakit geçirdiği onu almaya gelmesini bekliyordu. Hatta, sağlık durumuyla ilgili ipucunun onların hızlı hareket etmesini sağlayabileceğini düşünmüştü.

Ama ya görevlerini tamamlanmış olarak görüyorlarsa? Artık ailesiyle birlikte olduğuna göre Maycott'lar hayatlarına devam edebilirlerdi. Onların sessizliğini düşünürken yemek ağzında küle dönüştü. Onları dek kaybetmiş miydi? Onlar için çok mu az şey ifade ediyordu? *Onun* için?

"Üzülme canım. Sabah onlara bir mektup daha yazarız. Artık yorulmuş olmalısın."

Geldiğinden beri ne kadar uyuduğunu düşününce, bunu söylemenin tuhaf olduğunu düşündü. Ama sonra bunun şaşırtıcı bir şekilde doğru olduğunu anladı. Hetty bir kez daha üzerine çöken derin yorgunluktan kaçamadı.

Zihninin batan karanlığından bir düşünce ortaya çıktı. "Ne sen daha önce diyordun, benim hakkımda imzalıyordun

Bir şey mi?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok hayatım. Sadece mülkle ilgili bazı evraklar. Bu sana düşüyor.

artık baban yok."

Bunun makul bir açıklama olduğunu düşündü. Yine de içinde bir şey vardı. Şüpheyeye çok benzeyen bir şey.

Ama daha fazla düşünmeden tekrar uykuya daldı.

Yirmi Yedinci Bölüm

HETTY

Hetty'nin çayda bir sorun olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Her fincandan sonra hızla inişini başka ne açıklayabilirdi? Teyzesi ona ilaç veriyordu, ama ne amaçla? Onu korumak için yanlış yönlendirilmiş bir ihtiyaç mı? Tek bildiği, doktorun afyon sakızı yazdığıydı ama bu onun rızası olmadan yapıldığı fikrine öfkelenmediği anlamına gelmiyordu. Tavsiye edilsin ya da edilmesin, Hetty teyzesinin uyguladığı şeyin etkilerinin büyük ölçüde olumsuz olduğunu düşünüyordu. Düşünceleri bulanık ve karanlıktı, uzuvları kullanılmadığı için neredeyse uyuşmuştu.

Bu yüzden Hetty'nin yeni bir planı vardı: Ne pahasına olursa o lanet çayı içmeyi bırakmak.

Bir yanı ayağa kalkıp ailesinden hak ettiği açıklamayı talep etmek istiyordu. Ama içgüdüleri onu beklemeye itti. Bir kez olsun nefes alıp durumunu değerlendirmesini istiyordu. Çünkü yanan merakının ve kendisine sakat muamelesi yapılmasına duyduğu kızgınlığın altında, Hetty'nin bir parçası bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Kuzeni o kadar kaba davrandığında bunu arabada hissetmişti. Teyzesi onun kayboluşunu kimseye söylemediklerini açıkladığında bunu bir kez daha hissetmişti. Hayatının geri kalanında Hetty Bath'daymış gibi davranmaya hazır mıydılar? Elbette bu hikâye Hetty'yi ailesi dışında tanıyan hiç kimse için geçerli olmayacaktı.

Yoksa dünyada gerçekten o kadar yalnız mıydı? Babasının yurtdışında yaşama ısrarı, Hetty'nin tüm İngiltere'de anlamlı bir arkadaşlığı olmadığı anlamına mı geliyordu?

Bunu düşünemezdi, yoksa umutsuzluğun derinliklerine gömülme ve teyzesi ile kuzeninin ona sunduğu soğuk, misafirperver olmayan şefkati kabul etme riskini alırdı, çünkü en azından onlar *aile* dendi.

Yine de babasının sadece bir fotoğrafını gördüğünde hissettikleriyle Celia ve Claremont'un varlığında hissettiği büyük boşluğu karşılaştırmamak zordu. Bir teyze ve kuzenin aynı tepkiyi vermeyeceğini kabul ediyordu ama onlara karşı hiçbir tepki vermemek? Bu inanılır gibi değildi. Hetty'nin aklına gelen tek mantıklı açıklama, onların eski hayatında bile onun için yabancından biraz daha fazlası olduklarıydı.

Ve eğer bu doğruysa, ona ilaç vermenin yanı sıra yalan da söylüyorlardı demektir. Tanrım, Hetty teyzesinin mektubu Helena'ya hiç *göndermemiş* olduğunu öğrenirse hiç şaşırmayacaktı. Umut verici bir şey değildi. set . koşullar, ve vedaha uzun Hetty şaşkın üzerinde o, ve daha fazla onu bağırsak çağırdı onu için bir şeyler yapmalıydı. Teyzesinin boğucu kontrolünden kurtulması ve kendi hayatının kontrolünü eline alması gerekiyordu. Ama nasıl? Ev sessizdi, odası her zamanki gibi karanlıktı. Hâlâ gece olduğunu ve belki de şansı olduğunu düşündü.at hareketli hakkında fark edilmeden. Kör olarak Ne yazık ki yarasa, çünkü hâlâ gözlükleri yoktu. Kolu ulaşıldı dışarı Geçici olarak, dışarı . alışkanlık ama parmakları tanıdık şeklini gece masasında buldu. Heyecan ve rahatlama yükseldi yüzüne doğru kaydırırken içinden geçti.

Ayağa kalktı, uzun zamandır ilk kez görüş açısı çok açıktı. Teyzesi onları bulması için orada mı bırakmıştı? Hetty'yi yatağına hapsetme konusunda ne kadar kararlı olduğu düşünülürse, bu pek mümkün görünmüyordu. Ama o zaman geriye Claremont kalıyordu ve eğer bir şey varsa, ona yardım etmesi annesinden bile daha az olası görünüyordu.

Hetty'nin evde bir arkadaşı var mıydı? Görünmeyen ama belki de engelinin farkında olan biri mi? Ve eğer öyleyse, onlar

Ona yardım etmeye istekli misin?

Fark etmezdi. Ne olursa olsun bir çözüm bulmak zorundaydı. Ama elini çabuk tutması gerekiyordu. Hetty, teyzesi başka bir yatıştırıcı çayla dönmeden önce ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu.

Hetty dengesizce ayağa kalktı, günlerce uyuduktan sonra ne kadar çabuk çöktüğüne şaşırdı. Oda dağınıktı, ama bunda bir rahatlık vardı. Hetty odanın dağınıklığında eski hayatının kanıtlarını görebiliyordu. Yerden atılmış bir bornoz aldı ve onu kendi üzerine sardı. Bahar gibi kokuyordu; narenciye ve hanımeli. Zihninde şıneyi ve makyaj masasındaki aynada yansıyan kendisini görebiliyordu, kokuyu nabız noktalarına sürüyordu. Annesinin en sevdiği parfüm olduğunu ve Hetty'nin onu hatırlamak için sürdüğünü hatırladı.

Kokunun, gömülü anılarıyla arasındaki en güçlü bağ olduğunu kanıtlamış olması tuhaftı. Annesinin deliliğe sürüklenişiyile ilgili hiçbir şey hatırlamaması daha da tuhaftı. Belki de babası bunu ondan gerçekten saklamıştı.

Masasına oturdu ve bir yığın mektup arasından hafifçe buruşturulmuş boş bir parşömen parçası aldı. Pek bir planı yoktu ama Maycott'lara bir mektup daha göndermeye niyetliydi, çünkü ilk mektubunun Mulgrave Hall'a ulaşmamış olma ihtimali oldukça yüksekti. Kendini biraz daha iyi hissetseydi, Hetty oraya kendisi giderdi ama şu anki durumuyla bunu asla başaramayacağını biliyordu. İlk mektubunun alınmış ama önemsiz görülmüş olma ihtimaline karşı, Jasper'a Sutton Malikânesi'nde kendisini ziyaret etmesi için yalvarırcasına bir şeyler karaladı.

Ama nasıl gönderecekti? Maycott'ların onun iyiliğiyle ilgilenmeyeceği gibi yanlış bir izlenime kapılabilecek olan teyzesi ve kuzenine güvenmemesi gerektiğini yeterince biliyordu. Daha da kötüsü, Maycott'ların ona nasıl davrandıkları hakkında hiçbir şey bilmesini istemeyebilirlerdi.

Sonra uşığı ve onun kendisini nasıl merakla incelediğini hatırladı, sanki onun bilmediği bir şey biliyormuş gibiydi. *Bilmesi gereken* bir şeyi. Belki de onun için gözlüklerini geri getirmişti. Belki de onun görünmeyen müttefikiydi.

Bir anda kararını verdi.

Odasının ötesindeki koridor sessiz ve tamamen karanlıktı. Halının üzerinde parmak uçlarında yürüdü, ses çıkarıp mektubunu göndermeye fırsat bulamadan birilerini uyarmaktan korkuyordu.

Ama koridorlar boştu. Sutton House'a girdiğinden beri kuzeni ve teyzesinden başka kimseyi görmemişti. Gerçi zamanının çoğunu uyuyarak geçirmişti ama odasını temizlemeye ya da ateşiyle ilgilenmeye gelen birini de görmemişti. Teyzesi yemek ve çay tepsilerini kendisi getiriyordu, ki bu da Hetty'ye dul bir barones için garip bir şey gibi gelmişti.

Koşullar bu kadar kötü müydü? Babasının mali durumu darmadağın mı olmuştu?

İçgüdüleri onu mutfağa yönlendirdi ve orada bahçeye açılan bir yan kapı buldu. Bir çift çamurlu bot giydi ve dışarı çıktı.

Hetty uşığı ahırın derinliklerinde, ahırları temizlerken buldu. Onu görünce süpürgeyi bıraktı. Muhtemelen korkmuş görünüyordu; saçları dağınıktı ve sırtından aşağı dökülüyordu, bir gecelik ve bir bornoz giymişti, gerçek bir Brontë kahramanı kırlarda dolaşmaya çıkmıştı.

Giriş için zaman yoktu. "Adın ne senin?" "Ben Jack, Hanımefendi." O tahmin etti o bir yerlerde idi On yedi yaşlarında. Hâlâ bir çocuk. "Benim kim olduğumu biliyor musun, Jack?"

"Evet." Adam hevesle başını salladı. "Siz Bayan Davenport'sunuz."

Hetty hâlâ hissetmiyordu. "Ölmeden önce babam için mi çalışıyordun?" Onun sadakatının nerede yattığını bilmesi gerekiyordu.

Başını salladı. "Evet."

"Teyzem geçenlerde benim adıma size bir mektup mu teslim ettirdi?"

"Bana bir mektup verilmedi hanımefendi, çok öncesinden beri.

buraya geldin."

Yani şüpheleri doğruydu ama yine de teyzesinin eylemlerinin ardındaki nedeni bilmiyordu. Bu bekleyebilirdi. Boş ahırın etrafına bakındı. "Geriye kalan tek hizmetçi sen misin?"

"Şimdi öyleyim," diye cevap verdi. "Mutfakta bir hizmetçi kalmıştı ama siz döner dönmez onu kovdular."

"Sana kötü mü davranıyorlar?"

"Haftalardır bana doğru düzgün maaş ödemediler, eğer sorduğun buysa." Ensesini kaşıdı. "Onları ihbar edersem beni hırsızlıkla suçlayacaklarını söylüyorlar."

"Çok özür dilerim." Hetty'nin, hırsızlığın cezasının çoğu zaman gereğinden fazla ağır olduğunu hatırlaması için hafızasına ihtiyacı yoktu. Bundan kaçınmak istediği için onu suçlamadı. "Neden gitmiyorsun?" diye sordu usulca. "Eğer buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorsan, tehditlerinden kaçabilirsin."

Sanki cevap belliymiş gibi ona baktı. "Gidecek başka yerim yok."

Bu duyguyu biliyordu, sadece içinde bulunduğu koşullar o kadar kötüydü ki kalmak yerine bilinmeze doğru kaçmıştı. Ve şimdi onu karanlık bir kaderden kurtaranın sadece şans ve sert bir piç olduğunu biliyordu. Ne yazık ki herkesin yardımına koşacak Jasper Maycott yoktu.

Ona son bir sorusu vardı. "Gözlüklerimi benim için geri getiren sen miydin?" Bu tamamen bencilce olmayan bir hareketti ve Jack'in karakteri ve ona güvenip güvenemeyeceği hakkında çok şey söyleyecekti.

Başını eğdi, yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim-"

"Kızgın değilim, tam tersine. Size borçluyum ama bir kez daha yardımınıza ihtiyacım var."

Daha dik durdu. "Tabii ki."

"Mulgrave Hall'un nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu ve Jack başıyla onayladı. Ne de olsa Surrey çok büyüktü ve Mulgrave Malikânesi de çok görkemliydi. "Oraya büyük bir aceleyle gitmeni ve Lord Belhaven'ı bulmanı istiyorum." Jack'in gözleri büyüdü. "Sen

bu mektubu ona vermelisin. Sanırım mektubu aldığı için minnettar olacak ve mektubu verdiğiniz için size hiç kızmayacaktır."

Jack başıyla onayladı. "Halledeceğim, Bayan Davenport."

Hetty onun arkasından, ahırıyla ilgilendiği ata baktı. Güzel doru rengi ve örgülü siyah yelesiyle hayvan tanıdık geliyordu. Elini uzatarak yaklaştığında, yaratık onun dokunuşuna doğru eğildi. Kadife yumuşaklığında ve sıcacıktı.

"Bu benim atım mı?"

Jack başıyla onayladı. "Siz gittikten bir gün sonra bize geri dönmenin yolunu buldu." Yaşadıkları çileden kurtulduğunu duyunca çok rahatlamıştı. Jack ona küçük bir elma uzattı. "Onun adı Gringolet."

"Sir Gawain'in atından sonra," diye düşündü, elmayı ona yedirirken, o da minnetle ısırıldı. Tekrar Jack'e baktı. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman eve döneceğinizi ummuştum, Bayan Davenport," dedi. "Ama neden şimdi benimle gelip Lord Belhaven'a mesajı kendiniz vermiyorsunuz? Dürüst olmak gerekirse teyzenle kuzenine pek güvenmiyorum ve seni onlarla bırakma fikri hoşuma gitmiyor."

Hetty bunu düşünmüştü ama gerçeği öğrenmesinin tek yolunun sürpriz unsurunun kendi tarafında olması olduğundan şüpheleniyordu. Ortadan kaybolursa, ona ne olduğunu ya da son kez evinden kaçmasına neyin sebep olduğunu asla öğrenemeyebilirdi. Ve bu bilgi olmadan, bilinmezlik peşini bırakmayacaktı.

Ayrıca, teyzesi ve kuzeni ona karşı çok iyi niyetli olmayabilirlerdi ama yine de onun ailesiydiler.

"Güvende olacağım, Jack. Yeter ki bu mektubu Lord Belhaven'a mümkün olduğunca çabuk ulaştır." Jasper geldiğinde, teyzesinin bakıcılığını bırakıp Hetty'yi gerçekten dinlemekten başka çaresi kalmayacaktı. Çocuk başıyla onayladı ve ata binerek Gringolet'yi dörtnala koşturdu.

O gittikten sonra gizlice eve girdi ve bir sonraki hamlesini düşündü. Henüz şafak sökmemişti ve

Jasper'ı beklemek için odasına çekilecek gibi hissediyordu. Teyzesinin, mirasının babasının avukatlarına bağılı olduğı iddialarını düşündü. Eğer buna işaret eden kâğıt ve belgeleri görebilseydi, içinde bulunduğı durumu daha iyi anlayabilirdi. Belki Celia Teyze'ye delirmenin ya da yoksulluğun eşiğinde olmadığını kanıtlayabilirse, ona yetişkin ve kendi işlerinden sorumlu bir kadın gibi davranmaya başlayabilirdi.

Sonunda Sutton House'un kütüphanesi olarak kullanılan çalışma odasını buldu. Mulgrave Malikânesi'ninki kadar etkileyici değildi ama yakışırđı. Bir çalışma odası için oldukça Bohem bir havası vardı: tavus kuşu tüyleri ve ipek eşarplar rastgele etrafa saçılmış, ölü çiçek vazoları rafları kaplamış, silindir şapkalı yarı giyinik bir manken masanın üzerine tehditkâr bir şekilde eğilmiş ve babasının eskizleri her yüzeye dağılmıştı. Bunları değerli mücevherler gibi toplamak istiyordu, bu işe ayıracak boş vakti olduğunda. Ama şimdilik yapacak işleri vardı.

Koridora ışık sızmaması için kapıyı arkasından kapatmaya dikkat ederek bir sigara yaktı. Hava dişlerini kadar soğuktu ama göze çarpmamak isterken ateş yakma riskini göze alamazdı. Raftan bir sabahlık aldı, şöminenin yanındaki süslü bir tencereyi devirdi, içindekiler yere döküldü. Yüzünü buruşturarak üstündeki ayak seslerini bekledi ama ses gelmedi. Tencerenin içindekiler şaşırtıcı değildi: bir ateş demiri, bir çift maşa, bir tel fırça ve bir kürek, ama ilginç bir şekilde birden fazla kılıç vardı, sanki babası ateşle ilgilenmek kadar kılıç oynamaya da meyilliymiş gibi. Daha da ilginç, kılıcı eline aldığıında kabzası eline tam oturuyordu, öyle ki kılıcı nasıl kullanacağını bilip bilmediğini merak ediyordu. Bu da listeye eklenecek, fırsat bulduğunda keşfedilecek bir başka gizemdi.

Babasının çalışma odasının büyüleyici karmaşasına bakan Hetty, o öldüğünden beri odanın hiç değişmediğini düşündü. Bunu o mu yaptı? Onu kaybetmenin acısı mı

Son anlarını, yaptığı dağınıklıkları ve yarım bıraktığı görevleri kristalize etmek için?

Masaya doğru ilerledi ve dalgın bir şekilde kalemleri ve hokkaları ayarlamaya başladı, onları oraya bırakan adamı daha fazla hatırlamaya çalıştı. Sabahlığı omuzlarına sardı, artık tanıdık gelen pipo dumanı ve terebentin kokusunu içine çekti, aniden babasının kendi kendine Strauss mırıldandığı ya da evinde izin verdiği tek Fransız ithalatı olan absent kadehleri eşliğinde finansörleriyle hararetli tartışmalara girdiği görüntüleri gözünün önüne getirebildi.

Bir zamanlar babasıyla paylaştığı evde geçirdiği her bilinçli anda, Hetty babasını daha çok hatırlıyordu. Kendine güveni artmıştı. Anılarına ulaşamayacağını düşünmüştü ama belki de öyle değildi.

Ve böylece, babasının onu içinde bıraktığı duruma dair bir ipucu aramak, işlerin teyzesinin önerdiği kadar vahim olmadığını ummak için yığınla belgeyi okumak gibi sıkıcı bir işe başladı. Belki de o ve Claremont bu korkutucu kâğıt yığınının bakmayı akıl edememişlerdi. Hetty'nin, avukatından gelen ve babasının vasiyetinin içeriğini ve Hetty'nin resmi olarak mirasa sahip olabilmesi için atılması gereken yasal adımları özetleyen bir mektup bulması uzun sürmedi. Mali işlerden pek anlamıyordu ama hakkı olan yıllık miktar Sutton Evi'nin bakımı için fazlasıyla yeterli görünüyordu. Belki de teyzesi içinde bulunduğu zor koşullar konusunda yanılmıştı ve Hetty avukatla konuşabildiğinde meseleler çözülecekti.

Babasının sandalyesinde arkasına yaslandı, yoksul olmadığını bildiği için rahatlamıştı ama yine de onu kaybettiği için üzgündü. Sandalyesinde otururken, sabahlığına sarınmış ve hayatının değerli kalıntılarıyla çevrelenmiş halde, John Henry Davenport'un daha da fazla parçasını hatırlayabilirdi: kahkahasının zengin havlaması, parmaklarının kırıksıklıklarında boya birikmesi, eğer izin verseydi her öğünde erikli pudingi nasıl memnuniyetle yiyeceği. Ama o istiyordu ki

Her şeyi hatırlıyordu: sevinçlerini ve zaferlerini, üzüntülerini ve kederlerini. Belki de teyzesini sağlığının iyi olduğuna ikna ettikten sonra babasının atölyesini bulacak ve onu daha fazla hatırlayana kadar resimlerini inceleyecekti. Bir planı olması onu rahatlatmıştı.

Ama koridordaki ani ayak sesleri onu ürküttü. Kapının kolu sallanırken konyağı söndürdü ve babasının masasının altına daldı; kaçtığı için kendini yarı aptal, yarı da dinlediğini bilmeden ailesinin niyetini öğrenebilmek için çaresiz hissediyordu.

"Gel, iliklerine kadar üşümüş olmalısın," dedi teyzesi, birini çalışma odasına sokarken.

"İtiraf etmeliyim ki araba yolculuğu pek de hoş değildi," dedi tanımadığı bir erkek sesi. Soğuk hava çalışma odasına kadar onlara eşlik etti ve Hetty'nin masanın altındaki ayak bileklerine sürtündü. "Bu iş geride kaldığında memnun olacağım."

"Sevgilim, bu sefil kulübeyi satıp Londra'ya dönebildiğim an her şey bitmiş olacak ve bir daha lanet Surrey'e adımımı atmayacağım."

Ardından iki kişinin oldukça tutkulu bir şekilde öpüşme sesi duyuldu. Hatta ıslak bir şekilde. Hetty bunu duymak zorunda kalmasının, kulak misafiri olduğu için ona verilen bir ceza olduğunu düşündü.

Sonunda hava almak için yukarı çıktılar. "Nasıl gidiyor peki?"

"O iğrenç bir baş belası, ama Claremont hafızasının hiç de gelişmediğini düşünüyor, bu da bizi çok rahatlatıyor."

"Bunun gerçekten de garip bir durum olacağını tahmin ediyorum," diye cevap verdi adam. "Bu konudaki şansınıza inanamıyorum."

"Şans ya da ilahi takdir belki," diye yanıtladı teyzesi. "Peki, avukatınız ne dedi? İfademiz yeterli mi?"

Adam tereddüt etti. "Kendi hayatıyla ilgili temel gerçekleri hatırlamayacağından emin misiniz?"

"Claremont annesinin kızıl hastalığından uzun süre önce öldüğünü ya da çok yakın zamanda meydana gelen olayları hatırlamadığını söyledi. Sanırım ona her şeyi anlatabilirdik ve bizim ona yalan söylediğimizden şüphelenmesi için hiçbir nedeni olmazdı. O

bize güvenmek için acınacak derecede istekli."

Hetty'nin kanı dondu. Demek annesi delirmemişti. O daha fazla düşünmeden adam devam etti. "Peki ya deliliğiyle ilgili hikâye?"

"Tohumları ekiyordum. Bir delilik döneminden sonra hafızasını kaybetmek o kadar da hayal edilemez bir şey değil. Aslında ben bunu işin gerçeğinden daha makul buluyorum."

"Sanırım bu konuda haklısın," dedi. "Aniden aklının başına gelebileceğinden mi endişeleniyorsun?"

Teyzesi kaba bir şekilde güldü. "Dün gece ona annesinin de benzer bir hastalığa yakalandığını söyledim. Bir Mart Tavşanı kadar deliydi ve bu yüzden öldü. Yüzünü görmeliydin. Hikayeyi hemen benimsedi, şüphesiz aralarındaki paralellikleri sezmişti. Dediğim gibi, tohumlar ekildi; bizim sadece onları sulamamız gerekiyor."

Adam boğazını temizledi. "Doktor Poole'un Leicester'daki bir hastaneyle mevcut bir bağlantısı olduğunu söylemiştiniz?"

"Evet, Leicester Borough Akıl Hastanesi. Köklerinin ya da bağlantılarının olmadığı, onu soracak arkadaşlarının olmadığı bir yere yatırmanın en iyisi olacağını düşündük. Leicester doğal bir seçim gibi görünüyordu."

"Reynolds, Claremont ve Dr. Poole'un ifadelerine ek olarak sizin ifadenizin de mahkemenin sizin tarafınızı tutması için yeterli olacağına inanıyor. Hapse atılmasına karşı çıkarsa daha iyi olur. Bu tür kurumların sahiplerinin iddialı, kontrol edilemeyen bir kadından daha fazla nefret ettikleri çok az şey vardır."

Vücudu korkunç bir farkındalıkla dolup taşarken ve kalbi göğsünde sıkışırken Hetty güçlükle nefes aldı. Durum korktuğundan çok ama çok daha kötüydü. Teyzesi ve kuzeni onu tekrar iyi görmek istemiyorlardı. Aksine, onu deli ilan ettirip bir akıl hastanesine kapattırmak niyetindeydiler. Plana kulak misafiri olmasaydı, muhtemelen başarılı da olacaktı. *Ama neden?*

Teyzesi rahat bir nefes aldı. "O çok inatçı.

ve eğer onu ilk denememizdeki panik haliyle değerlendirirsek, sessizce gitmeyecektir."

"Histeri sadece onun deliliğine dair iddialarınızı güçlendirecektir. Tıbbi olarak engelli olduğu kabul edildiğinde, Claremont'u mirasının vasisi olarak atamaktan başka çare kalmayacak. Ve başka akrabası olmadığı için bu ciddi görev sadece ona düşebilir."

"Ve sonra kurtulacağız," dedi, rahatlamış bir şekilde sözlerini uzatarak. "Ve eğer oğlum bir daha Claremont koltuğuna bahse girirse, onu kendim öldürürüm."

Ve sonra anladı. Claremont ve Celia Teyze onun için yabancından biraz daha fazlasıydı çünkü babası hayattayken hiçbir ilişkileri olmamıştı. Onlar sadece Hetty'nin en savunmasız olduğu anda ortaya çıkan, ilgili bir aile kisvesi altında, ölmüş babasından ona kalan servetin peşinde koşan işbirlikçi, fırsatçı yırtıcılardı.

Hetty'nin gecenin karanlığında kaçmasının nedeni buydu. Yaralanması boyunca onu takip eden o derin korku şimdi anlam kazanmıştı. Özerkliğini kaybetme düşüncesinden daha korkutucu bir şey yoktu ve evlenmemiş, korunmasız bir kadının dünyadaki konumunun, onu desteklemesi gereken ailesi tarafından tehdit edilmesinden daha tehlikeli bir şey olamazdı.

Claremont'un, kuzeninin önceki günahlarını hatırlamadığını fark edene kadar onun yanında bu kadar tereddütlü davranmasının ve Celia Teyze'nin onu uysal tutmak için ilaç vermesinin nedeni buydu. İhanete uğradığı ve kuzeninin açıklamalarına bu kadar kolay kanıp aldatıldıkları için kendini hasta hissediyordu. Hetty cevaplar istemişti ve kuzeninin açıklamaları eksik olsa da, kendi başına bulabileceğinden daha fazlasını sağlamışlardı ve bu yüzden onları sorgulamadan kabul etmişti.

"Hayatının geri kalanında belirli kaynaklara erişimini sağlamanız gerekebilir, ancak genel bakımı için önemsiz meblağlardan, sadece cep harçlıklarından bahsediyoruz.

bekliyorum." Sanki bir kadının ezilmesi ve hapsedilmesi onun için alışılmış bir olaymış gibi yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Bahsettiğiniz konttan ne haber?"

"Sanırım bir fantezi. O hiçbir beklentisi olmayan bir halktan biri. Eğer aralarında bir bağ varsa, bu kesinlikle kaybolacaktır."

Kendi sınırlı beklentilerine ve Jasper'ın bir aristokratın soğuk çaresizliğine indirgenmesi en büyük hakaretti. Hetty onu bir fakir bile olsa severdi ve birlikte olabilmeleri için tüm dünyevi varlıklarından vazgeçebilirdi. Celia Teyze aşk hakkında ne biliyordu ki?

Koltuk gıcırdayarak adamın ayağa kalktığını gösterdi. "Londra'ya dönmek zorundayım ama bir sonraki hamlenizle ilgili hızlı bir haber bekliyorum."

"Artık planımızın sağlam olduğunu bildiğimize göre, ertelemek için bir neden göremiyorum," dedi teyzesi. "Karına selamlarımı ilet," diye ekledi kendini beğenmiş bir tavırla, uzaklaştıkça sesi soluğu kesiliyordu.

Kapı sessizce kapandı. Hetty masanın üzerinden dışarı bakmadan önce birkaç kalp atışı boyunca nefes almadı.

Yalnızdı.

Hem özgürlüğünü hem de güvenliğini elinden almak isteyen iki kişiyle birlikte bir evde tek başına.

Ve tek müttefikini göndermişti.

Hetty saklandığı yerden hızla çıktı ve seçeneklerini tarttı. Daha önce şüphelenmiş olabilirdi ama teyzesinin mektubu Helena'ya hiç göndermediği artık çok açıktı. Muhtemelen ilk fırsatta yakmıştı. En azından artık Maycott'ların onu terk etmediğinden emindi ve akli başında olsaydı, Hetty aralarında bu kadar çabuk filizlenen sadakatten asla şüphe etmezdi.

Ama teyzesi, onun bir daha böyle bir şey *yapmamasına* özellikle dikkat etmişti.

Aklı başında olsun.

Tanrıya şükür Jack'i Mulgrave Hall'a göndermişti. Aksi takdirde Maycott'ların onu nerede arayacaklarını bile bileceklerini sanmıyordu. Baloda Claremont, Jack'i hararetle etkilemişti.

an önce Sutton House'a dönmeleri, Hetty'nin kendini toparlaması ya da Jasper'la bir daha ne zaman görüşeceklerine dair daha sağlam planlar yapması için çok az zaman bıraktı.

Belki de başından beri onu arıyordu.

Belki de sabırlı olması gerekiyordu. Ama az önce teyzesinin söylediklerinden sonra, Hetty sabretmek için fazla zamanı kalmadığından korkuyordu. Tekrar kaçabilirdi. Başka bir ata binebilir ve onlar onu aramaya başlamadan önce ortadan kaybolabilirdi. Ama babasının evinden ikinci kez kaçma düşüncesi, özellikle de şu anki zayıf durumu göz önüne alındığında, ağzında ekşi bir tat bıraktı. Bu kaçışın ilk denemesinden daha başarılı olacağının ya da teyzesi ve kuzeninin onu sonsuza dek susturmak için daha sert önlemlere başvurmayacaklarının hiçbir garantisi yoktu. Hetty odada volta atmaya başladı. Güneş daha yeni doğmaya başlamıştı. Teyzesinin bir doz daha vermek istemesinden önce muhtemelen çok az zamanı vardı.

Onun zayıf olduğunu düşünüyorlardı. Saf. Yalnız.

Onu hafife almalarına izin verecekti. Üstünlüğün kendilerinde olduğuna inanmalarına izin verecekti. Özgürlüğüne kavuşmasının tek yolu buydu. Ama dikkatli olmak zorundaydı. Çalışma odasında teyzesinin sesine kulak misafiri olduğu için şanslıydı. Bir sonraki hamleleri gizemli olsaydı ve onlara güvenmeye devam etseydi başına neler gelebileceğini düşündükçe ürperiyordu. Ama kulak misafiri olma eğilimi sonunda işe yaramıştı. Bu sayede Hetty'nin bir plan oluşturması için yeterli zamanı olmuştu.

Koşullar onu daha önce de evinden kaçmaya zorlamıştı ama geçmişî hâlâ kendisinden saklı olsa da şimdi daha iyi bir konumdaydı.

Bu sefer o olmayacaktı. Bu sefer savaşıacaktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

HETTY

Hetty babasının sandalyesinde kıpırdandı. Daha uygun bir şeyler giyecek vakti olmadığından, teyzesi ve kuzeninin karşısına babasının sabahlığından başka bir şey giymeden çıkacaktı. Isobel'in elbisesinin zırhını özlemişti ama bu da işine yarayacaktı.

Üst kattaki odaları taradıklarını, sanki kayıp bir evcil hayvanmış gibi ona seslendiklerini duyabiliyordu.

Onu yakında bulacaklardı ve planı harekete geçecekti.

Hâlâ pek çok şey ters gidebilirdi. Genç sağdıçı göndermişti. Claremont onu alt etmek isterse, kendini savunamayacaktı. Claremont'un içten içe hâlâ bir beyefendinin kısıtlamalarına bağlı olduğu gerçeğine güveniyordu. Bu ve planlarını gerçekleştirdikleri takdirde cezalandırılma tehdidi. Celia Hala, Hetty ile Jasper arasında bir şey olduğuna inanmıyordu ama Claremont onları birlikte görmüş ve Jasper'ın şüpheciliğinin sıcaklığını ve endişesinin ağırlığını hissetmişti. Annesi Jasper'ın onun için geleceğine inanmıyorsa bile kuzeni inanıyordu.

Sonunda onu buldular. Teyzesi onu görünce şok olmuş gibi yapma cüretini gösterdi.

Hetty'nin oyun oynayacak zamanı yoktu. Açıkça konuşmaya ve onlarla aynı odada yalnız kalmaktan ne kadar korktuğunu belli etmemeye çalıştı. "Claremont, Leydi Celia, hoş geldiniz."

"Hetty," dedi teyzesi, göğsünü zoraki bir inançsızlık gösterisiyle tutarak. "Seni böyle görmeyi beklemiyordum..."

"Bilincin yerinde mi?" diye . Claremont'un yüzü kızardı ama

Annesinin duruşu sadece dikleştı. Hetty devam etti. "Çaylarınızın pek de canlandırıcı olmadığını söylemeliyim, Celia Teyze."

Zamana oynuyor, çaresizliğe kapılmamak için duygularını kontrol altında tutmak için elinden geleni yapıyordu. Eğer Jack ona söylediğı kadar çabuk gittiyse, Jasper o kadar uzakta olamazdı, değil mi?

Celia Teyze kaşlarını çattı. "Claremont, çarenin çoğı zaman hastalıktan daha kötü olduğuna dair ünlü bir Latince deyiş yok mu?"

"*Aegrescit medendo*," diye yanıtladı Hetty'ye kendini beğenmiş bir bakış atmadan önce. "Bu Vergil," diye ekledi.

"Peki Vergil açgözlü ilişkiler hakkında ne diyor?" sordu Hetty, zihninde birdenbire Roma şiirinin zenginliğini keşfederek. "*Latet anguis in herba*, sanırım." Adelaide Hala'nın, Hetty'nin derinlere gömdüğü anılarının kandırılarak yeniden ortaya çıkarılabileceğine dair teorisinde gerçekten de çok şey vardı.

Teyzesi Claremont'a baktı, belli ki Vergil'in eserlerine o kadar aşına değildi. Yakasını çekiştirdi ve boğazını temizledi. "Bir yılan otların arasında saklanır," diye tercüme etti.

"Bunu kastetmiş olamazsın, Hetty," diye bağırdı teyzesi, kapıya doğru ilerleyip onu kapatırken. "Biz her zaman senin için en iyisini istedik."

Hetty kendisini kaçırmak isteyenlerle aynı odaya kapatılmaktan hiç hoşlanmamıştı. "Kapıyı açık tutmanı rica ediyorum teyze."

"Canım, aile arasında kalması gereken bir şeyi kimsenin duymasını istemeyiz. İtibarını düşün." Claremont'a anlamlı bir bakış attı, sadece ikisi arasında okunabilecek bir ifadeydi bu. Hetty gerilmeye başlamıştı. Maycott'larla dolu bir arabanın görünmesi için dua ederek pencereden dışarı baktı.

Teyzesi ateşin yanındaki koltuğa oturdu. "Şimdi, bizi neyle suçluyorsunuz?"

Hetty elini çok çabuk tutmak istemiyordu. Teyzesinin niyetini çok iyi biliyordu, ama gerçek kurtarıcılardan önce bilgisinin boyutunu açığa vurmak istemiyordu

geldi. "Uyuşturulmak hoşuma gitmiyor Celia Teyze. Hiçbir doktorun bu miktarda afyon sakızı yazacağını düşünemiyorum."

Teyzesi başını öne eğdi. "Belki elim biraz ağırdı ama amacım sadece rahatsızlığını atlatmana yardımcı olmak ve eskisi gibi bir olay daha yaşanmasını önlemektir. Ama şu haline bir bak canım. Belki de annenin kaderinin önlenebileceğini düşünmekle hata ettim." Oğlunu işaret etti. "Claremont, ateşi var mı?"

Kuzeni ona doğru hamle yaptı ama Hetty ondan daha önce ters çevirdiğı tencereye çarptı.

Teyzesi yorgun, onaylamayan bir ses çıkardı. "Bizi kötülemekteki ısrarın beni çok rahatsız ediyor, Henrietta."

O sırada Claremont ona ulaşmış, alnını kontrol etmek istercesine kolunu uzatmıştı. Ama Hetty bunun bir saçmalık olduğunu biliyordu ve ikisine de zerre kadar güvenmiyordu. Her ikisini de şaşırtarak elini geri çekti.

Teyzesinin ses tonu boştu. "Senin gibi kızlar için yerler var Henrietta. Umutsuzca ihtiyaç duyduğun yardımı alabileceğin yerler." Ama Hetty onu duymazdan geldi, onun yerine kuzenine odaklanmayı tercih etti. Teyzesi iç çekti. "Claremont, onu tut. Aklını tamamen yitirdi ve onu kendinden korumak dışında yapabileceğimiz çok az şey var."

"Bana dokunma," diye hırlayarak kuzenini uyardı Hetty.

Ama Claremont'un onu dinlemek için hiçbir nedeni yoktu ve annesinin emrine kulak vermek için her türlü nedeni vardı. Bir anda kızın üzerine atıldı, bir bileğini acı verecek kadar sert bir şekilde yakaladı ve kız umutsuzca kıvranmaya çalışırken diğerine uzandı. Ama bir kolu serbest olsa bile onun için çok güçlüydü. Hetty' tam gücüyle bir şansı olabilirdi ama teyzesinin çabaları onu zayıflatmıştı. Adam onu tamamen ele geçirirse, ondan kaçmak için hiçbir yolu kalmayacağını biliyordu.

Onlar boğuşurken Celia Teyze ayağına kalktı. "Dr. Poole'u çağıracağım ve o da senin deliliğini doğrulayacak, Henrietta. Böyle bir

Utanç verici ama çaresizce ihtiyaç duyduğunuz konularda size yardım edebilecek donanıma sahip değiliz. Ancak bu tür şeyler aileden gelir ve annenizin sonunun nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz."

Sanki teyzesi Hetty'nin deli olduğunu kabul edip sessizce gidebileceğine inanıyor gibiydi. Belki de bu yöntemin işe yarayabileceği bir zaman olmuştu. Belki de onu yolda, anıları olmadan bulanlar Jasper Maycott yerine Claremont ve Leydi Celia olsaydı. Onu daha da hastalanması için şımartabilirlerdi ama Jasper onu iyileşmesi için zorlamıştı, ilk başta inadına ama sonra daha önce sahip olduğu hayata dair küçük bakışlar ona ulaşabileceği bir şey verdiği için. Maycott'lar olmasaydı, kendini yeniden keşfedemeyebilirdi.

Claremont küfrederek kadının kolunu arkadan büktü ve kadının görüşü panik ve öfkeyle karardı. Onu kilit altına almak, mümkün olan en sinsi şekilde susturmak istiyorlardı. Ve eğer Jasper ona ulaşmadan önce bunu başarırlarsa, sonsuza dek kaybolma ihtimali çok yüksekti.

Ama Hetty özgürlüğünü kaybetmektense ölmeyi tercih eder.

Kendini savunmak için körlemesine bir şeye uzandı, parmakları babasına ait olduğunu düşündüğü kılıcın kabzasını kavradı. Anında zihninde anılar canlandı: Çeliğin çarpışması, kolundan yukarı doğru yükselen acının sarsıntısı, ciğerlerinden zorla çekilen havanın homurtusu, gözlerinden damlayan ter ve rakibini alt ettiğinde zaferin tadının nasıl çıktığı. Bir anda, Henrietta Davenport hakkındaki bir başka temel gerçek yerine oturdu: O çok başarılı bir kılıç ustasıydı.

Dans ona kolay geliyordu çünkü rakibini zarifçe yenmek için eğitilmişti. Kollarındaki sert kaslar, elindeki kılıcın ağırlığından kaynaklanıyordu. Bir yapbozun parçalarının yerine oturması gibiydi. Hiçbir şey ona kabzayı kavramaktan daha doğru gelemezdi. Nefes almak kadar tanıdık, bir ayağını diğerinin önüne atmak kadar doğaldı.

İçgüdüler devreye girdi. Hetty'nin dikkatlice plan yapmasına gerek yoktu.

Claremont'tan çok daha hazırlıklı rakiplerle daha önce binlerce kez karşılaşmış olmasına rağmen, bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmiyordu. Akıcı bir hareketle adamın elinden kurtuldu ve ayaklarını mükemmel bir saldırı duruşuyla yere sağlamca basarak bıçağın ucunu kuzeninin boğazına dayadı.

Kekeledi, kollarını kaldırdı, çenesi olayın şokuyla gevşedi. "Tanrım," diyebildi ancak.

Henüz kazanmadığını bilerek ilerledi. Yorgunluğu pek bir etken değildi. Hapsedilme tehdidi vücudundaki her siniri uyandırmıştı ve elindeki kılıç ona ağır ya da külfetli gelmiyordu. Aslında, kılıcı kullanmak ona günlerdir hissetmediği kadar özgür hissettiriyordu.

"Hetty, lütfen," diye soluk soluğa bağırdı kuzeni, bıçak kan akıtacak kadar derine indiğinde. Titriyordu, sesi bir sızlanmaya dönüşmüştü. Daha önce hiç kimsenin ona iyi bir dayak atıp atmadığını merak etti. Bazı aristokratlar boksörlükle uğraşırdı ama elleri kuzu derisi kadar yumuşak olan Claremont'un böyle bir şey yapmadığından şüpheleniyordu.

"Dur!" diye bağırdı teyzesi arkasından. "Dur, ona zarar veriyorsun!"

Yine de yapabilirim. Artık kendini savunabildiğine göre, dengelerin nasıl değiştiğinin tadını çıkarıyordu. Kuzeni ona gözlerinde gerçek bir korkuyla bakıyordu. Hetty'nin elindeki silahı nasıl kullanacağını bildiği hareketlerinden belliydi.

Teyzesinin yalvarışlarına aldırmayan Hetty, Claremont'u bir sandalyeye doğru itti ve Claremont bir gümbürtü ve iniltiyle yere düştü.

Ona en tehditkâr bakışını attı. "Kıpırdarsan seni kesip biçmekte tereddüt etmem. Beni anlıyor musun?" Adam kılıcın izin verdiği kadar güçlü bir şekilde başını salladı ve ancak o zaman teyzesine döndü, kılıç kolu hâlâ kuzenine doğru uzanmıştı.

"Şimdi git ve ben-"

"Hetty, bu delilik! Buraya çobanlara yardım etmek için geldik.

Kederini atlatman için. Dünyada sahip olduğun tek şey bizken bize nasıl bu şekilde davranabilirsin?"

Hetty artık teyzesini yatıştırmayı umursamıyordu. "Beni önemseydiğini iddia ediyorsun Celia Teyze, ama babamın mirası senin aptal oğlunun eline geçerken beni bir akıl hastanesine kapatacak olan sensin. Sevgi asla böyle bir ihanet için itici güç olamaz."

Hetty uyandığından beri ilk kez, Leydi Celia artık yeğenini sahte bir güvenlik duygusuyla uyutmakla ilgilenmiyordu, ağzının acımasız bir yüz buruşturmasına izin verdi. "Bunun akıl sağlığınızla ilgili iddialarınızı destekleyeceğini düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz," diye tısladı. "Bizden tek bir kelime duyarsan, aile geçmişine bakılırsa, seni teslim etmekten başka çareleri kalmaz."

"Peki bu nasıl bir aile geçmişi Celia Teyze? Kendiniz de söylediniz, annem deli değildi, gerçi deli olsaydı bile bunun benim akıl sağlığıma karşı bir kanıt olmadığını ya da ikimizin de cezalandırılması gereken bir şey olmadığını hatırlatmak isterim."

Hetty'nin kulak misafiri olmasına şaşırdıysa da teyzesi bunu belli etmedi. "Bu saçmalığı daha ne kadar sürdürebileceğini sanıyorsun? Ve tek ailenizin boğazına kılıç dayadığınızda size kim kefil olacak?"

"Beni dünyada yalnız ve senin merhametine kalmış sanıyorsun teyze, ama durum öyle değil." Teyzesinin yüzünde kısa bir an için Hetty'yi cesaretlendirecek kadar uzun bir korku belirdi. "Görüyorsun ya, bu sabah iki mektup yazıp gönderdim bile; biri babamın avukatına, ki sanırım artık benim avukatım olarak görev yapıyor, diğeri de Belhaven Kontu'na, onları tam olarak nerede ve ne durumda olduğum konusunda uyarıyor ve mirasım ile ilgili niyetleriniz hakkında bilgilendiriyorum." Bu, en azından kısmen, bir yalandı. Hetty, teyzesine kulak misafiri olduktan sonra babasının avukatına mektup yazacak zamanı bulamamıştı. Ama şimdiye kadar Jasper, ailesinin ihanetinin boyutlarını öğrenmeden önce ona yazdığı mektubu almış olmalıydı ve Hetty de kendini makul bir şekilde

Sutton House'a her an gelebileceğinden emindi, içinde bulunduğu gerçek tehlikeyi ona anlatmayı bilmeseydi bile.

Teyzesi acımasızca güldü. "Bu adamların seni bekleyen sefil gelecekten kurtaracağına çok mu güveniyorsun?"

"Fark edemediğın şey şu ki teyze, ben kendimi kurtarabilecek kapasiteden çok daha fazlasına sahibim." Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine başını kılıcına doğru eğdi. Claremont kıkırdamakla ağlamak arasında bir yerde duran bir ses çıkardı ve Hetty doğruldu. "Öyle bile olsa, Belhaven gelmeden gitmeni öneririm, çünkü bana karşı kurduğun komployu duyunca çok üzülecektir, avukatımı saymıyorum bile, o da polise başvurabilir."

Claremont inledi. Leydi Celia iğrenerek ona ve tekrar Hetty'ye baktı. "Kanıtınız yok," diye meydan okudu ve bu doğruydu. Hetty onların mirasını çalmak ve kendisini sahte bir şekilde deli ilan ettirmek istediklerini kanıtlayamazdı.

"Belki de değil," diyerek kılıcı hafifçe çevirdi ve kuzeninden bir nefes almasını sağladı. "Ama bir kılıcım var ve şu anda sevgili oğluna doğrultulmuş durumda, bir nebze onur ya da kendine hakim olma duygusu göstermeden önce seni bir fakir olarak görecektir olan oğluna. Ayrıca sabırlıyım. Şu anda bana karşı kurduğun komployu kanıtlayamayabilirim, ama Tanrı şahidim olsun ki, bir daha karşıma çıkmaya kalkışırsan, hırsızlıktan adam kaçırmaya ve dolandırıcılığa kadar yaptığın kötülüklerin tam bir muhasebesi Old Bailey'nin salonlarında yüksek sesle okunana kadar rahat etmeyeceğim."

Teyzesi onu soğukkanlılıkla değerlendirdi, Hetty ile bıçak ve oğlu arasında gidip geldi, hesaplarının kendi lehine olmadığı belliydi. "Ne istiyorsun o zaman?"

Hetty'nin kalbi çok hızlı atmaya başladı. Henüz cesaretini kaybedemezdi. Tek bildiği, teyzesinin zamana oynadığı ve Hetty'nin başka bir zayıf noktasından faydalanmak istediğiydi. "İkinizin de derhal gitmesi ve bir daha dönmemesi için. Öyle yapın, ben de

polisi dahil etmeyin."

"Hetty, lütfen, biz *bir aileyiz*," diye yalvardı Claremont, sesini çok geç bulmuştu.

Kumar borçlarını ödemek için onun bir akıl hastanesine kapatılmasını seve seve kabul edecek bir adama hiç sempati duymuyordu. "Kelimenin anlamını bildiğini sanmıyorum kuzen."

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama bunlar pişmanlıktan kaynaklanmıyordu. Daha ziyade yakalanmış bir adamın gözyaşlarıydı. Kılıcını indirdi, yakalanma tehdidi artık üzerinde belirmiyordu.

"Claremont, eğer benden sadece yardım *isteseydin*, bunu yapabilirdim." Sonra teyzesine baktı. "Babam öldükten sonra ikiniz de yüreklerinizdeki sevgiyle bana gelmiş olsaydınız, sizin için elimden geleni memnuniyetle yapardım."

Claremont en azından utanmış görünme nezaketini göstermişti ama aynı şey son bir hakarete bulunmadan gidemeyen annesi için söylenemezdi.

"Biliyor musun, gerçekten çok duygusal ve sıkıcısın. Babanın seninle İngiltere'de sürekli yaşama düşüncesine katlanamamasına şaşmamalı."

Hakaretler birkaç gün önceki Hetty'yi yaralayabilirdi. Bu Hetty neredeyse teyzesine acıyordu. "Babamın aramıza bu kadar mesafe koymaya çalışmasına şaşmalı mı?"

Leydi Celia, sanki ona haksızlık eden Hetty'ymiş gibi bir hışımla odadan çıktı. Claremont utangaç bir tavırla onu takip etti ve Hetty babasının koltuğuna yığılıp kendisini korkunç bir kaderden kurtaran kılıcı bıraktı.

Gerçek, abartısız yorgunluk kurşuni bir pelerin gibi üzerine çökerken hareket edemediğini fark etti ama onlar gidene kadar uyumayacaktı. Eşyalarını toplarken gürültü yaptıklarını duydu, muhtemelen sandıklarına sığdırabildikleri gümüş eşyaları ve mücevherleri çalışıyorlardı ama Hetty onları durduracak enerjiden yoksundu. Tek istediği evini terk etmeleriydi.

Bir saatten kısa bir süre içinde işleri bitmiş, arabaları toplanmıştı. Pencereden dışarı baktığında ne bir uşak ne de bir şoför gördü. Belki de kuzeni dizginleri ele alacaktı. Haklıydı da. Son fırtınadan bu yana kar en azından biraz azalmış ya da erimişti. Ondan uzaktaki yol geçilmez değildi.

Teyzesi çalışma odasının önünden geçerken Claremont çoktan arabaya binmişti, belli ki veda etmeden gitmeye niyetliydi.

"Celia Teyze," diye seslendi. Teyzesi Sutton House'un eşiğinde durakladı, sessiz ve öfkeliydi. Hetty ona yetişti, birden her şeyin farklı olmasını diledi. Onlarla birlikte bir aile kurmuş olmayı. "Gerçekten işe yarayacağını mı düşündün?"

Kısa bir an için teyzesinin maskesi düştü ve neredeyse samimi göründü. "Canım, öyle olmayacağını düşünmekle ne kadar safsın. Biz kadınlar, ister para ister güç olsun, erkeklerin bize bırakmayı seçtiklerinden daha fazlasına sahip değiliz. Artık dünyada yalnız olduğuna göre, belki öğrenirsin."

"Ama ben yalnız değilim," diye karşı çıktı Hetty. "Aile sadece kanla belirlenmez; bu bir seçimdir. Ve tıpkı senin kendi seçimini yaptığın gibi, ben de kendi seçimimi yaptım."

Teyzesi eteklerini toplayıp aşağı inmeden önce ona son bir kez acıyan gözlerle baktı ve Hetty'yi ev gibi hissettirmeyen bir evde bıraktı.

Araba gözden kaybolurken gözyaşları serbestçe döküldü, ama bunlar üzüntü gözyaşları değildi. Rahatlama gözyaşlarıydı. Kendisi gibi kadınlara çok sık dayatılan bir kaderden kurtulduğunu ve bunu kendi başına yaptığını bilmenin gözyaşlarıydı. Jasper daha birkaç gün önce onu, başkalarının onu manipüle etmeye çalışabileceği ve yardıma ihtiyacı olan, davranışlarından rahatsız oldukları ya da meydan okudukları anlaşılan her kadının üzerinde bir sığınma tehdidi olduğu konusunda uyarmıştı. Kendi ailesinden korkmayı hiç düşünmemişti.

Leicester'da onu nelerin beklediğini düşündükçe göğsünden bir hıçkırık koptu. onu soydu.

Özgürlüğünden, sesinden, hasta olma suçundan ve bir erkeğin kendisi için istediği bir şeye sahip olma suçundan dolayı hapsedilmişti. Kalbi bu kadar şanslı olmayan kadınlar ve karşılaştıkları sayısız trajedi için acıyordu. Ne kadar kolaylıkla onların saflarına katılabilirdi. Bir kadını susturmak ne kadar basitti.

Gözyaşları kuruyup kalbi hızla çarpmayı bıraktığında Hetty, kendisini Sutton House'a bir plan, bir müttefik ya da zerre kadar şüphe olmadan getiren koşullar üzerinde düşünmek için kendine biraz zaman tanıdı. Onu tamamen esir alan şey bir yere ait olma vaadiydi. Sonunda soyadı olmayan Jane sorusuna cevap verebilecekti. Ama artık bir yere ya da bir soya ait olması gerektiğini düşünmenin yanlış olduğunu biliyordu.

Sonunda Hetty, eski hayatının küllerinden yeni bir hayatın başlayabileceğini anladı. Geride bıraktıklarını hiç hatırlamayabilirdi ama bu hayatının boş olacağı anlamına gelmiyordu. Kendini yeniden keşfedebilir, yeni tutkular bulabilir, yeni hayallerin peşinden gidebilirdi. Ve bu yolculukta yanında kimi istediğini çok iyi biliyordu.

Hetty Mulgrave Hall'da hayatında hiçbir şeyden emin olmadan uyanmıştı ama şimdi babasının evindeydi ve gerçeği biliyordu.

Jasper'ı seviyordu. Her şeyiyle. Sert piç, sadık kardeş, Jane Austen aşığı, yavru kedilerin isteksiz kurtarıcısı ve dağılabilecekken ailesini bir arada tutan, kendisinden çok önce başkalarını önemseyen adamı.

Hetty geçmişini bulmak için eve döndüğünü sanıyordu ama onun yerine geleceğini bulmuştu. Onunla yeni bir hayat istiyordu, eski hayatının birbirinden kopuk, kırık dökük parçalarını değil.

Maycott'lardan ayrıldığında aradığı aidiyeti arkasında bırakmıştı. Hetty hatırlamadığı bir yere ya da onu sevmeyen bir aileye ait değildi. O, kalbinin olmak istediği yere aitti.

Jasper ona aitti ve sonunda biliyordu ki

Mulgrave Hall onun eviydi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

JASPER

Jasper Maycott altı yirmi yaşlarında bir adam için alışılmadık derecede çok sayıda korkunç gün geçirmişti. Banfield balosundan sonraki gün en kötü günlerinden biriydi. Hetty'nin tehlikede olduğunu bilmek ama onu nerede bulacağını bilememek dayanılmazdı. Konuklarına durumu açıklamak da benzer şekilde acı vericiydi. İçlerinden sadece Beatrice, Hetty'nin geçmişi hakkında kendisine söylenen yalan yüzünden aşağılanmış gibiydi. Öte yandan Clarence, Jasper'ı dehşete düşürecek şekilde, konuyu oldukça neşeli bir şekilde ele aldı.

"Doğuştan bir aktris, diyorum! Ophelia'm olarak ona sahip olmalıyım!" diye bağırıyordu, sanki hayatı şu anda tehlikede değilmiş gibi.

Biraz spekülasyon ve heyecandan sonra, gece yarısı fazla bir şey yapılamayacağına karar verildi ve grup cesur bir kurtarma planlamak için sabah yeniden toplanacaktı.

Jasper gözünü bile kırpmamıştı ve onu gecenin karanlığını yırtmaktan ve onu bulana kadar Surrey'deki her kapıyı yumruklamaktan sadece son bir parça akıllı alıkoymuştu. Bunun yerine, çabalarını herkesi sabahın köründe doyurucu bir kahvaltı, bol miktarda kahve ve günün geri kalanında onlara nasıl davranacağı konusunda özür dileyerek uyandırmaya odaklamıştı.

Şüphelendiği gibi, cezalandırıcı bir görev yöneticisiydi. İlk olarak, Claremont'un nerede kalıyor olabileceği hakkında bilgi edinmek için hanımları yakındaki kır evlerini aramaya gönderdi. Sonra, Viola ve Freddie'yi Surrey'in toprak sahibi hakkında bulabildiği tüm kitaplara gömdü.

Claremont'un diğ er mülkleri hakkında bilgi sahibi olmak istiyordu. Hatta o kadar ileri gitti ki August, George ve Edgar'ı Claremont'un Mayfair'deki terk edilmiş konağını koklamak ve onları barona götürebilecek Simon'ın adamlarıyla görüşmek üzere Londra'ya gönderdi. Clarence'ı daha önemli bir görevde ona pek güvenmediğı için yakınında tuttu ve Hetty'nin yaralı olarak kendilerine dönmesi ihtimaline karşı Lucian'ın kalmasında ısrar etti.

Kaotik bir girişimdi ama korkunç bir haber beklemekten daha iyi olduğunu düşünüyordu. Yine de endişeden aklını kaçırabileceğini düşünüyordu ve Mulgrave Hall'da geride kalanlar ondan uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kız kardeşleri ona yardım edecek hiçbir şey bulamadan döndüklerinde, delirebileceğini düşündü. Ve Hetty'nin Mulgrave Malikânesi'nde güvende olmadığı bir gece daha geçtiğinde, bundan emindi.

Sonunda onu bulan Adelaide Teyze olmuştu. Jasper teyzesini bu işin tamamen dışında tutmaya çalışmış, yardımdan çok engel olacağından endişelenmişti ama Freddie'nin zayıflığını sezmiş ve bilgiyi ondan zorla almıştı. O sabah erkenden Mulgrave Malikânesi'nden hızla ayrılmış ve Jasper gittiğini anlamadan geri dönmüştü. Jasper onu koridorda karşıladı, kınamaya hazırды.

Eldivenlerini çıkardı. "Sutton House, yakın zamanda ölen ressam John Henry Davenport ve tek çocuğı Bayan Henrietta Davenport'un evi. Buradan sekiz mil uzakta değil. Arabacım sizi götürecekt."

Jasper neredeyse boğuluyordu. "Nasıl?"

"Davetsiz bir misafir baloya sinsice girdiğinde fısıltıların yayılmadığını mı sanıyorsun?" Ona kaşlarını kaldırdı. "Biz ev kadınları oldukça faydalı olabiliriz; ne yazık ki diğ erleri bizi hafife tercih ediyor." Omuzlarını geriye attı ve ona değerlendirci bir bakış attı. "Neredeyse tüm hizmetkârların işten çıkarıldığını duydum. Neyle karşılaşacağını bilmiyorum Jasper ama tetikte olmalısın."

"Ama başka türlü itiraz etmiyorsunuz?"

"Bir eş almanıza mı?" Başını salladı, yüz hatları

yumuşuyor. "Asla yapmam."

"Hayır mı?" diye cevap verdi Jasper, her zamanki katı Adelaide Hala imajı, karşısında duran ve onu bir kont için oldukça uygunsuz bir şekilde davranmaya teşvik eden kadınla uyuşmuyordu.

İçini çekti ve pencereden dışarı baktı. "Babanla aramızı açan şeyin annene karşı aptalca önyargım olduğunu biliyorsundur herhalde, hiçbir zaman onaramadığım bir yarık. Bu benim hayatımın pişmanlığı ve onun ölümünden sonra bile bir korkak gibi Mulgrave Hall'dan kaçmamın nedeni."

"Size korkak diyecek tek bir kişi bile bulmanız için size meydan okuyorum."

"Yüzüme karşı değil belki," diye ekledi küçük bir gülümsemeyle. "Ama korkak olan, başına gelebileceklerden duyduğu korkunun, yaşaması gereken hayatı yaşamasına engel olmasına izin veren kişidir."

Kendi geçmişinden söz ediyordu ama bu duygu Jasper için de geçerliydi ve sadece onun inançlarını güçlendirmeye yaradı. "Keşke babamla ilişkinizi o ölmeden önce düzeltebilseydiniz."

Surrey kırsalındaki bakışları hüzünlüydü. "Biliyor musun, muhtemelen sonsuza kadar uzak kalacak, utanç içinde kıvranacaktım. Ama Viola'dan gelen bir mektup beni geri dönmeye ikna etti."

"Gerçekten mi? Mektuplaştığınızı bile bilmiyordum."

"Böyle tanımlayabileceğimden emin değilim ama birkaç yıldır Mulgrave Hall'da olup bitenlerden beni haberdar ediyor. Anthony'yi ve aileni kaybettikten sonra, mektupları istemeden de olsa açıklayıcı olmaya başladı, bu da beni size küçük bir şekilde faydalı olabileceğime inandırdı."

"Ve öyle de oldunuz, sadece Hetty'yi benim için bulduğunuz için değil."

Ona döndü. "İkinizden birinin diğerini daha az hak ettiğini düşünseydim, bunu onaylamazdım."

"Bundan eminim," diye ekledi aceleyle. "Ama Mulgrave Hall siz gelmeden önce son derece yalnız bir yerdi. Umarım bir süre daha kalırsınız."

Aptal bir adam teyzesinin gözlerinin kenarlarında oluşan yaşlar hakkında yorum yapabiliirdi. Teyze kendini toparlarken Jasper akıllıca bir şey söylemedi. "Bordeaux'da bana pek bir şey kalmadığını görüyorum," dedi ve hızla topuklarının üzerinde dönerek, toplayabildiği tüm dik başlı asaletiyle oradan ayrıldı.

Bu Jasper için yeterliydi.

Nash ve August'u buldu ve hemen ayrıldılar. Şimdi de teyzesinin arabasına doluşmuş, Surrey'in dar yollarında hızla ilerliyor ve Hetty'nin özgürlüğü için bir adamla savaşma ihtimaliyle karşı karşıyaydı.

Baron ve borçları hakkında bildiği her şeyi anlattıktan sonra diğerlerini, "İşler sarpa sarabilir, biliyorsunuz," diye uyardı.

Uşağı elini büktü ve sıkı bir yumruk yaptı. "Bir züppeyle dövüşmekten korkmam, eğer önerdiğin buysa."

Jasper başını koltuğa yasladı. "Tanrım, yıllardır bir erkeğe yumruk atmamıştım."

Nash, "Tecrübelerime göre, bu nasıl yapılacağı unutulmuş bir şey değil," dedi.

"Şanslısın," diye başladı August. "Birini yumruklamadan bir ayı zor çıkarıyorum. Serseriler ya da başka türlü."

Jasper ona yorgun gözlerle baktı. "Konuşacak çok şeyimiz var August."

"Ve tartışmak için hiç zaman yok," diye yanıtladı kardeşi, eldeki durumun bir tartışmanın gerçekleşmesini engellemesine pek de üzülmemişti.

"Evet, ne yazık ki biraz dikkatim dağınık."

Nash "Onu seviyorsun o zaman?" diye sormadan önce kısa bir sessizlik oldu.

Jasper'ın kesin cevabı, "Her şeyden çok," oldu. "Onun karakteri hakkında şüpheleriniz olduğunu biliyorum-"

" senin değil. Eğer onu seviyorsan, bu benim için yeterli bir kanıt. Kabul ediyorum, bir kadının onuru için savaşmak için henüz erken ama ben kimim ki böyle bir fırsatı geri çevireyim?"

August, "Biliyor musun Nash, bir kadının namusuyla ilgili sinir bozucu meseleyi bitmez tükenmez bir sohbet konusu olarak görüyorum," dedi.

O sırada araba yavaşlamaya başlamıştı ve Jasper araba tamamen durmadan önce arabadan inmiş, koşarak yere çarpmıştı. Evi zar zor gördü, ne kaplamasının rengini ne de ahırların yerini söyleyebilirdi. Tek düşünebildiği içerideki Hetty'nin onun yardımına ihtiyacı olduğuydu.

Adımlarını üçer üçer attı ve kapıya oldukça güçlü bir şekilde vurdu.

"Claremont, eğer onun saçının bir teline zarar verdiysen, bu kapının arkasında Griffith'in olmasını diletirim sana!" diye kükredi, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırды.

Nash ve August sahanlıkta ona katılırken, kapıyı bu kez daha sert bir şekilde tekrar çaldı. Beklediği en son şey Hetty'nin cevap vermesiydi.

Jasper'ın kalbi onu görünce yerinden fırladı. Üzerinde uzun ipek bir bornoz ve büyük bir sabahlık vardı, saçları beline kadar dökülmüştü ve gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. Solgundu, çok solgundu ve ağladığını görebiliyordu. Onu göğsüne bastırmadan önce yarım saniye geçti, rahatlama onu harekete geçiren öfkeyi uyuşturdu.

"Hetty, Hetty'm," diye fısıldadı alnına doğru, rahatlamaktan başı dönüyordu. "Zarar görmedin mi?" Onu bir kez kollarının arasına almadan önce, gözlerini her santiminde gezdirerek bir yara olup olmadığını araştırdı. "Yalnız gitmene asla izin vermemeliydim. Çok üzgünüm, Hetty."

"Jasper." Kadının dudaklarındaki adı, hayatının geri kalanında ondan duymak istediği bir büyüydü. Ona bakmak için geri çekildi, gümüş gözleri onu ilk kez ay ışığında gördüğünde olduğu gibi şimdi de büyülüyordu. Omuzlarına dökülen saçlarıyla eski bir rahibe gibi görünüyordu ve bu da onu onun sadık yardımcısı yapıyordu. "Geldin," dedi gözyaşlarına boğularak.

Hiçbir ilahi güç öpücüğü durduramazdı.

Ardından gözyaşları yanaklarını boyadı, dudaklarına gülümserken dilinde tuzun tadı vardı. Bu bir rahatlama öpücüğüydü. Sevinç öpücüğü. Sevdiği kadının güvende olduğunu ve öyle olmaya devam edeceğini bilmek, Tanrı ona yardım etsin.

August arkalarından boğazını temizledi.

Jasper başını kaldırıp kardeşine ve tekrar Hetty'ye baktı. "Anladığım kadarıyla kuzenin gitmiş?"

Başını salladı. "Onları bu sabah gönderdim."

"Ve telaşlanmadan gittiler mi?" diye sordu, inanmakta güçlük çekerek.

Hetty kızardı. "İşin içinde biraz kılıç oyunu da olabilir."

August yutkundu, sesi şok ve hayranlık arasında bir yerde kaldı.

"Ve ben de burada, kurtarma işini benim yapacağımı düşünüyordum. Senin kendini kurtaracağını bilmeliydim, Hetty." Jasper'ın bakışları Nash ve August'a döndü. "Mulgrave Hall'a dönün ve aramayı durdurun, olur mu?"

August başını salladı ama Nash endişeli görünüyordu. "Peki nasıl döneceksiniz lordum?"

Hetty'ye baktı. "Ahırlarda atlar mı var?" Hetty başını salladı. "Eninde sonunda dönüş yolunu bulacağız."

Nash hızlıca başını salladı. "Zarar görmediğinizi gördüğüme sevindim, Bayan..."

"Davenport."

Uzun sürmez,

Jasper düşündüm,

hissetmek

oldukça

sahiplenici.

"Bayan Davenport," dedi Nash başıyla selam vererek.

August içten bir gülümsemeyle, "Seninle daha iyi tanışmak için sabırsızlanıyorum, Hetty," dedi. "Bir kadının kötü niyetli akrabalarını kılıç zoruyla ortadan kaldırdığını her gün duymuyorsunuz."

"Ben de seni August," diye yanıtladı kızarak.

Bu sözlerle birlikte ayrıldılar ve Hetty Jasper'ı evin içine doğru götürdü. Jasper'a yanlış gelse de onun eviydi bu.

Mulgrave Hall'dan başka her yeri evi olarak görüyordu. Bunu zamanı gelince anlayacaklardı. Şimdilik tek istediği ona sarılmak ve aralarında duvar olmamasının tadını çıkarmaktı.

En yakındaki kanepeye çöktüler. "Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildiniz?" Hetty nefes nefese sordu.

"Ne demek istiyorsun? Seni bulmam bir günden fazla sürdü."

Kaşları çatıldı. "Jack'e mektubu daha bu sabah gönderdim ve her şeye rağmen bu kadar sert bir yanıt vereceğinizi düşünmemiştim."

"Jack? Ne mektubu?"

"Uşak. Güvenebileceğim tek kişi oydu. Eğer size mektubu getirmemiş olsaydı, sanırım hâlâ teyzemin merhametine kalmış olacaktım."

"Mektubu almadım, Hetty. Belki de yolda karşılaşmışsızdır. Ama balodan beri seni arıyordum. Seni bulmak bizim için de çok zor oldu. Adelaide Teyze sayesinde başardık."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Başını salladı. "Neden mektup gönderdin? Neden kendiniz gelmiyorsunuz?" Omuzları çöktü. "Claremont'a güvenmekle aptallık ettim."

başladı.

"Aptal değilsin, Hetty." Elini kızın çenesine götürerek başını kaldırdı. "Kalbin ve başkalarının içindeki iyiliği görme konusundaki ısrarın senin en iyi yanların."

Bunun üzerine yanakları pembe pembe kızardı. "Claremont ve teyzem gelir gelmez beni uyuşturmaya başladılar. Farkına varmam biraz zaman aldı. O zamana kadar zaten çok zaman kaybetmiştim ve onların amaçları benim için hala bir gizemdi. Sonunda, kulak misafiri olurken teyzemi duydum-"

"Doğal olarak," dedi, aklına cinayet düşünceleri doluşurken sesini düzgün ve hafif tutmaya çalışarak.

"Ve mirasıma ulaşmak için beni bir akıl hastanesine kapatmak istediklerini anladım. Hafıza eksikliğimi bana karşı kullanmak istediler ve bana

kederden delirdi. Teyzem o kadar ileri gitti ki annemin ölmeden önce delirdiğini ve onun hastalığının bana miras kaldığını iddia etti. Aksini duymadan önce onlara inanmaya başlamıştım."

Jasper hiç bu kadar her şeyi kapsayan bir öfke hissetmemişti. "Claremont'un ben gelmeden önce gitmesi iyi olmuş."

"Kılıcımın ucunu onun boğazına dayayarak gitmelerini söylediğimde de aynı şeyi söyledim. Ama komponun gerçek mimarı o değildi. Beni bu kadar kolay kilit altına alıp dünyadan silecek olan teyzemdi."

"Başarmış olsalardı bile, Hetty, bil ki seni bulurdum. Dünyada seni saklayabilecekleri hiçbir yer yok, seni bulup eve getirmek için parçalamayacağım hiçbir karanlık köşe yok."

Onu tekrar öptü, daha önce paylaştıklarından daha derin. Bu dudakları sonsuza dek öpmek, onu neyin memnun ettiğini öğrenmek, dokunuşlarıyla ona tatlı tatlı eziyet etmek, onu her şeyin üstünde tutmak istiyordu.

Hafifçe geri çekildi, gözleri Jasper'ın üzerinde yumuşacıktı, elleri Jasper'ın çenesini kavıyordu. "Jasper, seni seviyorum."

Jasper onu güvende ve sağlıklı görmekten o kadar etkilenmişti ki, bu ani açıklamayı beklemiyordu. Bu onu oldukça etkisiz hale getirmişti. "Ne?" diye boğuldu, kendini zorlukla toparlayabildi.

Onun ne kadar çözülmüş görüldüğüne gülümsedi. "Bunu daha önce söylemedim ve kalbimi bilmeden bir saniye daha geçmesini istemiyorum. Seni seviyorum," diye tekrarladı ve onu dudaklarından usulca öptü. "Ben de seni seviyorum." Yanağına bir öpücük daha. "Seni seviyorum." Şimdi de alınına. "Seni seviyorum."

Jasper böyle bir mutluluğu bir daha yaşayabileceğini hiç düşünmemişti. "Seni botlarımın üzerinde hasta olduğun günden beri seviyorum, sevgili Hetty."

"Hatırlatma bana," diye inledi gülümseyerek. "Sanırım bu olayı asla unutamayacağım. İstesem de istemesem de torunlarımız tanışmamızın nasıl olduğunu bilecekler."

Jasper onun bu rahat tavrı karşısında soğukkanlılığını tamamen kaybedebileceğini düşündü.

gelecekteki torunlarından bahsetti. "En azından aramızdaki aşkın gerçek olduğunu bilecekler."

Gülümsemesi bir kar fırtınasının derinliklerinde bile onu ısıtabilirdi. "Gerçekten de, yine de onlar için daha geleneksel bir yol umabilirim."

"Hiçbir zaman kongreye pek ihtiyacım olmadı."

Doğrudan kalbini hedef alan bir başka ısıltılı sırtış. Ama sonra esnedi ve kaşlarını çatı. "Çok yorgunum ama bana karşı silah olarak kullanıldıktan sonra bir daha asla uyumak . Kendimi sefil ve kirli hissediyorum ve çökme riski olmadan birkaç adımdan fazla yürüyemiyorum." Utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Hayal ettiğim kavuşma bu değildi."

Ayağa kalktı ve kollarını ona doğru uzattı. "Alabilir miyim?" diye sordu ve kız itiraz edemedi onu kucağına aldı.

"Bu tanıdık geliyor," dedi, tekrar buluşma şekillerine atıfta bulunarak.

"Saçmalama," dedi, alnına bir öpücük kondurarak. "Geçen sefer bilincin yerinde değildi."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Bu hayatta dumanı tüten sıcak bir banyo ile çözülemeyecek çok az kargaşa olduğunu görüyorum."

Başını onun boynuna gömdü. "Kulağa harika geliyor." Bulma

ve banyo oldu Kolay. Sutton Ev,

Cömert olmasına rağmen Mulgrave Hall kadar büyük değildi. Banyo beyaz fayanslar ve pirinç döşenmiş, raflarında çeşitli kaplar ve sabun şişeleri bulunan görkemli bir odaydı.

Onu bir sedirin üzerine yatırdı ve su ısınana kadar küvetin musluklarıyla oynamaya başladı.

buhar dalları kıvrılıyordu.

Tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalktı ve onu yalnız bırakmak istemese de, onunki gibi çetin bir sınavdan geçmiş bir kadının biraz yalnız kalmak isteyebileceğini anlayarak küçük bir selam verdi.

"Kalır mısın?" diye sordu, sesi kısıktı. "Yalnız kalmak istemediğimi fark ettim, bu olaydan sonra..."

Sedirde ona katıldı ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Hetty, sadece bir kelime söylemen yeterli ve ben asla gitmeyeceğim."

Hetty gülümsedi ve parmaklarını onun saçlarına dolamak için elini uzattı. O zaman onu inceledi, bir yalan aramak yerine, aralarında var olan gerçeğin, onca inkârdan sonra ortaya çıkardıkları şeyin tadını çıkarıyordu. Onun sadece bu duygunun, onların duygusunun içinde yaşama arzusunu anlıyordu.

"Asla gitme," diye fısıldadı. Sonra ayağa kalktı, banyoya doğru ilerledi ve suya dökmek için bir şişe yağ seçti, lavanta kokusu odayı dolduruyordu. Bornozunun yere düşmesine izin verdi ve altındaki geceliği ortaya çıkardı. Jasper'ın ağzı onu görünce kurudu. Jasper'a arkasını dönmesini işaret etti, o da Hetty isterse sonsuza dek bekleyeceğini bildiği için bunu yaptı. Jasper, Hetty'nin küvete girip suya batışını ve iç çekişini dinledi. Bunu takip eden birkaç dakikalık su sıçramaları ve yumuşak sesler onu spekülasyonlarla çılgına çevirmek için tasarlanmıştı.

Bir süre sonra Hetty konuştu. "Dönebilirsin," dedi. "Ulaşamadığım yerler dışında çoğunlukla temizim."

Baloncuklardan oluşan bir denizde tek başınaydı ve öylesine ıslık ıslık ki, adam onu görünce bayılabileceğini düşündü.

"Peki bunlar hangi yerler?" diye sordu, kalan azıcık soğukkanlılığını korumak için kendini zorlayarak.

Gözlerinden kaçan bir tutam saçı savurdu. "Sırtıma uzanamayacak kadar ağırlım var," dedi kendi sınırlamalarına kızarak.

"Alabilir miyim?" diye sordu, kızın kendisiyle bu kadar yakından ilgilenmesine izin vereceğini ummaya cesaret edemiyordu.

"Yapar mısın?" diye sordu, görünüşe göre adamın ona dokunmak için sahip olduğu her şeyden vazgeçeceğinden habersizdi.

Adam kollarını sıvadı ve kadın kullandığı bezi ona uzattı. Adam bezi tekrar ılık, köpüklü suya daldırdı ve kadının sırtına götürdü. Durakladı, onay bekliyordu. Samur saçlarının perdesini yana kaydırды, narin eğimini boynunun ve bir

imkansız sayıda çürük. Onun bu kadar yaralı olduğunu bilmiyordu.

"Hetty..." diye başladı, sesi en kötü izlerini takip ederken törpülenmişti. Şaşırmaması gerekirdi. Ne de olsa atından düşmüştü.

"Şşşt," diye fısıldadı. "Artık onları zar zor hissedebiliyorum."

Bezi kızın cildine yaklaştırdı ve hafifçe ovdu, omuzlarındaki ve boynundaki ağrıyan kasları da yoğurmaya dikkat etti. Kadın gergindi ama onun dokunuşuyla eridi ve Jasper uzun zamandır ilk kez kendini mutlu hissetti. Bu kadına bakmak hayatının en büyük onuru olacaktı. Konuşacak o kadar çok şey vardı ki ama şimdilik ona dokunmaktan, onu yıkarken bilinçli ve dikkatli davranmaktan zevk alıyordu. Parmakları saçlarının arasına girip kafa derisini ovmaya başladığında, kadın zevkle inledi. Adam bu ses karşısında acı verici bir şekilde sertleşti.

"Tanrım," dedi. "Bir daha kendimi yıkamaktan memnun olabileceğimden emin değilim."

Belki de hayatını onun için bu görevi yerine getirmeye adayacaktı. Eli onun omurgasında geziniyor, şeklini arzuluyordu. Konuşamıyordu, konuşursa sesinin çatlayacağını biliyordu.

Hetty onun eline uzandı ve göğsüne götürdü. Bir davet. Kalbi onun avucuna doğru sertçe çarpıyordu. Ona baktı ve dudaklarının ayrıldığını ve gözlerinin arzuyla kapandığını gördü.

"Emin misin?" Sesi düzensizdi.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım." Elini göğsünü örtecek şekilde hareket ettirdi ve küvetin kenarından onu öpmek için eğildi. Jasper onu açlıkla karşıladı. Bir eliyle lezzetli yumuşaklığını yoğururken, diğer eliyle kavradı ve ağzının tatlılığını tadabilmesi için onu yerinde sabitledi. Birkaç saniye içinde o da kız kadar sıırıslık olmuştı ve dizlerinin altındaki fayanslarda su birikmişti.

Nefes nefese ayrıldılar, Jasper onu bütünüyle yutmamak için arzusunu dizginlemek için elinden geleni yapıyordu.

"Niyetimin onurlu olduğunu bilmelisin," dedi nefes nefese.

"Benimkiler değil," diye cevap verdi sırtarak. "Beni yatağa götür, Jasper."

Onu tekrar kaldırdı, bunu yaparken etrafına bir havlu sarmayı başardı, ikisi birlikte en yakın dokunulmamış misafir odasına su izi bıraktılar. Onu yavaşça tezgâhın üzerine yatırdı, saygıyla, çünkü o şimdiye kadar tanıdđı en değerli şeydi. Vücudu gr, kalçaları lezzetli bir şekilde kıvrımlı, göğüsleri ağırdı. Sadece soluk kış ışığıyla aydınlanan Hetty yine de içinden parlamayı başarıyordu. Ne de olsa onun gneşiydi ve Jasper sadece onun ihtiyaının tadını çıkarmak istiyordu. Onun karşısında durdu, onu görünce duyduğu zevki gizleyemedi.

"Sen bir başyapıtsın," dedi, elini narin ayak bileğine götürdü, baldırlarını ovdu, inlemesine neden oldu, ses onu kendinden geçirmeye yaklaştırdı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve alt dudağını ısırarak konuşmamak için kendini zor tuttu.

"Arzuladığınız şey nedir?" Dilerse onu bir zevk dünyasıyla tanıştıracak, dilerse daha yumuşak bir şeye çekilecekti. Tanrı biliyordu ki son günlerde yeterince şey yaşamıştı.

Ama Hetty onu şaşırtmayı başardı.

"Sizi görmek istiyorum," dedi, sesi alçaktı. "Hepinizi."

Adam dikkatlice soyunurken bir iniltiyi bastırdı, kadının dolgunluğunu görmesine izin verdi, sözleri bir şekilde onu eskisinden daha sert hale getirdi. Adam pantolonunu çıkarırken kadının bakışları alaldı. İstekle geriliyor, ihtiyaçla zonkluyordu. Kadının gözlerindeki bakış hipnotize ediciydi.

"Bunu benden istemelisin, Hetty." Hazır olmadan onu zorlamayacaktı.

Ama onun arzusu da en az onunki kadar belirgindi. "Lütfen," diye yalvardı. "Sana ihtiyacım var."

Onun üzerinde süründü, ihtiyaç onu da yönetiyordu. Ama daha önce kendini bu zevkten mahrum bıraktıktan sonra, onunla zaman geçirmeye niyetlendi. santimini keşfedin. Onu

serbest bırakılması için yalvarana kadar tekrar tekrar kenar.

Köprücük kemiği boyunca, karnının yumuşaklığına kadar küçük öpücüklerle başladı. Kadın parmaklarını adamın saçlarına dolayarak onu daha aşağılara itti, şimdiden zevkten nefes nefese kalmıştı.

"Sana neredeyse hiç dokunmadım, aşkım," diye alay etti.

"Lütfen, Jasper." Sevddiği kadının altında kıvrandığına inanmakta güçlük çekerek araştırmasına devam etti. Kütüphanedeki öpüşmelerinden beri tek istediği buydu ama bu sabah kapıyı açana kadar bu imkânsız görünüyordu.

Mutluluğun bir daha asla onun olabileceğini bilmiyordu. Ve şimdi ona sahip olduğuna göre, asla bırakmayacaktı.

Avucunu kadının ortasına getirdi, parmak uçları kadının ıslaklığıyla kayganlaşmıştı. Hiçbir şey bu kadar yumuşak, bu kadar mükemmel hissettirmemişti. Kadın yukarı doğru kalktı, nefis sıcaklığını onun tenine bastırdı, parmakları daha sert okşadı.

"Lütfen," diye tekrar yalvardı.

Adam bir parmağını içine soktuğunda, adam kalçalarının ipekliliği boyunca yumuşak öpücükler bırakıp onun tadını çıkardığında ağladı. Adamın parmakları acımasız, sabit bir ritimle içeri girip çıkarken kadın onun altında gerildi. Çok yakındı, şimdi sınıra çok yakındı. Tüm tatlı işkence düşünceleri onu terk etti. Onun parçalanmasına ihtiyacı vardı, tercihen dilinin üzerinde. Onu bacaklarının arasından öptü, yaladı ve arzusunun tadına baktı, kadın ona doğru eğilirken, titriyor, sarsılıyor, çözülüyordu.

Ve sonra onun yanına uzandı, bir başkasını rahatlatmanın bu kadar zevkli olabileceğini daha önce bildiğinden emin değildi. Onu kendine doğru çekti, sırtını, kaburgalarını ve karnını okşadı, o da neredeyse zevkle mırıldandı.

"Bunu kütüphanede yapmış olsaydık, tüm bunlar önlenebilirdi," diye düşündü.

"Ama o zaman evinizi bulamazdınız." Onun her şeyden pişman olduğunu düşünemiyordu. Dünyadaki yerini bulmak onun için her şeyden daha önemliydi.

"Sanırım bunu anlamak için buraya geri gelmem gerekiyordu.

burası artık bana evim gibi gelmiyor." Yana doğru döndü ve avucunu onun göğsüne koyarak kalbinin düzenli atışını hissetti. "Sen hissediyorsun. Ve ailen de öyle. Ve Mulgrave Hall. Geçmişim olmadan hayatımın boş olacağından korkuyordum ama sen benim geleceğimken nasıl olabilirdi ki?"

Tekrar öpüştüler, ama önceki gibi acele etmeden. Hayır, bu önlerinde bir ömür olduğunu bilen iki insanın bereketli öpüşmesiydi.

"Evlen benimle, Hetty," diye fısıldadı kulağına.

Elini onun sertliğine götürerek cevap verdi. "Beni senin yap, Jasper."

Otuzuncu Bölüm

HETTY

İlk tanıştıklarında Hetty, Belhaven Kontu'nun tutkusuna maruz kalmanın nasıl bir his olduğunu merak etmişti. Bunun şanslı bir kadın için eşsiz bir deneyim olacağını hayal etmiş ve kendini o konumda hayal etmek için birçok günahkâr an geçirmişti.

Şimdi Hetty, Jasper kadar özenli ve gayretli bir adam tarafından el üstünde tutulmanın, hayal ettiğinin de ötesinde bir şey olduğunu bilmenin muazzam hazzını yaşıyordu. Jasper onu yıkarken neredeyse aklını tamamen yitirecekti, adamın çıplak tenine dokunmasının verdiği haz dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Ama daha da iyi olan şey, karşılığında ona zevk vermektir.

Elinde sıcak ve sertti. Adam sadece dili ve parmaklarıyla onu akıl almaz doruklara çıkarmıştı. *Bununla* ona neler yapabileceğini hayal etmekte bile zorlanıyordu. Elini biraz daha sıkı kavradı ve adamın başının yastığa yaslanışını, dudaklarından çıkan yumuşak, neredeyse inanmaz bir homurtuyu izledi. Kadın elini adamın sert, ipeksi uzunluğunda aşağı yukarı hareket ettirirken adam zar zor nefes alıyordu.

"Hetty," diye soluk soluğa kaldı. Başı hâlâ yastığa yaslanmıştı, bu yüzden kadının ağzı onun etrafında kapanıp ölümün eşiğindeki bir adam gibi inlemesine neden olduğunda bunu beklemiyordu. Onun sıcaklığından ve diline karşı nasıl seğirdiğinden zevk aldı. Bu kadar ahlaksız olabileceğini, sevdiği adam tarafından bu kadar vahşileştirilebileceğini bilmiyordu. Adam dudaklarında ve dilinde şişip ağzını doldurdukça elini daha hızlı hareket ettirdi.

lezzetli ağırlığıyla.

"Tanrım, Hetty, sen..." Tekrar nefesi kesildi, tüm vücudu onun dikkatli keşfi altında gerildi. "Çok geç olmadan durmalısın aşkım."

Onu serbest bıraktı ve bir anda üzerine çıktı, onu öpüp yalarken altına almayı başardı, göğüslerini hafifçe ısırdı, görünüşe göre onu olabildiğince çok tüketmek için çaresizdi.

Adamın sıcaklığı girişini dürttüğünde nefesi kesildi. Adam durakladı, her şey kontrol altındaydı ve kadının gözlerinin içine baktı. Onun iznini beklediğini ve eğer isterse anında duracağını biliyordu. Bunu bilmenin verdiği bir güç vardı. Rahatlık da vardı. Ama onu o kadar çok istiyordu ki, biraz rahatlamazsa yanarak yok olacağını düşünüyordu.

Tek söyleyebildiği "Seni seviyorum," oldu. Bu yeterli bir cevaptı. Kendini onun üzerinde tutarken gözleri duyguyla parlıyordu, bir elini parmaklarını yalamak için kaldırdı, onları zaten ıslak olan ve onun için ağrıyan yere getirdi. Adam onun hazır oluşuna gülümsedi ve adam onu içeri ittiğinde kadın nefesini tuttu.

O anda, daha önce orada bir başkasıyla birlikte olduğunu hatırlayamamasının bir önemi olmadığını anladı. Jasper içine , geçmişlerinin burada onlara dokunamayacağını, yaşadıkları onca şeyden sonra paylaştıkları şeyi bozamayacağını fark etti. Kaderleri uzun zaman önce mühürlenmişti. Bu birleşme sadece bir onaylamaydı. Birçoğundan biri.

Parmakları adamın omurgası ve kürek kemikleri üzerinde geziniyor, kaslarının sertliğinden, vücudundaki iki elinin emeğiyle inşa edilmiş dalgalanan güçten zevk alıyordu. Ayaklarını onun kalçalarının altına kilitledi ve zevk içinde sıkılaştıkça daha derine itti. Adam titriyor, boynuna nefes nefese kalıyordu. İticileri onu bir kez daha sınıra getiriyordu, içinde kavurucu bir sıcaklık kabarıyordu.

"Evet," diye onu ileriye doğru itti, serbest bırakılması için yalvardı. "Evet, Jasper," diye bağırdı, birlikte uçuşumun kenarına düştüklerinde, Jasper titriyordu, Hetty kemiksiz zevkle. O

Ona doğru yığıldı, başını boynunun kıvrımlarına gömdü, vücudu seğiriyordu, tamamen tükenmişti. Hetty bacaklarını onun etrafında daha da sıktı, birlikte buldukları şeyi bırakmak istemiyordu.

"Bunu yapmaya devam edersen bu odadan asla çıkamayız," dedi kulağına, boynunun eğimi boyunca bir öpücük izi bırakmaya zaman ayırarak.

"Bu düşündüğün gibi bir tehdit değil," diye karşılık verdi, onun yumuşak saçlarına gülümseyerek.

Ama yorgunluk ikisini de çekiştiriyordu. Jasper kolunu Jasper'a dolayarak ve Jasper başını Jasper'ın göğsüne yaslayarak kalplerinin birlikte atmasını ve Jasper'ın parmaklarını Jasper'ın omurgası boyunca nazikçe gezdirmesini dinledi. Bir süre bu şekilde, sessiz ama mutluluk içinde yattılar.

Sonunda Jasper konuştu. "Bir centilmen gibi size su getirmeyi teklif ederdim ama bardağı nereden bulacağımdan emin değilim."

"İzin verin," dedi ve ayağa kalkıp çıplak bir şekilde banyoya doğru yürüdü. Neden daha mütevazı olma ihtiyacı hissetmediğini merak ediyordu ama Jasper'la birbirlerine vücutlarından çok daha fazlasını göstermişlerdi.

Bir bardak soğuk suyla döndüğünde Jasper'ın gözleri ona dikilmişti. "Uzun bir balayına çıkmamız gerekecek, çünkü sana doyana kadar kıyafet giymeyi yasaklayacağım."

Güldü. "İki ya da üç yıldan fazla sürmez." "Aşağı yukarı bir yıl."

Hızırca gülümseyerek bardağı ona uzattı ve kendilerini içinde buldukları odayı inceledi. Anıları canlandırabilecek çok az kişisel dokunuşa sahip bir misafir odası olduğundan şüpheleniyordu. Jasper'ın gömleğini çekti, deniz kenarındaki bir kulübenin resmine doğru yürüdü, imzayı bulmadan önce bu resmi babasının yapmadığını biliyordu.

Jasper duvarın dibinde ona katıldı. "Buranın artık ev gibi hissettirmediğini mi söylemiştin?"

"Babamın anıları burada bulunmayacak. Bilmiyordum

Ama Sutton House'da bir yıldan az zaman geçirmiştik. Görünüşe göre babam bir tür göçebeymiş. Aslında bir *Amerikalıymış*. Claremont birkaç mevsimden fazla bir yerde nadiren yaşadığımızı söyledi." Durdu ve Jasper'a baktı. "Eğer şimdi bir yerde yaşıyorsa, orası burasıdır," dedi başıyla işaret ederek.

"Burada da, sanırım," diye cevap verdi, avucuyla kalbini kapatarak. Kadın da onun elini kendi eliyle kapatıp göğsüne bastırdı. "Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Ne demek istediğini biliyordu ve sorduğu için minnettardı. "Hayır, henüz değil." Tüm karanlık ve umutsuz düşüncelerini, kısa ayrılıklarında onu yöneten korkularını ifşa etmeye hazır değildi. Az önce paylaştıkları mutluluktan sonra değil. Birbirlerine geri dönmenin yolunu bulmuş olmaları yeterliydi. Önlerinde bir ömür vardı. Artık yorgunluktan da öteydi ama yanında sevdiği adam varken uyku fikri onu korkutmuyordu. "Bir süreliğine burada uyumamızın bir sakıncası var mı?"

"Sakıncası var mı?" diye sordu inanamayarak. "Hetty, senin yanında uyumaktan daha çok zevk alacağım bir aktivite yok, biri hariç."

Yatağa geri tırmandılar, ikisi de birbirlerine sarılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Uykuya dalmadan önce Hetty, Jasper Maycott'un ölüm döşeğinde ettiği yemine bağlı bir adamdan çok farklı olduğunu düşünmeden edemedi. Bildiği kadarıyla onu kaybetmekten korkmuş, buna çok yaklaşmıştı ama bu onu yok etmemişti. Mulgrave Malikânesi'nde, onu geri almak için gösterdiği yoğun çabanın birkaç kurbanı daha olduğunu hayal ediyordu ama bunlar üstesinden gelinebilecek şeylerdi. Onlar da Jasper'ı tüm hataları ve erdemleriyle eşit ölçüde seven insanlardı, tıpkı onun gibi.

Hetty'nin en büyük korkusu dünyada yalnız olduğunu keşfetmektir. Geçmiş ya da geleceği olmayan, ait olduğu bir yer ya da onu harekete geçirecek bir amacı olmayan bir kadın. Artık üzerine inşa edeceği bir temeli vardı. İkisinin de vardı, birlikte.

"Benim için geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı, onun uyuyup uyumadığından emin değildi. Hetty kendini kurtarmış olabilirdi ama kendi karanlıklarından bir çıkış yolu bulmak için birbirlerini nasıl ittiklerine dair söylenecek bir şey vardı.

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Her zaman senin için geleceğim."

Öylece uykuya daldılar, sarmaş dolaş, bırakmak istemiyorlardı. Hetty birkaç saat sonra uyandığında, Jasper'ın onu incelediğini gördü, ılık öğleden sonra güneşiyle aydınlanmıştı, gözleri hiç görmediği kadar yumuşaktı, ifadesi tamamen yüksüzdü.

"Evlen benimle, Hetty," dedi o gün ikinci kez.

Öne doğru eğildi ve sevdiği adamın dudaklarına gülümseyerek onu öptü. "Önce beni eve götürmelisin Jasper," dedi, bunun yeterli bir cevap olduğunu biliyordu.

Sonsöz

NİSAN

Jasper'ın Hetty Davenport'u karısı yapmak için beklemeye razı olduğu en uzun süre dört aydı.

Neredeyse onu bir Noel düğününe ikna edecekti. Ancak skandaldan hoşlanmayan Hetty, kimsenin onu buna zorladığını düşünmemesi için uzun süreli bir nişanlılıkta ısrar etti.

Düğün sabahı ötücü kuşların sevinçli sesiyle uyandığında ve güneşin ormanın zeminine vurmasıyla toprağı kaplayan çan çiçeğı ve çuha çiçeğı patikasında yürüdüğünde, neredeyse beklediğine değdiğini kabul edecekti.

Neredeyse.

Hetty'nin, onu Mulgrave Malikânesi'ne geri getirdiğı gün oradan taşınması, bu zorluğa kesinlikle değmemiştir.

Nişanlım Jasper ile aynı evde yaşayamam. Bu uygun değil.

Böylece Edgar'ın kır evine yerleşti, Leydi Louisa ile oldukça dostane bir şekilde yaşadı ve Mulgrave Hall'u olabildiğince sık ziyaret etti. Jasper bu anlaşmadan rahatsız olduysa da, bu Viola'nın hissettiklerinin yanında solda sıfır kalırdı.

Evlenmeseniz olmaz mı? O zaman burada skandal olmadan yaşayabilirdi.

Ona bundan daha skandal bir şey olamayacağını söyleyecek cesareti yoktu. Ayrıca Hetty'yi *karısı* olarak istiyordu. Daha azı olmazdı.

Ve böylece bekledi. Sabrının ve akıl sağlığının sınırlarını zorladı. Bir kez daha boksörlüğe başladı. Bay Darcy'nin turuncu bir tehdide dönüşmesini izledim. Kuzulamaya yardım etti.

Hamilton çiftliğinde. Charlie Smithfield'in annesinin tarlalarda çalışmayı bırakabilmesi için ırgatlar tuttu. Yangında zarar gören Turner'ların ahırının yeniden inşasına yardım etti.

Aylar çok yoğun geçmişti ve iyi bir kontun işinin asla bitmeyeceğini düşünse de, en azından biraz ara vermeye hakkı olduğunu hissediyordu. Düşün ona pek de dinlendirici bir olay gibi gelmemiştir ama Jasper müstakbel eşinin çimenli koridorda kendisine doğru yürüdüğünü, beyaz ipek ve incelikle işlenmiş danteller içinde bir hayal olduğunu gördüğü anda tüm varlığı dinlenmişti. Sonunda tamamen tatmin olmuştu.

Misafirleri neşeli, ortam coşkulu, yemekler muhteşemdi ama Jasper'ın gününün en güzel kısmı gecenin sonunda yeni eşi ve ailesiyle birlikte oturup mutluluğu paylaşmaktı - ki bu sadece birkaç ay önce düşünmeyi imkânsız gördüğü bir şeydi.

Isobel çay fincanından aldığı viski yudumları arasında, "Bunu başardığımıza inanamıyorum," dedi.

"Ton'un beni Jane olarak tanıdıktan sonra Hetty olarak kabul ettiğine inanamıyorum," dedi karısı, Viola'nın başı Hetty'nin kucağında mutlu bir şekilde uyuduğu koltuktan.

"Evet, bunun için Adelaide Teyze'ye teşekkür etmemiz gerektiği söylendi," diye yanıtladı Isobel, teyzelerine onaylayan bir selam vererek. Özel bir ikram olarak, Adelaide Teyze bu aşırı yaygın jest için onu azarlamadı.

"Ayrıca," diye başladı August, "ne yapacaklardı, Belhaven Kontu'na karşı mı geleceklerdi? O sert piç buna izin vermezdi. Bir kez nişanlandılar mı, mesele hallolmuş demektir."

"Hetty aslında benimle evlenmeyi hiç kabul etmedi, biliyorsun."

Freddie güldü. "Sanırım artık geri adım atması için oldukça geç."

Isobel hasta taklidi yaparken Hetty, "Bazı şeyler kelimeler olmadan da söylenebilir," diye düşündü.

Jasper, "Aklını çukurdan çıkar, Izzie," diye uyardı.

Kadın burnunu ona doğru çevirdi. "Orada daimi olarak ikamet ediyorum."

"Bazı haberlerim var," dedi Helena, Maycott'ların dalgalanan dikkatini toplamak için oldukça yüksek sesle. "Hetty buraya yerleştğine ve Mulgrave Hall'un yeni bir hanımefendisi olduğuna göre, Mayfair'deki konağıma döneceğim. Yapılması gereken çok şey var." Hetty ve Isobel'e bilmiş bir bakış attı. "Hem görevlerimden hem de yaşlı Pembroke Düşesi'nden yeterince kaçtım ve Marcus'un kardeşi için endişelenmeye başladım. Aylardır hiçbir mektubuma cevap vermedi."

Odadan birbirlerine bağırarak sesler yükseliyordu; bazıları haberden memnun (Isobel ve Freddie), bazıları da oldukça öfkeliydi (Viola). Kargaşanın arasında Jasper'ın gözleri Hetty'ninkileri buldu.

Onun Hetty'si. Karısı. Her şeyi.

O ışığı bir kez daha hissetmeye istekli olmadan çok önce onu karanlıktan çekip çıkarmıştı. Ama şimdi ışığın tadını çıkarıyordu. Onun içinde, çünkü o onun güneşiydi.

Her zaman yakınında olmaları için galeriden oturma odasına taşınan anne babasının ve Anthony'nin portrelerine baktı. Hetty'den önce onları sürekli hatırlamak Jasper'ı yıkardı. Bir zamanlar onları kaybetmenin son olduğunu düşünmüştü. Mutluluğun sonu, neşenin sonu, bildiği hayatın sonu.

Ama şimdi ondan kaçan basit gerçeği biliyordu: Bir sondan yeni bir başlangıç doğar, eğer kişi onu kovalayacak cesareti bulabilirse.

...

Hetty'yi karısı olarak yatağa götürmek kadar doğru bir şey olamazdı.

"Odana hiç girmemiş tuhaf değil mi?" dedi parmaklarını yatağın direği boyunca gezdirerek.

"*Bizim* odamız," diye düzeltti. "Ve eğer beğenmediğiniz ya da değiştirmek istediğiniz bir şey varsa, yapılacaktır."

"Mobilya ya da nevresimler hakkında düşünmüyorum" dedi,

Yüzünü ona döndü. "Şu anda olmaz."

"Ne düşünüyorsunuz Leydi Belhaven?" Bunu söylemekten asla bıkmayacaktı.

Saçından bir toka çekerek omuzlarına dökülmesine izin verdi. "En çok da elbisemi çıkarmanın ne kadar zor olacağı hakkında. Emrimde bir leydi hizmetçisi yok."

"Ama çok hevesli bir kocanız var," dedi ona yaklaşıarak. "Bir sıra düğme ne kadar zor olabilir ki?"

Görünüşe göre can sıkıcı derecede zordu. Hetty'yi soyması, küçük düğmeler ve gizemli kancalarla uğraşırken yarım saatten fazla sürmüştü, karısı ise onun orta halli çabaları karşısında tamamen eğlenmişti. Sonunda görevi tamamlandığında, Hetty elbisesini yere bıraktı, önünde sadece en günahkâr görünümlü çekmecelerle duruyordu.

"Sizi işe sanmıyorum lordum," diye alay etti.

"Elbette hâlâ değerlendirdiğim başka pozisyonlar da var leydim," diye yanıtladı onu kollarının arasına alıp yatağa gömülmeden önce. Adam kızın her santimini öpücüklerle boğarken kız kıkırdayarak adamın boynuna sarıldı ama aniden sessizleşti. Adam hemen durakladı.

"Ne oldu, aşkım?"

Ellerini yüzüne bastırdı. "Ya korkunç bir kontessem?"

Hetty bir gün büyük bir evin hanımı olmak için yetiştirilmemişti. Kibar bir sosyeteye girmek için de hazırlanmamıştı. Onu bu yüzden çok seviyordu. Ama onun kendine olan güvensizliğini bu kadar rahat bir şekilde göz ardı edemezdi. Kendi evinde rahat hissetmiyorsa, ona olan bağlılığının ne anlamı vardı?

"Endişeli olman bile bana harika bir çocuk olacağını söylüyor." Yanına uzanmak için yuvarlandı ve başını koluyla destekledi. "Hetty, sen tanıdığım en cesur kadınsın. Karşına çıkan her zorluğun üstesinden geldin. Bunun da üstesinden geleceğinden ve kendi işin haline getireceğinden hiç şüphem yok."

Onun elini sıktı. "Keşke kaybettiğimiz insanlar

şimdi bizimle olabilirdi."

"Onlar içimizde yaşamaya devam ediyor, bundan eminim." Jasper artık anılardan ya da acılardan kaçmıyordu. Viola annelerinden söz ettiğinde mutlulukla hikâyeleri hatırlıyordu. Freddie babaları hakkında sorular sorduğunda, doğru cevaplar vermeye dikkat ediyordu. Ve keder onu yakaladığında, onu hissetmesine izin verdi ama onun tarafından yönetilmedi.

"Aslında dün gece rüyamda babamı gördüm," diye devam etti Hetty. "Benimle konuştu. Onu şimdiye kadar gördüğüm en net şeydi. Sesini hala kafamın içinde duyabiliyorum, uyandığımda daha önce olduğu gibi kaybolmadı."

"Bir anı mı?" diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Neredeyse ölmemiş olsaydı bana söyleyeceğini hayal ettiğim şeydi. Gerçek olmasa bile, düşünümünden önceki gece onunla konuşmak bir hediye idi. Bir gün bana tam olarak geri döneceğini biliyorum." Kollarını ona daha sıkı sardı. "Sadece sabırlı olmam gerekiyor."

Jasper deneyimlerinden Hetty'nin iyileşmesinin doğrusal olmayacağını biliyordu. Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi, bazı anılar öncekilerden daha güçlüydü. Onun iyileşme sürecinde ona yardım edecekti, tıpkı kendisinininkinde olduğu gibi. Ne pahasına olursa olsun. Ona göre teyzesi ve kuzeninin yaptıkları cezalandırılmayı gerektiriyordu ama Hetty onlara karşı yasal yollara başvurulmaması konusunda ısrar etmiş, Jasper da yolları kesişirse Claremont'u eşek sudan gelinceye kadar döveceğinden emin olmasına rağmen onun isteklerine saygı göstermişti. Simon Griffith'ten son duyduğuna göre, baron borçlarını ve sorunlarını İngiltere'de bırakmayı umarak Kıta'ya kaçmıştı.

Geleceğin Radcliffe Dükü'nün sürekli para toplaması onun için üzücü.

"Sutton Evi'yle ne yapmak istediğime karar verdim." Hetty, Banfield balosundan iki gün sonra oradan ayrıldıklarından beri burayı boş bırakmıştı. Uşağı Jack ve kısa bir süre önce işten çıkarılan mutfak hizmetçisi Mary'nin evde çalışmasını ayarlamıştı.

Mulgrave Hall'a taşınmış, babasının tüm tablolarının ve kişisel eşyalarının geri alınmasını sağlamıştı ama bunun dışında hakkı olan evle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Jasper evi satmayı önermişti ama Hetty düşünmek istemişti. Her zaman yaptığı gibi bir plan yapmak istemişti. "Burayı savunmasız kadınlar için bir sığınak yapmak istiyorum. Toplumdaki korumalarını kaybettiklerinde kaçabilecekleri bir yer. Oraya gelip kendilerini güvende ve desteklenmiş hissedebilirler ve belki de kendilerini istihdam edilebilir kılacak yeni beceriler öğrenebilirler. Çok fazla planlama yapmam gerekecek ama işe yarayabileceğini düşünüyorum."

"Demek kız kardeşlerimle aylardır planladığınız şey buydu?" diye sordu, sonunda merakı giderildiği için rahatlamıştı. "Bence harika bir fikir."

Hetty başını salladı. "Ben de kendi istekleri dışında akıl hastanelerine kapatılan ve orada sadece kötü kocalarının ya da zalim babalarının tanıklığıyla bağlı olan kadınların savunuculuğunu yapmak istiyorum. Kadınların başka seçenekleri kalmadığında sığınabilecekleri bir yer olmalı."

"Annabelle karşılaştığı kadınlar hakkında sık sık aynı şeyi söylerdi. Onlara yardım etmek hayatının işi olabilirdi."

Hetty gülümsedi ve onun elini tuttu. "Isobel bana onun çabaları hakkında çok şey anlattı. Belki de onun onuruna buraya Annabelle Evi bile diyebiliriz."

Sanki bu düşünceden bir an önce vazgeçmek istiyormuş gibi hafifçe söyledi. Ama Jasper eskiden olduğu, Annabelle'in adını ağzına almaya cesaret edemeyen adamdan çok uzaklaşmıştı. Hetty'nin önerisinin ona en uygun övgü olacağını, yorulmak bilmeden savunduğu kadınlar için bir fener olarak adının yaşamasının bir yolu olacağını hemen anladı.

"Daha iyisini düşünemiyorum," diye cevap verdi, sesi biraz duygusallıktan ağırlaşmıştı.

Onun elini biraz daha sıktı. "Ve kız kardeşlerinin yardımını çoktan aldım. Helena Mayfair'e döndüğünde, geniş sosyete bağlantılarını kullanarak

Bir kadın sığınma evinin işletilmesinin büyük bir sermaye gerektireceğini tahmin ettiğim için bağış topluyorum ve Isobel, Louisa ve Leydi Lydia Coventry şimdiden bu kadınlara sunabileceğimiz farklı hizmetler için fikirlerle dolup taşıyorlar. Ayrıca Lydia'nın, kadın haklarını destekleyen özel üye yasa tasarıları sunmak üzere Parlamento'nun benzer düşünen üyeleriyle birlikte çalışan bir komitenin parçası olduğunu öğrendim. Bu tasarılar Lordlar Kamarası'nda neredeyse evrensel olarak yenilgiye uğruyor, ancak artan ilerleme hiç ilerleme olmamasından daha iyidir."

"Biliyorsunuz, Lordlar Kamarası'ndaki koltuğum yeterince uzun süredir tozlanıyor. Belki bu konuda faydalı olabilirim."

Neredeyse onun üzerine atlayacak ve dudaklarına coşkulu bir öpücük konduracaktı. "Sana ne kadar taptığımı söylemiş miydim?"

"Evet, ama bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

Sırıttı ve tekrar zıplamadan önce onun kolunun kıvrımına yerleşti. "Oh ve Leydi Adelaide!"

Jasper en kötüsünden korkarak, ", " diye söze başladı.

"Beni yanlış anladınız." Hetty güldü. "Leydi Adelaide hayırseverlik girişimimize *en çok* dahil olmak kişi."

"Daha uygun bir patroniçe bulmakta zorlanırsınız. Yine de onun keskinliklerini yumuşatabileceğini umuyorum. Tanrı bilir, bu kadınlar onun keskinliğiyle uğraşmak zorunda kalmadan yeterince şey yaşamışlardır."

"Mmm," diye cevap verdi, bir kez daha kolunun kıvrımına gömülerek. "Çok doğru, hepsi gösterişli bir kont tarafından kurtarılmayı bekleyemez."

"Sen kendini kurtardın aşkım," dedi alnından öperek. "Ben sadece bir suç ortağıydım."

Başını kaldırıp ona baktı ve elini kalbinin düzenli atışına bastırdı. "Beni tekrar kurtar, Jasper."

Memnuniyetle kabul etti.

Aşk burada bitmiyor...

*ÜCRETSİZ Kitapları sever misiniz?! En çok satan
kitaplarımızdan birini [BURADAN](#) indirin!*

*Ücretsiz kitaplar, çekilişler ve çok daha fazlası için
[Entangled Insiders](#)'a katılın!*

Teşekkür

Kitap yazmak bir yolculuktur ve pek çok harika insanın yardımı olmasaydı kendi kitabımda asla bu kadar ilerleyemezdim.

Öncelikle, menajerlerim Katie Gisondi ve Carrie Pestritto'ya. Siz ikiniz *ALWKB*'nin ilk (ve en hevesli) amigolarıydınız ve bana ve kitabıma olan inancınız ve kitabın şekillenmesine yardımcı olan görüşleriniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Ve LDLA'daki herkese tüm sıkı çalışmaları için bir başka büyük teşekkür.

Editörüm Erin Molta'ya çok teşekkür ederim, parlak zekasıyla bu kitabın parlamasını sağladı. Adres formlarını (kapsamlı araştırmalara rağmen) her zaman yanlış yazdığım için özür dilerim. Ve *Entangled*'daki Liz Pelletier, Jessica Turner, Lizzy Mason, Heather Riccio, Lauren Cepero ve Aimee Lim de dahil olmak üzere perde arkasındaki yorulmak bilmeyen çabaları için herkese çok teşekkür ederim. Elizabeth Stokes'a muhteşem kapağıma tasarladığı ve resimlediği için özel olarak teşekkür ederim.

Bu kitabı yazmak için 2020'deki ilk çıkışımın (ilk çocuğum Rebel Rose'a selam olsun!) ortasında ilham aldım. Pandeminin o ilk günlerindeki stres, izolasyon ve belirsizlik beni tarihi romantizmin kollarında teselli aramaya yöneltti (cidden, arka arkaya yaklaşık yetmiş beş tane okudum) ve yol boyunca bana nezaketle yardımcı olan hayran olduğum bazı romantik yazarlara teşekkür etmezsem ihmalkârlık etmiş olurum:

Martha Waters, kitaplarınızın kalbimde çok özel bir yeri var ve sizi arkadaşım olmanız için kandırdığıma inanamıyorum. Cömert notlarınız ve kapağım için şimdiye kadarki en mükemmel tanıtım yazısını hazırladığınız ve en değerli mektup arkadaşım olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Evie Dunmore, *Dükü Düşürmek* ilk kitabıydı

ve o zamandan beri benim için çok şey ifade ediyor (o kadar ki, ondan birkaç isim ödünç aldım ve onları *ALWKB*'ye ördüm, umarım sakıncası yoktur!). Tüm nezaketiniz için ve bana böyle harika bir tanıtım yazısı verdiğiniz ve (çok kısa) Almanca kullanımımın doğru olduğundan emin olduğunuz için teşekkür ederim.

Ayrıca bana bu kadar güzel tanıtım yazılarını cömertçe veren olağanüstü yetenekli yazarlara da teşekkür istiyorum: Liana De la Rosa, Alicia Thompson, Emma R. Alban, Sarah Hogle ve Amy Lea.

Bu kitabı yazarken, teklif verirken ve daha sonra denizaltıya çıkarken yazar topluluğuma gerçekten yaslandım.

Belirli bir sıralama olmaksızın, Rosiee Thor, Alwyn Hamilton, Jordan Gray, Megan Scott, Leanne Schwartz, Brendon Zatirka, Elle Tesch ve Hailey Harlow'a yeni bir türe ve yaş kategorisine belirsiz bir şekilde adım atarken ilk okuyucularım oldukları için teşekkür etmeliyim.

Daha sonra, ilk günden beri yanımda olan (ya da benim için o kadar önemli hale gelen ki gerçekten *hissettiren*) arkadaşlarıma teşekkür etmeliyim: Rory Power, Hannah Whitten, June CL Tan, Kat Dunn, Claribel Ortega, Kara Thomas, Kelsey Rodkey, Tori Bovalino, Sara Raasch, Adrienne Tooley, MK Lobb, Alexandra Monir, Livia Blackburne ve Suzanne Samin. Hepiniz destek konusunda çok hızlısınız ve beni dinlemeye isteklisiniz ve size ne kadar teşekkür etsem az!

Yerel arkadaşlarıma: Pascale Lacelle, sadece yayıncılık hakkında konuşmak için bir bahane olarak kullandığımız tüm yazma randevuları için teşekkür ederim. Amal El-Mohtar, sonsuz bir bilgelik kuyusu olduğun için teşekkür ederim. Ruby Barrett, bu kadar nazik olduğun için (ve lansmanım için herhangi bir gerçek plan yapılmadan sekiz ay önce ev sahipliği yapmayı kabul ettiğin için) teşekkür ederim. Ve Christina Matula'ya, sadece ara sıra buralı olmasına rağmen yine de teşekkürü hak ediyor.

En eski yazar arkadaşlarımdan biri olan Victoria Aveyard'a çok teşekkür ederim. Bu yayıncılık siperlerinde yanımda olmasını tercih edeceğim kimse yok, hem de 2013'ten beri!

Ve eşsiz Laura Steven'a özel bir teşekkür, o olmasaydı tüm bu yazma işinden uzun zaman önce vazgeçerdim. Hayatında Laura Steven olmayan insanlar bunu nasıl başarıyor bilmiyorum, tbh!

Ve tabii ki, IRL arkadaşlarım, son teslim tarihimde bana katlandıkları veya en son hiperfiksasyonumla onları rahatsız ettikleri için en büyük haykırışı hak ediyorlar. Dans partileri için Steve ve Michelle'e özel teşekkürler (Taylor Swift ya da başka türlü).

Beni ilk kitabımdan beri takip eden okurlarıma, bir sonraki kitabımın ne olacağını öğrenmek için DM'lerine yazdıkları mesajlar için teşekkür ederim. Umarım *ALWKB* beklediğinize değmiştir! Ve yeni okuyuculara, bana ve kitabıma bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaplarım hakkında bağırın ya da ihtiyacı olan birinin eline bir kitap tutuşturan her kütüphaneciye, kitapçıya ya da kitapseverlere sonsuz teşekkürler.

Böylesine destekleyici ve çok okuyan bir grup oldukları için iş arkadaşlarıma teşekkür ederim. Özellikle Michael'a, kitabım ön siparişe açılır açılmaz mağaza için bir karton (otuz iki kopya!) sipariş ettiği için özel olarak teşekkür ederim.

Aileme, anneme, babama, Lauren'a, Wade'e, Theriaults'lara, O'Rays'lere ve Williams'lara teşekkür ederim. Bu hayali mümkün kıldınız. Özellikle annem Kathie O'Ray'e: çocukluğumu kitaplarla doldurduğu ve beni her çabamda desteklediği için teşekkür ederim.

Ve son olarak, kendi küçük aileme teşekkür ederim-Byron, Gatsby ve Harriet. G & H, ikiniz de o kadar özel ve mükemmelsiniz ki buna dayanamıyorum. Byron, bir kez olsun pes etmeme izin vermediğin ve bana kendime inandığımdan daha çok inandığın için teşekkür ederim. Sen şimdiye kadar yazdığım tüm aşklardan daha mükemmelsin, çünkü sen gerçeksin ve benimsin.

Yazar Hakkında

Emma Theriault, Kanada'nın başkenti Ottawa'da doğup ve bu nedenle Gotik Revival mimarisine ve sürekli Beavertail'lere karşı bir tutkusu vardır. Lanetler, gerçek aşk ya da gerçek aşkın laneti hakkında yazmadığı zamanlarda, partneriyle birlikte büyük ve küçük maceralara atılabilir ya da kedileri Gatsby ve Harriet'e sarılabilir. emmatheriaultbooks.com

Entangled'dan daha fazla romantizm keşfedin...

DÜŞES HER ŞEYİ ALIR

[Michelle McLean](#) tarafından yazılmış bir roman

Dul Clevesly Düşesi Tamsin Palmer sıradan bir kadının isteyebileceği her şeye sahiptir: servet, unvan, mülk ve hatta çok sevdiği yürümeye başlayan oğlu. Ne yazık ki, kesinlikle *mavi olmayan* kanı nedeniyle *tonlar* tarafından dışlanmıştır. Ve daha da kötüsü, artık oğlunun ortak bir vasisi vardır: Tamsin'in düklüğünün şartlarını dikte etmekte çok ısrarcı görünen yakışıklı (çekilmez olsa da) Rauchberg Kontu. Ama bu konuda söyleyecek bir şeyi yoksa...

VARIS MASKELİ BALOSU

[Maddison Michaels](#)'tan bir Dolar Prensesi romanı

New Yorklu varis Aimee Thornton-Jones'un İngiltere'ye yelken açması ve uygun, unvanlı bir lordla evlenmesi bekleniyordu. Ancak Aimee'nin bir başka "dolar prensesi" olmaya hiç niyeti yoktur. Bunun yerine cesur bir plan yapar: Kuzeniyle yer değiştirecek ve babasının şirketinde çalışacaktır. Babasının fazla mükemmel çırağı Harrison Stone'la ilgili küçük bir sorun vardır. Ama onları -bilmeden- felaketin eşiğine getirecek tek şey, yasak bir öpücük olacaktır...

BİR DÜKTEN NASIL NEFRET EDİLMEZ?

[Jennifer Haymore](#)'un bir romanı

Georgiana Milford unvanı olmayan zengin bir varis olabilir ama *onun* bile sınırları vardır. Bir *lordun* kır evinde verilen bir parti sırasında, babasının en büyük düşmanına katlanmak zorunda kalır: *Despotlar Dükü*. Hiçbir şey Theo St. Clair'in içindeki alçağı, Georgiana Milford'un güzel dudaklarındaki ikelliği öpme ihtimalinden daha fazla cezbedemez... Şimdi birlikte kapana kısıldılar, asitli iğnelemeler yaparken kibar gülümsemeler takınmak ve aralarındaki havayı dolduran artan gerilimi görmezden gelmek zorunda kaldılar. Ancak harabede tehlike olsa da, Georgiana'nın dünyasını paramparça edecek olan ailesinin sakladığı yıkıcı sırdır...

KONT VE TAŞRALI KIZ

[Eva Devon](#) tarafından yazılmış bir roman

Bayan Alice Wright Londra'da ünlü bir parfümcü olmayı hayal etmektedir. İyi bağlantıları olan, karizmatik bir beyefendiyle karşılaştığında, parfüm dolu rüyası bir anda ulaşılabilir olur. *Ama ne dilediğine dikkat et.* Çünkü Lord Felix Brightman Alice'e bir anlaşma teklif etmiştir: Eğer Alice ona yardım ederse, o da Alice'in hayalini gerçekleştirmesi için elinden geleni yapacaktır. Yine de aralarındaki çekim giderek artmaktadır... ve başarıya giden yol kesin bir yıkıma yol açabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.